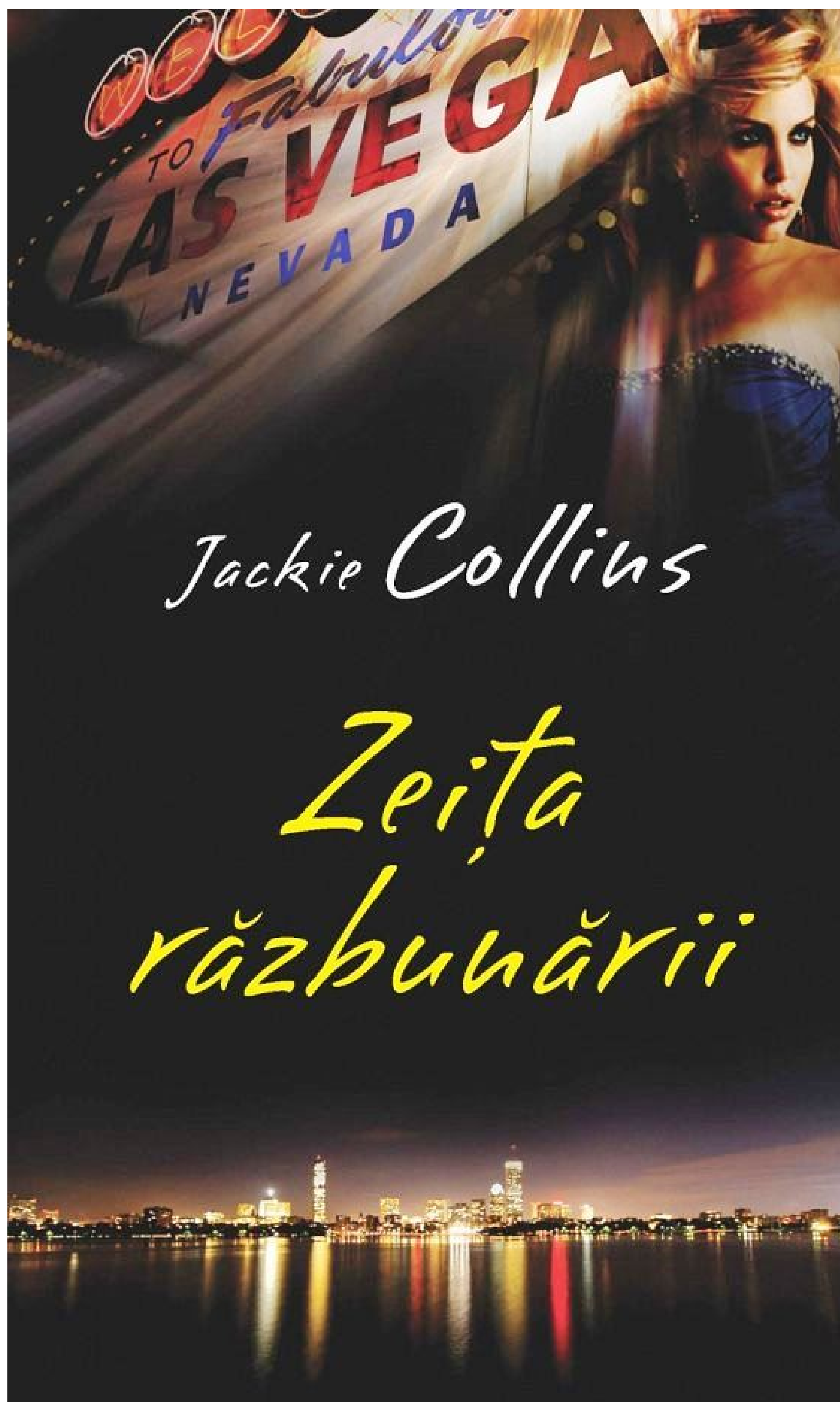

TO
Fabulous
LAS VEGAS
NEVADA
Jackie Collins
Zeița
răzbunării

Jackie Collins

ZEIŢA RĂZBUNĂRII

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

capitolul 1

Era seara devreme, iar grădina-restaurant se umpluse doar pe jumătate. Clienţii încercau s-o ia uşor, pentru că, până la urmă, era vorba despre Los Angeles, cu vedete câtă frunză şi iarbă. Totuşi, majoritatea nu se puteau abţine să nu se uite pe furiş la Venus cea platinată, o celebră stea internaţională, care ciugulea dintr-o salată de legume bine mărunţită.

La masă cu ea stătea Lucky Santangelo, o frumuseţe brună al cărei nume apăruse de-a lungul anilor în titlurile ziarelor de scandal. Lucky – fosta proprietară şi directoare a Panther Studios – era o femeie de afaceri extraordinară, care deţinea în prezent hotelul de lux, cazinoul şi complexul de apartamente The Keys din Las Vegas.

Cele două femei alcătuiau un cuplu extrem de reuşit. La Hollywood, locul unde felul în care arăţi înseamnă totul, Venus şi Lucky erau stăpâne. Venus, cea cu părul blond, atrăgea imediat atenţia cu uimitorii ei ochi albaştri şi trupul zvelt şi musculos. Iar Lucky, periculos de seducătoare, cu ochii mai negri ca noaptea, ten măsliniu-închis, buze pline şi senzuale, o claie de păr ca smoala şi un corp micuţ şi proporţionat.

— Am început să cred că eşti dependentă de sex, zise Lucky încet, zâmbindu-i bunei sale prietene.

— *Ce-ai zis?* replică Venus, ridicând o sprânceană perfect arcuită şi trasată. Săptămâna trecută m-ai făcut devoratoare de bărbaţi, iar *acum,* dependentă de sex. *Chiar aşa,* Lucky?

Dându-şi pe spate coama de bucle în dezordine, Lucky zâmbi ştrengăreşte:

— O, da, mare greşeală am făcut, rosti ea tărăgănat şi sarcastic. Pare-se că nu *tu* te-ai culcat săptămâna trecută cu partenerul tău de film de 22 de ani şi nu *tu* te-ai tăvălit cu regizorul tău de 60 de ani, două zile mai târziu.

— Hai, *lasă,* o rugă Venus, cu un gest de lehamite. Sunt pe cale să divorţez, ce-ai vrea să fac? Să mă duc la mănăstire?

— Asta ar fi culmea, zise Lucky, zâmbind la gândul că Venus

ar face prăpăd într-o mănăstire. Dar oricum – sunt sigură că ştii ce faci.

— Pun pariu pe fundul tău frumos că ştiu, afirmă Venus cu vehemenţă. Billy e pe tot internetul şi în reviste cu piţipoanca aia tânără de care se pare că e vrăjit. Exact ca şi Cooper. Se opri să se gândească mai bine. Un alt trădător împuţit. Da' bine mai ştiu să-i aleg!

— Al naibii de bine, încuviinţă Lucky, gândindu-se la Cooper Turner, soţul lui Venus înainte de Billy Melina, care era cu totul altfel. Cooper era o stea de cinema mult mai în vârstă, cu un trecut cam la fel ca al lui Warren Beatty, şi toată lumea ştia că are s-o înşele până la urmă. Billy – nu atât de mult. Deşi era cu treisprezece ani mai tânăr decât Venus, Billy părea încântat să fie cu ea. Şi de ce nu? Ca şi Madonna, Venus era celebră şi avea o droaie de fani în toată lumea.

— Nu-mi vine să cred că Billy e aşa un ratat, zise Venus, hotărâtă să-l desfiinţeze măcar cu vorba pe cel care în curând nu avea să-i mai fie soţ.

— Nu-i deloc aşa, nu se putu abţine Lucky să nu remarce. Ultimul lui film a făcut încasări de peste o sută de milioane. Nu-i prea rău.

— Da, da, mai slăbeşte-mă, izbucni Venus iritată. Cariera lui e în plin avânt, dar ca bărbat, te asigur că e o pierdere de vreme. Îşi miji ochii. Da' ce-i cu *tine* azi? N-ar trebui să fii de acord cu mine, în loc să mă baţi la cap cu încasările filmului lui?

— Ei... Să nu zici că nu te-am avertizat să nu te măriţi cu un bărbat mult mai tânăr ca tine, îi răspunse Lucky.

— Billy nu e cu *mult* mai tânăr, insistă Venus. Oricum, lui Demi şi lui Ashton le merge bine. În afară de asta, am crezut că-l placi.

— L-am plăcut, zise prudentă Lucky. Şi încă-l plac. Dar, când te căsătoreşti cu un bărbat mai tânăr... e de presupus că te va înşela.

— O, mulţumesc, zise Venus încruntându-se. De când ai ajuns aşa cinică?

— Nu cinică, mai degrabă pragmatică.

— Asta zici tu, pufni Venus.

— Știi doar că spun lucrurilor pe nume, observă Lucky, luându-și paharul și sorbind o înghițitură de vin.
— Da, toți știm asta. Nimeni nu ți-o interzice.
— Foarte adevărat. Eu cred în adevăr.
— Și cred că pentru tine chiar funcționează.
Lucky se uită la superba ei prietenă și se întrebă de ce și-ar *dori* vreodată s-o părăsească un bărbat care are norocul să fie cu ea. Venus avea de toate – frumusețe, inteligență, talent.
— Mai *exact,* de ce divorțezi de Billy? o întrebă.
— Pentru că el...
— Te-a înșelat, sfârșiră amândouă propoziția și izbucniră în râs.
— Ei bine, a fost minunat cât a durat, zise Venus pe un ton înțelept. Optsprezece luni împreună și șase luni căsătoriți. Acum sunt aproape liberă și, crede-mă, nu-i deloc rău. Îmi place să fiu independentă. Cu Billy mă simțeam ca într-un cămin studențesc. E așa bine că nu mai trebuie să adun de pe jos șosete și lenjerie intimă și că pot să-mi pierd nopțile prin baruri și să fiu stăpână pe viața mea.
— Dar ești sigură că n-ai fost întotdeauna?
— Nu cred. Doar mă cunoști... Când nu lucram, singura mea preocupare era să fac pe nevasta perfectă, și vezi unde-am ajuns.
— Liberă să te culci cu partenerul de film și cu regizorul, comentă Lucky. Nu-i așa rău.
Venus zâmbi păcătos.
— Știu. Păcat că am terminat de filmat.
— Poate ar trebui să iei avionul și să te duci la Las Vegas în weekendul ăsta, îi sugeră Lucky. Așa n-o să te mai gândești mereu la Billy.
— Ce mai e prin Las Vegas... în afară de fantasticul tău hotel?
— Fac o ședință cu toți investitorii mei și, pentru că tu ai fost unul dintre primii, ar fi grozav să-ți faci apariția. Toți au să se bucure. Și – chiar mai bine – am hotărât să dau o petrecere de ziua lui Max, deși puștoaica asta mă scoate din minți. Tot o ține una și bună că vrea să plece la New York.
— Nu-mi vine să cred că Max face optsprezece ani. Micuța Maria, majoră!

— Mie îmi zici, oftă Lucky. Timpul zboară.

— Îţi dai seama că la optsprezece ani nu mai poţi s-o împiedici să facă tot ce vrea?

— Din păcate, îmi dau foarte bine seama, zise Lucky clătinând din cap. Și, dacă-mi cunosc bine fata, are să profite din plin.

— Ei, tu *te-ai măritat* tânără, remarcă Venus cu vioiciune. Poate că va fi la fel de deşteaptă ca şi tine.

— Am fost măritată, vrei să spui, de scumpul meu tătic Gino, zise Lucky, scuturând din cap, de parcă nu i-ar fi venit nici acum să creadă că Gino o obligase să se mărite împotriva voinţei ei. Poţi să-ţi închipui că Gino s-a gândit să mă protejeze de firea mea nărăvaşă? Ce glumă *a fost* până la urmă!

— Cum de nu te-ai împotrivit?

— Aveam şaisprezece ani, spuse Lucky, amintindu-şi cum o copleşiseră neputinţa şi spaima în ziua nunţii. Cred că n-am avut destulă putere să spun nu.

— Haide, Lucky, nu ţi-a făcut rău deloc, zise Venus. Uite câte ai realizat. Ai construit hoteluri, ai condus un studio cinematografic, ai făcut trei copii *şi* eşti căsătorită cu Domnul Minune. Recunoaşte că eşti o femeie extraordinară!

— Nu, răspunse Lucky după o clipă de gândire. Sunt o femeie care a riscat mereu. A trebuit să lupt pentru independenţa mea. Mult timp. Crede-mă, n-a fost uşor.

— Aşa e, zise Venus. De-aia ne înţelegem aşa bine noi două. Amândouă ştim că nu e deloc uşor să ajungi o femeie puternică şi de succes în oraşul ăsta: eşti mereu singură şi ţi se pun multe piedici.

— De acord, zise Lucky. Încasezi ca un bărbat, *dar* eşti considerată târfă, pentru că te zbaţi.

— Asta-i purul adevăr, încuviinţă Venus.

— Da' ştii ceva? întrebă Lucky retoric. Eu ştiu cine sunt – şi n-aş fi obţinut nimic altfel.

— Nici eu!

— Cred că trebuie să bem pentru femeile puternice şi invincibile, zise Lucky, ridicând paharul.

— Ai dreptate, surioară, spuse Venus în şoaptă. Ciocniră

paharele şi îşi zâmbiră.

— Tot voiam să te întreb, zise Lucky, cine rămâne cu apartamentul din The Keys, tu sau Billy?

— Sigur că eu, răspunse ferm Venus. I-am spus deja avocatului că nu renunţ la el. E al meu. Billy n-are decât să facă pe dracu'-n patru ca să pună mâna pe *bucata* asta de proprietate imobiliară.

— Mă bucur. În lumea asta, trebuie să ţii cu dinţii de ce e al tău.

— E al dracului de adevărat. Apartamentul e în hotelul tău, eu sunt prietena ta, aşa că la naiba cu Billy!

— Ţine-o tot aşa! zise Lucky, dând din cap aprobator.

După ce îşi băură cafeaua şi mai petrecură o vreme la taclale – mai ales despre cât de porc era Billy – Lucky ceru nota.

Un chelner tânăr, care se zgâise la ele toată seara, îi aduse imediat nota. Lucky aruncă pe masă cârdul negru de credit American Express.

— Asta înseamnă că-i rândul tău, aşa cred, zise Venus şi îşi scoase oglinjoara din trusa Chanel, ca să-şi cerceteze imaginea perfectă. Ştia că la ieşire o aştepta o hoardă de paparazzi şi că nimic nu le făcea mai mare plăcere decât să surprindă o vedetă arătând ca dracu'. N-avea de gând să le dea o asemenea satisfacţie.

Chelnerul rămase pe loc, dregându-şi glasul. Deşi era emoţionat, sesizase ocazia şi nu voia s-o lase să-i scape – chiar dacă ar fi însemnat să-l dea afară şeful, dacă îl vedea deranjând o clientă.

— Iertaţi-mă, domnişoară... ăăă... Venus, îndrăzni el, bâlbâindu-se puţin. Am scris... un scenariu care vi se potriveşte *mănuşă*. Speram... ăăă... să vă găsiţi timp să-l citiţi.

Venus îi aruncă o privire – celebra ei căutătură rece ca un Martini cu gheaţă – şi îl cercetă cu ochii ei albaştri.

„O, nu, se gândi Lucky. Iar începe. Diva se dezlănţuie." Venus nu o dezamăgi.

— Arăt eu oare a agent? toarse ea ca o pisică. Chiar aşa?

Chelnerul se făcu alb ca varul, luă repede cardul de credit al lui Lucky şi o şterse.

— Bietul băiat, zise Lucky compătimitoare. Încerca și el marea cu degetul.

— Păi, s-o încerce în altă parte, spuse Venus pe un ton de mare doamnă. Nu pot să sufăr să fiu hărţuită când vreau să mă relaxez.

— O, Doamne, ce javră poţi fi! o mustră Lucky. Nu-i bine să *te* calce cineva pe coadă.

— Așa să fie, zise Venus cu un zâmbet crispat. Mergem?

Max Santangelo Golden, o adolescentă de 17 ani, putea să intre într-un fel sau altul în orice club poftea. Acte de identitate false. Nicio problemă. Bacşişuri generoase portarilor. Nicio problemă. Să-și cultive prieteniile cu promoterii. Nicio problemă.

„Când e vorba să intru undeva, eu sunt stăpâna", se lăuda adesea Max.

Cei mai buni prieteni ai ei, Cookie, fata cu pielea ciocolatie a idolului muzicii soul Gerald M., și Harry, fiul gay al unui barosan de la un canal de televiziune, erau de acord cu ea. În schimb, lui Ace, iubitul ei din când în când, nu-i făcea plăcere. Cluburile din L.A. nu-l pasionau. Nu bea, nu lua droguri și nu-l interesau vedetele dezlănţuite din astfel de locuri. Dar Max, la cei 17 ani ai ei, se extazia. Nu că ar fi băut mult sau că ar fi luat droguri, dar se înnebunea să vadă celebrităţi și să danseze pe mese. Muzica o vrăjea – mai ales rapul și soliștii unor formaţii englezești necunoscute, cu mutre de vicioși. Da, era total subjugată de acest stil de viaţă. Ace era, fără îndoială, foarte atractiv, dar Max îl considera câteodată un tip prea de treabă și și-ar fi dorit o relaţie mai cu năbădăi. În afară de asta, Ace nu locuia în Los Angeles și nu era mereu lângă ea când voia ceva de la el.

— Unde mergem astă-seară? întrebă Cookie, stând picior peste picior pe pat și decojindu-și oja de pe unghiile verzi.

— E o formaţie veche de rock la House of Blues, e foarte în vogă, zise Harry cu voce tare. Cred că ne putem strecura acolo dacă aveţi chef.

Harry era cel mai palid băiat de pe lume, aproape livid la faţă

și doar piele și os, cu părul țepos dat cu gel și vopsit negru tăciune. De-abia recent își recunoscuse orientarea sexuală, dar Max și Cookie știau de mult timp și acceptaseră fără rezerve faptul că era gay. Mai trebuia să-i mărturisească și tatălui său dominator, dar probabil că l-ar fi dezmoștenit.

— Nu pot să sufăr House of Blues, își spuse Max părerea, iar ochii ei scânteietori aruncară fulgere de dezaprobare. E întotdeauna plin de oameni care vor să devină celebri și, în afară de asta, n-am reuși nici odată să ajungem în Foundation Room.

— Și de ce nu? întrebă Cookie, aplecându-se să ia cutia de 7UP care stătea într-un echilibru periculos pe marginea mesei.

— Da, chiar așa. De ce nu? Credeam că tu poți să intri oriunde vrei.

— Oriunde *vreau,* răspunse Max apăsat, dându-și pe spate norii negri de păr ondulat. Cine naiba are nevoie de Foundation Room? E întotdeauna plină de rockeri bătrâni care dau pe gât pumni întregi de Viagra. Așa *că* nu-i mișto.

Cookie lăsă să-i scape un chicotit.

— Sunt sigură că și taică-miu ia Viagra, zise ea sorbind din 7UP. Cred că înghite cu zecile de pastile.

— Așa fac ăi bătrâni, zise Harry cu un zâmbet atotștiutor. Altfel, nu și-o pot scula.

— Mă dezguști, chițăi Cookie. Nu vreau să mă gândesc la taică-miu cu o mătărângă cât casa!

Max hotărî că Harry și Cookie erau câteodată greu de suportat. Cei trei crescuseră împreună, merseseră la aceeași școală și trecuseră prin aceleași experiențe interesante și uneori înfricoșătoare, dar Max simțea că, într-un fel, se maturizase mai repede decât ei. Plănuia ca, odată ce împlinea 18 ani, să-și ia zborul spre New York și spre libertate. Nu că părinții ei n-ar fi fost grozavi, dar erau foarte greu de mulțumit. Lucky, care realizase absolut orice își dorise. Și Lennie, scriitor și regizor talentat, care își făcea propriile filme independente. Max se săturase să fie considerată doar fiica lor. Îi ajunsese până-n gât să tot fie mânată de la spate să realizeze ceva excepțional.

Bobby, fratele mai mare, era modelul – Bobby, care scăpase de acolo și își alesese propriul drum în viață. Îi dădea, cu siguranță,

un exemplu bun, iar ea îl adora. Deşi el avea acum o prietenă permanentă, Denver Jones, procuror-adjunct, pe care ea o admira cu rezerve, tânjea să-l aibă pe Bobby numai pentru ea când venea în L.A.

— Ne-am înţeles, zise Max în cele din urmă. De ce n-am merge diseară la Château? E tot timpul ceva nou acolo.

— Cât timp nu dau nas în nas cu babacul, zise Cookie strâmbându-se. Şi-a luat altă gagică tâmpită şi cred că stă la Château când vine în oraş.

— Şi care-i treaba cu ea? întrebă Max.

— E englezoaică get-beget, cu un accent de doamnă, şi-şi vâră funduleţul ei tare peste tot. Se crede a doua Keira Knightley. *De* parcă...

— Babacul tău are grijă de toate, remarcă Harry, trăgându-şi în sus gulerul hainei sale lungi, ca de vampir.

— Mie-mi zici, spuse Cookie, oftând obosită. Am avut mai multe mame vitrege decât tu gânduri murdare despre Chace Crawford!

— Bine, bine, îi întrerupse Max. Ea lua decizii rapide, nu-i plăcea să-şi piardă timpul şovăind. Am putea încerca la noul club deschis acum câteva săptămâni. River îi spune. Sunt sigură că putem intra acolo.

— Atunci, să mergem, zise Cookie jucându-se cu şuviţele împletite de culoarea ciocolatei care îi încadrau chipul de o frumuseţe ieşită din comun.

— Crezi că vine şi Chace Crawford pe-acolo? întrebă Harry cu speranţă în glas.

— Linişteşte-te, îl îndemnă Max, aruncându-i o privire. Chiar nu ştii? Chace Crawford e *nebun* după fete.

— Asta zic toţi, mormăi Harry. Da' ştiu eu mai bine.

— Lucky ne-a invitat în Las Vegas weekendul următor, zise Bobby Santangelo Stanislopoulos, întinzându-se cât era de lung pe canapeaua modernă, dar veche, a lui Denver Jones. Dă o petrecere de ziua surorii mele, care împlineşte 18 ani; va fi un mare eveniment în familie.

Denver îşi privi tremurând uşor iubitul cu care era de câteva

luni. O, Doamne, mereu o cucereau părul lui lung și negru, ochii întunecați ca noaptea, nasul grecesc și linia puternică a maxilarului. De n-ar fi fost atât de al naibii de chipeș! De n-ar fi fost atrasă de el încă din liceu! De n-ar fi fost un iubit atât de grozav, care știa exact ce să facă!

— Mama ta mă intimidează, zise ea în cele din urmă, mângâindu-și câinele pe burtă.

Amy Winehouse stătea pe spate și scotea chelălăituri de fericire. Amy era o corcitură pe care ea și fostul ei prieten, Josh, o găsiseră rătăcind pe Venice Beach. Îi dăduseră numele de Amy Winehouse pentru că mârâia încet și răgușit. În plus, celebra Winehouse era una dintre cântărețele preferate ale lui Denver.

Bobby izbucni în râs – avea un râs extraordinar. Normal.

— Hai, fii fată bună, o dojeni el. Sunt sigur că Lucky crede că ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Denver își ridică o sprânceană.

— *Lucru?* zise ea pe un ton rece.

— Știi la ce mă refer.

— Problema e, spuse Denver, căutând cu disperare o scuză, că săptămâna viitoare mă mut la Secția Narcotice, așa că o să am o mulțime de lucruri de studiat.

— Poți să-ți iei laptopul cu tine – așa poți să cercetezi tot ce vrei. E o călătorie de 48 de ore, iubito. Sun pentru avion.

Nu-i plăcea deloc când Bobby spunea chestii din astea: „Sun pentru avion”. Suna așa de elitist, exact ce nu era ea. Unele fete se pot obișnui cu tot luxul acesta, cu avioane particulare, cu petreceri opulente, dar nu era pentru ea să stea în ilustra familie a lui Bobby. În plus, nici nu-i prea plăcea Las Vegasul, însă nu i-o spusese lui Bobby – detesta să se ducă la exclusivistul său club, Mood. Dar mai ales ura faptul că femeile mișunau în jurul lui, îi făceau avansuri revoltătoare, nebăgând-o în seamă deloc, de parcă nici nu exista.

Adevărul era că îl iubea pe Bobby. Dar ura tot ce însemna poziția lui socială.

Bobby se întinse din nou și căscă.

— Ei, ce spui?

— Zic că mă mai gândesc.

— Sună bine, zise el, întinzând brațele spre ea ca s-o tragă lângă el pe canapea.

Ea se lăsă în brațele lui. De abia se întunecase și ei n-aveau niciun plan pentru seara aceea, așa că ce era rău să se mai relaxeze un pic?

Se întâlniseră cu intermitențe în ultimele trei luni. Fuseseră împreună doar când venea Bobby în L.A. Și nu se văzuseră în perioadele pe care el trebuia să le petreacă la cele două cluburi ale sale. Mood din Vegas și Mood din New York. Când erau împreună, era minunat. Când trebuiau să se despartă, îi era dor de el și se întreba ce face, dar și încercau să facă sex prin telefon, ceea ce îi făcea pe amândoi să râdă isteric.

Niciunul dintre ei nu rostise cuvântul „dragoste". Deși aduceau mereu vorba că relația lor era exclusivă.

Amândurora le era teamă să se lege prea tare. Dar în taină și-o doreau. Acum însă lăsau lucrurile în voia lor, fără prea multă patimă.

Bobby începu să-i mângâie părul. Denver se mândrea cu părul ei; era lung și des, castaniu și cu reflexe aurii naturale. Știa că părul era unul dintre atuurile ei, alături de ochii depărtați de culoarea alunei și de buzele pline. Dacă ar fi trăit în alt oraș mare, ar fi fost considerată o fată de nota zece. Dar în L.A., nu credea că merită mai mult de șapte. Insă nu avea dreptate.

Mâinile lui Bobby ajunseră mai jos, la sâni, și, cu o mișcare iute, se strecurară pe sub tricou și îi scoaseră sutienul, apoi începură să se joace cu sfârcurile ei. O, da, sânii ei erau naturali, lucru neobișnuit în L.A.

Oftând la gândul plăcerii ce o aștepta, îl strânse în brațe. Nu conta câtuși de puțin că mai făcuseră dragoste și dimineața. Dorința era dorință, și aveau amândoi chef.

Câteodată, nu se putea abține să nu se întrebe cât va dura. Josh, fostul ei prieten stabil, fusese un iubit destul de bun în primele șase luni ale relației lor de trei ani, apoi – un dezastru.

— La ce te gândești? îi șopti Bobby la ureche în timp ce-și făcea de lucru și cu limba.

— Ce întrebare de fată! murmură ea jucându-se cu fermoarul de la blugii lui.

— Mă faci fată? întrebă el, pe jumătate serios.

— Ai *unele* trăsături feminine, îl tachina ea.

— Cum ar fi? replică el, provocând-o să spună ceva.

— A, zise ea vag, dându-i jos blugii, încântată că nu avea nimic pe dedesubt. Ai buzele moi...

— Numai bune ca să te sărut... şi o întoarse repede, prinzând-o sub el. Buze moi şi scula tare, glumi el. Cât de feminină e treaba *asta?*

— Bobby! exclamă ea.

Apoi încetară să se tachineze şi pasiunea începu să se dezlănţuie. Făcea dragoste cu ea în aşa fel, încât o obliga să renunţe la toate inhibiţiile pe care le avusese vreodată. Pentru o clipă, o dezmierda încet, iar în cealaltă accelera ritmul acţiunii, şi tot aşa, până o aducea în pragul extazului. Voia mai mult şi mai mult...

Când se termină totul, erau obosiţi, unul în braţele celuilalt, somnoroşi şi mulţumiţi.

Denver își dorea mereu ca aceste clipe minunate să dureze la nesfârșit. Doar ei doi. Fără să-i deranjeze nimeni.

Dar lumea din afară își făcea întotdeauna simţită prezenţa, iar ei trebuiau să trăiască în ea. Bobby urma să conducă mâine până la Las Vegas, iar de acolo să ia avionul de New York, unde avea câteva întâlniri importante. Iar ea trebuia să-și vadă de slujba ei de procuror-adjunct, care acum, de când se transferase la Secţia Narcotice, o pasiona și o provoca. Se vor despărţi încă o dată.

Cel mai bun lucru era că își iubea meseria. Era o muncă istovitoare, dar rezultatele finale îţi dădeau satisfacţie. Era mulţumită că își schimbase activitatea. De la puternica firmă la care era avocat pledant, reușise să ajungă procuror-adjunct, trimiţând oamenii în judecată, și era încântată. Unul dintre cazurile ei importante fusese acela al unui actor celebru care pusese pe cineva să-i omoare soţia. Asta a fost picătura care a umplut paharul, de aceea hotărâse să-și schimbe meseria. De ce să apere un tip care era, probabil, vinovat – când putea să facă un lucru mult mai bun, cum ar fi să-i pună pe cei răi în spatele gratiilor? Ce bine era să-i urmăreşti pe ticăloşii care vindeau

droguri și făceau din puști niște drogați la o vârstă fragedă! Asta da, satisfacție în meserie!

— Ei, zise Bobby, vrei să mergem la un film și să mâncăm o pizza?

Da, asta voia să facă împreună cu omul ei. Lucruri normale.

Măcar de ar rămâne toate în felul ăsta.

Nu știa de ce, dar presimțea că n-are să fie așa.

capitolul 2

Prinţul Armand Mohamed Jordan îşi folosea rar întregul nume, doar când mergea în patria sa, Akramshar – o ţară mică, dar bogată, din Orientul Mijlociu, situată undeva între Siria şi Liban.

Fiind naturalizat în America şi om de afaceri de mare succes, găsea o cale să nu-şi popularizeze titlul, deoarece nu făcea bine afacerilor să-şi dezvăluie originile.

Majoritatea oamenilor cu care avea de-a face îl cunoşteau sub numele de Armand Jordan, un tip uneori crud, dar extrem de puternic, care se aştepta ca toate să meargă după voia lui, iar de obicei aşa se şi întâmpla. Niciunul dintre partenerii lui de afaceri nu ştia că tatăl său era regele Emir Amin Mohamed Jordan, un om care îşi conducea ţărişoara bogată în petrol cu o mână de fier. Un om cu şase neveste şi şaisprezece copii.

Armand nu credea în prietenie. Singurul om în care avea încredere era Fouad Khan, mâna lui dreaptă, pe care îl adusese din Akramshar cu mulţi ani în urmă. Fouad îi ştia toate secretele şi păstra o tăcere mormântală asupra lor. Era confidentul şi omul de taină al lui Armand, mereu la dispoziţia sa.

Din fericire sau din nefericire pentru Armand, el era al nouălea fiu al regelui şi, în consecinţă, considerat nu prea important. Aşa că, atunci când mama lui americancă – Peggy, fostă dansatoare în Las Vegas – îl rugase s-o lase să-şi ia băiatul în America, regele nu ridicase niciun fel de obiecţii. Regele Emir se săturase de americanca roşcată cu picioare lungi, aşa că fusese fericit s-o vadă plecată. Cu toate că Peggy savurase aventura traiului într-un harem, unde era răsfăţată cu daruri scumpe – era destul pentru ea –, acum trebuia să se întoarcă în lumea civilizată. La 26 de ani, avea toată viaţa înainte şi intenţiona să şi-o trăiască din plin. Singura cerinţă a regelui fusese ca băiatul să se întoarcă în fiecare septembrie la Akramshar, pentru ca tânărul Armand să fie prezent la ziua de naştere a tatălui său – cea mai importantă sărbătoare a anului

din Akramshar.

Peggy se supusese. Banii primiţi de la rege erau suficienţi ca să-şi împlinească orice dorinţă.

Aşa că Peggy şi fiul ei se stabiliseră la New York, iar Armand se obişnuise repede cu stilul de viaţă american. În scurt timp ajunsese să iubescă tot ce însemna America: nesfârşitele spectacole TV, pline de veselie şi aventură, filmele violente de acţiune, muzica tare şi tulburătoare, precum şi fetele. O, da, mai ales fetele, care erau mult mai îndrăzneţe decât cele din Akramshar.

În fiecare septembrie, maică-sa îl trimitea, aşa cum promisese, cu avionul la Akramshar, unde juca, vreme de mai multe săptămâni, rolul de tânăr prinţ, petrecându-şi timpul cu fraţii şi surorile lui vitrege, pe care abia că-i mai cunoştea. Nu reuşiseră să se împrietenească.

Faptul că trăia două vieţi îl tulbura; îl făcea să se simtă special, diferit de ceilalţi copii care mergeau la aceeaşi şcoală particulară din New York. El era prinţ, iar ei nu erau nimic. Simţea că le e superior.

La vârsta de 13 ani, într-una dintre vizitele anuale la Akramshar, tatăl său îl luase deoparte şi îi spusese că sosise timpul să devină bărbat. Unul dintre servitorii regelui îl condusese imediat într-o încăpere unde erau două prostituate întinse pe pat, în aşteptarea tânărului prinţ.

Următoarea experienţă, avută cu două femei mai în vârstă, îi lăsase lui Armand o impresie de neşters. Deşi se mai ţinea după fetele de la şcoală, acest episod a fost cu totul diferit. Prostituatele – una rusoaică şi cealaltă olandeză – aveau în jur de 20 de ani şi erau machiate din belşug. Purtau lenjerie sexy şi pantofi cu tocuri înalte, şi îl iniţiaseră în mai multe poziţii, unele care i-au plăcut, iar altele care l-au dezgustat. Când simţiseră că nu mai aveau ce să-l înveţe, îl anunţaseră că toate actele sexuale trebuiau plătite. Nu că i-ar fi cerut bani – oamenii regelui avuseseră grijă de partea materială – era doar ceva ce ele considerau că trebuie să ştie. „Femeile trebuie plătite pentru sex”, ziceau ele, schimbând priviri amuzate. Au fost cuvinte înţelepte, pe care nu le uitase niciodată.

Făcându-şi apariţia după câteva ore, fraţii lui mai mari îl ironizaseră şi râseseră de el. Până la urmă, se luase la bătaie cu ei şi se alesese cu nasul rupt. Îşi ura fraţii: toţi îl invidiau pentru că era altfel decât ei.

Mama lui – o roşcată extrem de atractivă – se recăsătorise la o lună după ce el împlinise 18 ani. De această dată, Peggy făcu o alegere raţională şi se mărită cu Sidney Dunn, bancher de succes, care era cu 25 de ani mai mare ca ea.

Armand îl respecta pe Sidney; simţea că are multe de învăţat de la bătrân, aşa că îl asculta cu atenţie. În loc de colegiu, alese o şcoală de afaceri, iar Sidney îl ajuta mereu cu sfaturile sale înţelepte.

În ziua în care Armand împlini 21 de ani, tatăl său îl chemase la Akramshar să-i facă o vizită, în afara celor convenite. Armand se dusese – cam în silă, ce-i drept. Nu era de-ajuns o vizită pe an? Cu toate acestea, până la urmă a fost o călătorie memorabilă, căci sfetnicul de taină al regelui îl anunţase că, pe viitor, regele ar putea să aibă nevoie de el – din când în când – ca să se ocupe de feluritele lui afaceri din America.

Dornic să-i facă pe plac tatălui său, Armand fusese de acord. Iar regele îi dăduse ca dar pentru împlinirea celor 21 de ani ai săi un cec de un milion de dolari, pe care îi folosi cu înţelepciune. La sfatul lui Sidney, îi investi într-un teren cu case dărăpănate din Queens, pe care construi într-un an mai multe complexuri de apartamente, iar vânzându-le, îşi scosese de trei ori investiţia iniţială.

După aceea, nu s-a mai oprit. A fondat Jordan Developments şi începu să cumpere proprietăţi, să le renoveze şi să le vândă cu un profit substanţial. Se ocupa şi de afacerile tatălui său, care trebuia din când în când să „spele" mari sume de bani. În afară de Jordan Developments, mai înfiinţa şi multe filiale, inclusiv o firmă de import-export care doar îi purta numele. Până la 30 de ani, cumpărase hoteluri şi clădiri de apartamente pe toată Coasta de Est.

La vizita anuală în Akramshar, tatăl său se uitase blând la el, strălucind de mândrie. „Tu eşti fiul cu care mă mândresc", îl lăudase el. „Eşti inteligent, înţelept şi de încredere. Tu eşti cel

care ar trebui să-mi moştenească într-o zi regatul."

Vorbele regelui nu le picară bine fraţilor lui vitregi, care îl priveau acum cu suspiciune şi îl urau şi mai mult.

Un singur lucru îl nedumerea pe rege. „De ce nu te-ai însurat până acum?" îl întrebase. „Potrivit tradiţiei, la vârsta ta trebuia să ai mai multe neveste şi copii."

Armand ridicase din umeri. Sexul era o distragere de care nu avea nevoie. Dorinţele lui erau pe deplin satisfăcute de nişte prostituate care îi făceau toate poftele ori de câte ori le chema prin telefon. Femeile erau fiinţe umane inferioare, asta îl învăţase tatăl său încă de la o vârstă fragedă. „Femeile sunt mai degrabă nişte recipiente pe care le folosim ca să ne potolim instinctul sexual şi ca să ne poarte copiii", îi spusese regele. „Să nu ai niciodată încredere în ele şi să nu le dai inima ta."

Tatăl său avea dreptate. Femeile fac orice pentru bani – absolut orice. Iar pe deasupra, mai erau şi proaste.

La un an după ce tatăl lui îl întrebase de însurătoare, Armand tocmai venise la Akramshar în obişnuita vizită pentru ziua de naştere, când tatăl lui îl dusese în grabă la unul dintre palatele sale. Odată ajunşi acolo, îl anunţase că darul pe care i-l va face de ziua lui de naştere avea să fie căsătoria cu fiica unui bun prieten de familie cu care făcea regele afaceri. „Nu vei avea niciun fel de obligaţii", îl asigurase el. „Soţia ta va rămâne aici şi, cu voia lui Dumnezeu, îţi va purta copilul. Asta îmi doresc pentru tine, dragul meu fiu. Acesta este darul meu."

Fata era o frumuseţe de 15 ani. O chema Soraya.

Mai târziu în acea zi, avu loc o ceremonie nupţială fastuoasă, iar în noaptea ce urmă, Armand îi răpi fecioria nevinovatei Soraya. Copila tremura de frică, ceea ce nu îl tulbură pe mirele care voia să împlinească dorinţa tatălui său. Nu-l interesau temerile ei. Fata era aici să-şi facă datoria, asta era tot. O călări cu violenţă, neluând în seamă ţipetele ei de durere. Era doar un recipient pe care el trebuia să-l umple, numai la asta era bună.

La o săptămână de la nuntă luase avionul şi se întorsese în America.

Când se întorsese în Akramshar după un an, nu mică îi fusese mirarea să afle că avea un băiat. În 11 ani, mai deveni tatăl a trei

copii, numai fete, ceea ce nu îi prea plăcea, dar pe rege l-au făcut fericit atâtea nepoate.

În mintea lui, Soraya și odraslele ei alcătuiau familia lui imaginară. Ei trăiau într-un loc numit Akramshar, unde femeile erau docile și ascultătoare, făcând tot ce li se spunea. Un loc în care bărbaţii erau la putere.

Armand locuia într-un apartament luxos, în Park Avenue din New York, în care banii erau un afrodiziac, iar femeile pe care le plătea, jucăriile lui. Cele două lumi se interferau doar în septembrie, când regele își sărbătorea ziua de naștere. Și așa trebuia să fie.

Armand împlinise acum 42 de ani și îl frământa ceva. Cucerise Coasta de Est, dar dorea mai mult. Ultimele lui planuri erau să-și consolideze poziţia în Las Vegas, oraș unde petrecuse ceva timp. Era un jucător împătimit, iar fetele de acolo erau ieftine și îi împlineau orice dorinţă – oricât de extravagantă. Pe lângă aceasta, în Vegas simţea că are niște legături de familie. Mama lui dansase la Caesars Palace, tatăl său o remarcase acolo și o dusese cu el în Akramshar. Legăturile de familie însemnau ceva pentru el.

Oamenii lui făcuseră o analiză a situaţiei financiare a majorităţii hotelurilor mari. Imperiul lui Steve Wynn era uluitor și profitabil, iar Palms, Four Seasons și lanţul hotelier Harrah erau niște posibilităţi, dar hotărî în cele din urmă să cumpere complexul hotelier The Keys.

Da, The Keys era o achiziţie fără cusur. O clădire măreaţă, construită la cele mai înalte standarde cu nici doi ani în urmă. Nimic ţipător ca în Vegas, ci doar lux și rafinament. Un cazinou uimitor. Magazine și restaurante de talie internaţională. Grădini amenajate cu mult bun gust și terenuri în jur cât niște parcuri. Un măreţ complex de apartamente. Mai multe piscine. Două spa-uri. Un lac artificial. Un excelent teren de golf. Dar mai era și hotelul în sine.

The Keys era făcut pentru Armand. Îl voia și avea să pună mâna pe el. Habar n-avea că The Keys era proprietatea lui Lucky Santangelo.

Iar Lucky n-avea să renunţe niciodată la el.

capitolul 3

Aflându-se în drum spre Malibu, la volanul superbului ei Ferrari roşu, străbătând Pico Boulevard, iar apoi trecând pe autostrada de pe coastă, Lucky uitase deja de Venus şi de problemele ei cu bărbaţii. Mintea ei se concentra mai mult asupra lui Max şi a plecării ei inevitabile. Lucky era destul de inteligentă ca să ştie că nu putea s-o reţină în niciun fel pe fiica ei cu ochii verzi, deşteaptă şi frumoasă. Max pleca să ducă o viaţă independentă, fie că le plăcea sau nu ei şi lui Lennie. Iar adevărul era că ei nu-i convenea deloc, dar n-avea ce face. Aşa cum nu uita nimeni să-i amintească, şi ea îşi făcuse de cap când avea 16 ani. După ce părăsise pensionul sever din Elveţia şi plecase în sudul Franţei, tatăl ei Gino reuşise să-i dea de urmă şi s-o mărite în grabă cu enervantul şi plicticosul ăla de Craven Richmond – fiul senatorului Richmond. Craven era un amărât ratat, pe care nu-l iubea, ba şi mai rău, nici măcar nu-l respecta. Dar ea refuzase să se lase prinsă în capcană. Aşteptase momentul favorabil şi, atunci când Gino fusese nevoit să plece din ţară pentru neplata taxelor, ea rupsese toate legăturile cu familia Richmond şi venise repede aici ca să preia înfloritoarea afacere hotelieră a lui Gino. Obţinuse divorţul şi nu mai aruncase nicio privire în urmă.

Acum, Max era gata să-şi ia zborul, dar avea oare fiica ei suficientă minte să nu cadă pradă uşoară tuturor rechinilor care îi dădeau târcoale? Şi, dacă Max hotărâse să plece la New York, cum are să mai poată Lucky s-o apere?

— N-ai să poţi, îi spusese Lennie, care era mereu atât de raţional. Trebuie s-o laşi pe Max să plece. Va face propriile greşeli şi va învăţa din ele.

Chiar şi Gino fusese de acord.

— Las-o să plece, drăguţo, îi zisese el. Are să stea pe picioarele ei, ca şi tine. Aşa să fie.

Deşi era trecut de miezul nopţii, Max nu se întorsese acasă.

Hotărâtă să nu-şi facă griji, Lucky îi telefonă lui Lennie, care

era la filmări în Utah. Vorbiră un timp, iar el îi liniști temerile în privința lui Max, îi spuse să nu exagereze și adăugă că va veni acasă pentru petrecerea de ziua fetei.

Lucky se hotărî să-l asculte măcar de data aceasta.

Avea să dea o petrecere de pomină. Iar după aceea, are s-o lase să plece pe drumul ei, binecuvântând-o și sperând să nu i se întâmple nimic rău.

— Frankie? zbieră Max, repezindu-se la tipul care tocmai ieșea dintr-un Grand Sport Corvette decapotabil. Ești chiar tu?

Frank Romano se opri la jumătatea drumului, coborându-și încet ochelarii de soare Ray-Ban, de care nu ar fi avut nevoie, căci era deja întuneric afară, dar pe care îi purta ca să facă pe grozavul.

— Doamne sfinte! exclamă el după ce o măsură cu privirea de sus și până jos. Tu ești micuța Max?

— Nu mai sunt așa mică, răspunse ea cu mândrie, aducându-și aminte de ultima dată când îl văzuse pe prietenul fratelui ei, arțăgosul de Frank Romano.

Era mai slab decât și-l amintea, dar arăta mișto – haine din piele, ochelari retro, părul negru strâns la spate într-o coadă de cal. Exact ca un tânăr la modă din L.A.

Făcu semn spre intrarea în noul club, unde se agitau un grup de fete îmbrăcate provocator și o gașcă de zurbagii, care sperau să agate ceva și încercau să-i convingă pe cei trei oameni de pază vânjoși să-i lase înăuntru.

— Nu ne lași să trecem pe mine și pe prietenii mei? întrebă Max, aruncându-i lui Frankie un zâmbet cuceritor.

— Hei, zise Frankie dând din cap. Dacă eu nu pot, atunci nimeni nu poate. După mine!

Max îi înșfacă de braț pe Harry și Cookie și, fără să ezite, se luară toți după Frankie.

Unul dintre portari îl salută respectuos.

— Oho! exclamă Max impresionată. Se poartă cu tine de parcă ai fi proprietarul sau așa ceva.

— Chiar și sunt, se lăudă Frankie, deși nu era cazul. E al meu în întregime.

Max făcu ochii mari. Ultima dată când auzise de Frankie, îl părăsise Annabelle Maestro, iubita lui de mult timp, și își căuta de lucru. Iar acum pretindea că deține acest nou club în vogă din L.A. Se întreba dacă Bobby știa de asta, pentru că, din câte își amintea, cei doi se certaseră din cauza obiceiului lui Frankie de a se droga. Păcat. Întodeauna îl plăcuse pe Frankie într-un mod ciudat, deși încercase s-o seducă pe când avea 16 ani și stătea cu Bobby la New York.

— Bobby știe că te ocupi de cluburi? îl întrebă ea pe Frankie pe când îi ducea direct la un separeu.

— Crezi că Bobby se pricepe să conducă un club? replică Frankie, în timp ce i se zbătea ochiul stâng în spatele ochelarilor de soare. Eu eram D.J. înainte să intre el în lumea cluburilor. I-aș fi dat ocazia să investească în River, dar nu mai păstram legătura cu el. Păcat pentru el.

— A pierdut ocazia, spuse Max în treacăt, cercetând cu privirea localul, care părea un jaf față de Mood.

— De când umblă cu târfa aia de avocată, trebuie să știi că frate-tu e total dus, zise Frankie cu țâfnă. Nu mai știu nimic de el.

— Denver nu e avocată, e procuror-adjunct, preciza Max.

— Și mai rău, fornăi Frankie. Îl ține bine în mână. S-a pus între noi când nu trebuia.

— Credeam că...

— Ce? zise Frankie aruncându-i o privire tăioasă.

— Nimic, bâigui ea, mușcându-și buza de jos.

Bobby îi spusese că nu mai putea tolera dependența lui Frankie de cocaină, mai ales acum, că Denver era procuror-adjunct.

— Și așa, micuța Max s-a făcut mare, zise Frank, dându-se mai aproape de ea și apăsându-și coapsa pe piciorul ei. Nu te-am văzut de ceva timp. Ce-ai mai făcut?

— Grozav, răspunse Max, trăgându-se de lângă el, pentru că ultimul lucru pe care îl dorea era să se dea Frankie la ea.

— Ești sexy, continuă el. Foarte.

— Mulțumesc, spuse ea stânjenită.

Oare era drogat? Probabil.

— Oho! exclamă Cookie. Locul ăsta e fenomenal!

Frankie își mută atenţia la ea.

— Îţi place? o întrebă. Chiar eu l-am conceput.

Altă minciună.

— Ne place, răspunse Cookie, dându-i un ghiont lui Harry, în timp ce se întreba câţi ani are Frankie și dacă era prea bătrân pentru ea. Nu bem ceva?

— Ai dreptate, spuse Frank, pocnind din degete ca să-i atragă atenţia unei chelneriţe pe jumătate goală, cu unghii lungi cât niște gheare și cu un un zâmbet profesional pe faţă. Sper că aveţi toţi acte false la voi.

— Nu plecăm fără ele, îi întoarse Cookie vorba, lingându-și buzele pline și fluturând din genele date cu rimei violet.

— Asta și voiam să aud, zise Frank, gândindu-se că fata era tânără, dar dornică să facă sex.

Și, ce naiba – tinereţea avea să fie farmecul acelei nopţi.

Pizza și filmul se transformară în sushi la Matsuhisa, unul dintre localurile preferate ale lui Denver.

— Îmi place restaurantul ăsta, zise ea, servindu-se cu un corn California.

— De ce crezi că l-am ales? spuse Bobby, întinzând mâna peste masă după a ei.

— Pentru că ai vrut să-mi faci o surpriză?

— O, ce deșteaptă e! exclamă el, dăruindu-i unul dintre zâmbetele lui cuceritoare.

— Și e îmbrăcată ca pentru o pizza și un film, zise ea mâhnită.

— *Dar* arată superb, o asigură el.

— Mulţumesc, Bobby, spuse ea, luând o gură de sake cald.

— Pentru ce?

— Pentru că mă faci tot timpul să mă simt bine.

— E ușor.

— Chiar așa?

— Știi foarte bine că este.

— Ei bine, *tu* spui întotdeauna ce trebuie.

— Și, că veni vorba, vii cu mine la Las Vegas, la petrecerea lui

Max, în weekendul următor. Nu-i *așa?*

— Nu ştiu... o să-ncerc, spuse ea, încă ezitând.

— Ce-i asta, „încerc"?

— Păi, ştii... serviciul...

— Doar ţi-am spus. Plecăm vineri şi ne întoarcem duminică. N-ai să pierzi nimic.

— Trebuie să mă-nţelegi, Bobby. Transferul la Secţia Narcotice e mare lucru pentru mine. Vreau să fiu bine pregătită.

— Cum ţi-am zis – îţi iei cu tine laptopul. O să avem o mulţime de timp liber.

— Pot să mă mai gândesc? îl întrebă ea încercând să-l convingă.

— Auzi, o să se gândească! exclamă el exasperat. Nu ţi-am spus niciodată ce femeie încăpăţânată eşti?

— Doar pentru că nu-ţi zic tot timpul da...

— Nu, nu-mi zici, așa-i? spuse el, uitându-se lung la ea. Oare de-asta îmi placi?

— Hmm... făcu ea gânditoare. Cred că prea te-ai obișnuit să-ți spună femeile numai da la toate.

Bobby izbucni în râs.

— La ce *femei* te gândești?

— Îți aduci aminte de liceu? Ție și lui M.J. vă cădeau fetele în braţe ca fructele din copaci.

— Hai, Denver, zise el cu o expresie ironică pe faţă. Acum ne întoarcem la anii de liceu? Cum de ți-ai amintit de asta tocmai acum?

— Pentru că să-l văd pe fotbalistul nostru genial marcând un gol era cea mai mare distracţie pe care o aveam în acea zi.

— Atunci, mă bucur că totul a trecut și că acum te am pe tine.

— Chiar așa? îl tachina ea. Oare mă ai?

— Da, nu-i așa? zise el zâmbind. De cât timp suntem împreună?

— Nu știu, afirmă ea, deși știa precis de cât timp. Poate să fie trei luni.

Bobby scutură din cap.

— I-auzi la ea, „poate"! Ar trebui să-mi spui și câte minute au

trecut.

— Eu?

— Da, tu.

Își zâmbiră, savurând clipa.

Unul dintre motivele pentru care îi plăcea să stea cu Bobby era că aveau atât de multe să-și spună. Adesea îi istorisea povești despre familia răposatului său tată, ai cărei membri erau toţi în Grecia, în afară de nepoata lui, Brigette. Brigette stătea la New York și fusese odată top model. Împreună cu Bobby, moștenise cea mai mare parte din averea Stanislopoulos. Deși nu-i plăcea să vorbească despre bani, Bobby îi spusese lui Denver că hotărâse să nu se atingă de moștenire, căci prefera să-și câștige propriii bani din afacerea de succes cu cluburile.

Ea îl admira pentru dorinţa de a reuși de unul singur. Doar din când în când își mai permitea câte o extravaganţă, cum ar fi să folosească avionul familiei Stanislopoulos.

Uneori, îi spunea și ea câte ceva despre familia ei, pe care Bobby nu o cunoscuse până în prezent. Ea nu prea voia să-l prezinte părinţilor ei – mama, activist politic, iar tata, avocat nonconformist. Ca să nu mai vorbim de fraţii ei. Toţi îl plăcuseră mult pe fostul ei iubit, Josh, iar ea nu credea că trebuie să-l arunce în arena cu lei până nu era sigură că vor fi împreună mai mult de câteva luni. Bobby râsese de ideile ei.

— Nu-s destul de bun să-ţi cunosc familia, nu? o tachina el.

— Ai s-o cunoști, îţi promit, îl asigura ea.

Sigur că avea să-l ducă într-o zi la familia ei. Dar nu acum. Era prea devreme.

— Bobby! exclamă femeia frumoasă ca un model care se opri la masa lor. *O, Doamne!* Nu te-am mai văzut de la petrecerea dată de Grayton în New York. Cum îţi mai merge? Ce faci în L.A.?

— Păi... reuși Bobby să spună. Habar n-avea cine era femeia și nici nu-i prea păsa. Vă cunoașteţi? întrebă el arătând înspre Denver.

Fata îi aruncă lui Denver o privire rapidă, apoi nici n-o mai băgă în seamă.

— Trebuie neapărat să ne vedem, toarse ea, aplecându-se

spre Bobby. Mi-a fost dor de tine. Sună-mă, sunt la hotelul Mondrian.

Apoi se îndepărtă legănându-se pe tocurile ei de 15 centimetri, părând mulţumită de sine.

— Drăguţă, remarcă Denver.

— Îţi jur că habar n-am cine e, repetă Bobby.

— E-n regulă. Denver nu voia să facă o criză de gelozie pentru un fleac. Şi eu am foşti iubiţi peste tot.

— Nu mi-a fost iubită, zise el categoric. Nici n-am idee cine e.

— Nu contează, Bobby.

— Nu. Tot ce contează e că sunt aici cu tine.

Bobby ştia întotdeauna să spună ce trebuie, aşa era el.

Max era gata de plecare, ca şi Harry, dar Cookie avea chef de ceartă.

— Vreau să stau, zise ea cu încăpăţânare. Frankie va avea grijă de mine.

— Nu poţi rămâne, o contrazise Max. Am venit cu maşina lui Harry.

— O să găsesc eu o maşină, zise Cookie.

— Da, şi de unde, mă rog? izbucni Max.

— Frankie are să mă ducă acasă, dădu Cookie din umeri.

— Pe dracu'! exclamă Max. Nu-ţi dai seama că tot ce vrea Frankie e să facă sex cu tine?

— Şi ce? răspunse Cookie, ameţită şi zâmbind vag. Ce-i aşa rău în asta?

Mai băură câteva Mojitos în separeu şi se ciorovăiră în continuare. Frankie ieşise să întâmpine clienţii, făcând pe marea gazdă, dar Max nu-şi dăduse seama. Tot ce voia era să plece. Şi Harry la fel.

— Nu te putem lăsa singură aici, zise Max, uitându-se la Harry în aşteptarea unui ajutor.

— Doar ţi-am spus – Frankie va avea grijă de mine, afirmă Cookie, aşezându-se mai comod pe canapea.

— Frankie e drogat şi bătrân, rosti Harry batjocoritor. N-ai nevoie de aşa un tip.

— Dar nu e *așa* bătrân şi mai e şi sexy, insistă Cookie. Voi doi căraţi-vă de-aici, pentru că *eu* rămân.

Max se hotărî să n-o contrazică; îl ştia pe Frankie, iar dacă fata voia să meargă pe această cale, ea nu avea ce-i face. Cookie nu mai era fecioară, umblase toată adolescenţa din floare în floare prin Hollywood.

— Orice-ar fi, nu te culca cu el, o avertiză Harry. Nu face de tine, crede-mă, o *ştiu*.

— Mulţumesc pentru sfat, îi răspunse Cookie sarcastic. Vă sun eu mai încolo.

— Neapărat, zise Max, uitându-se la ceas. Şi nu face nimic din ce-ai putea să regreţi, adăugă ea.

— La revedere, chicoti Cookie. Şi căraţi-vă odată de aici.

Max îl luă pe Harry de braţ.

— Eşti în stare să conduci? Harry dădu din cap că da.

— Atunci, să mergem.

Omul trebuie să renunţe la ceartă, dacă ştie că nu va avea câştig de cauză; asta o învăţase tatăl ei, Lennie, când avea cinci ani.

Învăţase multe de la ambii părinţi, iar uneori chiar îi plăcea cum gândeau ei. Totuși, de-abia aștepta să plece pe propriul ei drum.

În curând. Foarte, foarte repede.

capitolul 4

Billy Melina era parcă făcut pentru libertate. Căsătoria cu o vedetă de talie mondială îi plăcuse doar un sfert de oră, dar după câteva luni, când văzuse că toţi îi cădeau la picioare, vraja se spulberase. *El* era o stea de cinema de primă mână, dar, când ieşea cu Venus în public, nimeni nu dădea nici doi bani pe el. Asta nu-i măgulea deloc orgoliul. O, nu, câtuși de puţin.

Când nu era cu Venus, lui Billy i se dădea imediat o groază de atenţie. Fete din belşug. Fani peste tot. Îl respectau agenţii, directorii şi avocaţii, care își dădeau seama ce potenţial imens are. În definitiv, de-abia împlinise 30 de ani, avea toată cariera înainte, iar ultimul lui film adusese încasări record.

Billy avea peste 1,80 înălţime, părul decolorat de soare şi un bronz de surfer pe tot corpul său vânjos și bine lucrat. Muşchii abdominali îl interesau cel mai mult. Exersa două ore pe zi ca să se asigure că erau perfecţi. Îi plăcea să-și vadă poza în reviste sub titlul CEL MAI FRUMOS CORP DE PE PLAJĂ. Să mori de ciudă, Matthew McConaughey! Du-te la naiba, The Situation[1]! Billy Melina era regele nedeclarat al mușchilor abdominali. Și, datorită divorţului său de diva divelor, atât el, cât și viitoarea lui fostă soţie apăreau mereu pe copertele tuturor revistelor.

Copertele îl mulţumeau. Copertele erau raţiunea lui de-a fi. Copertele îl făceau să se simtă bine.

Ca și felaţiile. Nimic nu-i aducea așa un zâmbet luminos pe buze ca o felaţie reușită. În ultimul timp, că tot era liber, îi plăcea la nebunie să agate câte o fată, s-o aducă la casa lui închiriată și s-o pună să-i facă o felaţie afară, la piscină. Era grozav să și-o simtă în gura unei necunoscute, cu apa albastră și scânteietoare a piscinei pe fundal și cu soarele mângâindu-i trupul; asta chiar că-l excita.

Venus avea impresia că se încurcase cu ultima starletă cu care jucase în film, Willow Price – o blondă fără inhibiţii, cu buze senzuale și o carieră promiţătoare. Dar nu era cazul. Dădea bine să se afișeze cu Willow la petreceri și festivităţi de premiere, dar

nu era nimic între ei. Fata prefera sexul cu lesbiene, iar el nu o plăcea, dar pentru amândoi era bine să fie văzuţi împreună.

Simţindu-se excitat, Billy se sui pe Harley-ul său și porni la vânătoare.

Nu îi luă mult timp să găsească exact ce căuta. Fata pe care pusese ochii se plimba pe Melrose Boulevard, purtând o fustă de blugi care abia îi acoperea fofoloanca, un tricou minuscul pe care scria *îmi place repede și blând* și sandale cu platformă.

— Hei, o salută el, mergând pe lângă ea cu motocicleta. Nu ne-am întâlnit ieri-seară la SoHo House?

Fata se opri, îl măsură cu privirea, îl recunoscu și nu-i veni să creadă ce noroc dăduse peste ea. După 20 de minute, stătea în genunchi în faţa lui, lângă piscină, servindu-l cât de bine putea.

Când termină, Billy îi chemă un taxi și dusă a fost.

Lui Billy nu-i era deloc greu să găsească fete.

Micul dejun în Malibu era momentul zilei preferat de Lucky. Îi plăcea să stea pe terasa care dădea spre ocean, cu un pahar de suc proaspăt de portocale și cu o farfurioară de fructe tăiate în bucăţele în faţă: papaia, smochine și mango. Pentru că se trezea întotdeauna devreme, înainte de restul familiei, profita de aceste clipe de singurătate. Îi plăcea să-și planifice ziua dis-de-dimineaţă și să decidă ce anume avea să facă imediat după aceea. Acum era mulţumită de cum mergea The Keys. Chiar și Gino era impresionat de ce reușise să realizeze. Construise cel mai grozav și mai măreţ complex din Las Vegas, care cuprindea totul, de la un cazinou important la un hotel remarcabil și apartamente de lux. „Mai pune și o pistă de curse, și-ai să ai totul”, glumise Gino.

Ea zâmbise. Nu era o idee rea. Pe atunci, Gino se gândea la lucruri cu adevărat măreţe.

Spera că următorul proiect are să-l convingă pe Lennie să-și ia o pauză binemeritată. Era așa de obsedat de munca lui, trecea imediat de la un film la altul. Aveau o căsnicie extrem de reușită, dar nu le-ar fi stricat să petreacă mai mult timp împreună. În unele zile și nopţi îi era tare dor de el.

Îi sună mobilul. Era avocatul ei din New York, Jeffrey

Lonsdale.

— Da, Jeffrey, ce e? întrebă ea, mirându-se că telefonase așa de devreme.

— Ai zis cuiva că vrei să vinzi The Keys? se interesă el.

— Ce? zise ea încruntându-se. Ce te face să afirmi așa ceva?

— Tot primesc telefoane de la un tip care reprezintă Jordan Developments. Pretinde că vrei să vinzi, iar Jordan Developments e dispus să cumpere.

— E o prostie fără margini, zise Lucky. Și cine naiba mai e și Jordan Developments?

— O mare companie imobiliară. Tocmai mă interesez de ea. Trebuie să fiu sigur.

— Jeffrey, spuse Lucky cu răbdare în glas, cred că știi că, în caz că aș vrea să vând, tu ai fi primul pe care l-aș anunța.

— Bineînțeles. Dar Fouad Khan – reprezentantul Jordan Developments – părea foarte informat și foarte insistent.

— Bine, spune-i domnului Khan să insiste în altă parte. The Keys nu-i de vânzare. Nici acum, nici altă dată.

— Mesajul e puternic și clar.

— Mă bucur că l-ai recepționat.

— Trebuie să-ți spun, Lucky, m-am gândit că trebuie să fie o glumă. Toată lumea știe cât suflet ai pus în construirea acestui complex, așa că eram sigur că nu se putea să-l pui în vânzare.

— Ai înțeles foarte bine.

— Mă bucur c-am lămurit asta.

— Așa e.

— O zi bună!

— Și ție, Jeffrey.

— Din păcate, în New York plouă.

— Îmi pare rău să ți-o spun, dar aici e un soare orbitor, zise ea, privind lung la vasta întindere a oceanului.

— Ah, Lucky, mereu știi să mă-nțepi.

— Ar trebui să fii obișnuit, doar ești avocat, spuse ea zâmbind.

— Contez *pe tine* să mi-o amintești.

— Oricum, zbori la Vegas pentru ședința consiliului de conducere de vineri, așa că ai să te bucuri și tu de soare.

— Cum? Într-o sală de şedinţe? întrebă Jeffrey supărat.

— Rămâi în weekend, îi sugeră Lucky. Dau o petrecere pentru Max, o să ne distrăm.

— Poate.

— Nu poate, Jeffrey. Spune da. Adu-ţi şi nevasta.

— Suntem în divorţ.

— Atunci, vino cu prietena.

— N-am niciuna.

— Bine, bine, destul despre viaţa ta amoroasă. Însă, dacă rămâi în weekend, anunţă-l pe secretarul meu. Se va ocupa de tine cu toată grija.

Închise telefonul, gândindu-se ce aiurea începuse ziua asta.

The Keys era realizarea ei cea mai de seamă. Nu l-ar vinde niciodată. Pentru nimic în lume.

Bobby se deşteptă şi părăsi apartamentul înainte să se trezească Denver. Avea o întrunire importantă în Vegas cu investitorii ruşi care, potrivit partenerului său M.J., erau gata să perfecteze afacerea prin care îşi băgau toţi banii în cluburile Mood din Miami şi L.A. Hotărâse să le arate personal ce tare era Mood din Las Vegas. Nu era uşor să negociezi cu ruşii, dar ei aveau banii necesari pentru ca el să facă lucrurile pe care le dorea. După ce termina cu ruşii, avea mai multe întâlniri programate în New York, iar apoi se va urca în avion la timp ca s-o ia pe Denver şi s-o ducă la Vegas, să-şi petreacă împreună weekendul ca doi îndrăgostiţi.

Se implica din ce în ce mai mult în relaţia cu Denver. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât se îndrăgostea mai tare de ea. Era o fiinţă aşa normală, dar cu mult mai deşteaptă decât alte fete cu care ieşise. *Şi* era frumoasă – şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Şi aşa de pasională, că nu se sătura niciodată de ea.

Ar fi dorit să petreacă mai mult timp cu Lucky, pentru ca aceste două femei să se cunoască mai bine. Era important pentru el ca mama lui să fie de acord cu fata de care se simţea din ce în ce mai legat. Nu-i spusese nimic lui Lucky; ea era cea care trebuia să descopere singură cât de minunată era Denver, iar petrecerea de ziua Iui Max din weekend era o ocazie

perfectă.

Următorul pas pe care voia să-l facă era să cumpere o casă în L.A., în care să stea împreună. Apartamentul lui Denver era prea mic pentru el, avea nevoie de mai mult spaţiu. Adusese vorba despre asta de mai multe ori, dar ea îi spusese că era prea devreme să se gândescă la un trai comun.

— Iubito, dar tot locuiesc aici când vin în L.A., remarcase el.

— Nu, doar *stai* aici, îl corectase ea. Nu-i acelaşi lucru cu a locui împreună.

O, Doamne, ce dificilă putea fi! Multe fete ar fi în culmea fericirii dacă ar cumpăra o casă pentru ele. Dar o parte din farmecul lui Denver îl constituia faptul că nu era ca majoritatea fetelor, iar acesta era un alt lucru pentru care o iubea.

Urcându-se în noul său Lamborghini Murcielago argintiu, îl dădu tare pe Jay-Z și plecă în viteză spre Las Vegas.

— Nu pot să te înţeleg, zise Carolyn, cea mai bună prietenă a lui Denver, legănând căruţul de lângă ea, în grădina căsuţei sale din West Hollywood, situată în spatele supermarketului Pavilions, pe o străduţă liniştită. Bobby e un băiat grozav, şi îţi sare în ochi că e nebun după tine.

— Crezi? întrebă Denver, nesigură pe ea, în timp ce sorbea dintr-o ceaşcă de cafea.

— Nu cred, *ştiu,* afirmă Carolyn, dându-şi în spate o buclă rebelă din părul ei auriu ca mierea. E minunat, şi a fost atât de drăguţ cu mine.

— Cine n-ar fi? zise Denver, punându-şi ceaşca de cafea pe masa instabilă din grădină. Să nu uităm în ce situaţie cumplită ai fost. Răpită, ostatică şi gravidă...

— Atunci aţi apărut tu şi cu Bobby, care, ca nişte îngeri, aţi salvat-o pe amărâta de mine, zise Carolyn, luând uşor acea situaţie nefericită şi primejdioasă.

— N-aş fi putut face mare lucru fără Bobby, zise Denver. Mi-a fost de mare ajutor.

— Fără voi doi... se auzi încet vocea lui Carolyn, care încerca să nu se mai gândească la calvarul prin care trecuse.

Lucra la Washington, ca secretară a senatorului Gregory

Stoneman, un bărbat căsătorit, şi avea cu el o aventură pasională. Şi, ca majoritatea bărbaţilor căsătoriţi, senatorul îi promisese că va divorţa de nevasta lui, dar nici nu se gândea la aşa ceva, iar, când Carolyn îi spusese că e însărcinată, pusese la cale să fie răpită, în speranţa că va pierde sarcina. Dumnezeu făcuse ca Bobby şi Denver s-o găsească la timp.

După ce stătuse în spital câteva zile să se refacă, fata fugise din Washington şi se dusese la LA., unde născuse copilul – un băiat pe care îl botezase Andy – şi jurase să nu-l mai vadă niciodată pe senatorul Stoneman. Nu că el ar fi alergat după ea – nu mai avea veşti de la el de când plecase. Dar nu-i păsa. Andy era numai al ei şi nu l-ar fi lăsat niciodată pe Gregory să se apropie de el.

— Problema mea e mama lui Bobby, spuse Denver, dornică să-și descarce sufletul. E așa de… cum aș putea s-o descriu?

— Încearcă, o îndemnă imediat Carolyn.

— Ca să încep, e frumoasă de pică, își urmă vorba Denver, care încerca să-i facă un portret cât mai fidel extraordinarei Lucky Santangelo. E înaltă, cu pielea măslinie, cu păr și ochi negri incredibili. Este o italiancă superbă.

— Și ce-i așa rău în asta? interveni Carolyn. Cu siguranță că i-a dat genele ei bune lui Bobby.

— Mai e și o femeie care a realizat foarte multe la viaţa ei, continuă Denver, întrebându-se cum putea să se compare cu o forță a naturii ca Lucky. Își construiește propriile hoteluri, a condus odată și un studio cinematografic. A născut trei copii și, de parcă asta nu-i de ajuns, mai are și obsesia perfecţiunii, face totul singură, și se pare că are o căsnicie lungă și reușită cu Lennie Golden.

— Starul?

— A fost. Acum scrie și regizează filme independente de mare succes.

— Sună de parcă Bobby ar avea la înălţimea cui să se ridice.

— Lennie nu e tatăl lui, explică Denver, luându-și ceașca de cafea. Credeam că ţi-am spus – tatăl lui e un armator grec miliardar care a murit. De la care a moştenit avionul companiei, care îi stă tot timpul la dispoziţie. Alt lucru care mă intimidează.

— Oprește-te, Denver, îi ceru Carolyn cu fermitate. Nimic n-ar trebui să te intimideze.

— Chiar așa, spuse Denver, făcând o grimasă. Mama lui Bobby e perfectă, iar eu nu sunt.

— O, Doamne! făcu Carolyn, deschizând brațele în semn de exasperare. Te trezești vorbind.

— Ce? întrebă Denver, supărată că prietena ei nu o înțelegea.

— Ești nemaipomenită, Denver. Ai o carieră grozavă în care faci lucruri importante. Ești tânără, inteligentă, frumoasă *și* ai un prieten extraordinar. Carolyn se opri o clipă, apoi adăugă: E clar că nu prea mai ai alte atuuri. Dar pun pariu că Bobby nu stă cu tine pentru talentele tale culinare.

Denver nu se putu abține să nu râdă.

— Nu sunt frumoasă și nici nu mai sunt așa de tânără, dar sunt inteligentă, recunoscu ea.

— O, da, zise Carolyn. 27 de ani e *chiar* o vârstă impresionantă. Lasă-mă să te corectez... frumusețea ta nu-i perfectă, e caldă și naturală – cu atât mai prețioasă, pentru că tu habar n-ai ce grozav arăți.

— Mulțumesc, dar ar trebui să le vezi pe fetele de la clubul lui Bobby. Ca să nu mai vorbim de cele care se iau de el când ieșim împreună. Sunt topite după el.

— Și ce-ți pasă? Doar e cu tine, nu?

— Așa cred...

— Așa crede... o îngână Carolyn, dându-și ochii peste cap. Tipul e nebun după tine, o știe toată lumea. Cât despre fetele alea, lasă-mă să ghicesc: slabe-băț pentru că nu mănâncă nimic. Sâni enormi – falși. Buze enorme – false. Pomeți înalți – falși. Și...

— Oprește-te! o rugă Denver, izbucnind în râs. Ele lucrează în industria de divertisment, trebuie să arate cât se poate de bine.

— Prostii! exclamă Carolyn. Și nu o lua așa personal. Uite, schimb subiectul... la mine...

— Bine, răspunse Denver. Care-i treaba cu tine?

— M-am hotărât să devin lesbiană, o anunță Carolyn.

Lui Denver îi rămase cafeaua în gât.

— Cum așa? îngăimă ea. Nu poți *decide* să fii lesbiană. Sau ești, sau nu ești.

— Acum sunt, spuse Carolyn hotărâtă. Am întâlnit-o pe femeia aia minunată la yoga. M-a invitat în oraș. Și știi ce? Mă duc.

— De ce o faci?

— Pentru că nu mai vreau să am niciodată de-a face cu un bărbat. Mai întâi, am fost cu Matt, care m-a înșelat. Apoi cu Gregory, care a fost un mincinos, un ticălos mizerabil. Am pătimit destule de pe urma sexului masculin – nu mai vreau să am nimic de-a face cu un bărbat. Nu-i greu de înțeles, nu?

— Bine..., începu Denver, dar nu mai apucă să zică altceva, căci Andy se puse pe plâns, și, uitându-se la ceas, văzu că trebuia să plece, altfel întârzia la serviciu. Atunci crezi c-ar trebui să mă duc la Vegas? întrebă ea, luându-și cheile de la mașină și îndreptându-se spre ușă.

— Sigur că da, zise Carolyn, aplecându-se să-și ia băiatul.

— Bine, așa am să fac, spuse Denver, hotărând să se ducă. Iar tu... simte-te bine cu... cum o cheamă?

— Vanessa, răspunse Carolyn, zâmbind. Și-ți promit că o să mă simt bine.

Să bâjbâie după mobil când încă dormea nu era nimic nou pentru Max.

— Cine e? mormăi ea în BlackBerry.

— Ghici cine sunt, sună răspunsul în șoaptă.

— Cookie?

— Da, eu sunt, chicoti Cookie. Micuța de mine.

Max deschise un ochi.

— Unde ești? întrebă ea, deși avea o bănuială oribilă că știa răspunsul.

— Ghici!

— Nu vreau să ghicesc, spuse Max pe un ton iritat, zvârlind plapuma cât colo. Unde naiba ești?

— În patul lui Frankie și *a fost grozav,* oftă Cookie. Cum e sexul cu un necunoscut.

— Prostii! exclamă Max, ridicându-se în capul oaselor. Nu te-

ai culcat cu el, nu?

— Ba da, chicoti Cookie triumfătoare.

— *O, Doamne',* o mustră Max. Nu trebuia să te culci cu un tip ca Frankie.

— Şi de ce nu?

— Pentru că nu trebuia. E un uşuratic şi un drogat.

— Dar a fost *aşaaa* minunat, se entuziasma Cookie. Vrei să-ţi spun detalii?

— Nu, mulţumesc, zise prompt Max. Aş prefera să nu.

— Ei – n-ai deloc haz, se plânse Cookie. Mai bine îl sun pe Harry, lui îi plac *aşa mult* detaliile.

— N-ai decât.

Ce tâmpenie! Frankie Romano, fostul prieten dependent de droguri al lui Bobby, și Cookie. Era numai vina ei, nu trebuia s-o lase pe Cookie în club. Frankie era o canalie detestabilă, care fusese proxenet, împreună cu prietena lui de-atunci, Annabelle Maestro. Se va folosi de Cookie, apoi se va debarasa de ea, iar fata are să sufere. Va fi obligată să suporte săptămâni în șir văicărelile și suspinele lui Cookie.

Ce proastă a fost! De ce s-o fi dus acolo, doar ca să intre cu toţii cu Frankie în nenorocitul ăla de club? Trebuia să fi știut mai bine ce face.

Înșfăcând un tricou supradimensionat, se prăvăli din pat, întrebându-se cum putea să remedieze situaţia.

Din păcate, nu-i veni nimic în minte.

Bobby arăta foarte serios când își trase mașina în parcarea privată de la The Keys. M.J., care nu îi era doar partener de afaceri, ci și cel mai bun prieten și confident, veni agale să-l întâmpine. Se îmbrățișară ca bărbații puternici.

M.J. era un afro-american arătos, deși cam scund. Era însurat cu Cassie, o tânără cântăreață cu ambiții mari. Se căsătoriseră în Las Vegas dintr-o toană, iar acum, după doar un an, Cassie era gravidă. M.J., care se mutase de la New York în Las Vegas ca să supravegheze deschiderea clubului, era încântat. Cassie nu era. La nici 19 ani împliniţi, își dorea o carieră, nu un copil. Părinţii bogaţi ai lui M.J. – tatăl său era neurochirurg, iar mama, fostă

cântăreaţă de operă – nu ziceau nimic, aşteptând să vadă ce se întâmplă mai departe. Cassie nu era soţia pe care şi-o doriseră pentru fiul lor, ca de altfel nici cariera de manager de bar, oricât de mult succes putea să aibă.

Lui M.J. nu-i păsa. Era nebun după nevastă-sa, dar acum, cu un copil pe drum, trebuie să fie o şmecherie la mijloc, de care de-abia aştepta să discute cu Bobby.

— Grozavă maşină, exclamă M.J., studiind din priviri Lamborghiniul lui Bobby.

— Da, încuviinţă Bobby, acum că petrec atâta timp pe Coasta de Vest, m-am hotărât să-mi iau maşină. Poate atinge şi 340 de kilometri pe oră. E o nebunie, dar savurez fiecare clipă. Nu şi Denver.

— Nu mai spune! făcu M.J., dând ocol maşinii ca s-o cerceteze mai îndeaproape. Mă întreb de ce.

— E prea ţipătoare şi rapidă.

— Păi, frate, discretă nu poate fi.

Amândoi râseră şi îşi dădură câte un pumn amical.

— Ce mai face discreta ta iubită? întrebă M.J. pe când intrau în marele hol cu pereţi de sticlă. Tot îi mai trimite la puşcărie pe băieţii răi?

— Denver e grozavă, zise Bobby. E o fată deosebită.

— Înţeleg ce simţi pentru ea. Nu te-am văzut niciodată aşa prins.

— Ce să-ţi spun? zise Bobby, zâmbind din toată inima. Femeia asta mă face fericit.

— Şi asta-i tot ce contează, frate.

— Ce dreptate ai!

— Că veni vorba de fericire, am şi eu nişte veşti.

— Ce ai să-mi spui?

— Cassie e gravidă.

— Măiculiţă! Eşti pregătit pentru asta, M.J.?

— Sunt şi voi fi.

— Le-ai spus părinţilor?

— Nu încă, dar o voi face.

— Ar fi bine.

— Să nu crezi că nu ştiu.

— Se vor bucura pentru tine.

— Crezi?

— Sigur că da. Și acu' hai să ne batem cu investitorii, iar apoi sărbătorim.

capitolul 5

Odată ce Armand Jordan își dorea ceva, nu se mai răzgândea, fie că era vorba de o femeie, un tablou de mare preţ, o delicatesă rară, o mașină unicat sau o clădire. Nimeni nu îl refuzase vreodată pe Armand, iar dacă se întâmpla asta pur și simplu oferea un preţ mai mare.

De obicei, prefera prostituate de lux – femeile acelea ştiau nişte chestii de care altele n-aveau habar. Chestii de amănunt. Chestii murdare, la care alţi bărbaţi doar visau.

Foarte rar dădea peste o femeie care nu era de vânzare. Asta nu-l tulbura pe Armand, pentru că era convins că toate aveau un preţ al lor. Iar uneori nu era vorba de bani.

Câteodată îl amuza să descopere care era preţul. Era un joc pe care Armand îl juca pentru propria plăcere, iar când juca, trebuia neapărat să câștige.

Ultima lui cucerire era Nona, soţia lui Martin Constantine, unul dintre competitorii lui în afacerile imobiliare, considerat de unii aproape la fel de puternic ca și el.

Cât de mult se înșelau!

Nona era exact genul de provocare după care tânjea. Măritată acum și cu un copil mic, fusese înainte una dintre reginele frumuseţii din Slovacia, cu pomeţii înalţi și ochii migdalaţi. Soţul ei o iubea la nebunie, dar instinctul său infailibil îi spunea lui Armand că, de când născuse, Martin nu i-o mai trăgea așa cum își dorește o femeie focoasă.

Armand îi făcuse curte pe îndelete și, deoarece frecventau aceleași cercuri din societatea New Yorkului – participând la vernisaje, acţiuni caritabile și serate restrânse – îi fusese foarte uşor s-o abordeze. Mai ales că venea întotdeauna cu o fată la braţ. Doar *el* știa că așa-zisele lui „iubite” erau plătite în așa fel că nu-i dădeau niciodată bătăi de cap și nu aveau nicio pretenţie. Regula lui de aur era să nu apară niciodată însoţit de aceeași femeie.

Amfitrioanele din New York îl considerau pe Armand Jordan

o achiziție importantă. Întotdeauna încercau să-l prindă în mreje, dar el le scăpa mereu. El era atractiv într-un fel ușor misterios, cu mustața neagră bine tunsă, cu sprâncenele stufoase deasupra ochilor posomorâți și cu bunul gust cu care se îmbrăca. Doar haine de cea mai bună calitate pentru Armand. Purta ciorapii și lenjeria doar o dată, apoi le arunca. Cămășile puteau fi puse de două ori, dar nu mai mult. Iar costumele sale cusute manual nu stăteau niciodată în garderoba lui mai mult de o lună.

Femeile perseverau nu numai pentru că Armand era bogat ca un nabab, ci și pentru că se zvonea că în țărișoara din Orientul Mijlociu de unde provenea ar avea un titlu nobiliar.

El nu vorbea niciodată despre asta.

I-au trebuit câteva luni ca să o aducă pe Nona în apartamentul său de lux, sub pretextul că voia să-i arate un tablou rar de Picasso pe care îl cumpărase recent. Nu îl deranjase așteptarea, ba chiar se bucura gândindu-se la clipa când o va cuceri pe acea femeie.

Ea sosi la 11 dimineața, o oră foarte potrivită pentru o doamnă. Purta un taior roz pal de la Chanel, o bluză de dantelă pe dedesubt și pantofi Louboutin bej, ale căror tocuri țăcăneau pe dalele de marmură lucioase ca oglinda, în timp ce el îi arăta ceremonios apartamentul. În cele din urmă, ajunseră în dormitorul principal, o cameră tipic masculină, în care se aflau canapele comode din piele de culoarea vinului de Burgundia, iar patul supradimensionat era acoperit cu o cuvertură de cașmir negru.

— Nu văd poze de familie, remarcă Nona, uitându-se prin dormitorul elegant. Râse cu cochetărie. Armand, ești un bărbat așa de misterios, și nu înțeleg de ce te văd mereu cu altă fată. Ești sigur că vrei să găsești femeia cu care să-ți împărți viața?

— De ce mi-aș dori așa ceva când pot avea o femeie ca tine? zise el uitându-se în ochii ei de parcă era chiar convins de ce zicea.

Și așa, toate eforturile lui asidue au fost răsplătite. Toate complimentele, atenția parșivă și cuvintele măgulitoare, măgulitoare, măgulitoare.

Era în sfârşit a lui. A lui ca s-o folosească, s-o abuzeze, s-o umilească.

Pentru că aceasta era plăcerea lui, capriciul lui.

Mai întâi o sărută, apăsându-şi brutal buzele de ale ei, apoi vârându-i limba în gură şi nelăsând-o să scoată niciun sunet de protest. Pe urmă, total pe neaşteptate, îi băgă mâna sub fustă, iar degetele lui groase se strecurară pe sub chiloţi, până la ridicătura de carne moale, umedă, pregătită şi dornică să descopere lucruri noi.

Niciun preludiu pentru femeia asta. Nona era deja excitată când intrase la el în apartament. Îl dorea. Şi avea să i-o tragă. Tare.

Trecându-şi degetele prin peticul de păr pubian cârlionţat, îl excită desimea lui. Şi răsuci nişte fire de păr pe degete până când ea ţipă de durere. Asta îi plăcu. Dacă şi-ar fi dorit o femeie rasă jos ca o copilă, ar fi avut o copilă.

— O, Armand, îngăimă ea, roşie în obraji şi cu răsuflarea întretăiată. N-ar trebui să facem aşa ceva...

Era cam târziu pentru proteste. Prea târziu.

O azvârli pe pat şi se gândi la Martin Constantine şi la camera ascunsă care înregistra totul. La aceste gânduri, penisul i se întări mai mult ca oricând. Băgându-şi mâna în sertarul de la noptieră, scoase un plic de cocaină şi îi presără praful alb pe sfârcurile întărite.

Ea se zvârcolea sub el în timp ce bărbatul priza praful de pe sânii ei. Apoi, când ea îl imploră s-o reguleze, o penetra cu violenţă, împingându-şi penisul în ea cu putere, iar pe urmă o întoarse şi i-o trase pe la spate, neluându-i în seamă protestele şi ţipetele de durere.

Dându-şi seama că lucrurile nu mergeau aşa cum sperase ea, femeia se zbătu să scape de atacurile lui furibunde, dar era inutil, căci el o călărea sălbatic, pedepsind-o cu penisul său, pentru că era o căţea necredincioasă.

Armand se simţea puternic şi invincibil. Era bărbat, iar o femelă îi demonstrase încă o dată că toate femeile erau nişte curve împuţite.

Poate în afară de soţia lui. Dar cui îi păsa de ea? Lui, în niciun

caz.

După ce o regulă fără milă pe Nona Constantine în toate poziţiile posibile, îi spuse că era o târfă împuţită şi trădătoare, o târî la propriu din dormitor şi o azvârli afară din casă.

Şocul suferit i se citi femeii pe faţă în clipa când el o îmbrânci de la uşă şi aruncă după ea cu hainele de firmă.

— Ce? Ce-am făcut? suspina femeia când el trânti uşa după ea.

El nu catadicsi să-i răspundă.

Pentru el era o satisfacţie să ştie că Nona nu avea cui să se plângă şi nu putea să facă nimic. Era umilită în mai multe feluri.

Văzându-se scăpat de cucerirea lui, Armand mai priză nişte cocaină şi îl chemă pe Fouad, care lucra într-un apartament de la parter. „Vino aici, îi porunci Armand. Imediat." Fouad urcă în grabă la apartamentul de la ultimul etaj.

— Ce mai e cu The Keys? întrebă Armand de îndată ce Fouad intră pe uşă.

— E o femeie pe jumătate goală care plânge în faţa ușii tale, remarcă Fouad, observând că prinţul nu purta decât un halat de baie și avea o urmă de praf alb sub nas. Armand priza din ce în ce mai multă cocaină, ceea ce îl îngrijora pe Fouad, care îl vedea devenind și mai iraţional și irascibil.

— Sper că n-ai băgat-o în seamă, zise Armand îndreptându-se intenţionat cu pași mari spre baia lui demnă de un rege.

— Cine e? întrebă Fouad.

— Nevasta lui Martin Constantine, se făli Armand. Ţi-am zis că pot să am orice femeie vreau. Toate sunt niște curve.

Fouad dădu din umeri și se duse după el în dormitor. Cunoștea înclinaţiile lui Armand când făcea amor. În sinea lui, le considera o boală, dar nu îndrăznea să spună nimic nimănui. Deși în ultimul timp, boala lui Armand, combinată cu excesul de droguri, începuse să devină aproape un pericol.

— Curva aia plângăreaţă a meritat din plin ce i-am dat, zise Armand, lăsând să-i cadă halatul de pe el. M-am îngrijit de ea într-un fel pe care n-are să-l uite niciodată.

— Nu te gândești că ar putea să-i spună lui bărbată-su?

— Nu mă face să râd, Fouad. A venit aici din proprie voinţă. O dorea. M-a implorat să i-o trag. Acum scoate DVD-ul din cameră, fă două copii şi pune-le la mine în seif.

— Da, Armand.

Avea să facă trei copii şi să-şi păstreze una. Era bine să te pui la adăpost când aveai de-a face cu un om ca Armand.

— Şi The Keys? întrebă Armand, intrând în cabina de duş, toată din marmură, fără să se ruşineze de goliciunea lui. Cum merge?

— Am primit câteva telefoane, zise Fouad, nedorind să-i spună că vorbise cu avocatul proprietarului, care îl anunţase că era aproape imposibil ca The Keys să fie de vânzare.

— De ce durează aşa mult? întrebă Armand în timp ce patru capete de duş aruncau jeturi puternice pe el.

— Dar mi-ai zis abia acum două zile că vrei să-l cumperi, se justifică Fouad. Sunt vremuri când e prudent să ai răbdare.

Armand ieși de la duș încă ud.

— Eu nu sunt un om prudent, Fouad. Dintre toţi oamenii, tu eşti cel care ar trebui s-o ştie cel mai bine.

Fouad observă penisul enorm al prinţului şi încercă să-şi ferească privirea, deși îl mai văzuse de multe ori. Prinţul – ca și tatăl său, regele – nu știa ce-i rușinea.

— Înţeleg, Armand, zise el pe un ton calm. Las' că rezolv eu.

— Ai face bine, răspunse Armand, ştergându-se viguros cu prosopul. Oricare-i preţul, sunt gata să-l plătesc.

— Desigur, încuviinţă Fouad, pentru că era mai simplu să aprobi decât să contrazici.

— Ce mai face nevastă-ta? întrebă Armand, schimbând brusc subiectul.

Fouad ezită o clipă; nu voia să vorbească despre soţia lui cu Armand. Ştia foarte bine că Armand nu era de acord cu căsnicia lui. Armand credea că făcuse o greşeală căsătorindu-se cu o americancă. Dar Fouad își adora nevasta și pe cei doi copilași, și nimic din ce zicea Armand nu-i putea schimba sentimentele.

— Alison e foarte bine, răspunse el cu prudenţă.

— Nu te-a înşelat încă? întrebă Armand cu un dispreţ răutăcios în glas.

Fouad păstră o tăcere mândră.

— Toate americancele își înșală soții până la urmă, afirmă Armand. Uită-te la târfa pe care tocmai am dat-o afară. E un exemplu clasic de curvă bogată pe care o mănâncă fofoloanca.

Fouad hotărî să ignore vorbele murdare ale lui Armand. Câteodată le găsea inexplicabile, mai ales că mama lui Armand era americancă. Însă relaţia lui Armand cu mama lui fusese întotdeauna conflictuală.

— Du-te să dai niște telefoane, îi ceru brusc Armand, punându-și pe liber credinciosul consilier. Și până diseară, vreau să-mi spui că The Keys e al meu.

capitolul 6

— Ce mai e astăzi? Ceva care mă interesează? îl întrebă Denver pe Leon, un tânăr detectiv cu care se împrietenise.

Leon fusese acela care o încurajase să se transfere la Secţia Narcotice, lucru care o surescita.

Leon era un afro-american cu mult calm; era excelent în meseria lui și o ajutase să se adapteze de când venise aici. Între ei se crease o relaţie amicală, care ea spera să dureze, pentru că avea uneori o vagă bănuială că Leon era pe punctul de a o invita la o întâlnire.

„Te rog, nu”, îi șoptea vocea firavă din minte. „Sunt a altcuiva. În afară de asta, ar fi jenant.”

Nu că Leon n-ar fi fost un bărbat atractiv. Pentru că era. Avea un fel de aer cool, ca și Will Smith, iar femeile se uitau mereu după el. Denver îl tachina, iar el făcea pe timidul, dar ea știa că era de fapt un armăsar focos.

— Acum trebuie să negociem pentru un ostatic, explică el. Un drogat de mexican și-a înhăţat bebelușul și s-a baricadat în casă cu un arsenal de arme. Plec imediat acolo. Au trebuit să evacueze cartierul și să închidă strada.

— De parcă ar fi vreo noutate, replică Denver, mirându-se imediat ce blazat îi suna vocea.

Așa și trebuia, pentru că, dacă n-ar fi fost o luare de ostatici, atunci ar fi fost vorba de niște focuri trase pe stradă, o nouă bandă, un omor sau o urmărire cu mașina în mare viteză. Asemenea lucruri se întâmplau tot timpul, iar acum nu-i venea să creadă în ce izolare lucrase la renumita firmă de avocatură din Beverly Hills, unde evenimentul unei zile era vreo starletă drogată de la Hollywood, care fusese prinsă de două ori conducând sub influenţa drogurilor și care voia să evite pedeapsa cu închisoarea, sau vreun prânz plicticos la Spago.

— Nu-i de-ajuns pentru tine, nu? zise Leon, zâmbind cu gura până la urechi. Și cum se face că ai întârziat azi-dimineață?

— Eu... ăăă...

— E iubitul tău în oraș? întrebă el, punându-și coatele pe birou.

— Da, Bobby e aici, admise ea un pic sfioasă. Dar nu are de-a face cu...

— Sex de dimineață, spuse Leon. De *asta* vorbesc acum.

— Poftim? replică ea, prefăcându-se că nu știa la ce face el aluzie.

— Ai strălucirea aia, fato, o tachină Leon. De la sex ți se trage.

La naiba! Știa că o avea și nu putea face nimic în privința asta. De câte ori făcea sex, se citea pe fața ei. Ce *chestie* enervantă!

— Am de lucru, zise ea, deschizând computerul. Așa că, dacă ești bun...

— Am și plecat de-aici, afirmă Leon, ridicându-și brațele. Gata, plec. Pa! Adios!

— Ai grijă.

— Întotdeauna, zise el.

De îndată ce Leon plecă, gândurile i se îndreptară spre Bobby. Era ridicol, dar, de câte ori nu era cu el, tot ce putea face era să se gândească la el. Era ceva așa copilăros. Parcă erau din nou în liceu, și cine ar putea să uite acele vremuri? Bobby Santangelo Stanislopoulos, cel mai îndrăgit băiat din școală. Vedetă la fotbal, atlet excelent, primul în clasa lui la toate. Toate fetele îl doreau cu pasiune, inclusiv ea. Dar el n-o băgase niciodată în seamă, nici nu era conștient de existența ei. Iar acum, după zece ani, ea era iubita lui; nu-i ciudat?

„Nu te mai gândi la Bobby și apucă-te de treabă. Bine, bine, așa voi face."

— Ce devreme te-ai trezit! zise Lucky, uitându-se la fiica ei, care ieșise din casă și venise pe terasă.

Fata avea picioare bronzate până-n gât, un trup de mânz tânăr, ochii verzi încă lipiți de somn și o claie de păr negru.

— O noapte grea? o întrebă Lucky, gândindu-se ce frumoasă copilă făcuseră ea și Lennie. Cu toate acestea, Max nu mai era copil, ci o tânără femeie gata să-și ia zborul.

— Ce? mormăi Max.

— Mă refeream la Beatles.

— Uau, mamă, uneori ești atât de subtilă, se plânse Max, aruncându-se pe un scaun.

— Îţi zic și eu bună dimineaţa, spuse Lucky pe un ton reţinut.

Căscând, Max își luă cana cu suc de portocale.

— Pe unde ai mai umblat noaptea trecută? întrebă Lucky.

— Of! Doar n-ai să mă supui la un interogatoriu, nu? zise Max, aruncându-i o privire scârbită.

— De ce? Ai ceva de ascuns? replică Lucky, ușor amuzată.

— O, da, ca toţi din jurul tău.

— Frumos, zise Lucky, gândindu-se ce mult îi amintea Max de ea însăși când era adolescentă. Neliniștită, impertinentă, dorindu-și aventură, hotărâtă să facă doar ce vrea, totuși, încă nesigură pe ea.

— Îmi pare rău, catadicsi Max să spună după câteva clipe de tăcere. Nasoală noapte.

— E-n regulă, zise Lucky, voind să pară înțelegătoare. Apropo, am vorbit ieri cu frate-tu – a zis că te iubește mult.

— Bobby? exclamă Max, însufleţindu-se brusc.

— Nu, Gino Jr. Îi place călătoria, ca și lui Leonardo. Acum sunt în Elveţia, unde schiază ca nebunii. Se pare că se distrează de minune.

— Unde *e* Bobby? întrebă Max, neștiind dacă să-i spună de Frankie. Mai bine nu. Probabil că mai întâi are să o certe că i-a dus pe Cookie și pe Harry la River. Dar de unde să știe *ea* că era clubul lui Frankie? Nu era în stare să citească gândurile.

— Nu știu prea bine, zise Lucky. Și nu-s prea sigură că va veni în Vegas la petrecerea de ziua ta.

— Mamă... îndrăzni Max. M-am tot gândit la asta și nu cred că vreau o petrecere.

— Să nu încerci să dai înapoi, zise Lucky cu fermitate, împlinești 18 ani. Asta e ceva. Va veni toată lumea. Gino, Lennie, Bobby...

— O aduce Bobby și pe prietena lui?

— Care dintre ele?

— Știi foarte bine pe care. Denver. E o relaţie foarte serioasă.

— Oare? zise Lucky într-o doară.

— Hai, *te rog!* spuse Max, râzând. Doar ştii.

— Nu, de fapt, nu ştiu.

— Uau! Atunci eşti singura. De ce crezi că tot vine Bobby în L.A., când cluburile lui sunt în Vegas şi în New York?

— De unde ştii că vine des în L.A.?

— Pentru că ştiu.

Lucky rămase tăcută un timp. Nu-şi dăduse seama că Bobby avea o relaţie serioasă cu cineva. Crezuse că Bobby e un tip uşuratic, ca şi bunicul lui. Nu avea încă 30 de ani, prea tânăr pentru o legătură stabilă. O văzuse pe Denver doar o dată, dar nu-i dăduse mare atenţie – ca şi celorlalte de dinaintea ei –, căci nu crezuse că Denver o să stea prea mult cu băiatul ei. Se părea că se înşelase. De aceea, dacă Bobby o aducea la petrecerea lui Max, ar trebui să facă un oarecare efort s-o cunoască mai bine.

Într-adevăr, o mirase că Bobby, potrivit lui Max, petrecea mult timp în L.A., şi nici nu-i dădea telefon. Cine era fata asta? Şi cum de-l vrăjise pe Bobby? Avea tot timpul să afle.

— Vei avea un copil, zise Bobby pe când se îndrepta cu M.J. spre liftul Art Deco de sticlă care mergea sus, la Mood. Asta chiar că e ceva. N-ai crezut niciodată că va veni şi ziua în care să fii tătic, M.J.!

— Aşa e, spuse M.J. cu melancolie în glas. E cam ciudat, nu?

— Să te căsătoreşti la Vegas peste noapte, asta e ciudat! remarcă Bobby. Întemeierea unei familii începe cu căsătoria. Dar ce contează, dacă eşti fericit!

— Fericit peste măsură, răspunse M.J. după o scurtă pauză.

— Eşti sigur? întrebă Bobby, aruncându-i lui M.J. o privire fugară şi gândindu-se că nu părea chiar în culmea fericirii.

— Fără îndoială că-s sigur, zise M.J., ezitând o clipă înainte să adauge: Cu excepţia unor amănunte neînsemnate.

— Şi care sunt astea?

— Cassie nu vrea să aibă un copil chiar acum, mărturisi M.J. Mă tot ameninţă că face avort. Bobby se încruntă.

— Îţi baţi joc de mine, nu?

— Nici pomeneală. Şi ce dracu' să fac eu în situaţia *asta!*

— Rahat, frate, zise Bobby. De unde să ştiu eu?

— E o problemă, admise M.J. O problemă al naibii de mare.

— Te-ai gândit cum o rezolvi? M.J. dădu din umeri a neputinţă.

— Fac pe duru'. Îi zic că dacă face aşa ceva... totul s-a terminat între noi.

— Serios?

— Cât se poate de serios.

— Păi, zise Bobby, nemaiştiind ce să mai spună, îţi doresc noroc, frate. Se pare că ai mare nevoie.

Liftul se opri şi cei doi ajunseră în zona de primire de la Mood.

Bobby se uită de jur împrejur la clubul său. Întotdeauna îi dădea un sentiment de împlinire să vadă cu ochii lui ce realizaseră el şi M.J. Clubul lor era frumos şi atrăgător, avea separeuri spaţioase cu canapele din piele de culoarea aurului vechi, importate din Italia, mese din lemn brazilian, pereţi de sticlă fumurie şi o lumină discretă subliniată de lumânări. În mijloc se afla piscina – înconjurată de separeuri pentru cină – locul în care se stătea jos. Şi, desigur, un sistem de sunet ultraperformant – cel mai bun de pe piaţă. Întreaga atmosferă emana bun gust şi eleganţă, confort şi distracţie.

Chiar de la deschidere, Mood devenise clubul preferat al barosanilor aflaţi în vizită la Hollywood, al oamenilor de seamă din Vegas şi al artiştilor care, după ce îşi terminau spectacolele, căutau un loc unde să se distreze şi să se relaxeze. Turiştii nu prea erau primiţi aici. Era un club exclusivist.

Da, Mood era tare – cel mai bun.

— Ţi-aminteşti de Sukie din liceu? începu M.J., îndreptându-se spre bar. Fata pe care am lăsat-o gravidă?

— A fost o alarmă falsă, nu? zise Bobby, ducându-se după el.

— O, nu, spuse M.J. Nu ţi-am mai zis, pentru că plecai să-ţi petreci vara în Grecia cu familia ta de-acolo. În afară de asta, Sukie m-a pus să jur că voi păstra secretul.

— De ce n-ai zis nimic, frate? întrebă Bobby pe un ton serios. Te-aş fi ajutat, doar ştii.

— Da, ştiu, zise M.J., ducându-se în spatele barului şi deschizând unul dintre frigidere. Dar trebuia să facem repede

ceva, căci Sukie era pe-atunci în aproape patru luni.

— Și *ce-ați făcut?* întrebă Bobby, urcându-se pe un scaun de bar.

— Omul de serviciu de la școală ne-a zis de „moașa aia din oraș”, spuse M.J., scoțând câteva sticle de Cola dietetică. Ne-a zis că are ea grijă de toate pentru 500 de dolari. Nicio problemă. Îi împinse peste bar o cutie și lui Bobby.

— Și? întrebă Bobby, deschizând-o.

— Ne-am dus cu mașina la o casă prăpădită dintr-un cartier mizer, unde ne-a primit o chinezoaică bătrână, a băgat-o repede în „camera de operație” și ne-a cerut banii în numerar.

— Măiculiță! Și ați avut destui?

— Îhî. Îi furasem din dulapul tatei în dimineața aia. Altfel nu puteam face rost de-atâția bani.

— Și pe urmă?

— Eram amândoi speriați de moarte.

— Cred și eu.

— Oricum, i-am dat banii și am așteptat. După un timp, zgripțuroaica a intrat în camera unde stăteam eu. De data aia, ținea în mână o găleată mare în care era copilul mort. Baba mi l-a și *arătat,* de parcă era cine știe ce trofeu. „Uite-l”, a zis ea, ca și cum se mândrea cu asta. „Totu-i gata.”

— La naiba!

— Da, chiar așa. Îți jur că n-am să uit niciodată ce-am văzut. Doamne, Bobby, mi-am vomitat și mațele din mine. M.J. scutură din cap, de parcă nu suporta amintirea, apoi, după o pauză lungă, continuă: De-abia așteptam să plec de-acolo. Am suit-o pe Sukie în mașină, dar pe drumul către casă, a început să aibă dureri mari. Sângera, așa că m-am speriat și l-am sunat pe tata. A dus-o la spital. Cred că a salvat-o de la moarte. Urmă o altă tăcere lungă. N-o să uit niciodată cum arăta bebelușul ăla, adăugă M.J. cu tristețe. Era băiat, băiatul meu. Și acum îmi arde ochii imaginea aia.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus nimic despre asta până acum.

— Era prea dureros, Bobby. Mi-a fost prea rușine de ce-am făcut.

— Da, te înţeleg. Dar trebuie să-i spui şi lui Cassie ce simţi.

— Nici gând. N-ar înţelege, zise M.J., scuturând cu putere din cap. Și nu mai vorbi cu nimeni despre asta.

— Lasă, frate, zise Bobby. Erai puşti – aveai 16 ani. Nu ştiai ce faci. Nu trebuie să te simţi vinovat.

— Așa cred, spuse M.J. nefericit. Da' tot îmi vine rău când mă gândesc la ce-am făcut. N-a fost corect, n-a fost deloc drept.

— Înţeleg, zise Bobby pe un ton compătimitor.

— E ceva cu care trebuie să trăiesc, spuse M.J., adăugând cu hotărâre: Da', crede-mă, n-am să mai las *niciodată* să se întâmple așa ceva.

— Atunci, *trebuie* să-i spui și lui Cassie, insistă Bobby. Are să procedeze corect după aceea.

— N-o ştii pe Cassie.

— *Fă-o* să te asculte. N-ai de ales.

capitolul 7

Masa de prânz era un adevărat ritual pentru Armand. Alegea întotdeauna alt restaurant şi alt invitat şi plătea el fără nicio excepţie. Armand nu voia să rămână dator nimănui. Era treaba lui, şi nimeni nu trebuia să se îndoiască de asta.

Astăzi se gândea mai mult decât de obicei la masa de prânz, căci invitatul său era Martin Constantine, şi la satisfacţia pe care o va avea să stea la masă faţă-n faţă cu el şi să-şi aducă aminte de ce făcuse dimineaţă cu frumoasa, necredincioasa şi târfa de nevastă a lui Martin. Dar ultima afacere pe care amândoi încercaseră să o facă ajunsese în mâna lui Martin, iar asta îl înfuria şi mai tare pe Armand. De aceea îşi bătuse joc de nevasta lui. Aşa îşi pedepsise concurentul în afaceri. Simţea o mare mulţumire că ştia doar el cum o regulase în toate poziţiile posibile.

Martin Constantine era un newyorkez în jur de 60 de ani, cu faţa buhăită, obrajii rumeni, bărbia moale şi ochii tiviţi cu roşu. Martin Constantine mai era şi miliardar, deşi Armand bănuia că doar pe hârtie.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi se aşezară la o masă din colţ. Martin acceptase invitaţia doar pentru că era curios să afle ce voia Armand. Trebuia să fie ceva, fiindcă cei doi nu erau câtuşi de puţin cei mai buni prieteni, ci mai degrabă nişte duşmani civilizaţi. Nu că Martin l-ar fi considerat pe Armand un om civilizat – de fapt, nu-l putea suferi. Detesta faptul că Armand făcea pe grozavul prin oraş, mereu cu altă femeie la braţ, faptul că încerca să dea impresia că proprietăţile lui erau holdinguri imobiliare de primă mână, iar ale celorlalţi, inferioare. Din câte ştia Martin, Constantine Holdings puteau să cumpere şi să vândă Jordan Developments fără niciun efort.

În timpul prânzului, nu se întâmplă nimic important. Vorbiră de una, de alta. Despre afaceri. Făcură haz de cariera în televiziune a lui Donald Trump şi ajunseră la concluzia că niciunul dintre ei nu s-ar coborî până la nivelul lui. Emisiunile

de tip reality-show erau pentru ţărani, nu pentru oameni de calitate.

Armand avea impresia clară că Martin şi-ar fi dat şi mâna dreaptă pentru succesul de care se bucura Donald Trump, pe care el îl admira foarte mult, deşi n-ar fi recunoscut niciodată.

La cafea, Armand se gândea dacă să-i spună lui Martin ce făcuse cu nevastă-sa în acea dimineaţă. Dorea mult s-o facă, dar îşi dădu seama că era mai bine să aştepte până avea nevoie de ceva de la Martin.

— Ce mai face frumoasa ta soţie? întrebă el când se pregăteau să plece. „Am regulat-o azi-dimineaţă. I-am băgat-o în fundul ei strâmt, iar ea zbiera ca o apucată. Am violat-o în toate felurile. Tare i-a plăcut. I-am făcut nişte chestii pe care tu n-ai să îndrăzneşti niciodată să i le faci."

— Nona e o femeie grozavă, se lăudă Martin. Sunt foarte fericit că am găsit-o. Ea e lumina ochilor mei. Se opri o clipă, apoi îşi urmă: Ar trebui să vezi cum e căsnicia, te-ar putea surprinde plăcut să fii mereu cu aceeaşi femeie.

— A, da, răspunse Armand, fără să-şi schimbe expresia, pentru că aflase că, înainte ca Martin s-o „găsească" pe Nona, ea fusese prostituată de lux la Amsterdam. Armand îşi avea informatorii lui. Sunt convins că instituţia căsătoriei este una respectabilă.

Îşi strânseră mâinile şi se despărţiră. Armand se urcă în Mercedesul său zâmbind în sinea lui. Ce cretin bătrân mai era şi Martin Constantine. Divorţase după 30 de ani de căsnicie şi se însurase cu o prostituată.

Satisfacţia lui era imensă.

Dar Armand nu avea să spună nimic. Până când se va ivi prilejul potrivit.

Mai târziu în acea zi, Armand îl chemă pe Fouad la el în birou.

— Ceva nou cu The Keys? întrebă el, rezemându-se de spătarul fotoliului de piele de la birou şi bătând nerăbdător darabana pe tăblia mesei.

Fouad nu răspunse imediat. Ştia că Armand va izbucni într-una din crizele lui de furie şi va zbiera la el. Cu veştile pe care

avea să i le dea, era imposibil de evitat.

— Din păcate... începu Fouad.

Armand se uită urât la el.

— Cum din păcate? întrebă el, mijindu-şi ochii până ajunseră nişte fante. Ai zis din păcate?

— Da, așa am spus, făcu Fouad, căruia îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte. Pentru că, *din păcate,* The Keys nu e de vânzare.

Se lăsă o tăcere mormântală pentru mai mult timp, după care Armand începu să zbiere.

— Cum adică nu-i de vânzare? urlă el, dând cu pumnul în birou. Totu-i de vânzare. Toţi oamenii, toate clădirile, toate afurisitele de lucruri de pe lumea asta.

Fouad rămase tăcut. Nu mai avea nimic de spus.

— Cine ţi-a zis că nu e de vânzare? continuă Armand. Ce idiot a putut să scoată pe gură așa o tâmpenie?

— Avocatul proprietarului, Jeffrey Lonsdale.

— Ce *proprietar?* întrebă Armand în bătaie de joc. The Keys nu are *proprietar.* The Keys aparţine unei companii. Iar acea companie trebuie să vândă complexul. Mie. Plătesc oricât, Fouad. Mă auzi? Oricât.

„Comportamentul lui tipic”, se gândi Fouad. „Arată-i ceva ce nu poate să aibă și va face pe dracu'-n patru ca să pună mâna pe acel lucru.” Fouad își aminti de cazul frumoasei fete cu chip de înger, pe care o chema Armand uneori. Într-o seară, îi solicitase serviciile, dar i se spusese la telefon că se lăsase de meserie și se măritase cu un star rock. Lui Armand i se urcase sângele la cap. O dorea și o va avea, așa că născocise un plan complicat, care presupunea ca starul rock să se culce cu o prostituată, iar Chip-de-înger să-i prindă asupra faptului, iar apoi el avea s-o pună într-un avion spre New York pentru o partidă de sex în grup. Îl costase o droaie de bani, dar pentru el meritase.

— The Keys este deţinut de o companie particulară. Iar compania aparţine unei femei, Lucky Santangelo, zise Fouad. Am vorbit cu avocatul ei, care mi-a spus că nu intenţionează să vândă, indiferent de preţul oferit.

— O femeie, spuse Armand dispreţuitor. O nenorocită de

femeie, scutură din cap de scârbă. Văd că trebuie să mă ocup personal de treaba asta. Mâine plec la Akramshar pentru ziua tatălui meu, iar când mă întorc, vom merge la Vegas sau unde naiba o putem găsi pe această Lucky Santangelo, şi-ai să vezi cum o conving să-mi vândă The Keys. Aranjează o întrevedere. Şi află tot ce trebuie să ştim. Fouad, câteodată mă minunez cât eşti de prost. Se pare că uneori, dacă nu mă implic eu, nu se face nimic. Poate că faptul că te-ai căsătorit cu o americancă ţi-a tocit instinctul pentru afaceri. Nevasta te zăpăceşte la minte – atâta câtă ai.

Armand făcea încă o dată remarci insultătoare la adresa căsniciei lui Fouad. Asta îl înfuria pe Fouad, care ştia că într-o zi, nu prea îndepărtată, va trebui să plece din slujba lui Armand. Dar, până să vină acea zi, era pur şi simplu obligat să suporte în tăcere insultele adresate soţiei şi căsniciei sale.

— E-n regulă, Armand, zise el calm şi politicos ca întotdeauna. Mă ocup eu de toate aranjamentele pentru zborul şi sejurul nostru la Vegas.

— Vreau apartamentul prezidenţial de la The Keys, declară Armand. Şi-ai să vezi – în curând, va fi în întregime al meu.

capitolul 8

Era miezul zilei când Frankie Romano se dădu jos din patul său supradimensionat, cu obişnuitele cearşafuri de satin negru, şi se privi în oglinda de deasupra chiuvetei din baie. Se considera un tip arătos. Nu avea o frumuseţe clasică, ci mai aspră – şi mult tupeu –, dar ştia cum să şi-o pună în valoare. Şi ştia, cu siguranţă, cum să le-o tragă femeilor. *O, da!* Frankie Romano era un armăsar de primă mână, nimeni nu o nega.

Aseară, făcuse sex de zile mari cu acea Cookie, fetiţa atrăgătoare a lui Gerald M. O adolescentă cu ţâţe adevărate şi cu un real apetit. Nu o blondă din aceea de la Hollywood, de vreo 20 de ani, care avusese parte de mai multe partide fierbinţi decât de cine fierbinţi. O, nu, Cookie era altceva – un adevărat trofeu.

Frankie se duse în camera de zi – toată cu mobilă din piele şi crom şi cu ferestre până în tavan, care dădeau în Sunset Strip. Își puse câteva linii de cocaină pe măsuţa din sticlă şi făcu sul o hârtie de 20 de dolari.

Oare visa sau ce? După ce se despărţise de vechea lui iubită – Annabelle Maestro – crezuse un timp că era terminat. Dar, după ce o văzuse pe Annabelle vedetă de televiziune, se amărâse rău şi luase din nou legătura cu Rick Greco – un fost idol al adolescenţilor, care își refăcuse cariera distrusă printr-un turneu de succes, ca promotor de cluburi. „Ar trebui să deschidem un club împreună”, îi sugerase lui Rick. „Ne-am putea împărţi între noi doi nenorocitul ăsta de oraş. Cine crezi că i-a lansat lui Bobby Santangelo clubul de la New York? Eu am fost ăla, frate. Numai eu.”

Nu era deloc adevărat, dar ce-i păsa? Frankie era în stare să inventeze poveşti geniale. Adevărul era că fusese D.J. în clubul lui Bobby, dar nimic altceva. Mai avea şi o afacere clandestină şi profitabilă cu droguri de primă mână, pe care le vindea la preţuri exorbitante, iar apoi fusese afacerea aceea de succes cu prostituate, făcută cu Annabelle. Din păcate, din toate se alesese

praful. Din fericire, era Frankie Romano şi nimic nu-l descuraja.

Lui Rick Greco îi surâsese ideea de a intra în afaceri cu Frankie. Frankie avea gura mare şi multă personalitate, şi de asta era nevoie în cluburi – un om de paie care să-i cunoască pe toţi şi să-i facă să se simtă importanţi.

Frankie nu cunoştea pe toată lumea, dar învăţa repede, şi cu siguranţă că se pricepea la afacerile cu cluburi. Aşa că Rick strânsese o mână de investitori, şi aşa se născuse River. Era un club nou, dar Frankie era hotărât să-l facă la fel de celebru ca şi Mood din New York şi Vegas. Să-i ia naiba pe Bobby şi pe M.J. Amândoi îl lăsaseră baltă când avusese nevoie de ei. Bobby topit după gagica lui procuror-adjunct şi M.J., după nevestica aia a lui fierbinte şi sexy. Dracu' să-i ia.

Din nefericire, Rick nu îl luase ca asociat cu drepturi depline. Venise cu scuza penibilă că, întrucât Frankie nu băgase niciun ban în afacere, îi era imposibil. Aşa că trebuise să se mulţumească cu un procent din profit. Dar găsise un mod să câştige bani pe cont propriu.

Când o văzuse pe Max Santangelo, se bucurase enorm; întotdeauna o plăcuse pe micuţa şi atractiva soră a lui Bobby. Dar, când îşi dăduse seama că nu ajungea nicăieri cu ea, îşi mutase atenţia la drăgălaşa ei prietenă – care nu era nici ea rea, pentru că avea un tată celebru – idolul muzicii soul, Gerald M. Imediat, lui Frankie îi trecuse prin minte că, dacă începea să se vadă cu acea Cookie, avea să apară repede în tabloide şi să dea lovitura.

Era un plan.

Lui Frankie îi plăcea să aibă un plan.

— Uite care-i programul meu, o anunţă Lucky pe Max. Mâine zbor la Vegas şi stau acolo până după petrecerea ta. Vineri am o şedinţă cu investitorii şi alte treburi de care să mă ocup personal.

— Pare distractiv.

— Nu-ţi bate joc, Max, pentru că într-o zi ai să înţelegi cât de amuzant e să-ţi conduci propria afacere.

— Nu-i de mine, zise Max, scuturând din cap.

— Şi atunci, ce-ai vrea să faci? întrebă Lucky, oarecum exasperată că Max nu avea înclinaţia asta.

— Nu ştiu, zise Max, dând din umeri cu nepăsare. Am să-mi trăiesc viaţa şi-o să văd.

„Desigur”, se gândi Lucky, „ai să vezi pe săturate. Lucrurile nu sunt întotdeauna aşa uşoare cum par.”

— Oricum, continuă ea, ai să găseşti pe computer bilete electronice de Vegas pentru tine, Cookie şi Harry. Pentru joi, zborul de la cinci. Făcu o pauză. Crezi că te descurci singură acasă?

„Dacă mă descurc?” se gândi Max. „Grozav! O ocazie minunată! O să-mi fac propria petrecere. Fără părinţi sau rude. Le dau liber şi servitoarelor. Vom fi de capul nostru! De-abia aştept.”

— Mamă, zise Max pe un ton ironic, e doar o noapte. Cred că mă descurc.

— Vine şi Ace în oraş? întrebă Lucky.

De ce o tot ţinea Lucky cu Ace? Oare credea că are aşa o bună influenţă asupra ei?

— Nu ştiu, mormăi ea. Poate.

— Ar trebui să-l inviţi la petrecerea din Vegas.

— Desigur, zise Max, răspunzându-i lui Harry la mesajul de pe telefon. Aşa o să fac.

— Aţi putea veni la Vegas înainte de joi, dacă vreţi să ieşiţi undeva, îi sugeră Lucky. Ce zici?

— E-n regulă, zise Max, gândindu-se că nimic nu i-ar displăcea mai mult. Vreau să fiu eu pe picioarele mele. Aşa o să mă pot gândi la viitor.

— A, la viitor...

— Da, mamă, viitorul meu- Se poate să nu vorbim acum despre asta?

— Tot mai vrei să pleci la New York?

— Poate că da, poate că nu, răspunse Max în doi peri. Ţi-am mai zis – o să iau o decizie.

— Eşti absolut sigură că nu vrei să mergi la facultate?

— Tu n-ai făcut facultate, replică Max, iritată că Lucky tot aducea în discuţie acest subiect. De ce m-aş duce?

— Atunci erau alte vremuri, preciză Lucky

— Da. Un Ev Mediu întunecat, zise Max, dându-și ochii peste cap.

Lucky scutură din cap. N-avea rost să se necăjească. Nu câştiga nimic.

— Ciudat lucru, ripostă ea, că aveam telefoane în Evul Mediu. În loc să ne dăm mesaje, chiar vorbeam. Îți poți închipui?

— Ce grozav, rosti Max tărăgănat.

„Ce obrăznicătură!” se gândi Lucky. „O răsfățată din Beverly Hills. Dar e obrăznicătura mea, și în curând se va maturiza, ca și mine.”

— Plec, zise Lucky, ridicându-se. Câteodată nu-i plăcea să joace rolul de mamă îngrijorată. Își iubea copiii, dar, când ajungeau la o anumită vârstă, era mai bine să-i lași să-și ia zborul. Vii acasă la cină?

— Nu cred, replică Max. Ies cu Harry și Cookie.

— Bine. Atunci, ne vedem mâine-dimineață înainte să plec. Să nu uit, dacă vorbești cumva cu Bobby, spune-i să mă sune.

— Sigur.

Max așteptă până când Lucky dispăru din raza ei vizuală, apoi îl sună pe Harry.

— Facem chef la mine mâine-seară, îl informă ea. Anunță-i pe toți și șutește cât mai multă băutură din barul lui taică-tu. Înțeles?

Harry înțelese.

O dată la câteva luni, Lucky lua prânzul cu vechiul ei prieten, Alex Woods, legendarul și imprevizibilul regizor de film. Aveau un trecut comun, o prietenie lungă și o noapte de pasiune dezlănțuită cu mulți ani în urmă, când Lennie dispăruse, iar Lucky credea că murise. Alex nu uitase niciodată ce fusese între ei, iar ea știa asta, dar nu voia încă să renunțe la el ca prieten. El era loial, nebun și grozav de talentat, dar putea fi convingător și sincer când avea chef. Pe când deținea Panther Studios, produseseră un film împreună, iar când se apucase să construiască The Keys, Alex luase parte și el la proiect ca unul dintre principalii ei investitori.

Dacă nu l-ar fi luat pe Lennie, ar fi fost cu Alex, şi o ştiau amândoi, deşi nu vorbiseră niciodată despre asta.

În acest timp, Alex se vedea cu asiatice. Nimic serios. Cu niciuna nu dura mai mult de câteva săptămâni. Lui nu-i păsa. Să facă filme era pasiunea lui, ca şi a lui Lennie – femeile şi aventurile veneau pe locul doi. In afară de Lucky, care, în ochii lui, se făcea mai frumoasă şi mai atractivă cu fiecare an care trecea.

O studie cu privirea în timp ce intra la Mr. Chow. Purta pantaloni albi, un sacou nepretenţios şi multe bijuterii de aur în stil gypsy. Mergea ca o panteră, cu mişcări graţioase, ochii negri îi străluceau, iar buclele ei senzaţionale, negre ca smoala, erau ca de obicei în dezordine. Alex se ridică de la masă.

— Eşti aşa un gentleman, îl tachină ea, pe când el îi ieşi în întâmpinare şi o sărută pe amândoi obrajii, inspirând parfumul exotic cu care ea se dădea mereu. Ce mai faci, Alex? îl întrebă, aşezându-se. Munceşti mult, nu?

— Tu ce crezi? zise el cu un zâmbet strâmb. Sunt în faza de postprocesare a unui film de război pe care l-am făcut recent în Maroc, iar editorul mă înnebuneşte. Pe deasupra, am depăşit cu mult bugetul, ca de obicei, iar pe cei de la studio i-au apucat pandaliile. Să-i ia dracu'.

— Eşti mulţumit de film? întrebă ea, cercetându-i chipul.

Arăta cam obosit. Alex bea şi fuma în exces, ceea ce nu-i făcea bine. Dar era încă un bărbat extrem de atractiv, iar ea ţinea mult la el – ca prieten.

— Sunt eu mulţumit vreodată de ceva? replică Alex, luându-şi în mână paharul de Jack Daniel's. Doar mă cunoşti, Lucky, poate mai bine ca oricine.

— Nu e cam devreme pentru alcool aşa tare? întrebă Lucky, făcând semn spre pahar.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Alex. De când ai ajuns *tu* să reprezinţi Alcoolicii Anonimi? De ce nu le laşi pe gagicile mele să-şi facă griji că beau prea mult, doar ele îmi freacă ridichea mereu?

— Ce drăguţ!

— Numai de dulcegării n-am eu chef acum.

— Bine, atunci, interveni Lucky, ar trebui să nu te mai ţii după actriţe şi să încerci să găseşti o fată – vreau să spun o femeie – cu care să ai o relaţie decentă. E timpul să renunţi să mai alergi după fuste.

— Crede-mă, dragă, că ele aleargă după mine, afirmă el sec.

— Nu-mi zici dragă.

— De ce nu?

— Să le spui așa aventurilor tale de-o noapte.

— Și tu ai fost una...

— Alex! îl opri ea cu o privire înverşunată.

Se aventura pe un teritoriu interzis şi ei nu-i plăcea câtuşi de puţin.

— Da, da, am înţeles, zise el, luând o altă înghiţitură de Jack.

Lucky comandă o sticlă de Evian şi se aplecă peste masă către el.

— Spune-mi despre film.

— Nu vreau să te plictisesc.

— De ce să mă plictisești, Alex?

— Pentru că știi exact ce-am să spun.

— Și ce-ai să zici?

— Am să-ţi spun ce mână de nenorociţi sunt actorii mei.

— Atunci de ce-i angajezi?

— N-am încotro. Din păcate, am nevoie de ei.

— Ce necaz pentru tine!

— Da, roboţii îmi plac mai mult, zise el, râzând cu cinism.

— Închipuie-ţi-i jucând!

Alex zâmbi. Indiferent în ce dispoziţie era, Lucy îl făcea să se simtă mai bine.

— Ai auzit că Venus divorţează de Billy? întrebă ea.

— Ar trebui să mă mire? Să lucrezi cu Billy e ca și cum ai urca pe Himalaya fără şerpaşi. Puţoiul ăla mic voia să cucerească noi vârfuri.

Lucky râse.

— Billy aduce câștiguri fabuloase. Publicul pare să-l iubească.

— Toţi știm că publicul are niște gusturi de căcat.

— Asta-mi place la tine, Alex.

— Știam eu că trebuie să fie ceva, zise el rânjind strâmb.

— Spui lucrurilor pe nume.
— Așa sunt eu, Lucky. Nu mă învârt după deget.
— Ești unic.
— Şi tu la fel, zise el şi-i făcu semn chelnerului să-i mai aducă un pahar. Ce mai face Lennie?
— Foarte bine.
— Păcat, spuse el, dând din umeri resemnat. Speram că a căzut de pe-o stâncă.
— Gata! îi ceru ea cu severitate.
— Știi că asta n-are să se întâmple niciodată, ripostă el. Chiar niciodată.
Se uitară lung și fix unul la altul, dar Lucky întrerupse în cele din urmă acest schimb de priviri.
— Bine, zise ea, trăgând adânc aer în piept. Vreau să vii la Vegas.
— Urăsc din toată inima nenorocitu' ăsta de Vegas, rosti Alex pe un ton vehement. Mai ales după ce-am pățit acolo cu Ling.
Lui Lucky îi veni în minte smintita de prietenă a lui Alex, care îi trimisese bilete amenințătoare și urzise un plan s-o omoare. Totul era foarte ciudat, dar, când o prinsese Alex pe Ling cu pistolul în poșetă la festivitatea de inaugurare a lui The Keys, îl apucase nebunia și o dăduse afară.
— Sunt două motive pentru care vreau să vii la Vegas, zise Lucky cât de convingător putea.
— Dă-i drumul! Încearcă să mă convingi.
— Primul motiv: Max împlinește 18 ani și dau o petrecere. Știi ce mult i-ar plăcea să fii și tu acolo. La urma urmei, o cunoști de când s-a născut.
Alex oftă.
— Ăsta-i șantaj, zise el categoric. Șantaj sentimental.
— Nici vorbă! sări Lucky.
— Și al doilea?
— Fac şedinţă cu toţi investitorii de la The Keys.
— Doamne! Îmi trimit directorul financiar. El se ocupă de tâmpeniile astea.
— Sunt sigură că Max va fi încântată să-l vadă, dar mă aștept să vii tu.

— Va fi și Lennie acolo? întrebă Alex, aruncându-i o privire cu subînțeles.

— Desigur.

— Ăsta ce stimulent mai e?

— Las-o baltă, Alex. O faci pentru mine. E-n regulă?

— Orice ordonă șefa.

— Să te ia dracu', Alex!

— Sunt gata oricând.

— Atunci vii?

— Doar dacă... zâmbi el senzual.

Lucky nu băgă în seamă cuvintele lui cu dublu înțeles.

— Îți rezerv un apartament. Nu mă dezamăgi!

— Doamne Dumnezeule! Ești al naibii de autoritară, se plânse Alex. Dar cred că am să vin. Pentru tine – îți voi sta întotdeauna la dispoziție.

— Mulțumesc, Alex.

De îndată ce Max se convinse că Lucky părăsise casa, începu să dea mesaje prietenilor despre petrecerea de la Malibu pe care o plănuia. La naiba cu Vegas, va avea propria petrecere nebună, iar cu întreaga casă pe mâna ei, avea să fie fenomenal.

Să-l invite pe Ace și să n-o cheme pe Cookie, asta era întrebarea. Nu știa ce să facă în privința lui. Ace putea fi absolut grozav sau, așa cu subliniaseră Cookie și Harry, și absolut enervant când făcea pe șeful. Pe lângă asta, nici nu era îndrăgostită de el.

Max își închipuia că se îndrăgostise doar o dată, în liceu, de un băiat pe nume Donny Leventon, care îi frânsese inima și o lăsase zdrobită și deziluzionată.

Nu spusese nimănui că îi frânsese inima. Chiar râsese de el când îl prinsese în Houston cu altă fată.

Avea 16 ani pe atunci. Donny avea 17, și nu se culcaseră niciodată împreună, deși făcuseră multe alte chestii în schimb. Să experimentezi era distractiv. Să facă sex nu era o opțiune, cel puțin până nu-și găsea Alesul.

Când aflase că Donny se întâlnea cu altă fată, fusese distrusă. Asta o făcuse să apeleze la internet, unde era hotărâtă să

găsească pe cineva şi să-şi piardă fecioria cu un tip corespunzător – fie că era Alesul sau nu. Îşi dăduse întâlnire cu un băiat de 22 de ani, care postase o poză din care reieşea ce bine dotat era. După ce vorbiseră să meargă la Big Bear, ajunsese acolo doar ca să vadă că tipul atât de bine dotat era un pervers urât şi scârbos, care pe urmă o răpise şi o încuiase într-o casă părăsită din pădure.

Aceste amintiri o înfiorară. Mulţumită lui Dumnezeu, Ace ajunsese acolo exact la timp şi o salvase.

Nu era îndrăgostită de Ace. Îi plăcea de el în doze mici, şi asta era bine, pentru că el nu stătea în L.A. Nu făcuseră sex, dar, ca şi cu Donny, o mulţime de alte chestii.

Da, era încă virgină, iar asta începea s-o enerveze, mai ales că prietena ei Cookie se culcase cu un regiment de bărbaţi şi se tot lăuda cu ei.

Dar ea nu era Cookie şi nici nu voia să fie.

Aştepta – oare ce anume?

Nu ştia, dar când se va întâmpla, se va dărui cu totul.

capitolul 9

Bobby fiind în Vegas, Denver hotărî să petreacă o noapte singură la ea acasă. Era fericită când Bobby venea în oraş. Dar era fericită şi când nu venea.

„Nu ştiu ce-i cu mine", se gândi ea. „Îl iubesc, dar nu vreau să-l iubesc. Nu vreau să sufăr. Nu vreau să devin vulnerabilă."

DAR ÎL IUBESC!

Se gândi s-o sune pe Carolyn, apoi îşi aminti că ieşise la o întâlnire cu o lesbiană. *Asta* era chiar aiurea. Carolyn nu păruse niciodată atrasă de femei, dar toată lumea avea secretele ei... şi, dacă ea voia s-o ia pe acest drum, aşa să fie.

Deschise televizorul şi se uită la ştiri. Cazul cu mexicanul şi copilul – baricadaţi în casă – era pe toate posturile. Denver spera că Leon nu păţise nimic – începuse să-l placă – şi toată lumea ştia că un nebun cu o armă în mână constituie un pericol major. Lucrase cu Leon la două cazuri – ambele în legătură cu drogurile – şi le câştigase pe amândouă. Făceau o echipă bună. El îi prindea pe băieţii răi, ea îi trimitea în judecată. Leon urmărea acum o pistă care spera să-l ducă la marii traficanţi de droguri, iar după aceea, ea avea să lucreze la un caz de mare importanţă.

Deschise frigiderul și se uită înăuntru. Îngheţată, pizza congelată, jumătate de pachet de napolitane și niște sos de spaghete dubios într-un borcan de plastic fără capac, peste care se pusese gheaţa.

La naiba! Nimic ce să poată mânca la cină, așa că trebuia să mergă la cel mai apropiat fast-food din Santa Monica.

Amy Winehouse îi aruncă o privire ce parcă spunea: „Facem o plimbare sau ce? Am nevoie de mișcare."

— Da, zise Denver cu voce tare, ca răspuns la privirea tristă a lui Amy. Mergem la plimbare.

Amy începu să dea din coadă. Câinele înţelegea bine engleza.

După ce își puse pe ea niște blugi, o cămașă ecosez cu mânecile suflecate și adidași, Denver luă lesa lui Amy și ieși din

casă.

Amy era într-o formă excelentă și o trăgea după ea pe stradă cu pași repezi. Când ajunse la fast-food de-abia mai putea să răsufle. Se opri o clipă, gândindu-se că trebuia să petreacă mai mult timp la sala de fitness.

Ah… de-ar avea mai mult timp. Serviciul îi ocupa cea mai mare parte, iar Bobby, restul. Nu că s-ar fi plâns, nopţile și weekendurile cu Bobby erau grozave. Dar un weekend în Las Vegas cu familia lui nu era ceva care să aștepte cu nerăbdare.

— Denver? îi rosti cineva numele, iar ea se întoarse.

— Sam? zise la rândul ei.

Amândoi râseră și se îmbrățișară.

— Ce *faci* pe-aici? îl întrebă, venindu-i în minte ultima dată când îl văzuse pe Sam, prietenul ei scenarist din New York, un bărbat sfrijit, cu dinţii strâmbi și cu un extraordinar simţ al umorului. Stătuse la ușa ei de la apartamentul din L.A. atunci când se întorseseră ea și Bobby, după ce o salvaseră pe Carolyn la Washington. Doar stătea acolo, în mână cu o geantă în care avea niște schimburi și cu o expresie plină de speranţă pe chip, ceea ce o uimise, pentru că nu-i era iubit. Doar petrecuseră împreună o noapte de pasiune dezlănţuită în apartamentul lui din New York și luaseră un mic dejun delicios a doua zi dimineaţă. Asta fusese tot.

După ce Bobby plecase, îl invitase să bea ceva la ea, îi spusese că are pe cineva și de atunci nu mai vorbiseră.

— Îmi fac filmul, zise Sam zâmbind cu gura până la urechi. Ţi-amintești – ţi-am spus că am vândut scenariul.

— Vrei să spui că se produce deja? întrebă ea, sincer mirată, pentru că nu-și închipuise niciodată că Sam era un scenarist de succes.

— Îţi vine să crezi? M-au făcut și regizor de platou. Asta înseamnă că stau prin platou și fac remarci extrem de inteligente, pe care nu le ascultă nimeni, nici măcar actorii.

— Tu ești scenaristul, zise ea repede. De ce te-ar asculta?

— Ai priceput, spuse el, aplecându-se s-o mângâie pe Amy. Salut, amice.

— E fată, preciza Denver, în timp ce Amy se bucura de

atenţia primită.

— Aşa sunt eu, zise Sam pe un ton ambiguu. Întotdeauna confund sexele.

Denver zâmbi. Avea amintiri plăcute despre Sam, era un tip interesant şi amuzant.

— Ce faci în clipa asta? o întrebă Sam. Pot să-ţi fac cinste cu un hamburger?

— Nu, replică Denver. *Eu* o să-ţi iau unul. Te rog să nu uiţi că L.A. e oraşul *meu,* iar tu eşti doar în vizită.

Sam ridică o mână.

— Mama m-a învăţat că, atunci când o femeie frumoasă vrea să-ţi dea ceva – *orice* – trebuie să accepţi.

— Mama ta e o femeie înțeleaptă, zise Denver, plăcându-i că o considera frumoasă.

— Aşa e, aprobă Sam, conducând-o la o masă de plastic de pe terasă. M-a învăţat o mulţime de lucruri.

O chelneriță, care își unduia trupul de actriță șomeră pe patine cu rotile, veni la ei și le dădu meniurile.

Denver îşi băgă nasul într-al ei, studiind diferitele feluri de hamburgeri. Mexicani, portoricani, din Sud-Vest, germani (cum germani?). Se întrebă dacă pe Bobby l-ar deranja că ia masa cu un vechi prieten.

Hmm... un vechi prieten cu care se culcase, dar numai o dată. Şi nu mai intenţiona s-o facă din nou. Sam îi era doar prieten. Atât.

Acum că divorţa de Diva Divelor, Billy era hotărât să se bucure de libertatea redobândită. Era şi timpul. Se simţea de parcă scăpase dintr-o colivie de aur şi putea în sfârşit să facă tot ce dorea.

Dar *ce* dorea?

Să meargă pe Harley.

Să i se ia la cioc lângă piscină.

Să se trezească la prânz când nu trebuia să lucreze.

Să flirteze cu cine vrea, fără ca Venus să-i supravegheze orice mişcare.

Să nu mai poarte niciodată smoching.

Să tragă pârţuri în pat.

Să bea lapte direct din cutie.

Să joace jocuri video toată noaptea.

Să se uite la wrestling la miezul nopţii.

Şi la filme porno ori de câte ori avea chef.

Da, era bine să fii liber. Îi plăcea grozav.

Avocatul său îi spusese recent că Venus o să-i sară la jugulară. Avea impresia greşită că el se încurcase cu partenera lui din film, cu toate că nimic nu putea fi mai neadevărat.

Căsnicia lor era pe butuci, pentru că Venus nu mai credea nimic din ce-i spunea el. Începuse să-i verifice e-mailurile, postările de pe Twitter, îl căuta prin buzunare, îi citea mesajele.

Îi *era* credincios. Dar ea nu voia să-l creadă.

Începuse divorţul.

Se simţea uşurat.

Era liber să-şi ia viaţa înapoi.

Max, Cookie şi Harry îşi trimiteau mesaje cu duiumul.

— Va fi un rave super marfă, hotărî Cookie. Comandăm haleală de la In-N-Out Burger – mă ocup eu. Pot folosi cartea de credit a tatei, oricum n-are să-şi dea seama.

— Trebuie să avem şi pizza, remarcă Harry. La toţi le place pizza. Tata are cont deschis la Cecconi's. Am să comand de-acolo.

— Fără murături şi rataţi, ordonă Max. Nu trebuie să fie decât puşti pe care îi cunoaştem şi în care avem încredere. Şi nu vreau să umble nimeni prin casă – pot să stea doar pe terasă, la piscină, sau pe plajă.

— Cum zici tu, încuviinţă Cookie, fluturându-şi mâna cu degetele pline de inele. Am să-i spun lui Frankie că n-are voie să aducă decât tipi trăsnet.

Max se încruntă.

— Îl inviţi pe Frankie? zise ea, evident nemulţumită de ce auzise. De ce faci asta?

— Şi de ce nu? răspunse Cookie imediat, pe un ton combativ. E mişto. Ai să vezi că se potriveşte în peisaj. Şi, în afară de asta, s-ar putea să fie viitorul meu prieten.

— Mai lasă-mă în pace, mormăi Harry, pufnind dezgustat.

— Și dacă l-aș invita și eu pe Bobby? ripostă Max. Știi că s-au cam certat.

— Bobby? Aici – la petrecerea noastră? zise Cookie, trăgându-se de codițe. Bobby strică mereu cheful tuturor – ne-ar interzice să mai bem și alte chestii din astea. E fratele mai mare *mult* prea protector, nici să nu te gândești să-l inviți.

— Cookie are dreptate, zise Harry, trecându-și degetele prin părul lui țepos, ca să stea și mai în sus. Bobby verifică întoteauna ce și cât bei și stă cu ochii pe tine. E nebun.

— Asta pentru că ține la mine, replică Max, luându-i înverșunată apărarea.

— Sper că nu vrei să *țină* la noi, mai ales când încercăm să ne distrăm, remarcă prietena lui Max. Ce distracție mai e și asta?

— Da, admise Max. Cred că ai dreptate.

— Îl chemi pe Ace? se interesă Harry.

Max se gândi o clipă. Oare să-l invite pe Ace? Sau va face ca Bobby și n-o va lăsa să se simtă bine? Iar ea *chiar* voia să se distreze, poate și să facă nebunii. De ce nu? Cam era timpul.

— Nu știu, răspunse ea vag. Poate.

— Sau poate nu, zise Cookie cu un zâmbet atoateștiutor. În locul tău, eu n-aș ține seama de nimic. Cine știe ce ne aduce ziua de mâine. Hai să ne dezlănțuim. Hai să PETRECEM!

Investitorii ruși ai lui Bobby și M.J. erau doi bărbați solizi și o femeie înaltă cât o girafă, de peste 50 de ani, cu dinții galbeni ca de vampir, picioare subțiri și o atitudine arogantă și critică. Și să nu mai vorbim de taiorul ei bărbătesc, de un roșu fucsia groaznic. Ea le vorbea în limba ei maternă celor doi însoțitori ai ei și practic îi ignora pe Bobby și M.J., care le arătau clubul.

Bobby devenea din ce în ce mai îngrijorat. Femeia era o zgripțuroaică inflexibilă, iar el nu o putea suferi. Totuși, investitorii aduceau bani mulți în afacere, așa că încercă să-și țină cumpătul.

M.J. Îl liniști.

— Au fost deja de acord să bage toți banii în cluburile din L.A. și Miami, îi zise el încet. Asta e doar o vizită de curtoazie.

Am pregătit contractele, rămâne doar să le semneze.

„Să-i ia naiba”, gândi Bobby. „N-am nevoie de banii lor. Pot finanța ambele cluburi cu propriii mei bani.” Dacă voia s-o facă. Dar nu voia.

Hotărâse de mult că succesul lui nu va depinde de banii moșteniți.

Dintr-un motiv nebunesc, îi intrase în cap că trebuia să reușească prin propriile forțe. Era ceva de care se simțea sigur.

Rușii își terminară în sfârșit vizita, după care M.J. le propuse să meargă într-un separeu ca să semneze contractele pe care le aprobaseră deja avocații ambelor părți.

— Semnăm, semnăm, zise Dinți-de-Vampir, cu ruj stacojiu dat din abundență pe buzele ei subțiri. Dar mai încolo. Revenim aici mai târziu, să vedem întâi tot clubul.

— Sigur, zise M.J., numai lapte și miere, conducându-i spre liftul de sticlă.

— Sigur pe naiba, bombăni Bobby după ce plecară. Trebuie să zbor la New York diseară. Am întâlniri importante.

— Nu-ți face sânge rău, zise M.J. Mă ocup eu de ei.

— Nu, ai prea multe pe cap. O să iau un zbor de dimineață și rămân aici cu tine. Asta-i o treabă prea importantă ca s-o dăm în bară.

— Vrei să zici că eu am dat-o în bară?

— În niciun caz, frate, dar trebuie să fim amândoi aici. Trebuie să-i punem să semneze contractele diseară.

— Ai dreptate, zise M.J. O să sun la agenție să-ți schimbe zborul.

Bobby dădu afirmativ din cap. Ultimul lucru pe care îl dorea era să rămână blocat în Vegas, fără Denver. Dar unele treburi trebuie neapărat făcute, iar acesta era unul dintre ele.

În timp ce tot dădea mesaje și telefoane despre petrecerea din acea seară, Cookie se aștepta s-o sune Frankie, dar, cum nu se întâmpla așa ceva, se îmbufnă.

— Îl sun eu pe *el,* anunță ea.

— Să nu faci asta! o avertiză Max.

— De ce?

— Că ai să pari disperată.

— Pe naiba! Îl sun.

Cei trei – Cookie, Max şi Harry – se strânseseră în camera lui Harry de la mansarda vilei din Bel Air, un loc deprimant de când mama lui, o creştină renăscută, fugise cu pastorul ei, iar acum stătea în Arizona.

Camera lui Harry era întunecoasă și înfricoșătoare, cu draperii grele de culoare violet, care nu lăsau să pătrundă lumina soarelui, dar lui îi plăcea așa de mult, că își zugrăvise și baia în negru.

— Nasoală cameră ai! se plânse Max, uitându-se de jur împrejur la încăperea sumbră. E chiar *deprimantă.* Nu știu de ce-am venit aici.

— Ca să luaţi băutura, îi aminti Harry. Babacu' nu vine acasă până la miezul nopţii, iar eu nu pot să car singur 12 sticle de tequila și 12 baxuri de bere străină.

— Așa e, zise Cookie, distrată, pentru că spera s-o sune Frankie.

— Cum adică 12 sticle de tequila? întrebă Max.

— I le-a trimis un actor ca să-i dea un rol într-unul dintre spectacolele lui. Primeşte întotdeauna daruri din interes. Nici n-o să-și dea seama că lipsesc.

— Mişto, zise Max.

— Mită, răspunse Harry. Și tâmpitul ăla de actor nici n-a primit rolul.

— Dacă se dezlipeşte Cookie de telefon, poate reuşim să le încărcăm, sugeră Max, gata de plecare.

— În a cui maşină le punem? se interesă Harry.

— În a mea, hotărî Max. Ca să putem descărca totul după ce pleacă Lucky.

— La ce oră pleacă? întrebă Harry.

— Dimineaţa devreme, sper. Cu cât se cară mai repede, cu atât mai curând putem începe petrecerea.

— Ești sigură că babacu' tău n-are să pice pe neașteptate ca să-ţi facă o surpriză? întrebă Cookie.

— Cine – Lennie? replică Max. Imposibil. Le-am dat liber servitoarelor şi vom fi singuri, de capul nostru! De-abia aştept!

capitolul 10

Armand nu deţinea un avion – prea multe probleme. Prefera să închirieze unul ca să zboare oriunde dorea. Când se ducea o dată pe an la Akramshar, îi plăcea să se oprească la Londra 24 de ore, unde își petrecea timpul la Dorchester Hotel solicitând tot felul de prostituate. Insista ca matroana – o femeie cu carte care stătea într-o vilă din Belgravia – să i le trimită numai pe cele mai bune. Tinere englezoaice educate, de familie bună, cu accent aristocratic și corpuri zvelte.

Îi plăcea să umilească englezoaice. Le îndopa cu droguri și se uita la ele cum se prostituau, făcând tot ce le cerea. Era o schimbare bine-venită după curvele americance, despre care avea impresia că se prefăceau uneori.

În ultimul timp, Armand ajunsese din ce în ce mai dependent de cocaină, așa cum bănuia Fouad. Înainte, îi plăcuse doar să privească femeile cum renunţau la toate inhibiţiile când consumau droguri. Dar, după un timp, se trezise că îl fascina forţa sexuală pe care i-o dădea cocaina în doze mari. Și chiar așa, de ce nu? Era invincibil. Putea să facă tot ce dorea.

Îi plăcea mai ales să prizeze cocaină de pe corpurile lor – folosindu-le, jucându-se cu ele, înjosindu-le în toate felurile imaginabile.

Cu poftele sexuale satisfăcute, era gata în cele din urmă să petreacă 48 de ore în Akramshar, evitându-i pe Soraya și pe cei patru copii ai lui, pe care abia dacă-i cunoștea. Făcea această călătorie anuală doar pentru că el și tatăl său aveau interese comune de afaceri.

Când regele Emir Amin Mohamed Jordan avea să moară, în urma lui va rămâne o avere enormă, care se va împărţi între fiii lui. Femeile din familie nu aveau să moștenească nimic, iar Armand trebuia să se asigure că va primi partea cuvenită. Nu că ar fi avut nevoie de ea, dar ar fi fost al naibii de bine să se vadă în posesia ei. În plus, companiile pe care le înfiinţase cu regele aveau să fie toate ale lui.

Era perfect conştient că tatăl său îl prefera pe el dintre toţii fiii lui, care erau acum unsprezece. El era cel care plecase de acasă şi făcuse o avere imensă în America. El era singurul de valoare. Şi tot el era cel în care regele avea încredere să-i ducă banii în America, în caz că va avea vreodată nevoie de ei.

Întoarcerea la Akramshar era întotdeauna o experienţă dură – să plece din lumea occidentală şi să ajungă într-un oraş în care bărbaţii erau stăpâni absoluţi, fapt ce i se părea o chestie primitivă, dar care, în mod ciudat, îl mulţumea. Femeile supuse se comportau în felul în care ar trebui s-o facă toate femeile. Dar numai încearcă să le spui americancelor aşa ceva.

La aeroport, îl aştepta un Mercedes negru ca să-l ducă la palatul său. Da, avea un palat, pe care i-l pusese regele la dispoziţie. Se întreba uneori ce ar simţi gazdele lui slabe şi ambiţioase din New York dacă ar afla că era prinţ şi trăia într-un palat. S-ar da de ceasul morţii să pună mâna pe el.

Îl întâmpinară mulţi servitori, dar Soraya nu era acolo, şi nici nu-i păsa. Copiii nu aveau voie să iasă din camerele lor – un alt avantaj.

La sosire, îşi schimbă hainele, bucurându-se de confortul robei tradiţionale pe care o purtau toţi bărbaţii. Majoritatea femeilor din Akramshar trebuiau să-şi acopere mereu tot corpul, şi pe bună dreptate. Mama lui îi spusese că, sub burka, femeile din harem purtau haine scumpe, cumpărate de la Roma sau Milano, oraşe în care se ducea câteodată regele cu nevestele lui preferate să petreacă un weekend prelungit. Regele era mare amator de lenjerie de mătase, aşa că, în aceste călătorii, îşi încuraja soţiile să cheltuiască, să cheltuiască, să cheltuiască.

Peggy n-avusese nevoie de niciun îndemn să facă aşa ceva. În anii petrecuţi la Akramshar, strânsese o colecţie impresionantă de bijuterii, precum şi cufere întregi cu haine de firmă.

Armand încerca să nu se mai gândească aşa mult la mama lui. Sidney Dunn murise cu un an în urmă, iar de atunci, Peggy îl tot bătea la cap – îi telefona la orice oră, pretindea că nu îl vede destul de des, îl întreba mereu de ce nu se însura, ca să aibă şi ea nepoţi. Deoarece rupsese toate legăturile cu cei din Akramshar, nu ştia că el avea nevastă şi copii.

Armand era perfect conştient de coşmarul pe care l-ar trăi dacă ea ar afla că are deja o familie. Un coşmar la care nu era pregătit să facă faţă. Ar insista să se implice, iar, când Peggy voia ceva, nimeni nu-i putea sta împotrivă.

Fouad era singurul om care ştia de familia lui, dar avea încredere în el că va păstra tăcerea. Fouad nu l-ar trăda niciodată, avea loialitatea în sânge.

După ce își puse roba, se retrase pe o terasă rezervată doar bărbaţilor, departe de Soraya și de copii. Un servitor îi aduse imediat o ceașcă de ceai negru și tare și o farfurie cu biscuiţi dulci. Un alt servitor îl întrebă dacă nu vrea un masaj.

Da, un masaj era exact lucrul de care avea nevoie.

Își bău ceaiul, apoi intră în camera de alături, unde cânta o muzică blândă, iar două femei îl ajutară să-și scoată roba și, după ce rămase în pielea goală, să se urce pe masa de masaj.

Femeile acelea nu erau prostituate, ci servitoare care îl tratau ca pe un prinţ ce era. Îi picurară ulei cald pe piept și pe stomac, înaintând încet spre zona inghinală cu mâinile lor mângâietoare. Purtau niște robe albe, pe care le porunci, după un timp, să le dea jos. Erau tinere – dar nu destul de tinere ca să-l atingă cu buzele lor moi.

Se simţi excitat, dar rămase nemișcat până îl aduseră la orgasm. N-avea sens să le umilească.

După ce terminară, ceru să-l lase singur ca să se gândească pe îndelete la trofeul pe care era pe cale să-l obţină la întoarcerea în America.

The Keys.

Hotelul lui.

Locul în care se hotărâse să fie fericit pentru totdeauna.

capitolul 11

Era plăcut să-şi petrecă timpul cu Sam. Denver chiar îi aprecia simţul fin al umorului. Era aşa de calm, prietenos şi nu prea arătos, deşi avea un farmec excentric, asemănător cu cel al lui Owen Wilson. De asemenea, nu provenea dintr-o familie de potentaţi, după cum ştia ea, iar acesta era alt atu. Fraţii ei l-ar plăcea pe Sam – era genul lor de băiat. Pe Bobby – nu prea mult. Simţeau că Bobby nu e ca ei.

„Şi nici ca mine”, se gândi ea cu ironie. „Aproape deloc ca mine.” „Sau nu.”

În ultimul timp, tot încerca să se convingă că trebuie să se despartă de Bobby, Parcă simţea că nu-l merită, ceea ce era ridicol.

Sau nu?

N-o băgase niciodată în seamă la liceu, aşa că de ce stătea acum cu ea? Ea era aceeaşi. Ei... aproape. În afară de aparatul dentar, părul neîngrijit şi formele plinuţe.

Sam o condusese acasă, dar ea nu-l invitase sus.

— Tot te mai vezi cu tipul ăla cu care erai când am venit eu ultima dată aici? o întrebă el, străduindu-se să nu sune forţat.

— Cam aşa, răspunse ea.

Cam aşa! Bobby ar face un acces de furie dacă ar auzi pe ce ton indiferent vorbea ea despre relaţia lor. De ce nu spusese: „Da, suntem împreună. Categoric. Îl iubesc şi mă iubeşte. Îmi pare rău, Sam, *de asta* nu te invit la mine.”

— Bine atunci, zise Sam. Poate vrei să vii într-o zi la studio – să vezi cum mă ignoră toţi. Ea râse. Aş putea să-ţi ofer un prânz pe cinste de la camionul care ne aduce mâncare, adăugă el. Ce zici?

— Pare minunat. Dar nu uita că am şi serviciu.

— Filmăm săptămâna viitoare, zise el, hotărât să nu renunţe. Ce-ar fi să vii sâmbătă sau duminică?

— Cred... că va trebui să plec la Vegas, spuse ea, lăsând lucrurile în suspensie. Dar... te sun eu.

„Bravo, Denver. Să arăți prea multă prietenie unui fost iubit nu i-ar plăcea lui Bobby. Ce-i cu tine?”

Nimic. Sau totul.

Deodată, i se făcu un dor nebun de Bobby.

Frankie răspunse într-un final celor șapte apeluri ale lui Cookie. Max și Harry schimbară priviri ușurate. Cookie îi înnebunise tot vorbind despre Frankie, ce armăsar e și cum ar putea ea să se îndrăgostească serios de un tip ca el și DE CE NAIBÎl NU-I RĂSPUNDEA LA TELEFON?

— Vrea să mă duc la club, îi anunță ea, aruncându-le lui Max și Harry o privire triumfătoare. Veniți și voi?

— Nu, mulțumim, spuseră ei în cor.

— De ce? întrebă Cookie, gândindu-se deja cu ce să se îmbrace.

— Fiindcă trebuie să fac pregătirile pentru petrecere, zise Max.

Aștepta cu nerăbdare petrecerea, era prima dată că avea casa din Malibu în întregime la dispoziție. Și era un loc minunat, ideal pentru o petrecere senzațională. Cât timp nu lăsa pe nimeni să intre în casă, ce se putea întâmpla rău? Se gândea să încuie dormitoarele, sala de proiecții și birourile lui Lucky și Lennie. Imensa terasă, piscina cea mare și plaja vor constitui un spațiu mai mult decât suficient pentru ca toată lumea să se distreze de minune. Socotea că invitaseră vreo 30 de oameni, care probabil vor aduce fiecare unul sau doi prieteni – așa că vor fi în jur de 60-70 de persoane. Numărul perfect de invitați.

Harry se ocupa cu angajarea unui D.J. pe care îl cunoștea, iar Cookie comandase deja camioneta de la In-N-Out Burger pentru ora 10 seara, așa că totul era în ordine.

Max nu se hotărâse încă dacă să-l invite sau nu pe Ace. Avea să ia decizia în ultima clipă.

Cookie plecă, iar Max se gândi că ar fi o idee bună să se ducă la culcare devreme, așa că, după ce ea și cu Harry terminară de umplut portbagajul cu atâtea baxuri de tequila și bere cât încăpeau, îl îmbrățișa și se duse acasă.

Mâine avea să fie grozav de ocupată.

Bobby nu era mulţumit. Trebuise să-şi amâne zborul la New York, iar acum stătea într-un bar de striptease cu M.J. şi cei doi investitori ruşi bărbaţi şi cu femeia cea retrasă, care era evident lesbiană convinsă, după cum umplea cu hârtii de 100 de dolari slipurile minuscule ale stripteuzelor.

La naiba! Voia să plece de-acolo. Dar nu putea să-l lase pe M.J. singur cu ei. Erau un trio viclean. Ceruseră mai întâi o cină şi un spectacol. Stătuseră la Mood zece minute – slavă Domnului că doar zece minute. În cele din urmă, M.J. îi pusese să semneze actele, după care insistaseră să sărbătorească perfectarea afacerii la un club de striptease pentru bărbaţi din Vegas.

Bobby avea o puternică aversiune faţă de barurile în care evoluau stripteuze. Nu era genul de om care să se entuziasmeze când vedea o mână de fete plictisite şi disperate despuindu-se pentru plăcerea publicului. Îi părea rău pentru fete şi îi era chiar milă de ele că trebuiau să facă faţă obişnuiţilor beţivi care stăteau acolo cu gura căscată, sperând ca vreun sân rătăcit să ajungă în dreptul lor.

Stripteuzele se adunară imediat în jurul lui Bobby şi M.J. — Doi bărbaţi arătoşi şi aparent nebăuţi.

— Vrei să mergem undeva, într-un separeu? şopti la urechea lui Bobby o roşcată cu sânii siliconaţi, ai căror sfârcuri erau împodobite cu ciucuraşi, şi îl atinse uşor pe obraz.

— E... nu în seara asta, reuşi el să îngaime.

— N-ai să regreţi, toarse ea, lingându-se pe buze. Am nişte mişcări pe care n-ai să le vezi la *Dancing with the Stars.*

— Te cred, zise el, dându-se înapoi şi arătându-i-o pe Miss Rusia, care îşi dăduse jos haina de la taior şi expresia severă de pe faţă şi se uita lung la o blondă micuţă cu ochi languroşi. Ia-o *pe ea* la separeu – plătesc eu.

— Îmi strici cheful, şopti roşcata, dar se îndreptă spre rusoaică, o luă de mână şi o duse într-unul din separeuri.

Bobby se aplecă peste masă spre M.J.

— Au semnat actele. Crezi că putem scăpa de-aici?

Înainte ca M.J. să răspundă, lui Bobby îi sună telefonul.

Acesta de-abia îl auzi, din cauză că îl acoperea Lady Gaga, care ţipa în boxe ceva despre Paparazzi, plus hărmălaia generală.

Era Denver. Încercase să dea de ea mai înainte şi să-i spună că nu plecase încă la New York, dar nu răspunsese.

— Hei, zise el.

— Hei, îi răspunse ea.

— E-o poveste lungă, o anunţă el, încântat să-i audă vocea.

— Eşti în New York? întrebă ea.

— N-am ajuns încă, zise el, făcându-i semn să plece unei blonde tupeiste cu inele prinse de sfârcuri (dureroasă procedură!), care îi împodobeau voluminoşii sâni siliconaţi.

— Ce? Nu te aud.

— Te sun eu din nou.

— Nu, mă duc la culcare. Sună-mă mâine.

— E-n regulă.

Închise mobilul. Nimic nu putea fi mai rău decât o seară care se sfârşea aşa.

capitolul 12

Un regiment de directori harnici avea grijă ca The Keys să funcţioneze cât se putea de bine, având în vedere că acolo lucrau mii de oameni. De la şeful corpului de pază la femeia care se ocupa de relaţiile cu clienţii, toţi puneau umărul, căci Lucky dădea stimulente fiecărui angajat – orice post ar fi avut – ca să-şi facă treaba cât de bine putea.

Când construise hotelul, înfiinţase şi un consorţiu al investitorilor, care deţineau un număr egal de acţiuni în compania privată pe care o crease. Spera ca investitorii să înceapă să-şi primească banii înapoi în curând. The Keys mergea bine, dar investiţia iniţială fusese uriaşă, iar recesiunea era un motiv de îngrijorare. Cu toate acestea, cazinoul era unul dintre cele mai renumite din Vegas – mulţumită unui grup de angajaţi care se pricepeau cel mai bine la meseria asta. Hotelul avea de obicei un grad de ocupare de 90 %, iar în plus, apartamentele se vânduseră la preţuri record.

Lucky era mulţumită de cum mergeau treburile. The Keys era creaţia ei – cea mai dragă – născută din dorinţa de a construi o oază perfectă în Vegas, oraşul pe care îşi pusese prima dată amprenta, când preluase hotelul lui Gino, după ce el fusese obligat să părăsească ţara pentru neplata taxelor.

Avea şi amintiri plăcute, şi neplăcute. Partenerii de afaceri ai lui Gino refuzaseră să trateze cu o femeie, aşa că îi făcuse unuia dintre ei o vizită în toiul nopţii, îi ţinuse cuţitul la boaşe şi îl somase să-şi plătească datoria – că altfel avea să se întoarcă să i le taie.

Şi surpriză! Achitase totul. O, da, asta era o amintire amuzantă.

Însă nu mai era deloc amuzant să-şi amintească de Marco, logodnicul ei, care fusese împuşcat mortal lângă piscină. Sau de fratele ei, Dario, care fusese omorât şi aruncat dintr-o maşină.

Lucky refuza să se gândească la trecut. După ce se răzbunase cum trebuia, mersese înainte. Era singurul mod de-a

supraviețui.

The Keys era un omagiu adus lui Marco, lui Dario și frumoasei ei mame, Maria, tot o victimă a crimei organizate.

Lucky se întreba adesea dacă Max avea idee despre povestea familiei lor. Max nu punea niciodată întrebări, nu părea s-o intereseze subiectul. Lucky avea de gând ca, într-o zi, s-o oblige să stea jos și să asculte tot ce avea ea să-i spună. Max trebuia să știe de bătăliile pe care le dăduse familia Santangelo și din care ieșise învingătoare. Și trebuia să cunoască celebrul ei motto – *Nu te pune niciodată cu un Santangelo.*

Până acum, Lennie n-o lăsase să-i spună lui Max saga familiei ei. „Ai răbdare să mai crească”, zisese el., Ai tot timpul.”

Lennie Golden. Soțul ei. Cel mai bun om de pe pământ. Când îl întâlnise prima oară, făcea un număr de stand-up la hotelul ei. Îi declarase dragostea ei. Dar el o refuzase. Apoi, când se văzuseră din nou, *ea* era măritată cu armatorul grec miliardar Dimitri Stanislopoulos și, printr-o coincidență ciudată, *el* era însurat cu Olympia, răsfățata fiică a lui Dimitri. O situație penibilă.

Dar până la urmă, se rezolvase totul și ea putuse să afirme cu toată sinceritatea că Lennie era iubirea vieții ei. Se potriveau în toate. Adevărate suflete pereche.

Înainte să plece la Vegas, aruncă o privire la Max, care dormea încă. Fata ei părea așa inocentă în somn. Pleoapele cu gene lungi îi acopereau ochii verzi și strălucitori, iar părul ei negru și cârlionțat se răsfira pe pernă.

Lucky se uită lung la Max pentru o clipă, amintindu-și de ziua în care se născuse și de expresia de pe fața lui Lennie când își ținuse pentru prima oară fata în brațe. Îi dăduseră numele de Maria, după mama lui Lucky – nume pe care ea și-l schimbase în adolescență în Max, căci avea impresia că i se potrivea mai bine. Așa că micuța Maria devenise micuța Max. Numele se potrivea cu felul ei de-a fi – fusese întotdeauna o fire dominatoare și se purta aproape ca un băiat. Max Santangelo Golden.

Lucky oftă. Max va fi în curând pe propriile ei picioare. Toți copiii creșteau așa de repede, timpul zbura cu viteza luminii.

— Pa, iubito, șopti ea, aplecându-se s-o sărute pe Max pe frunte. Pe curând!

În clipa când Lucky ieși din cameră, Max – care se prefăcuse că doarme – sări din pat și alergă la fereastră ca s-o vadă pe mama ei plecând. Se prefăcuse că doarme, pentru că nu voia să fie întrebată ce avea să facă în absența părinților. Prea riscant, dacă te gândeai că ea nu prea știa să mintă, iar Lucky avea o intuiție de detectiv.

Destul de curând, o văzu pe Lucky ieșind cu pași grăbiți din casă și urcându-se în taxiul care urma s-o ducă la aeroport.

Max își luă imediat mobilul și îi sună pe Cookie și pe Harry, dându-le instrucțiuni clare. „Mișcați-vă fundurile încoace, avem multe de făcut”, le zise ea.

Următoarea ei treabă era să scape de cele două menajere, care ar fi putut constitui o problemă. Erau două surori din Guatemala, angajate de curând. Din fericire, nu le strica deloc o zi liberă. Lucky nu considera necesar să aibă mult personal în casă – era foarte pragmatică în această privință, prefera să facă singură unele treburi. Nu voise niciodată să-și răsfețe copiii, punându-le la dispoziție atâția servitori.

Cookie ajuse prima, cu un zâmbet încântat pe fața ei drăguță.

— Nu mă mai combin cu *băieți,* anunță ea, făcând un gest cu mâna de parcă i-ar fi alungat din viața ei. Doar cu bărbați.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! răspunse Max, dându-și ochii peste cap. Îl ai pe Frankie. Ține-l bine. E un ratat perfect.

— Nu-i deloc așa, ripostă Cookie. Tu nu-l cunoști.

— Îl cunosc de mai mult timp ca tine, nu te supăra, își luă Max revanșa.

— Nu așa cum îl cunosc *eu,* zise Cookie, zâmbind cu subînțeles.

— Să nu-mi zici că ai făcut iar sex! exclamă Max, sperând să se înșele, dar fiind totodată sigură că are dreptate.

— N-ai vrea să știi, chicoti Cookie.

— Nu prea, zise Max, alergând la fereastră să vadă dacă cele două tinere servitoare se urcaseră în taxiul pe care li-l comandase ca să le ducă la familiile lor.

Le spusese să nu se întoarcă până a doua zi la prânz și le

dăduse câte 50 de dolari, plus banii de taxi, ca să fie sigură că au înţeles ca lumea. Sora mai mare fusese îngrijorată că are să afle Lucky, dar Max o asigurase în bruma de spaniolă învăţată în liceu că Lucky n-o să ştie niciodată.

Odată plecate servitoarele, cei trei alergară la parter şi începură să descarce băutura din maşina lui Max şi s-o ducă la barul de lângă piscină.

— Cine o să prepare băuturile? întrebă Cookie, umplând frigiderul de afară cu sticle de bere. Frankie mi-a spus că îl putem lua pe unul dintre barmanii lui. Ce zici?

— Şi aşa, *l-ai invitat* până la urmă? zise Max, întorcându-i supărată spatele.

— Ţi-am spus doar, ripostă Cookie.

— Dar nu ne-am pus de acord, obiectă Max. Poate ai uitat că e petrecerea *mea*.

— Mai termină, izbucni Cookie. Eşti doar geloasă că eu mi-o trag şi tu nu.

— Rahat, zise Max, deşi era poate un pic iritată că, pentru Cookie, sexul părea ceva atât de simplu. Şi apropo, puţi a iarbă.

— Vreţi şi voi? le oferi Cookie, scotocind prin poşetă.

— Eu vreau, zise Harry, repezindu-se la ea, cu o sticlire pofticioasă în ochi.

Max îi aruncă o privire ucigătoare.

— Nu, mulţumesc, îi zise ea lui Cookie. Şi nu vreau nici barman. Fiecare se poate servi singur. Mă duc la magazin să iau o tonă de pahare de plastic de unică folosinţă.

Cookie căscă, prefăcându-se plictisită.

— Cum vrei, mormăi ea. E petrecerea *ta*.

— Lăsaţi, fetelor, consideră Harry necesar să intervină. Avem treabă. Hai să ne apucăm de ea.

Situaţia ostaticului se rezolvă cu bine, iar Leon veni dimineaţa devreme la biroul lui Denver. De câteva săptămâni, urmărea un traficant care îşi vindea marfa prin licee şi era aproape de arestare. Dar amândoi ştiau că el nu voia să prindă un traficant mărunt, ci pe furnizor, aşa că planul lui nu era să-i citească tipului drepturile, ci să-l facă să ciripească şi apoi să-i

dea drumul.

Denver îi știa planul și era absolut de acord. Să-l trimită în judecată pe furnizor era scopul lor principal, apoi, după ce câștigau procesul, să-l azvârle după gratii, acolo unde îi și era locul. Ea de-abia aștepta să se apuce de treaba asta.

— Ce-ai făcut aseară? se interesă Leon, foindu-se pe lângă biroul ei.

— Mai nimic, răspunse Denver. Dar tu?

— M-am dus la o întâlnire cu o cubaneză care voia să facem sex în liftul din blocul unde locuia.

— Poftim? zise Denver, ridicând o sprânceană.

Leon izbucni în râs.

— Era una din alea cărora le place riscul – știi, să vedem dacă ne prinde cineva.

— Minunat!

— A trebuit să spun nu, apoi ea mi-a tras-o.

— În sens sexual?

— Aș fi vrut eu, zise el, râzând din nou. Proasta aia mi-a zis că-s laș și mi-a dat papucii.

— Pentru că n-ai vrut să faci sex cu ea în lift?

— Crezi că vreau să fiu arestat pentru exhibiționism? Mă și văd la proces cu tine ca procuror.

— Dacă pățești vreodată așa ceva, n-am să-ți fac necazuri, promise ea binevoitoare.

— Pe naiba!

Amândoi izbucniră în râs.

— Sincer să fiu, Denver, zise Leon, îmi place să lucrez cu tine. Ești ca unul dintre băieții mei.

— Oare? se miră ea, luându-i vorbele ca pe un compliment.

— Da, toți gândesc așa și, crede-mă, e un semn de apreciere.

— Păi... nu știu ce să zic.

— Nu trebe să spui nimic.

— Atunci n-o s-o fac.

Leon înconjură biroul.

— Știi, în weekendul ăsta, partenerul meu Phil și nevastă-sa fac un grătar. Nimic pretențios, dar vin mulți dintre băieți și mă gândeam că poate ai vrea să fii și tu pe-acolo. Să vă cunoașteți

mai bine.

— E foarte drăguţ din partea ta, Leon, dar în weekendul ăsta mă duc la Vegas cu... ăăă... iubitul meu.

Se simţea prost să pronunţe cuvântul „iubit”, dar exact asta era Bobby pentru ea. Oricum, trebuia să-i spună lui Leon că era implicată într-o relaţie, deşi era sigură că el o ştia deja.

— La Vegas zici? spuse Leon, neputând să-şi ascundă dezamăgirea. Acu' nu te duce să-ţi pui pirostriile într-una din capelele alea unde te cunună un popă care-l face pe Elvis Presley.

— Promit că nu.

— Atunci, cred că trebe să te las să pleci.

— Am permisiunea ta, nu? zise ea amuzată.

— Da, Denver. Pune tot pe norocosu' număr 7 şi nu te-ntoarce fără o avere.

— Înțeles, *domnule!*

Lui Denver îi sună mobilul. Era Bobby. Leon înțelese și plecă.

— Unde-ai fost noaptea trecută? îl întrebă ea. N-am înțeles nimic din ce ziceai.

— E-o poveste lungă și plictisitoare, răspunse Bobby, hotărând să nu pomenească de barul de striptease. Investitorii ăia ruși de care ți-am mai zis au tot lungit-o, așa că a trebuit să rămân peste noapte în Vegas.

— Sărmanul de tine.

— Am luat avionul dimineaţă devreme și tocmai am aterizat la New York. Făcu o pauză. Dar să nu mai vorbim despre mine. Tu ce mai faci?

— Mă simt singură.

— Asta voiam să aud.

— Mi-e dor de tine.

— Și mai bine.

— Când te întorci?

— Joi noapte. Apoi, vineri zburăm la Vegas. Te rog să spui da.

Alternativele erau: să-i facă o vizită lui Sam la studio sau să meargă cu Leon la un grătar la care veneau mulţi poliţişti. Niciuna nu-i spunea mare lucru.

— Da, Bobby, zise ea cu blândeţe în glas.

— Așa, fata mea. Te sun mai târziu. O zi bună.

Intrând pe site-urile unor tabloide, Frankie se bucură să găsească mai multe poze cu el și Cookie aproape unul peste altul la River. Fata era sexy, arăta cam ca Janet Jackson.

Scană repede comentariul.

Cookie, 18 ani, fiica idolului muzicii soul
Gerald M., foarte apropiată de noul ei
prieten, Frankie Romano, la clubul lui, River.

Perfect! Planul lui funcționa de minune. Le dăduse voie paparazzilor să facă pozele de la club, apoi le vânduse. Bineînțeles că Rick Greco se va supăra că ziariștii numeau River clubul lui, dar *el* era omul din față, *el* aducea lumea acolo. Da! Toți îl iubeau pe Frankie Romano. Știa cum să le satisfacă poftele perverse. Nimic rău în *asta.*

Fără să știe Rick, Frankie avea un secret prin care asigura o clientelă fidelă, iar acesta era afacerea profitabilă cu droguri de care se ocupa pe lângă slujbă. Cocaină, pastile, ecstasy, metamfetamină, iarbă. Doar să zici de ce ai nevoie și Frankie îți procura. Clienților săi bogați și celebri le plăcea gândul că au o așa-zisă farmacie la îndemână. Frankie avea toate legăturile necesare și începea acum să scoată bani frumoși.

Păcat că Rick nu-l făcuse asociat cu drepturi depline, poate că s-ar fi gândit să împartă cu el câștigul.

capitolul 13

După ce petrecu câtva timp cu tatăl său, care se odihnea înaintea festivităţilor fabuloase şi extravagante de ziua lui, Armand se întoarse la palatul lui şi la familia pe care n-o văzuse încă.

În acest timp, Soraya îl aştepta să-i ureze bun venit. Erau căsătoriţi de 11 ani, iar el trebuia să admită că fata de 15 ani pe care o luase de nevastă devenise o femeie superbă. Era înaltă şi zveltă, cu plete negre, lungi şi drepte şi ochii mari şi trişti. Corpul îi era acoperit cu tradiţionala burka.

Se trezi întrebându-se cum ar arăta femeia pe care abia o cunoştea în haine europene şi dacă – atunci când nu era el acolo – ea chiar le purta. Adevărul era că nu-i păsa, chiar dacă îi născuse patru copii – copiii *lui*.

Soraya rareori vorbea în prezenţa lui, doar îi răspundea când îi adresa vreo întrebare.

— Unde e Tariq? o întrebă el, rostind numele fiului său.

— Dacă vrei, ţi-l aduc, răspunse ea.

Observase că nu-l privea niciodată în ochi. Evita orice fel de contact, chiar şi pe cel fizic. Nu mai făcea sex cu ea de mai mulţi ani. Nu mai voia să aibă o altă fată, şi, de fiecare dată când se atingea de ea, se părea că rămânea gravidă. De altfel, nu avea nicio plăcere să se culce cu ea. De cele câteva ori când făcuse sex cu ea, femeia stătea sub el ca o stană de piatră, fără să aibă nicio reacţie.

Aşa să fie. Erau multe femei care ar face orice le cerea el – nimic nu li se părea prea ciudat. Chiar ieri, la Londra, avusese două femei care se târau în patru labe prin tot apartamentul, cu zgărzi de câine la gât, servindu-i cina şi făcându-şi plăceri una alteia ca să-l distreze, în timp ce el stătea impasibil şi priza cocaină, până se plictisise şi le trimisese pe târfe acasă.

Soraya ieşi din încăpere şi se întoarse cu Tariq, un băiat înalt şi slab de 11 ani. Flăcăul purta un tricou american cu echipa Lakers, blugi şi adidaşi.

Armand se aprinse de furie.

— De ce e Tariq îmbrăcat așa? întrebă el. Asta-i lipsă de respect față de mine. Trimite-l imediat să se schimbe.

— Da, șopti Soraya, zicându-i băiatului să plece din cameră.

— Când vin aici, zise Armand cu o voce aspră și poruncitoare, mă aștept să la supunere și respect. Ai înțeles?

Soraya lăsă capul în jos, tot ferindu-și privirea de-a lui.

Lui Armand nu-i păsa. Când regele avea să moară și își va moșteni partea lui, poate că va pleca din Akramshar și nu se va mai întoarce niciodată. Pentru că nu era țara lui, căminul lui. America era patria lui. Iar Soraya și progeniturile ei nu erau familia lui.

Regele Emir Amin Mohamed Jordan respecta tradiția – propria sa tradiție. În fiecare an era la fel – parada fastuoasă organizată de droaia lui de nepoți, de care era foarte mândru, urmată de o proclamație către cetățenii din Akramshar – care își adorau regele cel mărinimos. Aveau loc și petreceri cu un caracter mai privat. În primul rând, un banchet măreț, la care se serveau miel la proțap, capre și alte animale. Bărbații stăteau într-o parte a enormului cort ridicat special pentru festivități, femeile și copiii în cealaltă. Ca să distreze musafirii, vreo zece dansatoare din buric durdulii își arătau măiestria timp de mai multe ceasuri, până când femeile și copiii erau în cele din urmă trimiși afară, și începea defilarea unor femei superbe din Europa de Est, îmbrăcate în rochii de seară lungi și mulate, încălțate pe piciorul gol cu pantofi cu toc cui și fardate din abundență.

Femeile formau un șir, iar regele le alegea pe cele care să rămână cu el și cu fiii lui. Mai târziu, regele se împerchea cu una sau trei femei alese de el, apoi era rândul fiilor săi să aleagă ce le plăcea. Întrucât Armand nu era fiul cel mai mare, avea de așteptat. Asta îl enerva grozav. Avea impresia că, datorită afacerilor pe care le făcea cu tatăl lui, el trebuia să fie următorul după rege. Dar tradiția era stăpână aici. Când îi veni rândul, alese o ucraineancă având sângele fierbinte și părul ca mierea. Îi amintea de Nona Constantine și se bucura să retrăiască seducerea Nonei. Însă nu și prostituata de lux, care fusese plătită cu o mică avere ca să nu facă mofturi, dar Armand tot se

distră cu ea, umilind-o în toate felurile posibile. Când îi spusese într-un final să plece, văzu ura din ochii ei. Însă nu îl deranja. Era o târfă plătită, de ce i-ar păsa de ea?

An de an, serbările de ziua regelui se repetau neschimbate. Iar a doua zi dimineaţa, Armand se urca în avionul care îl ducea înapoi în lumea civilizată, la viaţa pe care prefera s-o trăiască.

La revedere, Akramshar!

La revedere, Soraya!

La revedere, familie pe care nu şi-o dorise niciodată.

capitolul 14

Întorcându-se de la serviciu cu mașina pe Pico Boulevard, Denver se gândi s-o sune pe Carolyn. Era curioasă să afle cum se desfășurase întâlnirea lui Carolyn cu o femeie. I se părea o chestie așa de aiurea – să-ți schimbi preferințele sexuale fără niciun motiv anume.

— A venit Bobby în oraș? întrebă Carolyn.

— Nu. E la New York, răspunse Denver, oprindu-se la stop. De ce?

— Pentru că mă gândeam că poate iei o salată de pui chinezească de la Chin Chin și treci pe la mine.

— Pare o idee bună, zise Denver, încântată să facă întocmai.

Nu avea chef să mai petreacă o noapte singură acasă și, cu toate că nu îi plăceau la nebunie copiii, trebuia să admită că Andy era un bebeluș drăgălaș și adorabil.

O apelase Sam și lăsase un mesaj. Ea nu-l mai sunase, nu voia să-i dea speranțe. La urma urmei, îi spusese că are pe cineva – sau cam așa ceva. Poate că nu o luase în serios, deși ar fi trebuit s-o facă.

După ce se opri la Chin Chin, o luă drept spre casa lui Carolyn.

Aceasta stătea în grădina din spate, legănându-l pe Andy pe genunchi. Cei doi formau o imagine perfectă, parcă luată din revista *Mama modernă*.

Denver se întreba dacă prietena ei avea de gând să meargă în curând la serviciu. Tatăl lui Andy, trădătorul de senator Stoneman, cu siguranță că nu-i trimitea nicio alocație pentru copil. Cine știe, poate că nici nu știa că are un copil. Și, de când se despărțiseră, probabil că părinții lui Carolyn nu erau dispuși s-o ajute cu bani la infinit. Pe deasupra, Denver socotea că i-ar face bine lui Carolyn să-și găsească o slujbă și să uite de trauma suferită la Washington.

— Hei! zise ea voioasă. Am lăsat mâncarea în bucătărie. Nu încui niciodată ușa de la intrare? Am deschis-o și am intrat.

— N-au nimic de furat în afară de mine și Andy, afirmă Carolyn, complet nepăsătoare. Și sunt sigură că nimeni n-are nevoie de noi.

— Dar televizorul, computerul, camera de filmat? preciza Denver. Sunt lucruri de valoare.

— Nu cred că-i tentează pe hoţi.

— Toată lumea trebuie să ia măsuri de precauţie, o dojeni Denver. Tot timpul se săvârşesc infracţiuni.

— Vorbeşti ca un adevărat procuror.

— Și așa, zise Denver, aruncându-se pe un scaun de grădină. Mor de curiozitate să-mi spui cum a fost să-ţi schimbi orientarea sexuală?

— Interesant, zise Carolyn pe când se auzi soneria de la intrare. Se ridică și îi dădu copilul lui Denver. *Unii* sună înainte să intre, comentă ea.

— *Unii* oameni nu te cunosc de când aveai 12 ani, răspunse Denver caustic. Aştepţi pe cineva?

— Vei vedea, zise Carolyn, dispărând în casă.

— N-am adus salată decât pentru două persoane, strigă Denver în urma ei. Și mor de foame, nu sunt dispusă să împart cu nimeni.

Andy râgâi cu zgomot și un firicel de salivă i se scurse din gură. Neîndemânatică, Denver încercă să i-l șteargă cu dosul palmei. Nu era obișnuită cu bebelușii, instinctul matern nu i se trezise încă.

Atunci apăru o femeie superbă, cu păr blond natural, moale și buclat, ochi blânzi și o siluetă generoasă. Carolyn era chiar în spatele ei.

— Denver, ţi-o prezint pe Vanessa.

Denver era mirată și șocată. Într-un fel sau altul, și-o închipuise pe Vanessa masivă și masculină, cu părul scurt, nemachiată și îmbrăcată cu o geacă de piele bărbătească.

— Bună, zise Denver, stânjenită de faptul că avea o imagine atât de plină de clișee despre cum trebuia să arate o lesbiană.

— Bună, spuse Vanessa, strângându-i mâna cu fermitate și zâmbindu-i prietenos. Carolyn vorbeşte mult despre tine. Sunt aşa încântată că te-am întâlnit în cele din urmă.

„În cele din urmă?" O singură întâlnire și Vanessa se purta acum de parcă ar avea o relație de lungă durată. „Ce naiba?"

— Vanessa lucrează la o companie de producție TV, zise Carolyn, zâmbindu-i fericită noii sale prietene. Documentare și altele.

— Adevărat? exclamă Denver, simțind deodată că locul ei nu era aici.

— Da, afirmă Vanessa, aplecându-se să-l ia pe Andy din brațele lui Denver. Sper s-o conving pe Carolyn să vină la noi. Cu experiența ei de la Washington, ar fi o achiziție valoroasă. Vrei să vorbești și tu cu ea?

— O să încerc, zise Denver, schițând un zâmbet.

Carolyn chicoti. Carolyn nu chicotea de obicei.

— Mă gândesc încă, zise ea cu sfială. Nimeni nu trebuie să mă convingă de nimic.

— Atunci, gândește-te mai repede, te rog, o dojeni Vanessa, iar cele două schimbară o privire cu un caracter intim.

„O, Doamne!" se gândi Denver. „Se poartă de parcă ar fi deja un cuplu. Cine-ar fi crezut?"

Apartamentul lui Lucky din The Keys era casa ei de vis. Nu că nu i-ar fi plăcut vila din Malibu, unde putea să-și petreacă timpul cu copiii, dar locul acesta deosebit era paradisul ei din Vegas, în care, de câte ori venea, se simțea cu inima împăcată. Avea uneori nevoia să fie singură, să stea în apartamentul ei de lux cu vedere la bulevardul principal – să se uite pe fereastră la luminile strălucitoare ale orașului, ceea ce îi dădea o imensă satisfacție. Toate acestea îi reînviau amintirile legate de Vegas.

Uneori, aducerile-aminte o copleșeau, plăcute sau neplăcute.

Ridicând receptorul de la telefonul fix, îl sună la parter pe Danny, secretarul ei personal, care era ochii și urechile ei în Vegas, atunci când lipsea. Lucra pentru ea de doar un an, dar părea să fie cel mai bun secretar pe care îl avusese vreodată. Era tânăr, avea în jur de 20 de ani. Gay fiind, avea o relație stabilă cu Buff, colegul lui din liceu. Și știa totul. Așa că avea încredere în el.

— N-a venit Gino? întrebă ea.

— E aici, răspunse Danny. Năbădăios ca întotdeauna. Nici nu-mi vine să cred ce în vârstă e!

Lucky zâmbi, gândindu-se la tatăl ei, care nici la peste 90 de ani nu încetinea ritmul.

— Da, e grozav, nu? zise ea.

Gino își avea propriul său apartament în The Keys, şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să stea într-un şezlong la piscina de lângă cabana lui particulară şi să se uite la fetele frumoase care treceau. Nu degeaba primise porecla de Gino Berbecul. De-a lungul anilor, cu siguranţă că nu-şi dezminţise reputaţia. Căsătorit cu Paige, a cincea lui nevastă, o femeie cu zeci de ani mai tânără ca el, Gino părea să aibă mai multă energie decât toţi.

— E totul pregătit pentru şedinţa consiliului de conducere de vineri? întrebă Lucky.

— Desigur, răspunse Danny. Totul e-n ordine.

— L-am convins și pe Alex Woods să vină. Ai grijă să i se asigure cazare corespunzătoare. Și să fie mașini la aeroport pentru toată lumea.

— Am înţeles, Lucky.

— Atunci e-n regulă, zise ea, dându-și pe spate coama de păr negru ca tăciunele. Mă duc la Gino. Vorbim mai târziu.

Petrecerea din Malibu începu cu puţină lume. Câţiva invitaţi stăteau la piscină bând bere și Coca-Cola direct din cutii, râzând, pălăvrăgind și simţindu-se la largul lor.

Max se uită prin jur și regretă că *nu-l invitase* pe Ace. Poate că asta ar fi fost noaptea în care și-ar fi consumat relaţia, trecând la alt nivel. Dacă tot împlinea 18 ani, nu era oare timpul să ducă lucrurile până la capăt?

Aruncă o privire fugară la ceas, văzând că era doar un pic trecut de opt, și, dacă îl chema acum, probabil că ar fi reușit să vină în vreo două ore. Dar o să fie supărat că nu-l anunţase dinainte, așa că era mai bine s-o lase baltă.

Cookie se tot învârtea pe lângă DJ-ul adus de Harry. Tipul era latino și arăta trăsnet, ca o reclamă la hainele lui Calvin Klein. Dacă Frankie nu-și făcea apariţia, Cookie poate l-ar fi ales pe

băiatul ăsta. Ştia meserie – punea orice, de la Usher şi Drake la Miley, la muzică soul din anii '80 şi piese clasice ale formaţiei Beatles.

„O să fie o seară perfectă”, se gândi Max. „Un mod matur de a-şi sărbători împlinirea a 18 ani. După aceea, plec la New York, departe de pisălogeala părinţilor. Am să fiu exact ca Bobby, o să-mi croiesc propriul drum în viaţă.”

Făcând ce?

„Nu m-am hotărât încă.”

O zbughi înăuntru ca să vadă dacă încuiase toate camerele importante. Bineînțeles că nu voia să intre nimeni în casă; Lucky avea să se supere.

Harry o urmă, cu părul lui ţepos dat cu mai mult gel ca de obicei.

— Trebuie să-i spui lui Cookie să-şi ia labele de pe Paco, zise el, cu o undă de neliniște în voce.

— Cine-i Paco?

Faţa lui palidă se înroși.

— DJ-ul.

— De ce vrei să facă asta?

— Pentru că am o presimţire că va fi mai mult pe gustul meu decât pe-al ei, zise Harry.

— Ce rahat! exclamă Max, pricepând despre ce era vorba.

— Așa că *fă* ceva cu ea, o rugă Harry.

— O să-ncerc, promise Max. Dar o știi pe Cookie…

Da, toţi o cunoşteau pe Cookie. Dacă se dădea vreo petrecere, ea nu lipsea. Dacă era vreun tip ca lumea, ea se ţinea după el. Cookie își pierduse virginitatea la 14 ani, cu unul dintre prietenii celebrului ei tată, și nu se uitase niciodată în urmă.

O cam irita pe Max că era atât de neştiutoare în privinţa sexului, dar totuși nu voia să fie dezvirginată de oricine. Prima dată trebuia să fie ceva deosebit, așa că o să aibă grijă de asta.

Întors în New York, Bobby trecu pe la apartamentul său, își verifică e-mailul, făcu un duş, își puse haine curate și se îndreptă spre Mood. Era trecut de zece când ajunse acolo, şi barul era plin. În nopţile de miercuri, erau de obicei evenimente

deosebite, la care era invitat un DJ, și toată lumea se bucura de schimbare. Directorul lui, Paolo, un italian agreabil, îl asigură că lucrurile mergeau bine.

Bobby își făcu turul de rigoare, oprindu-se pe la mese, cinstindu-i pe clienţi, făcând complimente femeilor. Nu îi plăcea prea tare să joace rolul de gazdă perfectă, dar o făcea, deoarece știa că era bine pentru afaceri.

Martin Constantine – adevăratul mogul în imobiliare – insistase să vină la masa lui și a soţiei sale Nona ca să bea un pahar de șampanie. La un moment dat, Bobby se gândi să-l întrebe pe Martin dacă nu era interesat să investească în noi cluburi, dar apoi se hotărî să renunţe, pentru că Martin nu s-ar fi limitat să dea banii, ci s-ar fi implicat în afacere.

Nona nu flirta ca de obicei. Bobby se simţi ușurat. Nu știuse niciodată cum să se poarte cu nevestele ahtiate după sex ale oamenilor bogaţi, și se mira cât de multe se dădeau la el. Nevestele excitate prezentau un risc în afaceri, pe care încerca să-l evite.

După ce bău repede ceva cu Martin și Nona, merse mai departe ca să stea la masă cu Charlie Dollar și Cooper Turner – doi monștri sacri în vârstă, care încă atrăgeau o droaie de fete frumoase. Actorii celebri aveau ceva aparte, care împiedica lumea să-i considere bătrâni perverși. Era sindromul Jack Nicholson/Al Pacino.

După un timp, se apropie Paulo și îi spuse discret la ureche că Zeena, scandalosul superstar, îi cerea să vină la masa ei.

Ah, Zeena! Se văzuseră întâmplător de câteva ori, ultima dată în Vegas, unde apăruse pe neașteptate în cabina lui de duș și îi făcuse sex oral, iar altă dată, aproape că o spusese pe scenă în mijlocul concertului ei, toate acestea întâmplându-se în timp ce era la prima întâlnire cu Denver. Nu îi fusese ușor să-i explice lui Denver *acel* mic incident, așa că relaţia lor debutase anevoios. Dar, din fericire, totul se rezolvase, și ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca Zeena să încurce din nou lucrurile.

Îi spuse lui Paolo să se asigure că nu se făceau poze în club – trebuia să se uite după telefoane mobile – apoi se îndreptă în silă spre masa Zeenei, care era, ca de obicei, înconjurată de

pierde-vară şi de ultimul ei iubit, un celebru actor englez, care slăbise ca un ţâr pentru a juca rolul unui vampir însetat de sânge dintr-un serial TV.

Zeena era, ca de obicei, exagerat de entuziastă – pe jumătate braziliancă, pe jumătate amerindiană, cu acea fascinantă frumuseţe exotică.

— Bobbiii, toarse ea cu vocea joasă și răgușită. Zeena nu te-a văzut de prea mult timp. Pe unde a umblat Boobiii al meu?

El se uită în ochii ei ca de pisică şi îşi dădu seama că n-o mai dorea de mult.

— Pe-aici, zise el nepăsător, strângându-i mâna prietenului ei alb ca varul la faţă.

— Poate că Zeena ar trebui să-ţi facă o vizită, sugeră ea. Ţi-ar plăcea?

Iubitul ei cu mutră de vampir interveni:

— Nu, nu i-ar plăcea, şi nici mie, zise el pe un ton categoric.

În sfârşit! Zeena se încurcase în cele din urmă cu cineva căruia nu-i era frică s-o înfrunte.

Bobby râse, încercând să calmeze spiritele.

— Zeena face mereu glume, rosti el pe un ton egal, bătându-l pe umăr pe prietenul ei. Vă mai trimit șampanie la masă. Din partea casei. Distraţi-vă!

Și, înainte să apuce ea să-l mai ispitească, deja se îndrepta spre alt separeu, unde se ascundeau Adrian Brody și prietenul lui, Dieter Abt, cu un grup de modele frumoase, atât bărbaţi, cât şi femei.

Scăpase uşor. Mai uşor nu se putea.

— Știi, zise Lucky cu afecţiune în glas, dacă nu ţi-aş cunoaște vârsta, aş putea să jur că n-ai nicio zi peste 70 de ani. Eşti uimitor!

Gino râse în hohote. Surprinzător, avea încă toţi dinţii în gură, părul îi încărunţise, dar nu pierduse niciun fir din el. Vârsta nu-l îngenunchease.

— Am 90 de ani, puştoaico! zise el. Am trăit mai mult decât toţi. Şi nu regret o clipă viaţa pe care am avut-o. Poate cu excepţia perioadelor în care n-am vorbit cu tine.

— Dar n-au durat mult, nu? spuse ea, amintindu-și de certurile lor monstruoase de-a lungul vremii.

— Nu. Știam că așa o să fie, răspunse Gino, zâmbind. Tu ești înțelegătoare.

— Sigur că sunt, replică Lucky cu sarcasm în voce.

Stăteau împreună la o masă din restaurantul preferat al lui Lucky de la The Keys, un local italian, mic și intim, vârât într-un colț al clădirii și numit, desigur, Gino. Restaurantul servea toate felurile de mâncare care îi plăceau lui Gino. Chifteluțe cu usturoi și mult sos de roșii. Paste penne. Cotlete gustoase de vițel cu cartofi copți ca în Toscana și nenumărate legume. Plus o varietate de pizza, numite după membrii familiei Santangelo.

Paige hotărâse să nu vină cu ei, pretinsese că e obosită, dar Lucky știa că Paige era destul de isteață ca să-și dea seama că lor le plăcea să fie doar ei doi.

— Ce mai face micuța Max? se interesă Gino. Tot mai vrea să plece?

— O, da, zise Lucky cu mâhnire în glas. Pe ea n-o poți opri.

— E ca tine, nu? remarcă Gino, dând din cap și gândindu-se la propria lui fiică.

— Sper că nu. Eu eram mai nebună.

— Și încă ești, puștoaico, încă ești.

— Mulțumesc, Gino, dar eu nu cred.

— Ei bine, eu da. Ai moștenit curajul nesăbuit al familiei Santangelo, de-asta câștigi mereu. Și trebuie s-o înveți și pe Max cum să procedeze.

— E destul de isteață, Gino.

— Nu așa deșteaptă ca tine la vârsta ei...

— Are tot timpul să învețe, îl întrerupse Lucky.

— Timpul zboară, puștoaico, nu trebuie să te mire.

— Pentru tine s-a oprit în loc.

— Știi, Lucky, își coborî el vocea răgușită, dacă vrei să știi ce-mi umblă prin minte, am să-ți spun – mă tot gândesc că am 30 de ani. Un zâmbet îi lumină fața. Ce zici de *asta?*

— Ai dreptate, replică Lucky. Iar eu am 16 ani și mă mărit cu un cretin. Fiu de senator, pentru că tata crede că mă va struni. Mare noroc cu *asta.*

— Uite ce face, oftă Gino. Mereu dezgroapă morţii.

— Doar te tachinam, Gino, zise ea voioasă. Nimic nu-mi place mai mult decât să te pun în încurcătură.

Şi mai zâmbi o dată, dându-şi seama că nimic nu era mai plăcut decât să-şi petreacă timpul cu tatăl ei, pentru că nimeni nu ştia cât mai avea de trăit.

Willow Price şi şleahta ei de puştoaice – toate cu părul vopsit în diferite nuanţe de blond şi pline de viaţă – hotărâseră să dea o raită prin cluburi. Şi, deoarece Billy nu avea ceva mai bun de făcut după ce le oferise tuturor o cină la un restaurant scump, s-a gândit să meargă şi el cu ele. La urma urmei, imaginea lui era oricum şifonată şi asta îi plăcea într-o anumită măsură. Plecarea de la restaurant cu preferata tabloidelor, Willow Price, şi blondul ei anturaj îi garanta o bună expunere media şi, întrucât Venus fusese văzută ieşind cu tânărul ei partener de film *şi* cu regizorul bătrân şi cărunt al filmului pe care îl făcea acum, era cât se poate de potrivit să facă şi el la fel.

De asemenea, avocatul lui Venus îl anunţase pe *al său* că ea voia să păstreze pentru sine apartamentul din The Keys, şi, cum şi el plătise jumătate, asta îl supărase foarte tare. La naiba cu Venus. La naiba cu marea vedetă care credea că poate avea orice îşi dorea.

„Mai gândeşte-te, iubito.” Poate că era mai tânăr cu 13 ani decât viitoarea lui fostă nevastă, dar nu era uşor de dus de nas.

Willow se agăţă de braţul lui ca să-i vadă paparazzi. Fotografii se năpustiră asupra lor ca o haită de câini turbaţi, strigându-le numele, în timp ce alte necunoscute blonde se învârteau pe lângă ei chicotind şi expunându-şi sânii şi picioarele lungi care le ieşeau din fustele minuscule, încântate să participe la acest linşaj mediatic.

— Eşti un băiat foarte, *foarte* manierat, îi şopti Willow la ureche, ţuguindu-şi buzele către camerele de luat vederi. Am să te las mai încolo să vezi cum ling o păsărică.

Billy se gândi la scena pe care o avea ea în minte. Privitul nu era de el. Dacă nu participa activ, nu-l interesa.

— E-n regulă, mormăi el. Ce-ar fi să ne suim în maşină şi să

oprim la River?

— O, da, toarse Willow. Mi-ar plăcea.

O ultimă poză și plecară.

capitolul 15

După trei ore de petrecere dezlânată, se dezlănţui iadul. Max nu-şi putea închipui cum de se întâmplase. Pe lângă cei 70-80 pe care îi invitaseră, începură să vină mulţi alţii, într-un ritm îngrijorător – maşini pline de puşti pe care nu-i cunoştea şi nici nu voia să-i cunoască, dar nu putea face nimic în această privinţă. Şi nu veneau numai puşti, ci şi o mulţime de bătrâni perverşi – probabil agenţi sau producători – în strălucitoarele lor maşini Porsche şi Bentley – ca să nu mai vorbim de cetele de fete venite la agăţat, în ţinute minuscule, fără spate şi uneori aproape fără partea din faţă.

Mai mulţi aduseseră băutură cu ei. Un băiat în costum de Batman târa după el un butoi. Două fete veniseră cu un aparat de făcut mărgărita. Unii fumau iarbă, alţii prizau cocaină. O grămadă de bărbaţi şi femei se zbenguiau în piscină, iar alţii stăteau pe terasă. Era o nebunie. Şi nici Cookie, nici Harry nu erau de vreun ajutor. Harry era parcă lipit de Paco, D.J.-ul, şi nu voia să se desprindă de el, iar Cookie priza, bea şi se distra de minune. Amândoi erau drogaţi. Amândoi nu simţeau nicio durere.

Max bea rareori şi nu lua droguri. Se părea că era singura.

Oamenii începeau să-şi facă drum spre casă. Intraseră deja în living, iar un grup de fete bete încerau să spargă broasca de la uşa dormitorului lui Lucky şi Lennie.

Speriată la culme, Max se gândi să dea un telefon anonim la poliţie şi să se plângă de zgomot, dar nu o ajuta cu nimic, căci i s-ar fi făcut dosar pentru deranjarea liniştii publice, iar Lucky şi Lennie ar fi aflat. Nu era o mişcare inteligentă.

Dar ce-ar fi putut face pentru a opri invazia?

Lucky ar fi scandalizată dacă ar afla vreodată ce se petrecea la ea în casă. Max ştia că va fi pedepsită săptămâni întregi, poate chiar luni. S-ar termina cu noua ei viaţă şi o ştia prea bine.

„Dar nu te pripi”, se gândi ea. „în câteva zile, împlinesc 18 ani şi nu mai pot să mă pedepsească.”

„Sau oare pot?”

Ce puteau să facă era să nu-i mai dea bani de buzunar, să nu-i plătească biletul de avion până la New York și chiria pe șase luni, darul pe care i-l promisese Lucky de ziua ei.

După ce se adună, se confruntă cu fetele care încercau să intre cu forța în dormitorul lui Lucky. I-au zis să se ducă dracului.

Țipă și ea la ele că era casa ei, iar *ele* să facă bine s-o șteargă, sau chema poliția și le acuza de încălcarea proprietății.

Ele se răzbunară făcând niște gesturi obscene și insultând-o, apoi se îndepărtară clătinându-se.

Lui Max îi părea rău că nu-l invitase pe Ace – el ar fi știut ce să facă. Ea nu. În ceea ce o privea, petrecerea se transformase într-un coșmar de nestăvilit, iar ea era total neajutorată în această privință.

Lucky ar fi știut ce să facă.

A naibii chestie. De ce nu putea fi ca mama ei în asemenea situații?

Soneria de la ușă îl trezi brusc pe Bobby. Bâjbâind după ceas, văzu că era patru dimineața.

Fir'ar a dracului de treabă! Cine putea fi la ușa lui la patru dimineața? Și ce făcea nenorocitul ăla de portar de lăsa pe cineva să urce neanunțat?

Bombănind în sinea lui, se dădu jos din pat și duse spre ușă doar în chiloții Calvin Klein.

Apoi se opri. Rămase nemișcat. Exista doar o ființă care ar fi avut curajul să vină la ora asta. Zeena. Sigur!

Soneria continuă să țârâie, iar el stătea fără să scoată un cuvânt în holul de la intrare și încerca să se gândească la următoarea mișcare.

Apoi îi trecu prin minte că nu exista decât o atitudine de adoptat, iar aceasta era să nu facă absolut nimic și să spere că marea vedetă pornită la vânătoare va renunța la pradă, dispărând în noapte. Nu era prima dată că se înființa la ușa lui la o oră imposibilă. Era o femeie al naibii de insistentă care, când voia ceva, se aștepta să și obțină. Iar în noaptea asta, era evident

că îl dorea pe el.

Existase ceva între ei. Pe vremuri, nutrea o dorinţă vagă faţă de ea. Apăruse în apartamentul lui din New York şi se dezlănţuiseră amândoi ca nişte sălbatici. O dată era de ajuns. Gata cu dorinţa. Dar, din nefericire, ea continuase să se ţină după el, totul culminând cu scena jenantă din cabina de duş, care avusese loc în noaptea primei lui întâlniri cu Denver. Asta era o amintire, nu glumă. Pătrunsese în camera lui de hotel din Vegas, se dezbrăcase în pielea goală şi intrase în duş, de parcă era la ea acasă.

Nu mai auzise de ea de atunci, iar în noaptea asta, fusese mulţumit să o vadă cu ultima ei cucerire.

Se părea, totuşi, că englezul ăla nu era de ajuns ca s-o satisfacă pe Zeena, pentru că acum se afla la uşa lui.

Şi ce trebuia să facă el în privinţa asta?

Absolut nimic.

— Cine vrea să meargă la o petrecere în Malibu? îi întrebă Frankie pe Billy, Willow şi însoţitoarele ei.

— A cui petrecere? se interesă Billy.

— Ce importanţă are? replică Willow, gata mereu de distracţie. După ce ajungem acolo, va fi petrecerea *noastră,* fără nicio îndoială.

Mai pierdură cu toţii ceva vreme pe la club, iar Frankie le oferi iarbă de cea mai bună calitate şi avu grijă să li se pună la socoteală toate băuturile. Zăpăcitele de prietene ale lui Willow dansau pe mese pe muzica lui Kate Perry, în timp ce Willow se uita la ele bătând tactul, cu un zâmbet ciudat pe buzele ei date cu gloss, căci se gândea la scena care va avea loc mai târziu.

Billy stătea comod, dând pe gât o votcă sau două. Părea plictisit. Chiar era plictisit. Partida de sex cu fata pe care o agăţase pe Melrose nu-l satisfăcuse decât pe moment. Dar uneori îşi dorea mai mult decât o felaţie rapidă la piscină. În ultimul timp, se gândea că ar fi o schimbare bine-venită să găsească o fată cu care să poarte o conversaţie adevărată.

Willow nu era, cu siguranţă, acel gen de persoană, şi nici grupul ei de puştoaice. Dar de asta părea să aibă parte

deocamdată.

În acest timp, Frankie trăgea la măsea. Era un avantaj să aibă celebrităţi la el în club, mai ales că îi plăcea la nebunie să-şi petreacă timpul cu ele. Celebrităţile dădeau sens vieţii lui.

Cookie îi telefonase de mai multe ori ca să-l întrebe când ajungea la petrecerea din Malibu. Ultima dată când îl sunase, o asigurase că e pe drum şi, întrucât Cookie era paşaportul lui pentru o viaţă mai bună, nu avea de gând s-o dezamăgească. Dacă venea însoţit de Willow şi Billy – două dintre cele mai în vogă staruri – avea s-o impresioneze peste măsură.

După un timp, îi adună pe Billy, Willow şi pe fete.

— Ne aşteaptă jos două limuzine, e timpul s-o luăm din loc, îi anunţă el. Răcoritoarele în limuzină, adăugă el, făcând cu ochiul, în timp ce se întreba dacă avea cât de cât șanse cu Willow – deşi se zvonea că ar fi lesbiană get-beget.

Dar el era Frankie Romano, cine știe *ce* se putea întâmpla?

Ca să-i mai treacă supărarea, Max înșfacă o sticlă cu bere și se refugie pe plajă. Altceva nu știa ce să facă. Poate dacă stătea departe de toată zăpăceala, aveau să plece, pe rând, toţi acasă.

Ar fi vrut ea.

Cine avusese ideea tâmpită să dea o petrecere? „Eu! Eu! Eu!"

Cât despre Cookie și Harry, cei doi nu îi erau de niciun ajutor. Crezuse că îi erau măcar loiali, dar voiau să petreacă din plin, negândindu-se decât la ei. Deși pe Harry nu-l învinuia aşa mult: găsise în sfârșit un gay de care să se agaţe și nu voia să-și irosească șansa.

„De ce nu pot să mă distrez și eu?" se gândi ea. „Să mă droghez și să mă îmbăt ca toţi ceilaţi?"

„Pentru că n-am pe nimeni cu care să mă simt bine. Și, în afară de asta, sunt o Santangelo, trebuie să rămân cu mintea limpede."

Se aruncă pe nisip, închise ochii și se liniști la auzul freamătului valurilor care se spărgeau de ţărm.

După ce petrecu vreo două ore jenante cu Vanessa și Carolyn, Denver se duse acasă, frământată de sentimente contradictorii.

Ce era în mintea lui Carolyn? Cum putea să decidă pur şi simplu că era lesbiană şi cu asta basta?

Erau cele mai bune prietene de la 12 ani. Îşi împărtăşeau totul – gândurile, visurile şi problemele cu bărbaţii din viaţa lor. Acum, Carolyn pornise pe alt drum, iar Denver nu se putea abţine să nu simtă că era într-un fel lăsată în urmă. Nu că n-ar fi plăcut-o pe Vanessa – femeia era caldă şi prietenoasă, de fapt, chiar fermecătoare. Atunci ce era?

„Oare sunt geloasă?" se gândi ea. „Simt că mă va părăsi Carolyn?"

Sau poate că avea senzaţia că prietenia lor se ducea de râpă, pentru că acum Carolyn făcea un cuplu cu Vanessa, în care probabil că nu mai rămânea loc pentru ea. Trist, dar adevărat.

Ar fi vrut ca Bobby să fie acasă şi s-o aştepte.

Dar nu, Bobby era la New York, aşa că trebuia să se descurce şi fără el. Şi asta era una dintre problemele unei relaţii la distanţă: despărţirile erau greu de suportat.

Odată ajunşi la petrecere, Billy hotărî că nu are dispoziţia necesară pentru a se amesteca cu o şleahtă de drogaţi pe care nu-i cunoştea şi care îl tot băteau la cap doar fiindcă făcuse un film de mare succes. Dacă n-ar fi fost un star, n-ar fi dat nici doi bani pe el. Ar fi fost doar un tip arătos care voia să se distreze. Ştia bine asta, din cauza experienţelor prin care trecuse când venise la Hollywood fără niciun ban în buzunar şi niciun viitor previzibil. Dăduse nenumărate probe fără niciun rezultat, dormise pe jos pe la prieteni, fusese chelner ca să se întreţină până dădea lovitura pentru care se ruga în fiecare zi – nu că ar fost credincios, dar o rugăciune sau două, bine ţintite, nu puteau face niciun rău. Marea lovitură fusese filmul lui Alex Woods, *Seduction,* în care îi dăduse replica celebrei Venus, un star de renume internaţional.

Aşa începuse… Cariera lui zbuciumată. Drumul spre celebritate, căsătoria cu Venus şi necazurile care veniseră odată cu ea.

Petrecerea şi oamenii de acolo îl călcau pe nervi, aşa că, după un sfert de oră de conversaţii aiurea, o luă spre treptele care

duceau la plajă, lăsându-i pe petrecăreţi în urmă.

Pe când se plimba pe fâşia de nisip, îi atrase atenţia o fată care se făcuse covrig la adăpostul unei stânci. Se îndreptă spre ea.

— Hei, zise el, dându-i un ghiont uşor cu vârful piciorului şi sperând că nu era bolnavă sau moartă, ori că i se întâmplase ceva peste măsură de tragic. Ești în regulă?

Max tresări și se ridică. Uau! Băuse o bere, închisese ochii și o prinsese somnul. Asta da, evadare!

— Sunt... ăăă,.. bine, mulţumesc, zise ea de îndată, oarecum jenată.

El îi întinse mâna.

Ea i-o strânse și el o ajută să se ridice.

— Ce faci aici, singură? o întrebă.

— Probabil că ce faci și tu, zise ea, dându-și părul de pe faţă. Încerc să scap de cretinii ăia.

Billy râse și se mai uită o dată la tânăra sexy cu bucle negre ca tăciunele și cu faţa de o frumuseţe ieșită din comun. Purta niște blugi rock'n'roll rupţi, o bluză albă înnodată sub sâni și avea multe lanţuri de argint și cruci care îi atârnau la gâtul subţire. Își miji ochii.

— Te cunosc, zise el, gândindu-se că o știa de undeva.

— Și eu te cunosc, răspunse ea, uitându-se lung la starul viril cu plete, ochi albaștri pătrunzători și torsul musculos care se vedea sub tricoul negru mulat pe corp și cu pantalonii negri. Sigur că-l cunoștea. Toată lumea îl știa.

— Mi-ai văzut filmul, nu? zise Billy, gândindu-se că celebritatea lui era un subiect numai bun să deschidă discuţia.

Iar fata asta era grozav de sexy – părea mai matură. Lăsase cu Willow trupa de puștoaice care săreau goale în piscină și îl durea în cot de ele.

— De fapt, nu, minţi Max, gândindu-se că arată mult mai bine în carne și oase decât pe ecran, căci îi văzuse ultimul film. De două ori. Dar n-avea să-i spună.

— Atunci, de unde ne cunoaştem? întrebă Billy, conştient că fumase prea multă iarbă şi dăduse pe gât prea multe cocteiluri cu votcă, de aceea se şi dusese pe plajă, să se mai răcorească.

— Păi... ai fost căsătorit cu cea mai bună prietenă a mamei, i-o trânti Max.
— Cine-i cea mai bună prietenă a mamei tale?
— Venus.
Billy arăta şocat.
— Atunci eşti...
— Da, sunt Max. Fiica lui Lucky.
— Îţi *baţi joc* de mine! exclamă el.
— De ce-aş face-o? întrebă ea cu o voce inocentă.
— Măiculiţă! zise el, gândurile zburându-i în toate părţile. Mi s-a părut mie cunoscută casa. Cred că am fost aici de câteva ori. Făcu o scurtă pauză, apoi reluă: Unde sunt Lucky și Lennie?
— Lucky e-n Vegas. Lennie la filmări, zise Max, un pic emoţionată, pentru că în faţa ei stătea Billy Melina, unul dintre actorii ei preferaţi, pe lângă Johnny Depp și Rob Pattinson. Se îndrăgostise în taină de el cu luni de zile în urmă, de când îi văzuse ultimul film.
— Să nu-mi zici că *tu* dai petrecerea asta, zise Billy, făcând semn spre casa din depărtare, de unde se vedeau lumini și se auzea muzica urlând.
Cineva se gândise să aducă artificii, așa că, la fiecare câteva minute, cerul parcă lua foc, iar zgomotul era asurzitor.
— Din păcate, da, recunoscu ea. E un balamuc total, nu?
— Fă-mă să pricep, zise Billy. E petrecerea ta și tu ai venit pe plajă. De ce?
— Tocmai ţi-am spus – e un balamuc total, repetă ea, dând din umeri a neputinţă. Am vrut să scap de-acolo. Am vreo vină?
— Hmm... făcu el, aruncându-i o privire lungă și întrebătoare. Părinţii tăi ştiu cum te distrezi?
— Tu ce crezi? răspunse ea, uitându-se în ochii lui de un albastru fermecător.
— Bănuiesc că nu.
— Și ai *cumva* de gând să le zici?
— Hei, zise el, ridicând din umeri nepăsător. Abia ne vorbim, pentru că Venus mă bârfește tot timpul.
— A, da, zise Max pe un ton caustic. Mătușica Venus.
— La naiba! oftă Billy ironic. Nu mai zice asta că mă faci să

mă simt bătrân.

— Dar *ești* bătrân, zise ea cu îndrăzneală.

— Treizeci, puicuță. Dar tu?

— Optsprezece, răspunse ea, dar nu era o minciună *așa de mare,* pentru că în trei zile avea să-i împlinească.

Schimbară o privire lungă, una care o făcu să se înfioare.

„Ce Dumnezeu se întâmpla?

Da, asta era. Cu siguranță."

— Hei, zise el, luându-și ochii de la ea. Vrei să facem o plimbare?

Max încuviință din cap. El era Billy Melina, nu era chip să-i spună nu.

Plecară să se plimbe pe plajă, aproape de țărm, iar după un timp, Billy începu să vorbească. Cu cât vorbea, cu atât se simțea mai atrasă de el. Începu să-i spună de filmul în care juca acum și o mulțime de povești interesante și amuzante despre actori și echipa de filmare. Peste puțin timp, îi zise și ea despre planurile ei de a se muta la New York și de a începe o viață nouă, departe de părinți. Era plăcut că el o asculta cu interes și îi spuse că făcea o mișcare inteligentă și trebuia neapărat s-o ducă la bun sfârșit.

Da, era mai sexy în realitate decât în film. Îl mai văzuse și înainte, de câteva ori, cu Venus, dar de departe, și își amintea vag că el râsese și glumise cu Lucky și cu Lennie la inaugurarea lui The Keys. N-o băgase niciodată în seamă, dar acum era altfel; de data asta, parcă se crease un câmp electric între ei.

Se întreba dacă simțea și el la fel.

Brusc, nu mai avu altă dorință în afară de a-l atinge, de a-i simți pielea pe a ei, de a lua tot ce avea el de oferit.

O, Doamne! Așa era? Își găsise Alesul?

Billy Melina.

În curând va fi fostul soț al celei mai bune prietene a mamei ei.

Starul cel atrăgător și celebru.

Cu cine altul să-și piardă virginitatea?

Câteodată, Frankie se lua la bătaie, avea și el dușmanii lui. Un

promotor de club, cu care fusese la cuţite în trecut, se dădea la Willow şi la nimfele ei goale din piscină, făcându-le în toate felurile şi fiind foarte dezagreabil.

Stând pe un şezlong din hol cu o Cookie drogată care chicotea tot timpul, Frankie se simţi foarte bine până când fata nu i-a şuierat la ureche:

— Fă naibii ceva!

Şi el făcu aşa cum îi zisese ea şi a fost bătut măr pentru asta.

— La naiba! exclamă el, ţinându-se de falcă şi întrebându-se de când ajunsese el apărătorul lesbienelor. Ticălosul ăla putea să-mi zboare toţi dinţii din gură!

— Ei bine, n-a făcut-o, zise Cookie nepăsătoare, în timp ce „ticălosul ăla” era scos de pe proprietate de doi tipi gay virili care o adorau pe Willow Price şi ar fi făcut totul pentru ea.

— Unde naiba erau când aveam nevoie de ei? mormăi Frankie.

— Nu te mai necăji, gânguri Cookie, ridicându-se şi luând-o cu el spre casă. Hai să-ţi mai fac o felaţie, ştii c-ai să te simţi *mult* mai bine.

Era aproape patru dimineaţa şi petrecerea începea să se spargă. Mai rămăseseră doar câţiva tipi în camera de zi. Harry îl ajuta pe D.J. să-şi strângă echipamentul.

Cookie habar n-avea unde era Max şi nici nu-i păsa. Pentru Frankie, venise timpul să se lase, şi nu doar de cocaină.

Cookie era foarte fericită.

— Poate ar trebui să ne întoarcem în casă? sugeră Billy după un timp.

— Sigur, zise Max, pe deplin conştientă că între ei se crease o legătură puternică şi că exista o atracţie irezistibilă.

— Sau... El se apropie de ea şi îi puse mâinile pe umeri. Am putea rămâne aici.

„Da, şi el simte la fel! Ce bine!”

Max se aplecă, să fie mai aproape de el.

— Poate c-ar *trebui* să rămânem aici, reuşi ea să spună.

— Poate c-ai dreptate, aprobă el.

Apoi, nelăsându-i timp de gândire, îşi apăsă buzele pe ale ei,

cu insistenţă şi forţă.

Îl sărută şi ea, trecând-o fiori de dorinţă prin tot corpul, o dorinţă aşa de intensă, că îi venea să-şi smulgă hainele de pe ea sau să-l lase pe el s-o facă.

După câteva clipe, el începu să-i desfacă bluza, apoi i-o scoase şi îi atinse sânii cu vârful degetelor, apropiindu-i unul de altul, înainte să-şi aplece capul ca să-i sugă încet fiecare sfârc.

— Billy, murmură ea, vârându-şi mâna între picioarele lui şi mângâindu-l aşa cum îi plăcea lui Ace – singurul cu care mersese aşa de departe. El era Billy Melina, starul de cinema, prietenul părinţilor ei, în curând fostul soţ al lui Venus.

Nu-i păsa. Nu-i păsa de nimic în afară de a-l avea strâns lipit de ea.

Cu gesturi grăbite, Billy îşi smulse tricoul şi-l aruncă pe nisip, apoi o aşeză pe el şi s-a aşezat peste ea, iar în câteva minute, erau amândoi goi şi vrăjiţi unul de celălalt.

Billy era oarecum conştient că nu trebuia să facă asta cu fiica lui Lucky. Dacă ar afla Venus, şi-ar ieşi din minţi. Dar, Doamne sfinte, nu se mai simţise aşa de când făcuse prima dată dragoste cu prietena lui din liceu. Max avea ceva aparte, nu era ca fetele pe care le agăţa pe stradă.

O, da – pe de o parte, ştia că sexul cu ea avea să-i aducă numai necazuri. Pe de altă parte, nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Max simţea la fel ca el, cedase unor senzaţii mult mai puternice decât ea. Asta era. Acesta era bărbatul pentru care se păstrase şi, în ceea ce o privea, nimic nu putea opri inevitabilul; la naiba cu consecinţele!

El începu să facă dragoste cu ea, încet, sigur pe el, luând-o cu blândeţe.

Ea închise ochii şi intră în ritmului lui.

„Miroase aşa de bine", se gândi ea. „Ca un săpun puternic parfumat, amestecat cu mirosul trupului lui de bărbat."

„Miroase dulce ca păcatul", se gândi el. „E un miros care mă excită teribil."

„Are un corp mortal."

„Are exact corpul pe care l-am visat.

Piele netedă
Locuri tari
Sfârcuri excitate.”
A ei – un trandafir ascuns
A lui – neagră ca noaptea
Cred că iubesc
Cred că-s în culmea plăcerii
Prima dată
Atingeri blânde
Asudă roua
Mă-nfioară dorința
Sunt în paradis
Continuă, nu te opri
Să-i simt forța
S-o simt primindu-mă
Facem amor
Așa de blând
Așa de moale
Şi tare
Fără suflare
Uau!
Minunat
Fructul interzis
Abia copt
Parfumat
Otrăvitor
Cad în extaz
În sfârșit împreună.

capitolul 16

Când se întoarse la New York, Armand a fost trecut de punctul de control de un reprezentant al aeroportului, apoi dus la limuzina din parcarea pentru VIP-uri, unde îl aştepta Fouad. De cele mai multe ori, îl însoţea pe Armand la Akramshar, dar de această dată, Armand hotărâse să meargă fără el.

Înainte ca Fouad să scoată un cuvânt, Armand se interesă ce se întâmpla cu The Keys.

„Tipic pentru Armand”, se gândi Fouad, „fără amabilităţi, direct la afaceri.”

— Avem mâine o întâlnire la Vegas, zise Fouad, dregându-şi glasul. N-a fost uşor s-o aranjez. Aşa cum ţi-am mai spus, avocatul acestei Santangelo pretinde că femeia nu vrea să vândă, aşa că l-am anunţat că ne putem gândi să-i finanţăm pe viitor alte proiecte. Avocatului părea să-i placă ideea unui capital de investiţii nelimitat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pufni dispreţuitor Armand. De ce naiba ai zis aşa ceva?

— A fost singurul mod în care am putut aranja o întâlnire, îi explică Fouad.

— Tare prost mai eşti, bombăni Armand.

— În acest timp, am alcătuit un dosar despre Lucky Santangelo, zise Fouad, înmânându-i lui Armand un plic gros. M-am gândit că te-ar putea interesa.

— Interesa? zâmbi Armand batjocoritor. Arată-mi o femeie interesantă, iar eu am să-ţi arăt un monstru.

— Ea nu e ca femeile cu care te vezi tu, zise Fouad pe un ton măsurat. În locul tău, eu l-aş citi.

— Din păcate pentru tine, nu poţi fi în Locul meu, răspunse Armand cu o undă de dispreţ în voce, aruncând plicul pe podeaua limuzinei.

Pe Fouad nu-l mira. În ultimele luni, Armand devenise şi mai arogant şi mai greu de mulţumit. Fouad ştia şi cauza: consumul din ce în ce mai mare de cocaină, care îl îngrijora. La început,

Armand priza ca să se relaxeze, dar mai târziu, părea că are mereu nevoie de drog.

Fouad era total împotriva consumului oricăror droguri, dar, când încercase să-i spună lui Armand că obiceiul pe care îl avea devenise o dependenţă greu de controlat, acesta avusese unul dintre accesele lui de furie.

Înainte vreme, Fouad se bucura să lucreze cu Armand, dar, de când se însurase şi avea viaţa lui, Armand începuse să nu-l mai trateze ca pe un egal, ci ca pe un angajat. Lui Fouad nu-i plăcea. Armand îi arăta mereu dispreţ.

— Mama ta vrea să discute cu tine, zise Fouad, cu o expresie impasibilă pe faţă, pentru că o cunoştea pe Peggy, mama lui Armand; era singura femeie din lume pe care acesta nu o putea stăpâni.

— Nu i-ai zis că sunt plecat? izbucni Armand cu o voce ostilă ca o rachetă inamică.

— Ştie, răspunse Fouad pe un ton calm. Ştie foarte bine data la care te duci în fiecare an în ţara ta.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Vrea s-o suni imediat ce te întorci.

Armand îi aruncă o privire furioasă. Dar îşi luă mobilul şi o sună.

De la moartea soţului ei, Sidney, Peggy Dunn îşi dăduse seama că, fără un soţ bogat lângă ea, nu era decât o văduvă singuratică din Manhattan. La început, toate prietenele ei o asiguraseră că o s-o invite la dineuri, diverse evenimente sau petreceri. Dar, după un timp, începuse să observe că invitaţiile se răreau mereu, până ajunsese să fie chemată la vreun dineu o dată pe lună.

Unul singur pe lună! Pentru o femeie care ieşea cinci zile pe săptămână, era un lucru şocant. Avea 60 de ani, era cu zece ani mai tânără ca Raquel Welch şi, ca şi actriţa, arăta încă bine. Sigur că nu mai era la fel de frumoasă ca fata de 18 ani pe care o răpise regele Emir Amin Mohamed Jordan din corul unui spectacol din Vegas şi o dusese la Akramshar să-i fie a cincea soţie, însă îşi păstrase farmecul. Părul – datorită unuia dintre cei

mai buni stilişti din New York – îi era tot roşu aprins. Pielea – netedă şi bine îngrijită, datorită tratamentului facial aplicat o dată pe săptămână şi masajelor făcute de două ori pe săptămână – îi era încă fără cusur. Corpul ei arăta destul de bine, în ciuda celor cinci kilograme în plus, pe care nu reuşea să le dea jos.

După ce murise Sidney, se aşteptase să întâlnească pe altcineva. Totuşi, asta nu se întâmplase, şi nu-i plăcea să fie singură.

Era supărată pe unicul ei copil, Armand, care își făcuse un nume în afaceri – doar datorită banilor pe care îi dăduse tatăl lui când împlinise 21 de ani, plus că Sidney îl sfătuise cum să-i investească mai bine.

Armand era acum miliardar mulţumită celor doi bărbaţi din viaţa ei. *Ei* trebuia să-i fie recunoscător pentru averea lui imensă. Şi cum o răsplătea? Cu aproape nimic. Când trăia Sidney, ei trei luau cina împreună la câteva săptămâni, dar, de la decesul lui, abia dacă-și mai vedea fiul și, de fiecare dată când îl suna, se scuza că are prea mult de lucru. Pe deasupra, Armand nu se căsătorise niciodată și de aceea nu avea copii. La 42 de ani era încă burlac.

Peggy credea că îi făcuse o nedreptate nedăruindu-i nepoţi. Într-un timp, ea şi Sidney se temuseră că era gay, dar îl întâlniseră întâmplător la unele evenimente din oraș, iar el avea întotdeauna la braţ o fată drăguţă, așa că temerile le fuseseră risipite.

— E un bărbat care se hotărește mai greu, o asigurase Sidney. Nu vrea să se lege la cap așa repede. E de-nţeles.

Sidney le ştia întotdeauna pe toate. Ce dor îi era de el.

Totuși, venise timpul să se ocupe de Armand, și chiar asta și avea de gând. Dacă nu-și putea alege singur o soţie, avea s-o facă ea pentru el. Era datoria ei de mamă.

Când o sună, era gata să se apuce de treabă.

— Cum a fost călătoria, Armand? întrebă ea.

— La fel ca de obicei, sună răspunsul lui.

— Și regele ce mai face?

— Tot la fel.

— Și noile soţii?

— Nu am văzut alte soţii.

„Sigur că nu vede asemenea chestii”, se gândi Peggy, puţin supărată că fiul ei nu-i aducea niciodată bârfe proaspete când se întorcea din vizita sa anuală.

— Păi, oricum, zise ea, vreau să te văd.

— Când mă întorc, spuse Armand, întrebându-se ce Dumnezeu voia ea să afle.

— Tocmai te-ai întors, afirmă Peggy, punând accentul pe realitate.

— Da, zise el nerăbdător. Dar diseară trebuie să zbor la Vegas pentru o întâlnire importantă.

— La ce oră diseară?

— Chiar contează?

— Da, Armand, contează, zise ea, păstrându-şi calmul. Pentru că vin şi eu cu tine.

capitolul 17

Când se trezi joia devreme, Bobby se simţi mulţumit de el. Nu deschisese uşa persoanei care venise la patru dimineaţa, care trebuia să fi fost Zeena. Singura lui temere era că putea fi însoţită de o gardă de corp, care ar fi fost în stare să spargă broasca de la uşă. Din fericire, nu se întâmplase aşa ceva, soneria se oprise după un sfert de oră, iar el se băgase din nou în pat. Acum se făcuse dimineaţă şi era în siguranţă.

Frate! Ce situaţie aiurea! Să se sperie de o vedetă orgolioasă, ahtiată să facă sex cu el. Cine ar fi crezut?

După ce se bărbieri şi făcu un duş, o sună pe Denver, care era la serviciu.

— Sper să prind avionul de ora trei, îi zise el. Asta înseamnă că, dacă nu are întârziere, voi fi cu tine pe la şase.

— A... ce-ai zice să luăm cina la ai mei? se aventură ea, gândindu-se că sosise timpul. În familia mea, tradiţia este să luăm cu toţii cina joi seara şi, dacă tot nu te-ai văzut cu ai mei, m-am gândit...

— Şi zici că vrei să mă prezinţi familiei tale? o tachină el. Ce-i cu tine, ai luat droguri?

Ea râse încetişor.

— Asta înseamnă că da?

— Bineînţeles.

— Atunci te poţi considera ca şi invitat.

— O, şi ce mai oaspete!

Lucrurile începeau să meargă bine. Va face în sfârşit cunoştinţă cu familia lui Denver. Nu mai putea de nerăbdare.

— Neaţa, zise Billy, care era bronzat şi în formă, cu părul lui blond şi ciufulit căzându-i pe frunte.

Max se răsuci pe nisip şi deschise încet ochii. Aici era, Billy Melina, în picioare, puţin aplecat asupra ei, cu un pahar cu suc de portocale în mână. „Nu fusese totul doar un vis nebunesc! E aici, ca şi mine."

— De unde... de unde ai adus asta? întrebă ea, pe când el îi dădea paharul.

— Din casă, spuse el cu mult calm. Nu-mi place să ţi-o zic eu, dar e prăpăd acolo. O să avem nevoie de o echipă de curăţenie.

„Noi, a zis noi. Ce cuvânt tulburător!”

Soarele de-abia răsărea şi era încă răcoare. Tremurând uşor, încercă să-şi amintească detalii din noaptea trecută. Ajunsese să facă dragoste cu Billy, ştia, dar totul era parcă învăluit într-un fel de ceaţă vrăjită. De un lucru era sigură: fusese minunat şi nu regreta nicio clipă petrecută cu el.

— Eşti încă aici, murmură ea, întinzându-şi braţele deasupra capului.

— Sigur că sunt aici, răspunse el vesel. Ce credeai? Că fug şi te părăsesc?

Max se uită în sus, la ochii lui de un albastru infinit, şi un zâmbet îi lumină întreaga faţă.

— N-ai face asta, nu? zise ea fericită.

Îi zâmbi şi el.

— Nu, spuse el cu sinceritate. N-aș face așa ceva.

— Nici n-am crezut așa ceva.

— Ce bine mă cunoşti! o tachină el, așezându-se pe nisip lângă ea și înconjurându-i umerii cu brațul. Ea se cuibări în el.

— Știi că noaptea trecută... ăăă... a fost prima dată pentru mine, murmură ea încet.

— Da, zise Billy dând din cap. Mi-am dat seama.

— Și-ai fost dezamăgit? îl întrebă îngrijorată să audă ce avea el să spună.

— Îţi baţi joc de mine? zise el, aruncându-i o privire mirată. Ai aşteptat până la 18 ani, e de-a dreptul un record...

— Îhî... de fapt, abia sâmbătă împlinesc 18 ani, îi mărturisi ea, vrând să fie sinceră cu el.

— Ce?

— Da, te-am minţit un pic, recunoscu ea.

— O, Doamne! oftă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta înseamnă că n-ai vârsta legală.

— Aproape, zise ea repede.

— Aproape nu-i de-ajuns, zise el, imaginându-și titlurile din ziare, în caz că se afla. Îți dai seama că aș putea fi închis pentru ce-am făcut noaptea trecută?

— Dar cine știe?

— Tu, eu și nimeni altcineva, da? spuse el, înghițind cu greutate.

— Da, a fost ea de acord.

— Nu trebuie să spui nimănui – absolut nimănui. Ai înțeles?

— Dar cui să-i spun, de exemplu? întrebă ea, mai venindu-și în fire.

— Lui Lucky, de exemplu.

— Ești nebun? izbucni ea. Lucky e *ultima* ființă de pe pământ căreia i-aș spune.

— Și care ar fi prima?

— Nu știu... răspunse ea vag. Revistele *The National Inquirer, Star, TMZ*...

Billy se întinse peste ea și se rostogoliră amândoi prin nisip râzând. Sucul de portocale se vărsă, dar nu le păsa nici unuia dintre ei.

— Ești nostimă, zise el.

— Încerc, replică ea, rămânând brusc fără aer.

— *Și* o mincinoasă perversă, adăugă el, dar fără intenția de-a o jigni.

— Îmi pare rău, zise ea, însuflețindu-se.

— Dar îmi placi, veni rapid răspunsul.

— Și eu te plac, îi zise ea la fel de repede.

— Măiculiță! E o nebunie ce facem, nu? întrebă el, atingându-i fața.

— Mare nebunie, răspunse ea, minunându-se de focul din ochii lui albaștri și de forța corpului de peste ea.

De fapt, era mai mult decât o nebunie. Dacă, în afară de petrecere, Lucky și Lennie aflau de noaptea ei de pasiune cu Billy, aveau să-și iasă *complet* din minți! Probabil că nu-i va deranja prea mult că și-a pierdut virginitatea, dar s-o facă tocmai cu Billy Melina era PREA MULT!

Dar cui îi păsa? Tocmai petrecuse cea mai grozavă noapte din viața ei, în care învățase ce e iubirea. Tot ce dorea mai mult

acum era să fie de capul ei, ca să poată retrăi fiecare clipă minunată.

— Cred c-ar trebui să ne mişcăm fundurile de-aici şi să vedem ce e prin casă, spuse Billy.

— Ai dreptate, zise ea, îngrijorată la gândul distrugerilor pe care avea să le găsească acolo.

— E mai bine să te avertizez – n-ai să fii încântată, afirmă Billy, sărind în picioare şi ajutând-o şi pe ea să se ridice.

— Mai e cineva acolo?

— Vreo doi rătăciţi.

Spera ca rătăciţii să fie Cookie şi Harry, dar se îndoia. După cum îi ştia, se căraseră amândoi şi o lăsaseră pe ea cu toate pe cap.

— E multă mizerie?

— Ai să vezi.

— Ce-am să mă fac? gemu ea. Cum să o curăţ totul?

— Nu te osteni.

— Ei bine, zise ea, căutând o soluţie; cel puţin, menajerele se întorc la prânz.

— E nevoie de mai mult de două servitoare pentru ce-i acolo, spuse Billy, scuturând din cap.

— Aşa crezi? întrebă ea cu nervozitate.

— Hai, linişteşte-te, îi zise, trăgând-o după el pe treptele care duceau spre casă. L-am şi sunat pe managerul meu – o să aducă o echipă.

— Nu poţi face aşa ceva, zise ea, încruntându-se. Nu trebuie să afle nimeni.

— Nu-ţi face griji, directorul meu e un tip mişto, n-o să ştie nimeni a cui casă e.

— Eşti *sigur?* întrebă ea, convinsă că, într-un fel sau altul, are să fie descoperită. O, Doamne! Mânia lui Lucky şi Lennie avea să fie fără margini.

— Absolut sigur.

„Billy e extraordinar”, se gândi ea, uitându-se cu admiraţie la el. „Nu mă lasă el baltă. E un tip care îşi asumă responsabilitatea, nu ca Ace, care şovăie mereu când e vorba să decidă ce să facă în viaţă.”

Totuşi... Ace îi fusese prieten, cu intermitenţe, timp de 18 luni, iar acum trebuia neapărat să se despartă de el. Îl plăcuse, dar nu suficient ca să facă din el Alesul ei. Adevărul era că, şi dacă n-avea să-l mai vadă niciodată pe Billy, era bucuroasă că el fusese Alesul. Asta era puterea nebănuită a karmei.

Când ajunseră sus şi se apropiară de piscină, o zonă cândva imaculată, Max scoase un ţipăt de groază.

— O, Doamne! strigă ea, încercând să-şi stăpânească atacul de panică. Mi-au distrus casa!

În jurul piscinei era totul devastat. Şezlonguri răsturnate, scrumiere arhipline, mucuri de ţigări stinse pe pavajul de marmură din jurul piscinei, peste tot cutii goale de artificii, plus urme de arsuri pe unele umbrele. Ca să nu mai pomenim de cutiile de bere strivite, sticlele sparte, hamburgerii mâncaţi pe jumătate, cutiile de cartofi prăjiţi, ketchup, care zăceau peste tot, şi gunoi, gunoi, gunoi.

Piscina semăna cu o pubelă. Ce nu fusese aruncat în jurul ei era acum înăuntru. Resturile pluteau la suprafaţa apei.

— Lucky are să mă *omoare,* se tângui Max, are să mă *asasineze!*

— Stai liniştită, zise Billy, care preluase comanda – ceea ce şi îi plăcea. Mă ocup eu de toate.

Venus nu-l lăsase *niciodată* să-şi asume responsabilităţi, avea „oameni" care făceau totul. Situaţia asta îl înviora, îl făcea să se simtă cu adevărat bărbat şi folositor, pe deasupra.

— Când? întrebă Max, gândindu-se la toate pedepsele imaginabile. Cum?

— E pe drum, o asigură Billy.

— Cine e pe drum?

— Ţi-am zis doar că mi-am sunat managerul. O echipă de curăţenie va fi aici din clipă-n clipă.

— Crezi? zise ea, încercând să se liniştească, pentru că nu voia s-o vadă ca pe un copil isteric.

La urma urmei, era obişnuit cu Venus – care nu era numai o vedetă de talie mondială, ci şi întruchiparea frumuseţii – chiar dacă era bătrână. Ei bine, nu chiar bătrână, dar cu siguranţă mult mai în vârstă decât ea.

— Totul e aranjat, rosti el calm. Așa că liniștește-te.

— Dacă zici tu.

— Da, așa zic, repetă el, luând-o de mână și ducând-o la barul de afară, unde se urcară pe două taburete înalte.

— Plec... la Vegas azi mai târziu, îi scăpă lui Max. Lucky dă sâmbătă o petrecere de ziua mea.

— Serios? făcu el, luând o sticlă de Evian pe jumătate plină și bând cu poftă din ea.

— Nu asta-mi doresc, adăugă ea repede. Deloc.

— Nu mai dai petreceri, nu? zise el, gândindu-se ce trăsnet arăta ea, cu părul negru și buclat, pielea măslinie și ochii verzi strălucitori. Așa diferită de Venus, care era o blondă perfectă, extrem de seducătoare, cu musculatura bine toninată.

Dar Max era tânără – poate prea tânără?

Nu, pe naiba, el era Billy Melina, putea să aibă pe cine voia.

— Sigur că nu, zise ea, scuturând din cap. Apoi, după ce făcu o pauză lungă, adăugă: Nu cred... Tăcu și se uită la el cu speranță.

El pricepu ce voia și îi spuse repede:

— Îmi pare rău – dar nu. Oricât mi-ar plăcea să stau aici cu tine, n-are să se mai întâmple. „Nici gând, iubito. Glumești? Lucky m-ar mânca de viu."

— Nu?

— Nu.

— Înțeleg, oftă ea.

Apoi se gândi: „Dar nici gând să renunț la Billy Melina. Imposibil."

O dată pe an, Lucky ținea o ședință de consiliu cu toți investitorii ei inițiali, sperând să sărbătorească astfel faptul că The Keys mergea așa de bine, în pofida recesiunii. Orașul Vegas primise o mare lovitură, dar nu și The Keys – o, nu, afacerile luau avânt.

Cu o zi înainte de ședință, convocase un grup de directori importanți, care primiseră acțiuni ale companiei. Participarea efectivă era cel mai bun stimulent și toți apreciau generozitatea lui Lucky. Învățase de la Gino cum să-i facă pe oamenii care

lucrau pentru ea să simtă că fac parte din afacerea familiei; era o mişcare inteligentă. De fapt, se bucura că relaţiile personale nu se puteau compara cu formarea unui grup loial de directori, care o ajutau întotdeauna.

Se adunau cu toţii să ia prânzul în curtea interioară plină cu flori, unde Lucky discuta cu fiecare dintre ei între patru ochi. Avea darul de a-şi aminti numele fiecăruia, precum şi pe cel al soţiilor, copiilor şi al animalelor de companie (dacă era cazul) pe care le avea fiecare dintre ei. Lucky era adorată de cei care lucrau pentru ea. Îi erau foarte devotaţi şi se străduiau să facă pentru The Keys tot ce le stătea în putinţă.

Pe când Lucky trecea de la unul la altul, se spuneau povești despre clienţii năzuroşi, barosani care nu meritau să-ţi dai osteneala pentru ei, farsori, staruri și orgoliile lor, hoţi de bijuterii, pungaşi, identităţi false şi femei frumoase care pretindeau că sunt din înalta societate – când, de fapt, erau prostituate de lux. Toate hotelurile și cazinourile sufereau din cauză că se înmulțiseră escrocii, dar lui Lucky îi plăcea să creadă că personalul ei de pază își făcea din plin datoria. Îi plăcea să asculte poveștile întotdeauna interesante, uneori ciudate, iar adeseori greu de crezut.

Jerrod, șeful serviciului de pază, era cel mai bun. Nimeni și nimic nu trecea de fostul căpitan din armata israeliană.

Jerrod era omul de încredere al lui Lucky, la fel ca Danny.

„O, Doamne! Ce-am făcut?” se gândi Denver, ușor panicată.

„L-ai invitat pe Bobby să-ţi cunoască familia”, îi răspunse vocea interioară, calmă și stăpână pe ea.

„De ce?” se întrebă ea, încă speriată.

„Pentru că știi că a venit timpul.

Problema e... o să-l placă? Dar el?

Trebuie doar să aștepţi și vei vedea, nu?"

Din fericire, trebuia să meargă la tribunal ca să dea în judecată o actriță celebră, care era acuzată de furt din magazine, așa că nu prea avea timp să se gândească la Bobby și la familia ei un pic excentrică. Dar tot îi era teamă, dorea atât de mult să-l placă pe iubitul ei.

Şi aşa se va întâmpla.

Dar dacă nu va fi aşa?

„Nu te mai frământa.”

În drum spre tribunal, primi un mesaj de la Carolyn, care o întreba ce credea de Vanessa.

Hmm... interesantă întrebare, dar acum nu avea timp să-şi exprime părerea despre Vanessa. Avea de câştigat un caz important de furt din magazine, o cină în familie pentru care să-şi facă griji şi o călătorie la Vegas la care trebuia să se gândească.

Tastă repede un mesaj. „Pare simpatică.” Dar evită să adauge „sau nu”. Trebuia să-şi păstreze optimismul. Era vorba de viaţa lui Carolyn.

Apoi, intră în sala de judecată, având o mulţime de lucruri în minte.

Acum că vicleniii investitorii ruşi semnaseră în sfârşit contractul prin care îşi băgau banii în cluburile lui din L.A. şi Miami, Bobby era mai mult decât pregătit să se vadă cu arhitecţii şi proiectanţii pe care îi alesese să lucreze cu el. Mood din L.A. trebuia să fie atât de bun încât să câştige competiţia acerbă din oraş. În L.A., cluburile se deschideau şi se închideau tot timpul, dar Mood trebuia să se impună drept *locul* unde trebuie să mergi.

Bobby îşi imagina localul pe acoperiş, cu vedere panoramică asupra oraşului, cuprinzând o piscină de peste 18 metri cu boxe sub apă, un bar de piatră de 12 de metri, înconjurat de vreo duzină de separeuri, un restaurant trăsnet, condus de un maestru bucătar renumit, un ring de dans spaţios – totul într-o atmosferă ca la tropice. Simplu, elegant, un loc perfect.

Întâlnirile se întinseră mai mult decât se aştepta şi era aşa de absorbit de detalii că, atunci când se uită la ceas, îşi dădu seama că nu avea să prindă avionul.

La naiba! Denver urma să se supere, dar nu avea ce să facă.

Ce păcat! Aşteptase cu nerăbdare să-i cunoască familia.

capitolul 18

Oamenii din echipa de curăţenie se puseră pe treabă, ca nişte adevăraţi profesionişti.

Billy îi aruncă lui Max o privire triumfătoare şi zise:

— Vezi? Se ocupă ei de toate. Nu-ţi face griji.

Ea trebui să admită că avea dreptate, erau rapizi şi meticuloşi. Până să vină înapoi servitoarele, totul arăta mult mai bine. Totuşi, când femeile îşi dădură seama ce fusese acolo, îi aruncară lui Max priviri dispreţuitoare şi începură să şuşotească, pentru că ştiau că, în caz că vreun obiect de preţ era spart sau lipsea, vina avea să cadă pe capul lor.

Din fericire, Billy vorbea o brumă de spaniolă, aşa că se puse pe treabă şi le vrăji, apoi le puse să jure că nu vor scoate o vorbă în faţa părinţilor lui Max. După ce a fost sigur că au priceput, le dădu fiecăreia câte 500 de dolari ca să-şi ţină gura.

Max era impresionată. El o proteja, ceea ce nu se putea spune despre Cookie şi Harry – care o şterseseră amândoi, fără să se gândească la cum va reuşi ea să rânduiască totul ca înainte. Frate, erau de un egoism feroce! N-avea să-i mai invite la Vegas. Cum de-au avut neobrăzarea s-o lase într-o asemenea încurcătură?

Sau... poate încercaseră să dea de ea, dar fără succes, pentru că se retrăsese cu Billy pe plajă.

Însă, dacă aşa se întâmplase, n-ar fi trebuit să-şi facă griji pentru ea?

Era pe lista de persoane dispărute şi nimeni nu dădea doi bani pe ea.

Asta era...

La puţin timp după ora două, Billy se uită la ceas și mormăi: – Rahat!

— Ce? întrebă Max, încă strălucind de fericire să-l aibă aproape.

Stătuseră în bucătărie, unde îi pregătise un sendviş cu ton în timp ce se uitau la echipa de curăţenie care îşi termina treaha.

Era așa de bine – de fapt, era absolut minunat.

— Cred c-am ratat interviul cu *Rolling Stone,* o anunță el. PR-ul meu o să fie ofticat la culme.

— Asta înseamnă că trebuie să pleci? întrebă Max, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

— Da, dar sper să mă-ntorc mai târziu. Ce pot să-mi facă, să mă-mpuște? zise el cu un zâmbet crispat. Problema e că n-am cu ce să mă duc.

— Te duc eu, spuse ea iute ca fulgerul.

— Nu, se opuse el, dând nonșalant din umeri. Chem un taxi.

— Și de ce? întrebă ea, hotărâtă să stea cu el cât mai mult posibil, pentru că cine știe când avea să-l mai vadă. N-ai încredere că șofez bine?

— Sigur că am, iubito. Dar, dacă nu stau pe locul șoferului, ci alături, am să-ți fac viața un iad. Crede-mă, nu ți-ar plăcea deloc.

Simțea cum o cuprinde disperarea.

— Dar dacă ai conduce tu? îi propuse ea. Așa, am să stau eu pe locul de lângă șofer.

„Prea te umilești, Max, vino-ți în fire! Nu mai vorbi ca o disperată!”

— Nu merge nici așa, zise el. Trebuie să ajung repede la interviu. E la Sunset Towers, și n-ar fi o idee bună să conduc până acolo cu tine așezată lângă mine.

— Bine, atunci, zise ea, născocind un plan ca să-l mai vadă și în viitor. Poți să mergi cu Ferrariul lui Lucky și îl iau de la tine mai târziu.

— Hai, lasă, spuse Billy neîncrezător. Nu cred că Lucky ar fi de acord să-i conduc mașina.

— Nu s-ar supăra, minți Max, știind foarte bine că Lucky ținea enorm la Ferrariul ei, așa de mult că nu l-ar fi lăsat nici pe mâna omului de la parcare. Eu merg cu el tot timpul, adăugă ea. Crede-mă, Lucky nu-l folosește aproape deloc.

O minciună gogonată – dar era o urgență.

— Ești sigură? zise Billy, încă ezitând.

— Absolut sigură, afirmă Max convingător.

— Atunci, așa facem, zise el, care era mare amator de mașini

puternice, de când îi cumpărase Venus primul Ferrari, pe care îl vânduse cu puţin timp în urmă. Dar cum ai să-l iei de la mine, dacă azi pleci la Vegas?

La naiba! Uitase de Vegas şi de petrecerea ei apropiată.

— Ăăă... de fapt, nu plec până mâine-dimineaţă.

Altă minciună. Dar, dacă îi permitea să-l vadă din nou pe Billy, merita cu prisosinţă.

Să pui sub acuzaţie o actriţă celebră nu era mare lucru. Avocaţii femeii (avea trei) erau extrem de bine plătiţi, dar proşti ca noaptea. Denver le ascultă scuzele penibile în privinţa comportamentului femeii, apoi veni cu martorii ei – o serie de vânzători şi directori de magazine supăraţi, care suportaseră ani de zile mania de a fura a actriţei.

Juraţii nu erau impresionaţi de faima femeii. Prea multe celebrităţi scăpau uşor – da, aşa era – uneori chiar şi cele acuzate de crimă.

Şeful direct al lui Denver îi spusese să aducă orice probe avea. Aşa şi făcu. Iar argumentul ei final a fost decisiv. Juriul delibera doar 20 de minute, după care dădu verdictul de vinovat.

Şeful îi spuse că făcuse o treabă excelentă, apoi o invită să bea ceva cu el ca să-şi sărbătorească victoria.

„O chestie deplasată”, se gândi ea. „De ce oare, dacă o femeie e singură şi atractivă, toţi bărbaţii simt nevoia să-i facă avansuri?”

Era gras, avea 50 de ani şi era căsătorit şi, pe deasupra, era şeful ei, aşa că de ce s-ar fi pus într-o situaţie aşa penibilă?

Mormăi ceva gen altă dată. Bineînţeles că n-o să fie nicio altă dată, pentru că ea avea alte treburi. „Îmi pare rău, obligaţii de familie”, adăugă ea şi se îndreptă spre maşină.

Da, obligaţii de familie. Să-şi prezinte prietenul mamei, tatălui şi celorlalţi membri ai clanului Jones. Nu putea face altceva decât să spere.

Danny îi transmise lui Lucky că Max nu avea să vină joi seara, aşa cum stabiliseră, ci în ziua următoare.

Lucky era dezamăgită. Vorbise cu Gino şi Page să ia cina

împreună și știa că Gino aștepta cu nerăbdare să petreacă un timp cu îndrăzneața lui nepoată. Lui Gino îi plăcea să facă glume cu Max.

Familia. Membrii ei își luau întotdeauna libertatea de a-și schimba planurile în ultima clipă, neținând seama de toate modificările care decurgeau. Bobby ar face bine să fie pe drum.

Lucky îl sună ca să fie sigură.

— Tocmai mă îmbarc în avion, o anunță el.

— Spre Vegas? întrebă ea, sperând că va sosi la timp pentru cină.

— Nu. Sunt în New York și o să plec la L.A. Ajung în Vegas mâine.

— La fel și Max. Poate veniți cu același avion.

— Ăăă... eu iau avionul familiei Stanislopoulos, zise Bobby cam cu sfială.

— Chiar *așa?* se miră Lucky, știind că Bobby folosea acel avion doar pentru treburi importante. Cu ce ocazie?

— Nicio ocazie, răspunse vag Bobby. Am impresia că trebuie să-l folosesc din când în când, să știe și rudele că n-am murit încă.

Rudele la care se referea Bobby erau cele două surori ale tatălui său și familiile lor, care făceau parte din consiliul de conducere al Stanislopoulos Shipping și trăiau în Grecia. Bobby nu era foarte apropiat de rudele lui din Grecia – America fusese întotdeauna patria lui. Dar era, la urma urmei, împreună cu nepoata lui, Brigette, principalii moștenitori ai imensei averi deținute de Stanislopoulos Shipping.

— E-n regulă, zise Lucky. Atunci poți să-i iei în avion pe Max și pe prietenii ei.

— Desigur, încuviință Bobby, deși fără chef, pentru că nu îi voia în avion pe Max și gașca ei. Se gândise să facă o călătorie romantică doar cu Denver. Dar pe Lucky nu puteai niciodată s-o refuzi.

— Îi spun lui Max să te sune, zise Lucky. Și, dacă ajungi la timp, poate luăm prânzul în familie.

— Ăăă... nu-s așa sigur, zise Bobby, încercând să găsească repede o scuză. Voia să mai stea singur cu Denver, înainte să

înceapă festivităţile din familie.

— Bine, spuse Lucky. O să fac aranjamentele şi sper c-ai să reuşeşti să vii. Zbor plăcut!

Acestea fiind stabilite, Lucky parcurse cu Danny programul de vineri. Micul dejun luat devreme cu Venus, care pleca joi pe seară cu avionul, apoi întâlnirea cu Jeffrey Lonsdale şi tipii care voiau să cumpere The Keys, deoarece păreau acum interesaţi să investească în viitoarele ei proiecte. Pe urmă, poate un prânz târziu cu Bobby şi Max, dacă soseau la timp, iar în cele din urmă, cina cu Lennie, doar ei doi.

Ah, Lennie… Fuseseră departe unul de altul şase săptămâni, prea multă vreme, deşi să recupereze timpul pierdut era mereu grozav de excitant.

Noaptea de vineri îi rezervată numai lui Lennie. Nimic n-avea să-i deranjeze. Fără familie. Doar ei doi. De-abia aştepta…

Billy se bucura la culme să împrumute Ferrariul lui Lucky, mai ales că era unul dintre ultimele modele, un Ferrari California – aerodinamic și rapid, într-un cuvânt, fenomenal. Citise recent despre model, și de-abia aștepta să conducă o mașină care atingea o viteză de 310 kilometri pe oră. De fapt, se și gândise să-și cumpere una, așa că va avea ocazia să facă o probă.

— Ce minunăţie! zise el, suindu-se la volan.

Max se învârtea pe lângă mașină, mușcâdu-și nervoasă buza de jos.

— Și… când să vin s-o iau? întrebă ea.

Atenţia lui Bobby se concentra asupra Ferrariului, nu a ei.

— Treci pe la mine pe la șapte, zise el, atingând volanul cu mișcări blânde. Poate ieșim să mâncăm ceva.

„Era oare o invitaţie la cină? Grozav!”

Billy îi dădu adresa, o sărută în fugă și plecă în viteză.

„Te rog, Doamne”, se gândi Max, pe când urmărea cu privirea mașina mamei sale până când o pierdu din vedere. „Fă ca preţiosul Ferrari al lui Lucky să scape nevătămat. Altfel, pot să-mi iau adio de la viaţă.”

— Unde e tipul ăla, Bobby, de care ne tot vorbeşti? întrebă Derek, tatăl lui Denver, cu vocea lui puternică, unii ar spune chiar tunătoare. Era un avocat nonconformist, care cam obişnuia să intimideze oamenii.

— Ţi-am mai spus, tată, explică Denver cu răbdare. Avionul cu care a plecat din New York are întârziere. Va ajunge la noi mai târziu.

— Dar vine oare? zise Derek pe un ton profund neîncrezător.

— Da, afirmă Denver, încercând să pară sigură pe ea. Va veni.

— Sigur?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, tată, nu e sfârşitul lumii!

— Cuiva îi sare ţandăra, zise Scott, fratele ei, cu o voce cântată. Ce e aşa grozav la tipul ăsta?

— N-am susţinut niciodată că e grozav, ripostă Denver, uitându-se urât la el.

— Da' e al dracu' de sigur că te porţi de parcă ar fi, replică Scott, enervând-o şi mai tare.

— Ai grijă cum vorbeşti! îl avertiză Autumn, mama lui Denver, o femeie înaltă şi impozantă, cu părul cărunt strâns la ceafă într-o coadă de cal, nemachiată şi cu aceeaşi preferinţă pentru îmbrăcămintea hippy ca şi în adolescenţă. Dacă nu poţi vorbi ca lumea, mai bine taci.

De parcă ar fi înţeles aluzia, Hanna, fetiţa de cinci ani a lui Scott, năvăli în cameră strigând:

— Rahat! Rahat! Rahat!

Scott o ridică pe fetiţă şi o scutură ca să tacă din gură.

— Dezgustător, ţipă Autumn, când se năpusti în cameră şi vărul de şapte ani al Hannei, ţinând în mână un pistol cu apă pe jumătate plin, cu care începu să tragă în Hanna, care se porni imediat să zbiere din nou.

În casă domnea iadul.

„Doar o altă reuniune normală de joi seară în casa familiei Jones”, se gândi Denver. „Sunt nebuni cu toţii, inclusiv copiii.”

Şi, deodată, se necăji că Bobby nu reuşise să vină.

— Ce dracu'? zbieră Max la Cookie prin telefon. Eşti *aşa* o vacă.

— Ce s-a mai întâmplat? bâigui Cookie cu cea mai inocentă voce posibilă – vocea pe care o folosea când ştia că dăduse de bucluc.

— Nu face pe niznaiu', se plânse Max, care o prinsese în sfârşit pe Cookie la telefon, după ce îi dăduse patru mesaje – toate inutile. Iar acum – minune – Cookie răspunsese la mobil. Ai fugit și m-ai lăsat cu toată mizeria aia pe cap. Doar *știai* că mi-au porcăit casa în ultimul hal. Cum de-ai putut să pleci?

— Chiar așa au făcut? zise Cookie pe același ton de mironosiţă. N-am ştiut, eram ocupată cu Frankie.

— Sigur că erai, replică Max fierbând de mânie, în dormitorul *meu*. Mersi frumos, aţi lăsat urme de cocaină în chiuveta din baie. Și v-aţi tras-o în nenorocitul meu de pat.

— Ce te face să crezi că am fost noi?

— O, nu ştiu, poate pentru că tu şi Harry eraţi singurii care ştiau unde-mi ascund cheile.

— Iartă-mă! zise Cookie, pe un ton melodramatic. Ce era să fac dacă aveam chef să mi-o trag cu *iubitul* meu?

— Frankie Romano nu e *deloc* iubitul tău, o luă în râs Max.

— Ba da, este, i-o întoarse Cookie. Uită-te pe RadarOn-line și Perez Hilton. Poza noastră e peste tot.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile!

— Aș inventa eu?

— Taică-tu o s-o ia razna.

— Lu' tata nu-i pasă, zise Cookie pragmatică. E prea preocupat de propria lui imagine.

— Oricum, replică Max, hotărând că era mai prudent să nu-i spună lui Cookie de ea și Billy. Cookie avea gura mare și era mult mai bine să nu se încreadă în ea. Azi nu mergem la Vegas. Plecăm mâine-dimineaţă. Am schimbat zborul.

— Hmm... cât despre Vegas, se aventură Cookie, ezitând o clipă. Ar fi ceva...

— Ce? zise Max tăios. *Să nu îndrăzneşti* să mă laşi baltă. Îţi jur că *te omor.*

— N-ar fi mişto să-l invit şi pe Frankie?

— Și de ce ai face-o?

— Că... ţi-am zis doar... e *iubitul* meu.

— Dar ţi-am zis că Frankie şi Bobby nu-și mai vorbesc.

— Atunci, ar avea o bună ocazie să se împace, zise Cookie, însufleţindu-se. Frankie mi-a spus că îi simte lipsa lui Bobby. Nu e ca şi cum s-ar fi certat înfiorător, doar s-au despărţit. La urma urmei, *erau* cei mai buni prieteni.

— Nu ştiu… răspunse Max nesigură. Credeam că M.J. e prietenul lui cel mai bun.

— M.J., Frankie, erau toţi în aceeaşi gaşcă. Şi, în afară de asta, e petrecerea *ta,* zise Cookie, încercând s-o convingă. Asta înseamnă că nu depinde decât de tine să-l accepţi pe Frankie ca invitat.

— Tu ce crezi?

— Să vină cu noi. Nu-ţi cer ceva tot timpul.

— Ba da, obiectă Max. Tot timpul.

— *Trebuie* să faci asta pentru mine, se rugă Cookie. Fă-o, şi o să-ţi rămân veşnic recunoscătoare.

Max se înmuie. De ce nu? Nu-l ura pe Frankie şi nu avea ceva cu el. Şi, pe deasupra, Frankie fusese acela care îl adusese pe Billy la petrecere…

— E-n regulă, acceptă ea în cele din urmă, adăugând cu severitate: Numai că fără droguri – păstraţi-le pentru clipele voastre de plăcere.

— Eşti *o dulce!* chiţăi Cookie. Frankie va fi tare bucuros şi îţi promit că nu vom lua cu noi nicio substanţă ilegală. E-n regulă?

— Da, încuviinţă Max, sperând că Bobby nu-și va ieși din minţi.

capitolul 19

Normal că Armand dădu vina pe Fouad pentru că mama lui dorea să vină cu el la Vegas. Cineva trebuia să răspundă pentru solicitarea ei enervantă. Nici măcar o solicitare, mai degrabă o declaraţie de intenţie – „Vin cu tine", zisese ea pe tonul *unuia care nu ia prizonieri.*

La naiba! Ce mai voia de la el?

Armand era furios, dar fusese totuşi de acord, pentru că nu putuse niciodată s-o refuze pe Peggy. De câte ori se afla în prezenţa ei, se simţea mai puţin bărbat, mai mult un băieţel. Din păcate pentru el, nu putea să facă nimic, aşa fusese mereu.

Nu avea amintiri plăcute din copilărie. La câteva săptămâni după ce împlinise 11 ani, Peggy îl prinsese chinuind pisica vecinilor, lucru pentru care îl pusese să-şi dea jos pantalonii în faţa mai multor prieteni ai ei şi îl bătuse la fund cu o curea lată de piele.

Nu uitase mult timp profunda umilinţă la care îl supusese, amestecată cu durerea şi teama de mama lui. După aceea, ori de câte ori făcea ceva rău, avea grijă ca ea să nu afle.

Pe drumul spre aeroport, Armand îl atenţionase pe Fouad să-i spună şoferului să oprească pentru a o lua pe Peggy. Ea ieşi din casă şi se îndreptă agale spre limuzină, cu cinci valize Louis Vuitton. Ca de obicei, era îmbrăcată ca să atragă atenţia – purta un taior galben de la Valentino, pantofi Louboutin asortaţi, iar părul roşu ca focul îi scotea în evidenţă tenul alb.

Armand se strădui să nu-i inspire parfumul puternic. Acest miros familiar îi făcea greaţă. Îi amintea de perioada când se mutaseră din Akramshar la New York şi când ea insista ca în fiecare dimineaţă să vină la ea în pat să se cuibărească la pieptul ei. Îmbrăţişarea presupunea să-i simtă sânii moi băgaţi în el şi parfumul ei puternic, care îl învăluia cu totul. Avea opt ani pe atunci, şi mirosul îi rămânea în nări toată ziua. Nu-i plăceau amintirile din copilărie.

— Bună, Peggy, zise el, salutând-o rigid, dar spunându-i pe

nume, deoarece, după ce intrase în adolescență, ea îi ceruse să nu-i mai zică *mamă,* pretinzând că o face să se simtă bătrână, așa că rămăsese Peggy pentru el.

— Doamnă Dunn, spuse Fouad, întotdeauna politicos și manierat. Mă bucur să vă revăd. Cred că a trecut prea mult timp.

Armand îi aruncă o privire scârbită. Cum îndrăznea Fouad s-o încurajeze, s-o facă să se simtă bine-venită? Nu era bine-venită deloc.

— Și eu sunt încântată să te revăd, Fouad. Acum, zi-mi ce mai face scumpa ta familie, se interesă Peggy, mereu amabilă.

— Foarte bine, mulțumesc de întrebare, răspunse Fouad.

— Nu-mi doresc decât ca Armand să-și găsească o fată drăguță și să-și întemeieze o familie, oftă Peggy. Tu ești exemplul cel mai bun, Fouad. Te admir.

— Mulțumesc, doamnă Dunn.

— Dar ce te-a apucat așa deodată să mergi la Vegas? o întrebă Armand cu bruschețe.

— Și de ce nu? zise Peggy, încântată că hotărâse să-și însoțească unicul fiu la Vegas. A fost odată căminul meu, doar știi, adăugă ea, de-abia așteptând să revadă orașul din care fusese smulsă la vârsta de 18 ani.

Trecuseră 42 de ani, dar Peggy nu-și uitase niciodată viața de atunci. Ca dansatoare într-unui dintre cele mai senzaționale spectacole din oraș, primise mai multă atenție decât i se cuvenea. Cu părul ei roșu și pielea albă și fină, ieșea în evidență peste tot, iar bărbații nu se mai saturau de ea. Apoi, regele Emir Amin Mohamed Jordan apăruse în oraș și o dorise doar pentru el. O copleșise cu bijuterii și cadouri de preț, iar ea fusese orbită de strălucirea lor. Era misterios și atractiv, ca un Făt-Frumos din basme. Fără să se gândească prea mult, acceptase cererea în căsătorie a regelui și îl urmase în țara lui, părăsindu-l pe directorul de teatru și iubitul ei, Joe Piscarelli, pe care îl bănuise întotdeauna că avea legături cu lumea interlopă. Când îl anunțase că pleacă, pe Joe îl apucaseră pandaliile, o făcuse profitoare josnică și îi pusese în vedere să nu mai calce niciodată în Vegas.

Nici n-o făcuse până acum.

Oare ce devenise Joe Piscarelli după 42 de ani?

„Probabil că era mort”, se gândi Peggy cu un fior de satisfacţie. „Îngropat într-un şanţ pe undeva prin deşert. Să se înveţe minte să mă mai facă în tot felul.”

Pe atunci, Vegas era un loc grozav pentru o fată cu visuri ambiţioase. Visurile ei se împliniseră – se căsătorise cu un rege, al doilea soţ fusese un om fabulos de bogat, iar fiul ei era miliardar. Nu era prea rău pentru o fată care pornise de jos.

La aterizarea în Vegas, au fost turbulenţe. Armand nu se speria de asemenea lucruri, dar Fouad, de când devenise tată a doi copii, le ura. Fusese îngrozit în timpul aterizării, dar apoi se apucă să aranjeze valizele în limuzina imensă care îi aştepta pe pistă, lângă avion.

Pe Armand îl enerva faptul că Peggy venise cu atâtea bagaje. Stătea în limuzină, în spate, și spumega.

— Am venit pentru o zi sau două, bombăni el. De ce Dumnezeu ţi-ai luat atâtea?

— Nu se știe niciodată, răspunse ea, dând încet din mână. Poate stau mai mult.

Afirmaţia ei îl îngrijoră pe Armand, pentru că, după ce cumpăra The Keys, ultima fiinţă pe care voia s-o vadă prin preajmă era Peggy. Mama lui aparţinea New Yorkului, așa că acolo trebuia să stea.

— Ce întâlniri ai aici, Armand? întrebă ea pe când mașina părăsea în viteză aeroportul.

„Nu-i treaba ta”, i-ar fi spus lui Peggy, dacă ar fi fost o femeie normală.

Dar nu era normală.

Era mama lui.

Singura femeie de care se temuse vreodată.

Armand era cazat în apartamentul prezidenţial de la The Keys. Patru dormitoare, două livinguri, o saună, cinci băi, un bar cu de toate, o masă de biliard și o piscină și un jacuzzi personale pe acoperiş. Era mai luxuos decât apartamentul lui din New York, așa că hotărî ca, după ce avea să cumpere complexul, să locuiască acolo, până își va construi o casă impresionantă pe proprietate.

Fără îndoială că în capul lui nu era decât că The Keys va fi al lui. Fără umbră de îndoială.

— Găsește-i lui Peggy alt hotel, nu vreau să stea cu mine, îl anunțase el în Fouad în drum spre oraș. Spune-i că nu mai sunt camere la The Keys.

— Ești sigur că asta vrei? îl întrebase Fouad.

— Desigur, replicase Armand, enervat că Fouad îl bătea la cap.

Fouad reușise să găsească pentru Peggy un apartament cu un dormitor la Cavendish, un hotel foarte aproape de The Keys. Femeia se miră când o lăsă limuzina mai întâi pe ea.

— Nu mai sunt camere libere la The Keys, se răsti Armand, aruncându-i lui Fouad o privire care însemna *de ce nu i-a spus!*

Iisuse Hristoase! Oare trebuia el să facă totul singur?

— Singurul motiv pentru care am venit aici a fost să petrec mai mult timp cu tine, Armand, se plânse Peggy, cât se poate de dezamăgită. Avem multe lucruri de discutat.

— Din păcate, la The Keys sunt cazați participanții la o conferință importantă, explică Fouad, încercând să aplaneze situația. Nu mai erau apartamente libere. Și, bineînțeles că Armand n-a acceptat să stai într-o singură cameră. Pentru tine vrea doar ce e mai bun.

Peggy nu bănuia că Armand ocupa un apartament cu patru dormitoare. Dacă ar fi știut, ar fi insistat să stea cu el.

— Foarte bine, zise ea, strângând din buze. Și la ce oră vii să mă iei la cină?

Lui Armand nici nu-i trecuse prin minte s-o scoată pe mama lui la cină. Era în Vegas, orașul cu cele mai scumpe și mai inventive prostituate. Fete care acceptau să facă orice, indiferent cât de ciudat era. Cât timp avea bani gârlă, totul era posibil, iar el avea de gând să profite din plin. Linia de credit a lui Armand în Las Vegas era nelimitată, plus că el călătorea întotdeauna cu o valiză plină cu numerar, pentru situații neprevăzute.

Da, el era gata să se lase în voia plăcerilor, iar Peggy se aștepta s-o invite la cină? La naiba! Nu asta era călătoria pe care și-o imaginase.

— Credeam că ai să fii obosită după zbor, zise el răspicat.

Poate comanzi ceva în cameră.

Peggy îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Obosită, Armand? Eu? Câți ani crezi că am? Optzeci?

— N-am vrut...

— Vino să mă ei la opt, ordonă ea, întrerupându-l. Și ai grijă să mă duci într-un loc ca lumea. Mă voi îmbrăca elegant.

În clipa în care Peggy coborî din mașină, Armand mai dădu niște instrucțiuni. Îi înmâna lui Fouad o carte de vizită pe care scria *Yvonne Le Crane,* un număr de telefon și o adresă.

— Zi-i să trimită două femei la mine în apartament la ora cinci, porunci el. Am să le țin două ore. Pe urmă, la miezul nopții, mai vreau încă trei fete. Albe, preferabil blonde din Texas.

Fouad rămase mut de uimire. De când îl făcuse codoș? Nu era un secretar oarecare, ci director executiv la Jordan Developments, un om care merita măcar un minimum de respect. Iar acum îi poruncea să-i comande prostituate? Era pus într-o situație ridicolă.

— Ți-aș sugera să dai tu însuți telefonul ăsta, zise Fouad, stăpânindu-și furia. S-ar putea ivi întrebări la care nu știu să răspund. Și nu vreau să fii dezamăgit.

Armand luă aminte la vorbele lui Fouad și, surprinzător, a fost de acord. Da, avea anumite pretenții de la femeile pe care le plătea. Avea s-o sune el însuși pe Yvonne Le Crane – ca să i se dea exact ce solicita. Nu admitea greșeli.

La urma urmei, el era prinț, nu un om ca toți ceilalți, și merita tot ce e mai bun.

capitolul 20

Bobby îi trimisese lui Max un mesaj în care o anunța să fie cu prietenii ei în salonul VIP din LAX a doua zi la prânz, ca să ia avionul familiei Stanilopoulos spre Vegas.

Max era dornică să zboare cu avionul lui Bobby, dar și mai dornică să petreacă un timp cu fratele ei mai mare, pe care îl adora.

Din fericire, după ce îi dădu voie lui Cookie să-l aducă pe Frankie la Vegas, fata o anunță că ei vor veni cu mașina, căci Frankie avea nevoie de mașină acolo. Max a fost încântată, pentru că, în caz că ar fi venit la întâlnirea cu Bobby cu Frankie după ea, ar fi fost o situație foarte stânjenitoare.

Harry se bucură că fusese invitat în avionul particular, dar și mai mult când află că Paco avea un spectacol în Vegas, așa că putea să împuște doi iepuri dintr-un foc!

Max îl încurajă, apoi își zise: „Ce frumos, toți au pe cineva în Vegas, numai eu nu."

Dar nu avea acum timp de asta, prima ei grijă era cu ce să se îmbrace când se ducea diseară la Billy, ca să-l impresioneze. Avea în dulap o groază de haine, dar nimic nu i se părea potrivit. După ce răscoli prin toate lucrurile, se hotărî în cele din urmă să-și pună niște blugi negri mulați, un top alb simplu și un hanorac negru de cașmir. Sobru, dar mișto. Așa îi plăcea să arate, mai ales după ce-și punea și vreo zece brățări subțiri, cercei lungi, un șnur lung de piele cu cruci și dinți de rechin și o curea pe șolduri.

Uitându-se în oglindă, se întrebă dacă arăta schimbată. Ar ghici oare cineva că făcuse treaba aia? Imposibil.

„Dar eu știu", șopti ea în sinea ei. „Și e așa de bine."

Apoi, Ace strică totul când îi trimise un mesaj că vine în L.A. cu mașina ca să sărbătorească împreună ziua ei de naștere.

Rahat! Nu-i spusese nimic de Vegas. Și, bineînțeles că n-avea de gând să-i zică de Billy. Ce trebuia să facă o fată în situația ei?

Îi răspunse repede la mesaj, sperând că nu era deja pe drum.

„Mama vrea să mă duc la Vegas”, tastă ea, fără să mai dea alte explicații. „Te sun când mă întorc.”

Asta trebuia să-l oprească. Iar când se întorcea, avea să spună că totul se terminase între ei.

„Îmi pare rău, Ace. Foarte. A fost amuzant cât a durat.”

În acest timp, o obseda gândul la Billy. Nu se putea abține să nu retrăiască noaptea lor împreună, discuțiile lungi, senzația trupului lipit de al ei. Era ca un vis frumos, un vis care nu mai voia să se termine niciodată.

„Billy Melina. Cine ar fi crezut?”

— Billy Melina. Cine ar fi crezut? zise reporterița, pe când Billy se strecura lângă ea în separeu.

Fata avea aproape 30 de ani, era drăguță și tupeistă, cu sânii mari și fusta minusculă. Fusese trimisă de revista *Rolling Stone* și nu părea să-i pese că el întârziase trei ore la interviul din club.

Dar lui Bambi, PR-ul lui personal, îi păsa. Și PR-lui de la studio. La fel și stilistului angajat cu ziua pentru ca Billy să arate tot timpul cât se poate de bine. Toți se învârteau nerăbdători pe lângă masă până când Billy le făcu semn să plece și le spuse să se întoarcă într-o oră.

Reporterița, care se numea Melba, își repetă vorbele.

— Scuze pentru întârziere, zise Billy, rezemându-se și comandând o Cola dietetică. Am fost reținut pe plajă.

— Ai făcut sex? îl întrebă Melba, lingându-se pe buze și aruncându-i o privire cu subînțeles, de parcă ar fi știut totul despre el, sau era pe cale să afle.

— Poftim? zise Billy, mijindu-și ochii. Fata asta părea hotărâtă să se ia de el, iar lui nu-i plăcea deloc. Să dai un interviu unei reporterițe putea fi uneori o treabă al naibii de complicată.

— Întotdeauna îmi place să încep un interviu în forță, zise Melba cu un zâmbet cam încrezut.

— Chiar așa?

— Da, vreau să știu cum stă treaba de la început. Să intru repede în subiect. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Oare îi făcea avansuri? Probabil. Acum că era mare star, toate

fetele o făceau. Și băieţii, pentru că întotdeauna se zvonea despre un actor tânăr și celebru – ceea ce era valabil și în cazul lui – că era gay. Dar nu era. Nu încercase niciodată. Nu avea nicio dorinţă să facă sex cu un bărbat. Nu că ar fi fost ceva rău în asta.

În mod normal, s-ar fi gândit s-o ia pe fata asta acasă ca să-i facă o felaţie la piscină, ca și celelalte. Dar, după ce fusese cu Max, nu se mai simţea tentat. Max avea ceva aparte, ceva incredibil de proaspăt și atractiv, și începuse să creadă că n-ar fi rău s-o cunoască mai bine. Dar exista o mare problemă – era fata lui Lucky și Lennie, și, cu tot scandalul iscat în jurul divorţului de Venus, nu putea să se vadă cu Max.

Trebuia să se despartă de ea cu blândeţe, era tânără și vulnerabilă și părea să ţină mult la el. Nu voia s-o facă să sufere, așa că hotărî ca, atunci când va veni să ia Ferrariul lui Lucky, să-i spună că avea alt interviu și s-o trimită acasă.

— La ce te gândești, Billy Melina? îl întrebă Melba, lingându-se iar pe buze. Nu te concentrezi.

— Dar tu? ripostă el. Interviurile în cluburi nu erau punctul lui forte, iar acum nu presimţea nimic bun.

— Divorţul tău, zise Melba, așteptând o bârfă suculentă. Cât de urât o să fie?

— Nu depinde de mine, spuse Billy nonșalant. Pe mine mă aranjează.

— Niciun fel de scandaluri? îl presă Melba. Ceva indecent, o chestie pe care n-o știe nimeni?

— Îmi pare rău să te dezamăgesc – dar nu.

— Păcat. Credeam că apar tot felul de probleme în căsnicia cu o femeie mai bătrână și dominatoare.

— Tu o să le afli prima, zise Billy, păstrându-și calmul și regretând că își rugase PR-ul să plece. Nicio problemă. Dar... n-ar trebui oare să vorbim despre filmul meu?

Uneori, lui Denver îi venea să-și omoare familia cu zâmbetul pe buze. Nu o slăbiseră toată seara cu întrebările despre Bobby.

„Vine?"

„De ce întârzie așa mult?" „Cine-i tipul ăsta?" „Cu ce se ocupă

exact?" „Îți place, chiar că-ți place."

Primise de la Bobby mai multe mesaje pline de scuze pentru că anulase sau amânase zborurile, iar ea se simțea dezamăgită chiar înainte să plece acasă. De ce nu putuse el să facă mai multe eforturi să-i întâlnească familia pentru prima oară? O supăra mult că nu încercase.

Amy Winehouse o întâmpină de parcă n-o mai văzuse un an. Latră fericită și o linse pe față. Era un sentiment minunat să te simți dorit.

O scoase pe Amy la plimbare prin jurul blocului, iar când se întoarse, văzu că Sam îi mai dăduse un mesaj. Era, fără îndoială, un tip insistent.

Și normal.

Și atractiv.

De ce să nu-l aleagă pe el în locul strălucitorului, bogatului și mult prea chipeșului Bobby Santangelo Stanislopoulos?

„Bună întrebare.

La care era ușor de răspuns.

Îl iubesc pe Bobby și altceva nu mai contează."

Colindând prin aeroportul Kennedy, Bobby avu impresia clară că se rătăcea în labirintul de baruri, restaurante fast-food, gogoșerii și standuri, și multe alte magazine inutile. Zborul pe care trebuia să-l ia fusese anulat în ultima clipă, iar cel la care făcuse rezervare avea întârziere.

Îi veni în minte ce tâmpit fusese să nu ceară să-l ia din New York avionul familiei Stanislopoulos. O greșeală așa prostească. Ce fusese în capul lui?

După ce încercă să ia un avion mai devreme – la care nu mai erau locuri – se întoarse în sala de așteptare cu ultimul thriller al lui Harlan Coben și se strădui să citească și să se liniștească. Dar, în curând, descoperi că îi era imposibil să se concentreze – îl frământau prea multe. Cluburile pe care avea de gând să le construiască erau o adevărată provocare. Tulburătoare, dar și înfricoșătoare. Cucerise cu Mood New Yorkul și Vegasul, de ce nu s-ar extinde și în L.A. și Miami? Iar apoi, cine știe?

Marea lui ambiție era să creeze un imperiu. Imperiul *lui.* Și

poate că, aşa cum făcuseră Gino şi Lucky înaintea lui, urma să treacă pe urmă la afaceri în domeniul hotelier. Avea în minte nişte hoteluri-boutique, care să fie pe gustul unui anumit tip de clienţi, oameni în căutarea a ceva special şi intim.

— Bobby?

Îşi ridică privirea şi o văzu lângă el pe Annabelle Maestro, fosta iubită a lui Frankie, acum o apariţie minoră la TV, de când fusese omorâtă mama ei, vedeta de cinema, iar tatăl ei, starul filmelor de acţiune, arestat. Annabelle era o adevărată creaţie a Hollywoodului. Scrisese o carte despre copilăria şi adolescenţa ei în L.A., având ca părinţi celebrităţi, şi dezvăluise totul despre anul în care fusese matroană în New York. Ca mulţi alţii care ajunseseră vedete de reality-show, făcuse carieră doar învârtindu-se de colo-colo, apărând la vreun talk-show şi nefăcând mai nimic.

— Annabelle Maestro! exclamă Bobby, punând jos cartea. Ce mai faci *tu,* străino?

Annabelle se aşeză imediat lângă el, fără să fie invitată.

— Îmi merge aşa bine că mă şi mir, izbucni ea, drăguţă şi pudrată ca o păpuşă, cu părul ei lung auriu-roşcat, pomeţii înalţi şi buzele prea pline ca să fie naturale.

Bobby o cunoscuse înainte ca ea să se combine cu Frankie. Ei doi, precum şi M.J., Dever şi Carolyn, mergeau la acelaşi liceu din Beverly Hills.

— Am un program groaznic de încărcat, continuă Annabelle. De când cu succesul cărţii...

„Ce carte?" a fost Bobby tentat să întrebe, dar îşi aminti vag că-i pomenise Denver ceva.

— *Viaţa mea – Prinţesa de la Hollywood dezvăluie totul,* zise Annabelle, amintindu-i titlul. A ieşit recent în ediţie broşată, iată de ce sunt în New York, să-i fac reclamă. Am apărut în *Watch What Happens Live* săptămâna asta cu drăguţul de Andy Coben. Ai văzut emisiunea?

„Oare glumea?"

— Mă tem că nu, zise el, deschizând un pachet de alune ca s-o servească. Am făcut doar o călătorie scurtă.

— Călătorie? întrebă ea curioasă, dându-şi pe spate părul

lung. Credeam că locuieşti în oraş.

— Ăăă... da, dar acum stau mult timp pe Coasta de Vest.

— Hmmm..., făcu Annahelle, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Să nu-mi zici că eşti tot cu Denver! Asta da, surpriză.

— De ce-ar fi o surpriză? întrebă Bobby, aşteptându-se la un răspuns răutăcios.

— Doar ştii, zise Annahelle, dând din umeri cu nepăsare. Denver nu prea e fata pe care o văd cu tine.

— Așa! exclamă Bobby, nefiind dispus să-i înghită măgăriile. Și pe cine *ai vedea* cu mine?

— Pe cineva ca mine, chicoti ea sfioasă.

Iisuse Hristoase, chiar îşi închipuia că ar alege vreodată pe una ca ea? Toată falsă – de la extensiile de păr de la pomeţii evident operaţi. Nici gând.

— Chestia e, zise Annabelle, netulburată că el nu-i răspunsese, că tu și cu mine provenim din același mediu. Suntem câini de rasă, pe când Denver e un fel de potaie.

— Ești o ticăloasă fără pereche! exclamă Bobby. Îţi dai seama ce spui?

Annabelle dădu din umeri.

— Adevărul e câteodată greu de suportat. Făcu o pauză, apoi urmă: Unde ţi-e avionul? N-ar trebui să-l luăm până în L.A.?

Bobby se ridică brusc.

— Du-te dracului! zise el tare și apăsat. Apoi plecă.

Lua din nou cina cu Gino – nu era ceva așa rău. De data acesta, era cu el și Paige, a treia lui nevastă. Și Jeffrey Lonsdale veni la masă, împreună cu proprietarii hotelului Cavendish – un cuplu de lesbiene, Renee și Susie, pe care Lucky le plăcea foarte mult. Renee era o curvă bătrână și curajoasă, iar partenera ei, o fostă nevastă de la Hollywood. Cele două aveau multe de povestit, iar lui Gino îi plăcea compania lor.

Lucky rezervase o masă la ferestră la François, cel mai bun restaurant franţuzesc din Vegas. Pentru că se afla în vârful turnului The Keys, panorama spectaculoasă a luminilor orașului îţi tăia respiraţia.

Stând în faţa lui Gino, Lucky nu se putea abţine să nu îl privească lung şi să se întrebe ce avea să se facă fără el. Aveau un trecut comun tumultuos, dar îl iubea din tot sufletul şi îl apăra cu ferocitate, pentru că era sânge din sângele lui. De-a lungul anilor, se luptaseră cu nenumăraţii duşmani ai lui Gino, dar în cele din urmă, îi înfrânseseră, deşi nu le fusese uşor.

„Nu te pune cu un Santangelo”, mottoul familiei. Pe faţa lui Lucky apăru un zâmbet. Era o deviză în viaţă.

Mai devreme, o sunase pe Max, ca să vadă ce mai face. Nu răspunsese nimeni acasă. Nici la mobil. Lucky nu-și făcea griji – Max se descurca. Reuşise să scape și din ghearele perversului ăluia nebun, care încercase s-o răpească acum un an, și ieșise învingătoare.

În adâncul sufletului, Lucky știa că Max era o Santangelo și putea să se apere în orice împrejurare.

Max luă un taxi până la Billy acasă. Ca majoritatea șoferilor de taxi din L.A., și al ei abia că vorbea englezește și conducea de parcă era urmărit de poliție. Taxiul puţea a usturoi, iar șoferul tot mormăia ceva pe limba lui. De câteva ori, pusese frână așa de brusc, că era cât pe ce să cadă de pe banchetă. Minunat!

Până să ajungă la Billy, era deja nervoasă și agitată, atât din cauza cursei nebune, cât și pentru că avea să-l vadă din nou pe Billy. Nu vorbise cu nimeni despre cele petrecute între ea și Billy, nici chiar cu Harry, pe care se putea baza uneori să păstreze un secret. Harry trecuse pe la ea mai devreme, scuzându-se că o lăsase singură cu tot balamucul și mizeria, apoi fumase un joint și bătuse câmpii despre Paco o oră întreagă. În cele din urmă, Max îi spusese că mai bine ar pleca, deoarece ea trebuia să se pregătească pentru o întâlnire amoroasă. Trezindu-i-se interesul, Harry o întrebase cu cine se întâlnea. Ea reușise să-și ţină gura, deși murea de dorinţă să se confeseze cuiva.

Ajungând la casa lui Billy, Max a fost îngrozită să vadă o mână de paparazzi învârtindu-se în jurul porţilor. Îi spuse repede taximetristului să nu oprească acolo și s-o lase după colţ, unde își scoase mobilul și îl sună pe Billy.

— E o alee în spatele casei, îi zise el. Ia-o pe acolo, iar eu o să

am grijă să las deschisă poarta din spate.

Îi bubuia inima în piept. Avea întâlnire cu Billy Melina. Chiar și-o *trăsese* cu Billy Melina. Sau el i-o trăsese. Nu conta. O făcuse și asta era tot ce conta.

Frate, *era fantastic!*

La cafea și desert, Lucky îl tot pisă la cap pe Jeffrey în privința întâlnirii de dimineață.

— De ce crezi că trebuie să mă văd neapărat cu tipii ăia de la Jordan Developments? îl întrebă ea.

— Pentru că au o groază de bani de investit în viitoarele noastre proiecte și, în opinia mea, e prudent să ai la dispoziție banii ăștia, îi explică Jeffrey. Cine știe ce vrei să mai faci, Lucky. După felul în care se prezintă economia, investitorii cu bani lichizi sunt o mină de aur.

Jeffrey lucra cu Lucky de mai mulți ani și încercase mereu să fie cu un pas sau doi înaintea ei. Cunoscându-i modul de a gândi, știa că în cele din urmă va dori să se extindă, așa că avea grijă să pregătească terenul pentru această eventualitate.

— Am verificat compania, continuă el. E solidă. Armand Jordan face afaceri legale. Este miliardar și e bine să-l cunoaștem. Fouad Khan e mâna lui dreaptă.

— Nu-i asta compania de care mi-ai zis că vrea să cumpere The Keys? întrebă Lucky, sorbind dintr-un limoncello.

— Inițial, da. Dar știu că nu e o opțiune fezabilă. Nu e rău să vedem ce au de oferit.

— Am impresia că vrei neapărat să-i văd, zise Lucky.

— E doar o întâlnire, răspunse Jeffrey ferm. Ce-ai de pierdut?

— Bine, spuse ea și dădu repede pe gât restul de limoncello. Și acum, e timpul să vorbim și despre probleme mai personale. Ce-i chestia aia cu divorțul?

Jeffrey se foi jenat – nu se așteptase la o asemenea întrebare.

— Zi-mi totul, continuă Lucky. Nu-mi ascunde nimic.

Fără tragere de inimă, Jeffrey îi povesti totul în amănunt. Lucky avea talentul de a-i face pe oameni să vorbească – ar fi fost un anchetator grozav.

— Destul, zise Gino într-un final, râzând pe înfundate. Mai

lasă-l în pace pe bietul băiat. Scoţi şi untul din el.

— Sigur că da, spuse Lucky, zâmbind nu prea convinsă. Am să-l las din gheare pe Jeffrey. Doar dacă recunoşti că aş fi putut fi un psihiatru celebru. Însă, Jeffrey, după şedinţa de consiliu de mâine, aştept să-mi spui mai multe despre căsnicia ta, aşa că pregăteşte-te...

— Da, şi ai face bine să vii cu ceva detalii picante, adăugă Gino, râzând şmechereşte. O ştii pe Lucky a mea, intră întotdeauna în miezul problemei.

— A, da, e clar de la cine am învăţat, răspunse Lucky, făcându-i cu ochiul.

— Cred că-i timpul pentru un toast, anunţă Paige, soţia lui Gino, ridicându-şi cupa de şampanie. Pentru familia Santangelo! Să se sfădească mereu!

Toţi râseră şi îşi ciocniră paharele.

capitolul 21

— Hei, zise Billy, salutând-o pe Max la poarta din spate, în picioarele goale, îmbrăcat cu blugi simpli și o cămașă decolorată din același material.

— Hei, răspunse ea, gândindu-se că era atât de atractiv că i se tăia respirația.

„Leonardo, Taylor, Rob, nu voi sunteţi pe primele locuri. Billy Melina e cel mai sexy tip din oraş – din toate oraşele."

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Billy, luând-o spre living.

— Şoferul de taxi a condus ca dracu', se plânse ea, urmându-l. A mers pe autostradă ca un nebun. Am crezut că *mor* înainte să ajung la tine.

— Nasol.

— Foarte, zise ea, cercetând cu privirea livingul, care avea peste tot suprafeţe curbe din beton și mobilă modernă. E altfel decât altele, remarcă ea.

— E închiriat, explică el. Nu-i chiar stilul meu.

— Frumoasă piscină, zise ea, mergând spre ușile de sticlă prin care se ieșea afară.

Pentru o clipă, el fu tentat s-o ducă la piscină ca să-i facă o felaţie așa cum îi plăcea, iar apoi s-o trimită acasă.

Dar nu. Max nu era o fată din alea.

— Cred că, după ce se termină divorţul, am să-mi cumpăr ceva, zise el. Poate o casă pe plajă. Îmi place la Malibu.

— Și când are să fie asta? întrebă ea, gândindu-se ce grozav ar fi să-l aibă pe Billy ca vecin. El dădu din umeri nepăsător.

— Nu știu. Curând, sper.

— Și cum a fost interviul? se interesă ea, întrebându-se dacă să se așeze sau dacă aveau să meargă afară.

— O fată obraznică și ţâfnoasă care m-a enervat, zise el. Tot ce voia era să vorbim despre Venus și despre divorţ. După ce i-am suportat tâmpeniile vreo zece minute, am lăsat-o baltă, cu interviul ei cu tot.

— Și ce-a zis PR-ul tău? Cred că s-a supărat.

— Cui îi pasă? replică el şi se îndreptă spre bucătăria fără pereţi despărţitori. Vrei să bei ceva?

— Da, te rog, acceptă ea, punându-l la încercare. O votcă dublă cu gheaţă şi un strop de lămâie.

— Foarte nostim.

— Tu m-ai întrebat.

— O Coca-Cola? 7UP? Sprite?

— Ce te face să crezi că nu beau?

— Dar bei?

— Nu mult.

Billy îi aruncă o privire întrebătoare.

— Cum e să fi fata lui Lucky?

— Nu-mi zice aşa.

— Vă împăcaţi bine, nu?

— Semăn cu fratele meu, Bobby, explică ea. Sigur că îi iubesc pe Lucky şi pe tata. Dar trebuie să mă descopăr pe mine însămi, de-asta plec la New York. Ezită o clipă apoi continuă: Nu ştiu, poate. Pentru că acum, că îl găsise pe Billy, nu mai era aşa de sigură că dorea să se mute pe Coasta de Est..

— Înţeleg, zise Billy, dând din cap. Aşa m-am simţit şi eu cât am fost căsătorit cu Venus. Eram terminat, nu mai puteam fi eu însumi. Oricât de celebru *deveneam,* tot ea era mai celebră. Nu faci progrese dacă vrei să ai tot atâta succes ca altul.

— Nu ştiu cum vine asta.

— Ba cred că ştii! Ai două exemple de felul ăsta. Pe maică-ta şi pe Lennie.

— E adevărat, încuviinţă Max, încântată că el o înţelegea. Să fii fata a doi părinţi celebri nu-i uşor.

Billy deschise frigiderul, scoase o cutie de 7UP şi i-o întinse.

— Aşa bănuiesc, zise el.

— Şi bănuieşti bine, răspunse ea, deschizând-o şi luând câteva înghiţituri.

Billy hotărî că sosise timpul să-i spună că avea altceva de făcut, dar nu se îndura. Îi *plăcea* s-o aibă în casă, să stea cu ea.

— Şi... ai de gând să ieşi sau ce faci? întrebă ea, dar regretă imediat ce spusese, pentru că nu voia să-i pară – Doamne fereşte – băgăreaţă.

— Nu-i o idee bună, îi zise el. Știi, cu toți paparazzi ăștia pe-aici. Mă încolțesc tot timpul din cauza divorțului.

— O, da, spuse ea repede. Înțeleg perfect.

— Dar, adăugă el, observându-i dezamăgirea, asta nu înseamnă că nu putem comanda de mâncare. Ce-ai avea chef?

„Aș avea chef să mă săruți și să-mi spui că noaptea trecută a însemnat ceva pentru tine. Că nu sunt doar o altă linie pe răbojul tău de mare star de cinema. Că vrei să mă mai vezi. De multe ori...”

— Păi, pizza, zise ea.

Billy zâmbi. Ea observă că are gropițe minunate și niște dinți de un alb strălucitor.

— Nu mă coști mult, remarcă el. Credeam c-ai să ceri caviar.

— Nu-mi place caviarul, zise ea, strâmbând din nas. E scârbos și are gust de pește.

— Așa e! aprobă Billy din toată inima. Venus a tot încercat să mă convingă că e bun. „Caviarul are un gust deosebit, cu care trebuie să te obișnuiești”, îmi zicea ea. Păcat pentru ea că nu m-am obișnuit niciodată.

Max chicoti, apoi regretă, și își dori ca el să nu mai pomenească tot timpul de Venus; se întrebă dacă aveau s-o mai facă o dată și spera ca el să facă prima mișcare.

Dar el nu o făcu. Ridică receptorul și comandă două pizza Margarita mari de pe Mulberry Street.

— Și... cum a fost să conduci un Ferrrari? se aventură ea.

— Grozavă mașină! exclamă el entuziast, gândindu-se că era mai bine să nu-i spună că fusese nevoit să tragă pe dreapta la San Vicente, unde au apărut deodată vreo zece paparazzi, care fotografiaseră totul, orbindu-l cu o mie de blițuri. Era să iau amendă pentru depășirea vitezei legale, dar polițistul m-a recunoscut și m-a lăsat să-mi văd de drum.

Max se simți ușurată că nu luase amendă, pentru că ar fi fost trimisă automat proprietarului mașinii. Sau poate că nu. Era oare o amendă pentru depășire de viteză la fel cu una pentru parcare în locuri interzise? Habar n-avea și nici nu-i păsa. Cât timp Ferrariul lui Lucky era întreg, asta era tot ce conta.

— Cred că e mișto să fii recunoscut, zise ea, întrebându-se

dacă avea să fie vreodată celebră. Nu că și-ar fi dorit. Planul ei era să reușească în afaceri, ca și Bobby. Deși nu prea știa de ce afaceri să se apuce.

— La început, da, zise Billy, căscând relaxat. Apoi, te obișnuiești, ajunge să te supere. Faima are și multe dezavantaje.

— Dar îți aduce o groază de bani, o trânti ea, sperând ca acel căscat să nu fie o aluzie că trebuia să plece.

„De ce am spus așa o prostie? Nici nu-mi pasă dacă are bani sau nu."

— Trebuie să plătesc agentul, managerul, PR-ul, contabilul, directorul general, finanțistul. Nu-i așa mult cum crede lumea, zise Billy ironic. Cel puțin, nu trebuie să-i dau lui Venus pensie alimentară și nici eu nu vreau nimic de la ea. Nu ne batem decât pentru câteva proprietăți.

Max își dori încă o dată să nu o mai pomenească pe Venus. De câte ori o făcea, o trezea brutal la realitate.

— Vrei să vorbim despre noaptea trecută? o întrebă Billy, luând-o prin surprindere.

Nu! Nu voia să vorbească despre noaptea trecută. Prea jenant. Chiar credea că puteau să poarte o discuție relaxată despre cum îi răpise fecioria? „Nu, mulțumesc!"

Regreta că-i mărtusisise că era prima oară pentru ea. La urma urmei, era ca și cum i-ar fi spus că n-avea deloc experiență cu băieții. Făcuse multe chestii murdare cu unii dintre ei. Sexul oral nu era ceva nou pentru ea – deși Billy nu-i ceruse așa ceva. Ea și Ace fuseseră cât pe ce să facă sex, dar se opriseră la timp.

Oricum, nu era mare lucru. Era bucuroasă că așteptase. Și încântată că Billy fusese Alesul.

Dacă i-ar mărturisi vreodată lui Cookie, prietena ei i-ar spune: „La ce naiba ai așteptat atâta, fată? Nu numai băieții se pot distra!"

— A fost... grozav noaptea trecută, îngăimă ea. La ce oră vine pizza?

El își ridică o sprânceană amuzat.

— Mori de foame sau te grăbești?

— Ambele, răspunse ea repede.

— Da' n-ai zis că ai timp să ieși la cină? spuse el, mijindu-și

ochii.

— Păi, nu mergem, nu? ripostă ea pe un ton oarecum caustic.

— Dezamăgită?

— De ce-aş fi?

El dădu din umeri, puţin uimit că ea îşi schimbase dispoziţia enervându-se. Spusese el ceva nelalocul lui? Făcuse ceva rău?

Femeile! Mercuriene, mereu schimbătoare. Toate erau la fel, chit că aveau 17 sau 40 de ani.

— Am să sun din nou să se grăbească, se oferi el.

— Nu-i nevoie.

— Păi, dacă te grăbeşti...

— Nu-i chiar aşa, zise ea, simţindu-se ca o proastă. De ce-i făcea greutăţi? Nu avea intenţia asta.

— Atunci, de ce n-am merge afară, să stăm la piscină, să punem nişte muzică şi să ne relaxăm? propuse el.

Şi chiar când se gândea ea ce minunat are să fie, sună cineva la uşă.

Era trecut de miezul nopţii când Bobby ajunse în sfârşit în L.A., aşa că se duse pe furiş la apartamentul lui Denver. Deşi nu făcu niciun zgomot, Amy îl auzi la uşă şi ieşi imediat din dormitor, dând din coadă.

Linişti repede câinele, apoi începu să-şi scoată hainele în drum spre dormitor.

Aşa cum bănuia, Denver dormea, acoperită doar cu un cearşaf, ca de obicei.

Se strecură în pat lângă ea, lipindu-se de trupul ei catifelat. Frate, avea pielea ca mătasea.

S-o ia naiba pe Annabelle Maestro că a făcut-o javră. Era o târfă geloasă, pentru că Denver nu era numai o femeie superbă, dar şi deşteaptă, atentă şi dedicată serviciului, dar, mai presus de orice, naturală în toate sensurile. Fiecare calitate a ei, adăugată la celelalte, forma o combinaţie mortală. Să fi avut Annabelle norocul ăsta!

— Am venit, îi şopti el lui Denver la ureche, simţind că se excită ca de obicei.

— Mmmm... murmură ea, întorcându-se încet cu faţa la el.

Era și timpul. De ce ți-a luat așa mult?

— N-am vrut să te trezesc, somnoroaso.

— E-n regulă, zise ea pe un ton blând, uitând că era supărată pe el de îndată ce își vârî mâna sub cearşaf şi începu să-i mângâie erecţia din ce în ce mai evidentă.

— Chiar că n-am vrut să te trezesc, repetă el.

— Sigur că nu, spuse ea tărăgănat, tot mângâindu-l. Importantul și onestul membru al societăţii nu m-ar fi trezit deloc.

— M-am gândit să te cruţ, zise el în glumă, bucurându-se de atingerea mâinilor ei.

— Foarte drăguţ din partea ta, răspunse ea, înnebunită de dorinţă.

Omul ei venise acasă, asta era tot ce conta.

— Mi-a fost dor de tine, zise el, lipindu-se și mai tare de ea. *Chiar* că mi-a fost.

— Pe bune?

— Sigur că da.

— Și mie mi-a fost, răspunse ea, fericită să-l simtă tare pe coapsa ei.

Și, fără să mai vorbească, mâinile lui începură să-i exploreze corpul, atingând-o în toate locurile în care știa că-i place. Îi sărută sânii, îi dezmierdă sfârcurile, zvârli cearșaful cât colo și, mergând mai jos cu limba, îi linse fiecare centimetru de piele.

Când ajunse între picioare, îi desfăcu încet coapsele și își vârî limba în locul unde era umedă, făcând-o să-și acopere fața cu mâinile și să geamă de plăcere.

După câteva minute, se ridică să ia o gură de aer.

— *E așaaa* bine, oftă ea, savurându-și plăcerea. Continuă, te rog. Cred că mi-a lipsit.

— E un ordin? întrebă el, râzând cu înţeles.

— Ai face bine să-l execuţi, oftă ea din nou.

Și, fără să se mai întrebe dacă trebuia să fie cu Bobby sau nu, se dărui cu totul clipei, savurând-o din plin.

În pragul ușii lui Billy stătea cel mai bun prieten al lui, Kev, un drogat inveterat, de-abia sosit din New York, cu tot cu

bagaje. Kev era scund, cu părul sârmos şi o expresie îngâmfată pe faţă.

— La naiba! strigă Billy, bucuros să-l revadă, deoarece Kev îi era prieten vechi – de dinante să ajungă celebru, să fie adulat şi să se însoare cu un star de talie mondială.

De fapt, atunci când venise la Hollywood, dormise pe jos în singura cameră a lui Kev, iar mai târziu, când dăduse în sfârşit lovitura, Kev ajunsese secretarul lui personal Fuseseră nedespărţiţi până când se căsătoriseră amândoi. Căsnicia lui Billy durase ceva mai mult decât a lui Kev.

— De ce nu m-ai anunțat că vii? întrebă Billy, îmbrățișându-l pe Kev bărbătește.

— N-am vrut să te exciţi prea tare, glumi Kev, îndreptându-se spre living, apoi oprindu-se brusc când o văzu pe Max. Măiculiță! exclamă el. Întrerup ceva?

— Nu, frate, zise Billy. Salut-o pe Max.

— Bună, fată frumoasă cu-nume-de-băiat, zise Kev.

Max își dădu ochii peste cap.

— Nu ești primul care mi-o zice.

Billy râse.

— Ăsta-i amicul meu, Kev, și cred că voi doi o să vă-nțelegeți de minune.

Max îl studie repede cu privirea pe Kev. Observase deja cele două genţi de pânză de la intrare; se părea că prietenul lui Billy venise ca să stea. Îi amintea de personajul E din *Entourage,* unul dintre serialele ei preferate de televiziune.

— Tocmai am comandat pizza, anuţă Billy. Max moare de foame și se grăbește.

Max simţi că-i ard obrajii. Oare Billy o alunga acum că-i venise prietenul? Ce dezamăgire!

— Pizza şi o bere sunt exact ce am nevoie, zise Kev, aruncându-se pe canapea, de parcă ar fi locuit acolo. Iar dacă bagajele erau un indiciu – era pe punctul de a se muta aici.

— Și așa, Max, zise Kev, pe când Billy îi dădea o cutie cu bere, cum de porţi nume de băiat?

Era o întrebare stupidă, dar îi răspunse totuși, pentru că era prietenul lui Billy şi credea că e mai bine s-o placă.

— Numele meu de botez e Maria, răspunse ea tărăgănat, îţi poţi închipui şi singur de ce mi l-am schimbat.

Kev se uită la Billy de parcă ar fi zis: „Ce naiba? Maria mi se pare în regulă."

— Prea e ca-n Sunetul *muzicii,* explică ea, sperând ca ei să înţeleagă.

Dar, după feţele lor impasibile, se părea că niciunul din ei nu era pasionat de filme. Lucky şi Lennie organizau seri de vizionări de când era ea mică. De la *Grease* şi *Febra de sâmbătă seara* și până la *Strălucirea dansului,* văzuse pe DVD toate filmele clasice de valoare.

— Cât timp ai de gând să stai? întrebă Billy, îndreptându-și atenţia spre Kev.

— Cât mă ţii, replică Kev, făcându-i vesel cu ochiul.

Max simţi un junghi în stomac. Lucrurile nu mergeau bine. Deloc.

capitolul 22

Las Vegas. Oraşul luminilor. Oraşul păcatului. Un loc magic şi misterios unde se putea întâmpla orice, iar de obicei chiar se întâmpla.

De pildă, prostituatele, care erau fiinţe îndatoritoare, gata de treabă tot timpul. Aşa că, atunci când Armand o sună pe Yvonne Le Crane, o femeie cu care mai tratase de câteva ori, ea îi trimise imediat două dintre cele mai bune fete: Tia, o asiatică minionă, şi Fantasy – o fată un pic mai solidă, o frumuseţe neagră căreia i se spusese că seamănă cu Naomi Campbell.

Sosiră în apartamentul lui Armand de la hotel dotate cu o serie de jucării sexuale, cătuşe, bice, bikini din latex, ţigări de marijuana rulate, diverse loţiuni, Viagra şi Cialis şi o mână de prezervative, şi gata să-şi facă fericit clientul. Aveau amândouă toate cele necesare, îngrămădite în gentile lor Gucci supradimensionate. Genţile scumpe erau un dar din partea unui prinţ din Malaysia, care fusese mai mult decât satisfăcut de talentele lor. Atât de mulţumit, că, pe lângă tariful obișnuit, genţile erau burdușite cu hârtii de o sută de dolari.

Nici n-aveau idee că erau pe cale să-și ofere serviciile tot unui prinţ. Însă nu unul aşa de generos.

Fantasy fusese angajată de aproape doi ani, însă Tia nu lucrase niciodată. Amândouă veniseră în Vegas să găsească posturi de dansatoare într-unul dintre marile spectacole, dar nu reușise niciuna din ele. Apoi le apăruse în cale Yvonne Le Crane, o matroană între două vârste, care era mereu în căutare de fete, aşa că amândouă hotărâseră să se umple de bani făcând un lucru pentru care nu cereau de obicei nimic era o perspectivă mult mai bună decât să dănțuiască într-un spectacol șase seri pe săptămână.

Până acum, nu se plânsese nimeni de ele. Dar, până acum, nu-l întâlniseră pe Armand.

— Dezbrăcaţi-vă, le ordonă el în clipa în care intrară în apartament.

— Unde e baia, iubitule? întrebă Fantasy, cu vocea sexy rezervată clienţilor.

Ăsta era, fără îndoială, un bărbat care voia să trecă imediat la treabă, dar nu era nicio problemă. Cu cât mai repede ajungea la orgasm, cu atât mai curând urmau să plece.

— Încearcă să taci, nu-mi zice mie „iubitule", replică Armand cu o voce aspră şi poruncitoare. Scoateţi-vă hainele, dar păstraţi-vă pantofii şi urcaţi pe masa de biliard.

Fantasy şi Tia se uitară una la alta. După toate aparenţele, nu avea să fie scena de sex pe care o jucaseră de atâtea ori. Aveau să aibă parte de una ciudată, de cea mai murdară speţă.

— Sigur, iubi... începu Fantasy. Apoi întâlni privirea fixă şi rece a lui Armand şi tăcu imediat.

Tia, fata cea minionă, se dezbrăca deja. O rochie simplă de mătase, o tanga roșie – asta era totul. Își păstră în picioare sandalele cu bride şi tocuri înalte. Ochii lui Armand sticliră văzând-o goală. Prea slabă pentru gusturile lui, iar sânii ţanţoși erau sigur siliconaţi și prea mari pentru corpul ei. Nu trebuia să uite pe viitor să ceară femei cu sâni naturali.

Fantasy era, pe de altă parte, genul de curvă dată naibii pe care îi plăcea s-o umilească. Avea să riposteze când îi va cere să facă anumite chestii. Avea să-l distreze.

În timp ce Fantasy își scotea hainele, o fustă scurtă și un top decoltat, fără lenjerie pe dedesubt, nu se putu abţine să nu-i admire trupul. Piele neagră strălucitoare, picioare lungi, un piercing în buric și altul la un sfârc. În mod normal, se uita și le spunea ce să facă, nu-i plăcea să le atingă pe prostituate, era prea pretenţios. Dar cu asta poate avea să facă o excepţie.

— Pe masa de biliard, porunci el.

Fetele se supuseră.

— Acum puneţi-vă în patru labe și faceţi pe căţelele.

— Poftim? zise Fantasy.

— N-auzi bine? o ironiză Armand. Lingeţi-vă în fund și prefaceţi-vă că vă place.

— Pervers nenorocit, șopti Fantasy abia audibil.

Dar se execută, pentru că o așteptau banii după ce-și făcea numărul ca orice profesionistă, așa că ce mai conta?

După două ore, Armand se duse să-şi ia mama. În acest timp, Fantasy îşi aştepta maşina şi se plângea prietenului ei, omul de la The Keys însărcinat cu parcarea, de clientul ciudat din apartamentul prezidenţial, un bărbat care îi ceruse ei şi Tiei să facă tot felul de obscenităţi şi sex anal, iar apoi refuzase să le dea bani în plus.

— Zgârcitul dracu', bombăni Fantasy pe când se urca în maşină. Cine naiba se crede?

În curând, printre membrii personalului se răspândi zvonul că în apartamentul prezidenţial stătea un zgârcit pervers. Nu peste mult timp, bârfa ajunse la urechile lui Jerrod.

Prostituatele nu erau văzute cu ochi buni la The Keys, dar, întrucât constituiau o realitate în viața din Vegas, erau tolerate. Totuși, Jerrod avea anumite principii, și, dacă tot veneau să-și ofere seviciile la hotelul în care *el* era șeful corpului de pază, atunci trebuiau plătite pentru munca lor.

Jerrod se hotărî să facă o anchetă discretă.

Armand decise s-o ducă pe Peggy, împreună cu Fouad, la François, restaurant cu care știa că ea va fi de acord. În locul acela atât de select și de scump, hotărâse s-o facă pe Peggy fericită și mai ales s-o îmbete, căci scumpa lui mamă era foarte amatoare de o sticlă de vin. Avea să-i dea destul, apoi s-o ducă la hotel, unde va dormi ore în șir.

De câte ori nu o văzuse făcând așa când era mic? Prea multe ca să le țină socoteala. Mama lui, beţiva. Trebuia să-i mulţumească lui Dumnezeu că apăruse Sidney Dunn, se căsătorise cu ea și i-o luase de pe cap.

Acum că Sidney murise, ea chiar se aștepta să se agate din nou de el?

Mai devreme, se distrase cu târfele, mai ales cu negresa. Femeile fac orice pentru bani, o constatase de nenumărate ori și avea înregistrări video care o dovedeau. Două târfuliţe la treabă. O altă probă concludentă de adăugat în bogata lui colecţie.

Își ţinea DVD-urile cu etichete pe categorii:

Femei măritate
Curve
Femei necăsătorite
Femei celebre

Da, avusese parte şi de câteva femei celebre care voiau cu orice preţ să pună mâna pe un miliardar – fiind cu el, le-ar fi crescut penibila cotă de celebritate în revistele glossy viu colorate.

„Blonda cu slăbiciune pentru băieţii bine făcuţi.” „Bruneta slabă ca un ţâr care se jura că nu era anorexică.”

„Fata care își scrisese biografia, considerându-se o prinţesă de la Hollywood.” „Blonda cretină cu ţâţe mari.” „Cântăreaţa celebră dependentă de cocaină.”

Toate pentru o noapte. Era decizia lui, nu a lor. Nu era niciuna printre ele cu care s-ar mai fi culcat o dată.

Restaurantul era plin. Şeful de la cazinou îi făcuse rezervarea.

Mai târziu, avea să joace până vor veni să-l distreze cele trei texane blonde pe care le comandase pentru miezul nopţii, căci, în privinţa sexului, Armand era un adevărat voyeur şi un pervers.

— Nu-mi place masa asta, se plânse Peggy cu voce tare. De ce nu avem o masă la fereastră? Prefer să stau într-un loc cu vedere.

Armand îl trimise pe Fouad să aranjeze lucrurile. Restaurantul era plin, dar pentru un bacşiş de 500 de dolari, şeful de sală avea să le găsească masa potrivită.

După câteva minute, clienţii de la masa bine poziţionată se ridicară să plece.

Probabil că şeful de sală le spusese să elibereze naibii masa aceea, se gândi Armand, mulţumit că putea obţine orice cu bani.

— Vezi? îi spuse mamei sale, cu o licărire de triumf în ochi. Vrei ceva şi gata, se face.

Dar Peggy nu-l asculta; atenţia i se concentra asupra oamenilor care tocmai plecau.

— La ce te uiţi aşa fix? o întrebă Armand.

— Bătrânul, zise Peggy foarte agitată. Cred că-l cunosc. Află cum îl cheamă.

Armand nu se mai putu stăpâni.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni el, strâmbându-se. Ești caraghioasă.

Peggy îi făcu cinstea de a-i arunca o privire glacială.

— E prea greu pentru tine?

Armand se încruntă și se întoarse spre Fouad.

— Fă ce vrea.

Acesta a fost momentul în care Fouad hotărî că venise timpul să-și vadă de viața lui și să iasă din mediul toxic creat de Armand. Avea copii după majoritatea DVD-urilor lui Armand cu scene explicite de sex.

Se săturase să fie tratat ca un servitor care trebuia să-i împlinească stăpânului său și cea mai mică dorință.

Aici nu era Akramshar, ci America, și, de îndată ce se vor întoarce la New York, avea să părăsească acest serviciu.

— Sigur, Armand, zise el, ridicându-se de la masă. Mă ocup imediat de asta.

Cele trei blonde erau exact pe gustul lui Armand. Micuțe și frumoase, cu sâni naturali și păr pubian des de culoare deschisă, erau taman ce-i trebuia după cina înfiorător de plictisitoare cu mama lui. Peggy îl irita peste măsură. Avea darul de a cere mereu ceva. În ultimul timp, îl tot bătea la cap să se însoare și să facă plozi. Dacă ar fi știut...

Într-un acces de generozitate, care nu-i prea stătea în fire, îl poftise pe Fouad să se alăture lui și femeilor. Îl înfuriase refuzul lui. Ce prost era Fouad că-i rămânea credincios amărâtei lui de soții americane! Ce cretin!

Blondele făcură tot ce le ceru. Sex normal și oral, nu protestară când le porunci să-și bage în fund sticle vechi de Coca-Cola, se linseră una pe alta și acceptară să facă tot ce dorea el.

Satisfăcut pe deplin de cele două împuțite cu care se distrase cu câteva ore înainte, mai mult se uitase, prizase grămezi de cocaină și le dăduse instrucțiuni.

Când a fost în sfârşit excitat, le puse pe toate trei să facă felaţie. Apoi, le dădu papucii, trimiţându-le la treaba lor, fără să-şi dea seama că una dintre ele era transexual. Dacă ar fi ştiut, l-ar fi dat afară în şuturi.

După ce femeile plecară, dormi neîntrerupt toată noaptea, mulţumit la gândul că a doua zi The Keys avea să fie al lui în întregime.

capitolul 23

Vineri dimineaţă, Denver se trezi devreme. Își întoarse capul și îl văzu pe Bobby întins lângă ea pe burtă, cu spatele expus privirii ei. Își plimbă uşor degetele de-a lungul şirei spinării, dar el rămase nemişcat. Pentru câteva clipe, se întoarse cu gândul în adolescenţă, când se îndrăgostise de Bobby de la distanţă. Acum era în apartamentul ei, în patul ei și în întregime *al ei.*

Partida de sex de noaptea trecută fusese ceva diferit. Atât de intens pasională și sentimentală. Legătura dintre ei era incredibil de puternică și nu se baza doar pe sex, mai era și altceva. Se iubeau și se plăceau, dar exista între ei și o bună doză de respect. Spera că și el simţea la fel.

Coborî din pat, înșfacă un tricou lăbărţat, se duse în bucătărie și puse de cafea. Ea prefera ceaiul verde, dar lui Bobby îi plăcea la nebunie cafeaua – trebuia să fie tare și neagră ca să poată înfrunta o nouă zi.

Azi plecau la Vegas, probabil cu avionul familiei Stanislopoulos.

Denver oftă pe când umplea cafetiera. Câteodată i se părea ciudat că Bobby nu-i vorbea despre tatăl lui și nici despre uriaşa avere pe care o moştenise. Ştia că nu voia să discute despre bani – pentru el era important să reușească pe cont propriu. Mai știa și că avea anumite obiective și că intenţiona să și le îndeplinească.

Dar de ce să se folosească de avion? Era o chestie care nu se prea potrivea cu planul lui de ansamblu.

Are să-l întrebe într-o zi, dar nu azi.

După câteva clipe, Bobby se învârtea prin bucătărie în halatul alb flaușat, pe care i-l cumpărase ea când începuse să rămână peste noapte în apartamentul ei. Arăta sexy și viril în el, cu părul lui negru și cârlionțat și tenul măsliniu. Doamne, ce arătos era, i se făcea pielea de găină când se uita la el.

— Neaţa, frumoaso! zise el, luând-o de mijloc.

— Neaţa, frumosule! îi răspunse ea. Tocmai voiam să-ţi aduc

cafeaua la pat.

— Lasă cafeaua, ce-ai zice să vii *tu* în pat? sugeră el, luând-o de mână și trăgând-o după el în dormitor.

— Ești insațiabil! remarcă ea cu un zâmbet visător pe buze și îl lăsă s-o ducă după el.

— Ești irezistibilă! răspunse el, aruncând-o în pat și începând să facă dragoste cu ea.

O mângâia așa de bine, că nu-i putea rezista. Cu fermitate și blândețe. O învăluia în căldura lui. Era tare și de data asta – grăbit.

N-avea ce-i face. Nu se sătura niciodată de el.

După ce terminară, au mers să facă duș împreună, ceea ce a dus la și mai multe mângâieri, în timp ce Amy stătea la ușa de sticlă, încercând să intre în cabina de duș, sub jetul de apă. În cele din urmă, reuși.

Ieșiră într-un final, chicotind, cu Amy udă toată, care, după ce se scutură umplându-i de păr pe amândoi, începu să alerge prin cameră ca posedată.

— E timpul să ne îmbrăcăm, la prânz decolăm, zise Bobby, luându-și pantalonii. A, da, am uitat să-ți spun – vine cu noi și surioara mea.

— De ce? întrebă Denver, nu prea încântată de companie, apoi se îmbrăcă în viteză.

— N-am putut face nimic, zise el, încheindu-și nasturii de la cămașă. Dar îți place de Max, nu?

— Abia o cunosc, răspunse Denver, deschizând dulapul și aruncând niște schimburi într-o geantă.

— Păi, dacă o cunoști pe Max, sigur ai s-o iubești, afirmă Bobby. E o nebunatică.

— Hmm... făcu Denver, întrebându-se dacă petrecerea avea să fie elegantă și dacă trebuia să-și ia cu ea singura ei rochie de seară, semnată Diane von Furstenberg.

Ce să se mai gândească, sigur că trebuia. Mergea la Vegas și la familia Santangelo. Grozav!

— De ce nu ești sigură? o întrebă Bobby, cu părul încă ud cârlionțat peste gulerul cămășii.

— Păi, încercă să spună Denver, m-am întâlnit cu Max numai

de două ori și nu a fost prea vorbăreață.

— Max e câteodată timidă. Nu uita, e doar o puștoaică.

— Oare? zise Denver, nevrând să-i spună că Max o evitase și o ignorase total.

Și împlinea 18 ani, nu mai era copil. Dar poate că ea și Max se vor împrieteni acum că stătea de mai mult timp cu Bobby.

Poate era cuvântul cheie.

— De ce apare Ferrariul maică-tii pe tot internetul cu Billy la volan? o întrebă Cookie la telefon.

— Ce? făcu Max, trecând-o un fior de gheață pe șira spinării. Despre ce naiba *vorbești?*

— Uită-te și tu, fată, zise Cookie, neștiind ce panică provocase. Crezi că *i l-a împrumutat* Lucky? De ce-ar face-o, cu tot divorțul ăsta? Nu e Venus prietena ei cea mai bună?

— Habar n-am, zise Max, deja repezindu-se la laptop și căutând site-urile tabloidelor.

Aici era un filmuleț cu Billy coborând din Ferrariul roșu de comandă al lui Lucky, așa ușor de recunoscut, la o benzinărie din Pacific Palisades.

S-a oprit să pună benzină! De ce *a trebuit* s-o facă?

Și, de parcă nu ar fost deajuns, mai erau și numeroase fotografii cu el și cu un agent de circulație care îi cerea să tragă pe dreapta!

— Mi se pare ciudat, continuă Cookie. Poate o întreb pe Lucky care-i treaba.

— Nu! strigă Max, îngrozită. Să nu faci asta!

— De ce?

— Că... poate nu vrea să afle Venus.

— Oho... chițăi Cookie. Crezi că-i combinată cu Billy? întotdeauna trebuie să stai cu ochii pe cea mai bună prietenă. Asta ar fi *ceva!*

— Ești *așa* scârboasă.

— Ce e scârbos în asta? Billy Melina e un armăsar pe cinste. Mi-aș *trage-o* oricând cu el.

„Sunt sigură”, se gândi Max, jignită la culme că prietena ei se gândea la Billy la modul ăsta.

— Oricum, continuă Cookie, ştiai că Frankie l-a adus pe Billy la petrecere? Credem că a plecat cu Willow Price. Frankie zice că-i lesbiană convinsă. Doar *eu* cred că ea şi Billy şi-o trag ca iepurii. Trebe' să mă-ntâlnesc cu amândoi.

— Grozav! zise Max distrată, gândindu-se că, dacă ar ştii adevărul, Cookie şi-ar ieşi din minţi.

— Da, zise Cookie cu nonşalanţă, mulţumită de sine. I-ai fi putut întâlni dacă erai pe aici. Unde *ai fost* toată noaptea?

— Şi tu *acum!* Unde erai *tu* când trebuia să curăţăm totul?

— Bine, bine, zise Cookie cu nerăbdare în glas. Te-am lăsat baltă. Să nu ne enervăm din cauza asta.

— Să ne enervăm? spuse Max indignată. Să te ia naiba!

— Plecăm la Vegas peste puţin timp, anunţă Cookie, nepăsându-i deloc că Max se supărase. La ce oră *crezi* că soseşti?

— În după-masa asta, zise Max, punându-i-se un nod în gât, dar încercând să-şi păstreze calmul, căci, dacă Lucky vedea pozele cu Billy în Ferrariul ei, chiar că dădea de belea. Şi, Cookie, adăugă ea imediat, să nu-i spui nimic lui Lucky de maşină.

— De ce nu?

— N-ar fi bine.

După ce scăpă de Cookie, Max încercă să găsească o scuză valabilă, în caz că Lucky ar da din întâmplare peste poze. Nu că ar putea s-o facă ea însăşi. Pe Lucky n-o interesau deloc site-urile tabloidelor.

Dar dacă i le-ar arăta cineva? Şi dacă le-ar vedea Venus?

I s-ar face rău!

Nu era destul că apăruse cel mai bun prieten al lui Billy şi îi stricase ceea ce putea fi o seară minunată? Kev, cu remarcile lui stupide şi faţa de prostovan. Îl urase instinctiv, aşa că, după ce mâncase o felie de pizza, se cărase şi, spre durerea ei, Billy nu încercase s-o oprească. Şi când a condus-o la maşină, Kev se ţinuse după ei! Ce *ticălos* nesimţit.

Billy o bătuse uşurel pe obraz, o sfătuise să conducă atent, şi asta fusese totul. Se părea că Billy nu voise decât să şi-o tragă o noapte cu ea. Pentru că era un star de primă mână, credea probabil că se comportase mulţumitor.

Atunci, să-l ia naiba! Să-l ia *toți dracii din iad!*

Acum ştia sigur că Lucky putea afla oricând că Billy îi condusese maşina. Cum Dumnezeu i-ar putea explica aşa ceva?

Cum de se transformase visul acelei seri într-un coşmar înfiorător?

Îl *ura* pe Billy Melina.

Lui Danny îi plăcea să-i spună lui Lucky toate bârfele, indecente sau nu, care circulau prin hotel. Danny strângea aceste informaţii fără niciun efort, i se dădeau fie că voia sau nu să plece urechea la ele. Da, Danny atrăgea ca un magnet bârfele suculente; le aduna la cafeaua luată dis-de-dimineaţă cu o parte din personal, înainte ca fiecare să-i dea raportul de serviciu.

Pe Lucky o amuza să afle tot ce ce întâmpla în hotelul ei, iar Danny era întotdeauna o sursă preţioasă.

Vineri dimineaţă, era vorba despre directorul cazinoului care fusese prins înșelându-și soţia cu o femeie căsătorită care lucra la departamentul de aprovizionare. Apoi, mai era și drăguţul și foarte tânărul PR, logodit cu o crupieră, care avea o aventură cu o cântăreaţă adolescentă de senzaţie, care venea des la Vegas. Iar în cele din urmă, porcul pervers din apartamentul prezidenţial, care refuzase să plătească prostituatele pentru serviciile speciale neincluse în preţ.

— Frate, exclamă Danny, uitându-se la șefa lui. De ce mai comanzi dacă nu ești dispus să plătești?

— Ah, oftă Lucky, pe când se îndreptau spre terasa luxosului apartament de la ultimul etaj, unde micul dejun festiv era pus pe o masă din marmură. Bărbaţii sunt uneori fiinţe misterioase, ca și femeile.

— Ești prea îngăduitoare, zise Danny pe un ton tăios. Dar crede-mă – majoritatea bărbaţilor sunt niște porci ticăloși.

— Chiar aşa gândești? întrebă Lucky pe o voce blândă.

— O, da, chiar aşa, răspunse Danny. Pot să-ţi spun multe despre bărbaţi. Știi, înainte ca eu și Buff să fim împreună...

Lucky îl întrerupse:

— Oricât aş vrea să aud poveştile din viaţa ta, Danny, aş prefera să o iei pe Venus şi s-o însoţeşti până aici.

— Într-o zi, spuse Danny, puţin supărat că Lucky refuzase să audă ce avea de zis, va trebui să-mi asculţi poveştile.

— Da, într-o zi fără îndoială, îl asigură Lucky. Dar nu azi.

— Eşti aşa un robot, zise Danny, dând din cap cu un aer atoateştiutor. Toate şi toţi trebuie să meargă şnur – nu e loc de greşeală.

— Şi, din fericire pentru tine, Danny, tu nu faci niciodată greşeli, zise repede Lucky. Aşa că-ţi propun să-ţi mişti fundul ăla drăguţ şi s-o aduci pe Venus.

— În anumite cercuri, remarca asta ar fi considerată hărţuire sexuală, se smiorcăi Danny. În afară de asta, ştii că Venus o să mă facă să aştept – este aşa o divă.

— La revedere! zise Lucky, gândindu-se că unul dintre motivele pentru care se înţelegea aşa bine cu Danny era că băiatul nu se temea de ea. Din cauza a tot ce realizase, unii ziceau că-i intimidează. Danny nu se simţise niciodată intimidat; avea o fire plăcută, dar uneori perversă, iar pe deasupra, era eficient şi plin de energie. Era secretarul perfect pentru ea.

Danny apăru din nou cu Venus după un sfert de oră. Venus era superbă în treningul complet alb, împodobit cu fir de aur, şi cu părul blond platinat strâns într-un coc în creştet.

Danny o conduse pe terasă, la Lucky, apoi se retrase. Cele două se îmbrăţişară cu afecţiune.

— Ce bine îmi pare c-ai venit! zise Lucky. Nu eram sigură că o să reuşeşti.

— Şi ce mult îmi place Vegasul, remarcă Venus. Mă gândeam că am putea să facem fitness după micul dejun. Făcu o piruetă complicată. Vezi, m-am îmbrăcat corespunzător. Asta-i din noua mea linie vestimentară – Body by Venus. Îţi place?

— Senzaţional, dar azi nu am voie să asud, zise Lucky, regretând că n-are timp. Am o întâlnire, urmată de o şedinţă de consiliu cu potenţialii investitori, la care ai promis că vii. Ţi-aminteşti?

— Cine? Eu? replică Venus pe un ton inocent.

— Chiar tu, o asigură Lucy.

— La naiba!

— Ce dracu', doar eşti superstar, zise Lucky, râzând. Îţi faci apariţia doar când toată lumea strigă după tine. Se vede că eşti dependentă de atenţia publicului.

Venus zâmbi. Era adevărat. Nu se sătura niciodată să fie în lumina reflectoarelor.

— Cred că Danny poate să facă fitness cu mine, zise ea, examinând preparatele de pe masa cu mâncare. Aşa-i, Danny?

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, afirmă Lucky, luându-şi o farfurie cu şuncă şi ouă jumări. Dar Danny va fi cu mine şi va nota discuţiile.

— Îmi strici cheful, spuse Venus, alegând un iaurt şi afine. Puteai să mi-l dai măcar pe Danny.

— Să nu-mi zici că ai zburat până aici de una singură! interveni Lucky. N-ai personal la dispoziţia ta?

— Am eu nevoie? întrebă Venus, coborându-şi ochelarii de soare Dolce & Gabbana.

— Se pare că da. Nu poţi să te duci de colo-colo singură. Unde ţi-e stilistul? Dar coaforul? Dar echipa de machiaj?

— Am crezut că weekendul ăsta suntem în familie, aşa c-am venit singură.

— Ce femeie matură eşti!

— Aşa e, admise Venus. Am o surpriză care trebuie să fie deja pe drum.

— Aha! exclamă Lucky. Ştiam eu!

— Sigur că ştiai.

— Şi cine e?

— Ei bine... rosti Venus, cu un zâmbet maliţios pe buzele ei senzuale. Ieri, la filmarea pentru noua mea linie vestimentară, au angajat ca figurant un armăsar foarte arătos. Făcu o pauză de efect. Păi... continuă ea, nu puteam să-l las de izbelişte pe bietul băiat, nu?

— Eşti incorigibilă, zise Lucky, râzând.

— O, dar tu nu erai la fel când n-aveai soţ? ripostă Venus. Parcă mi-amintesc că îi schimbai ca pe ciorapi, mai rău ca un bărbat.

— Necăsătorită, protestă Lucky. Am fost odată. Şi, te rog, să nu te scapi *niciodată* în faţa lui Max.

— Ei, bine, acum sunt *eu* necăsătorită, zise Venus, și n-am de gând să irosesc nicio clipă.

— Așa cum faci întotdeauna, zise Lucky sec.

— Apropo, adăugă Venus, are 20 de ani, e brazilian și nu știe aproape niciun cuvânt în engleză. Făcu o pauză de efect. Cred că sunt îndrăgostită!

— Asta înseamnă că n-am să te mai aud văicărindu-te după Billy? o întrebă Lucky cu speranță în glas.

Venus zâmbi din nou malițios.

— Care Billy?

Frankie își conducea mașina decapotabilă Corvette Grand Sport ca un nebun, vorbind tot timpul la Black-Berry, aplecându-se să schimbe CD-ul, dând mesaje, intrând și ieșind de pe benzile de circulație, de parcă era într-o mașinuță de la bâlci.

Lui Cookie nu-i păsa, îi plăceau senzațiile tari, iar Frankie i le oferea din plin și chiar mai mult. Când venise s-o ia, prizaseră câteva linii de cocaină ca să se pregătească pentru drumul de patru ore, iar ea îi făcuse sex oral, promițându-i altă partidă imediat ce ajungeau în deșert.

— În timp ce conduc, zise el, salivând la gândul ăsta.

— Și eu ce primesc în schimb? întrebă ea.

— Depinde cum te descurci.

— Ha, ha! exclamă Cookie. Cine crezi că a câștigat concursul de sex oral de la școală, când aveam 14 ani?

Frankie era intrigat. Puștoaice care se dedau la concursuri de sex oral, se gândi el, era o legendă urbană. Bucuros să știe că e adevărat și că gagica *lui* era campioană. Ce să zici de asta?

Gagica lui. Prima relație stabilă de la Annabelle Maestro, care, în cele din urmă, îl tratase ca pe un păduche. N-avea s-o ierte niciodată pentru asta. Annabelle scrisese în tâmpită aia a ei de carte și despre el, dar deloc măgulitor. Se gândise s-o dea în judecată, dar toți îl sfătuiseră să n-o facă. Nu merita pierderea de timp, banii dați avocaților și frustrarea pe care o presupunea un astfel de proces, așa că până la urmă renunțase.

Măcar de ar fi avut inspirația să înregistreze scenele de sex cu

Annabelle. Ce lovitură ar fi dat!

Dar, nu, nu o făcuse; dăduse cu piciorul unei asemenea ocazii. Vivid Entertainment i-ar fi dat o groază de bani. Lui Paris Hilton îi dăduseră milioane, ca și lui Kardashian, aia cu fundul mare – ar fi dat ceață la toți. Colin Farell, ține-te bine!

Acum era prea târziu.

Apoi îi veni o idee – ce ar fi să se înregistreze cu drăguța de Cookie? Ea avea destul simț al aventurii. Și avea s-o asigure că o făceau doar ca să se uite ei și să retrăiască clipele plăcute...

Da. Ca și Annabelle, al cărei tată, Ralph Maestro, era star de filme de acțiune, Cookie avea și ea un tată; celebru – Gerald M., idolul muzicii soul. Totuși, de când rapul și hip-hopul dominau lumea muzicii, Gerald M. nu mai avea atâta succes. Dar era încă un mare star în Europa, unde era îndrăgit stilul romantic al lui Lionel Ritchie sau Barry White.

Era primul lucru pe care avea să-l facă odată ce ajungeau în Vegas. Să-și cumpere o cameră de filmat și să se pună pe treabă.

Da, era un plan excelent.

— Să trecem la planul de rezervă, zise Bobby. Se simțea prost că o dezamăgise pe Denver și voia să o împace. Când mă întâlnesc cu familia ta?

— Nu există niciun plan de rezervă, răspunse Denver, în timp ce stăteau pe bancheta din spate a taxiului ce ducea la aeroport și la avionul lui Bobby. Ai avut o șansă.

— N-a fost vina mea, protestă Bobby. Dacă există un singur lucru pe care nu-l pot controla, acela sunt companiile aeriene.

— Se pare că poți, ripostă Denver. Apoi, nu se putu abține să nu atingă punctul sensibil. Unde era avionul *tău* când aveai nevoie de el? Și cum de îl folosim azi? E vreo chestie extravagantă?

— Întrebări, întrebări... o tachina Bobby, încercând s-o înveselească. Iubitei mele, procuroarea, îi place să pună întrebări.

— Procuror-adjunct, îl corectă Denver. Și *iubita* ta este tare dezamăgită că n-ai venit.

— Dar am încercat, iubito, zise el pe un ton natural. Am avut

intenţii bune.

— Uneori, nici cele mai bune intenţii nu sunt de ajuns, preciza Denver, simţind că, în ciuda minunatului sex de dimineaţă, tot mai era supărată că el nu reuşise să ajungă la timp ca să-i întâlnească familia. Chiar voiam să vii – toţi te aşteptau. Faptul că nu ai apărut m-a făcut să par o proastă.

— Haide, iubito, zise el, aruncându-i o privire rapidă. Tu nu poţi niciodată să pari proastă. Eşti cea mai deşteaptă fată pe care am cunoscut-o.

— Așa zici tu.

— Nu *trebuie* să mă mai ataci, insistă el. Ăsta ar trebui să fie începutul unui weekend romantic, aşa că nu-l strica.

„Foarte romantic, se gândi Denver, înconjurată de întreaga ta familie care mă va evalua, să vadă dacă sunt destul de bună pentru ca prinţul moştenitor să mă... cine știe ce."

Scoase un oftat prelung.

— Fie ce-o fi, murmură ea.

Bobby nu se putu stăpâni să nu râdă.

— Acum vorbești de parcă ai avea 12 ani, remarcă el.

— Câteodată, zise ea cu nostalgie, aș vrea să mai am vârsta aia.

capitolul 24

— Bine aţi venit! au fost cuvintele cu care îi întâmpinară pe Bobby şi Denver la bord cele două stewardese, Hani şi Gitta, cu ochi scânteietori şi pline de voie bună.

Denver mai zburase cu acel avion de două ori înainte, dar nu de când devenise prietena oficială a lui Bobby. Se întrebă dacă Hani şi Gitta ştiau că ea şi Bobby formau acum un culplu, apoi hotărî că da, pentru că păreau genul de femei cărora nu le scăpa nimic.

Max, Harry şi Paco erau deja la bord. Harry era în extaz că se bucura de luxul unui avion particular împreună cu noul său prieten, iar Paco era un pic intimidat. Max căzuse în depresie din cauza modului în care o tratase Billy la sfârşit. Cum îndrăznea? Ea nu era o cucerire de o noapte. Nu era vreo fată din cele cărora le-o trăgea şi apoi le trimitea la plimbare. Şi *el* era cel care îi luase virginitatea. I-o furase ca un hoţ în plină noapte. Se simţea profund jignită.

Îi trecură prin minte tot felul de pedepse îngrozitoare. Le-ar putea spune lui Lucky şi Lennie că Billy o violase. Aha! Dacă Lucky ar crede că el făcuse aşa ceva, era în stare să-i pună cuţitul la gât. Mama ei nu lua prizonieri, toată lumea o ştia.

Sau... ar putea să-i zică lui Bobby, care nici n-o băga în seamă, acum că avea o prietenă stabilă.

Rahat! Detesta faptul că Bobby părea atât de înnebunit după acea Denver. De ce nu continuase să se ţină după femei? Fetele se dădeau în vânt după Bobby. Cu fizicul şi personalitatea lui atrăgătoare, avea de unde alege. Atunci de ce o alesese pe Denver?

Mai aşteptă puţin, apoi decise să-şi exercite autoritatea, să-i arate lui Denver cine conta cu adevărat în viaţa lui Bobby.

— Frăţioare, ţipă ea şi se duse repede la el, luându-l cu braţele de după gât. Nu te-am văzut *de secole.* Mi-a fost *aşaaa* dor de tine!

Luat prin surprindere, Bobby se smulse din braţele ei.

— Ți-o amintești pe Denver? întrebă el, subliniind cuvintele.

— O, da, desigur, zise Max, făcând intenţionat să sune de parcă nu-și aducea aminte de ea.

— Bună, Max, spuse Dever, presimţind pericolul. Îmi pare bine să te revăd.

— Hei...! răspunse Max, fluturând vag din mână în direcţia ei.

„La naiba! se gândi Denver. Acum trebuie să ţin piept unei adolescente agresive, care nu e deloc încântată că sunt cu fratele ei, pe care e clar că-l adoră. Grozav începe weekendul ăsta în care n-am vrut să vin de la bun început."

— Vă rog să staţi pe locurile dumneavoastră și să vă închideţi mobilele, anunţă Gitta. Ne pregătim să decolăm.

Denver își puse centura. Bobby îi luă mâna.

— Zbor plăcut, iubito! Suntem pe cale să plecăm într-un weekend de neuitat. Fii pregătită pentru distracţie pe cinste!

Avionul rulă bubuind pe pistă și se îndreptară în curând spre Vegas.

— Ce-i cu tine, frate? se interesă Kev. Ești cu minţile aiurea, de parcă ai călători prin spaţiul cosmic.

— Mda, răspunse Billy distrat. Mă gândesc că am putea da o fugă la Vegas.

— Vegas! exclamă Kev, ciulind urechile. Vegas era genul lui de oraș. Sunt cu totul de acord. Când plecăm, frate?

— Azi, zise Billy, hotărându-se pe loc.

Se gândise la Max toată dimineaţa. Dar adevărul era că se gândea la ea de când Kev îl târâse la un club noaptea trecută, iar imediat ce ajunseseră acolo, se ţinuse scai de el un cârd de fete, dar pur și simplu nu-i plăcea niciuna dintre ele. Îi promisese lui Max să o scoată la cină, dar, cum Kev sosise pe neașteptate, o lăsase să plece, nici el nu știa de ce, pentru că nu-și dorea deloc.

Era greșeala lui și numai a lui. Ea era așa de tânără, că se speriase un pic și se simţise vinovat, dar nu știuse cum să procedeze în această situaţie. Sosirea lui Kev îi dăduse un pretext convenabil să scape de fată. Dar, după ce se gândi mai bine, constată că nu era un pretext bun, căci voia de fapt să petreacă mai mult timp cu Max. Da, era tânără, dar era

deosebită şi proaspătă. Poate era prea devreme să fie sigur – dar avea senzaţia ciudată că ea era sufletul lui pereche, fata cu care trebuia să fie.

Şi totuşi… o lăsase să plece, iar acum era probabil supărată pe el, pentru că fetele erau sensibile la chestii din astea. Mai ales că el fusese primul cu care făcuse sex.

Era furios pe el însuşi. Cum s-o împace?

Vegas. Ziua ei. Să-i arate că-i pasă de ea.

Nu putea să apară pe neaşteptate la petrecere, pur şi simplu nu mergea. Își imagina expresia de pe faţa lui Lucky în caz că avea și cea mai mică bănuială că i-o trăsese fiicei ei. Și de pe a lui Lennie.

Dar… putea să fie în Vegas şi să se întâlnească pe ascuns cu Max. Lucky nu trebuia să ştie.

Părea un plan care să funcţioneze. Avea s-o facă, şi să-l ia pe Kev cu el.

După micul dejun luat cu Venus, Lucky se duse la întâlnirea de dimineaţă cu Jeffrey Lonsdale şi cu tipii de la Jordan Developments. Întrucât nu avea acum niciun proiect nou, nu era sigură că va accepta să se vadă cu ei. Strângerea de fonduri nu fusese niciodată o problemă, dar Jeffrey părea să creadă că i-ar fi de folos dacă, de exemplu, ar dori să construiască un The Keys în Atlantic City sau în oricare alt mare oraș american unde jocurile de noroc erau permise de lege. Jeffrey n-o lăsa niciodată să investească vreun cent din banii ei. El nu era șeful ei, totuși Lucky ascultase întotdeauna un sfat înțelept. Jeffrey era deștept.

Danny veni s-o însoţească la birou.

— Am veşti incredibile, o anunţă Danny, strălucind de satisfacţie.

— Ce? întrebă Lucky, îndreptându-se cu paşi mari spre lift, îmbrăcată elegant în pantaloni negri de piele, cizme şi o bluză din caşmir, cu părul lung şi răvăşit căzându-i pe umeri şi cu cercei mari de diamant galben Ia urechi.

— Sunt grozave, exclamă Danny, sperând să ţină pasul cu ea.

— Dă-i drumul, Danny, sau nu mai zici nimic, îl zori Lucky.

— Ai să-l întâlneşti în curând pe perversul ăla din

apartamentul prezidenţial, de care ti-am vorbit mai devreme.

— Ce?

— Armand Jordan, de la Jordan Developments.

— Glumeşti?

— Chiar el.

— Mai spune-mi o dată despre ce e vorba.

— Se pare, zise Danny, savurând fiecare cuvânt, că domnul Jordan a comandat două prostituate de lux, le-a pus să facă tot felul de chestii revoltătoare, apoi a refuzat să le dea bani în plus… ăăă… pentru unele numere trebuie să plăteşti mai mult.

— Frumos.

— Eşti sigură că vrei să-l întâlneşti?

— De ce nu? răspunse Lucky, dând din umeri nepăsătoare. E foarte posibil să-l constrâng să plătească. N-ar fi *amuzant?*

— Şi ai s-o faci, nu? zise Danny, încântat la gândul de a-și vedea șefa în plină acțiune. Lucky rânji.

— Fetele care muncesc merită fiecare ban câștigat. Poate că o să fac azi o faptă bună. Tu ce crezi, Danny?

— Sunt absolut convins!

Rulând pe autostradă și având capul lui Cookie în poală și membrul în gura ei, Frankie se simţea în culmea fericirii.

Ce putea fi mai bine ca asta? Drake – se auzea tare și senzual la combină. Soarele le încingea pielea. Corvette-ul îi legăna la viteza de 130 de kilometri pe oră. Plus senzaţia teribilă că îl aştepta un orgasm cutremurător.

Frate, Frankie era în al nouălea cer!

Până când… afurisita de sirenă. Mașina poliţiei îi ajunse din urmă și un curcan roșu la faţă le semnala ca nebunul să tragă pe drepta.

Făcu întocmai, iar poliţaiul veni la fereastră.

— Îmi pare rău, domnule ofiţer, zise Frankie pe un ton spășit. E muzica prea tare?

— Permisul și talonul, îi ceru Curcanul cel furios. Ieșiţi din mașină. Se uită bănuitor la Cookie. Şi dumneavoastră.

Cookie, care se dădea cu un nou strat de gloss lipicios, se încruntă.

— Da' ce-am făcut? întrebă ea iritată.

— Comportament indecent într-un vehicul în mers, preciza Curcanul cel furios. Cred că am să vă arestez pe amândoi.

Frankie încercă să-şi amintească unde ascunsese cocaina, iarba şi pastilele pe care le luase cu el – principalul motiv pentru care nu dorise să ia avionul. Apoi îşi aduse aminte că erau în geanta de voiaj, împreună cu trusa de bărbierit.

Rahat, asta înrăutăţea lucrurile.

Când Cookie ieşi din maşină, Curcanul cel furios îi aruncă o privire bănuitoare şi stăruitoare.

— Câţi ani ai? o întrebă el. Ai băut?

După decolare, Denver decise să facă efortul de a fi drăguţă cu agresiva soră a lui Bobby. Se duse lângă ea.

— Bobby zice că vrei să te muţi la New York, spuse ea. Sună grozav.

Max mormăi ceva.

— Ai idee ce-o să faci acolo? insistă Denver. Alt mormăit.

— Oricum, continuă ea, cred că mamei tale îi va fi dor de tine. Maică-mea a fost foarte supărată când am plecat de-acasă, deși locuiam în același oraș, așa că-mi închipui cum e.

Nicio reacţie.

Denver renunţă. La naiba! Ce-i păsa ei dacă sora lui Bobby era de acord cu ea sau nu? Era foarte clar că Max simţea că era ceva serios între ea și Bobby și nu suporta ca vreo fată să se apropie prea mult de el.

Bobby stătea în faţă și vorbea despre muzica la modă cu Paco, iar Harry îi asculta, pe chipul lui palid citindu-se fascinaţia.

— Dacă vrei, cât stăm în Vegas, vino la mine la club pentru câteva ore, îi propuse Bobby. Suntem mereu în căutare de tinere talente și D.J. În curs de afirmare, nu ca alţii.

Harry dădu din cap entuziasmat.

— Paco e cel mai bun, afirmă el cu mândrie. Sunt sigur că vrei să vezi ce poate.

— Am deja un angajament în Vegas, zise Paco, politicos și emoţionat în același timp. Dar să vin la clubul tău e o onoare pentru mine.

— Ne gândim noi la ceva, zise Bobby, luând-o de braț pe Denver, care veni să se așeze lângă el. Fetei ăsteia îi plac Adele, Winehouse, Mayer. Nu și mie – mie îmi place toată muzica, adăugă el, strângându-i mâna.

— Da, așa sunt eu, zise Denver crispată. Fata căreia îi place muzica sentimentală.

— Nimic rău în asta, zise Paco pe un ton serios, încercând să-și ascundă tulburarea că stă cu acești oameni într-un avion particular. Familia lui, ai cărei membri locuiau toți în Bronx, nu l-ar crede niciodată. Tot ce contează e să le mixezi – rap, ritmuri cubaneze, rock, muzică sentimentală – toate au farmecul lor. Așa-i aduci pe oameni pe ringul de dans.

— Vezi? zise Denver, aruncându-i o privire lui Bobby. Băiatul ăsta știe meserie.

— Da, da, îmi dau seama, fu de acord Bobby, încă zâmbind.

Hani le aduse cocteiluri Mimosa în pahare înalte. Bobby îi dădu unul lui Denver, apoi își luă și el un pahar.

— Ăsta-i weekendul nostru, iubito! exclamă el, ciocnind cu ea. O să ne distrăm pe cinste.

Denver zâmbi, gândindu-se că îl iubea profund și era fericită cu el, n-avea ce-i face.

— Beau și eu pentru asta, zise ea cu blândețe.

Și descoperi brusc ce încântată era că acceptase să vină cu el în weekendul din Vegas.

Porniră din nou la drum în plină viteză, cu mașina Corvette care vâjâia pe autostradă. Cookie reușise să-l îmbrobodească pe Curcanul cel furios că erau pe cale să se căsătorească și că se înșelase, nu făceau sex în mașină, și că tatăl ei – Gerald M., o, da, *acel* Gerald M. – de-abia aștepta să-i întâmpine cu mai multe echipe de filmare și cu o grămadă de paparazzi de tot rahatul – doar că evitase cuvântul „rahat", încercase să vorbească frumos.

La început, Curcanul cel furios nu o crezuse că era fiica lui Gerald M., dar ea avea dovezi – mai multe poze pe iPad, cu ei doi împreună, și ultimul lui disc în poșetă. Îl avea tot timpul la ea pentru asemenea ocazii.

Soția Curcanului cel furios era înnebunită după cântăreț, așa

că poliţistul se mai îmbună, iar, după ce le ţinu o predică despre regulile de circulaţie, le dădu drumul, avertizându-i să fie mai atenţi pe viitor.

— Ar trebui să te faci actriţă, exclamă Frankie cu admiraţie sinceră. Scena pe care ai jucat-o a fost o nebunie!

— Știu, zise Cookie, chicotind cu multă modestie. Am talent, nu?

— Nemaipomenit, încuviinţă Frankie.

— Tata m-a învăţat să pomenesc numele lui ca să scap de belele. Trebuie să ai și *niște* avantaje când esti copilul lui.

— Tatăl tău pare un tip inteligent.

— Nu mereu. Când e vorba de fete, e un cretin sadea.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc, zise Frankie, gândindu-se ce posibilităţi i s-ar putea ivi.

— Într-una din zile, răspunse Cookie vag.

— Ei bine, oricum sunt impresionat, afirmă Frankie. Credeam c-o să ne salte poliţia.

Cookie chicoti din nou.

— E al cincilea CD pe care l-am dat ca mită. Merge întotdeauna.

— Așa? zise Frankie. Atunci spune-mi – cu câţi tipi ai fost prinsă făcând sex oral într-un vehicul în mers?

— Nu cred că *ai vrea* să știi, murmură Cookie misterioasă.

Nu. Chiar că nu voia. Nu era bine să spui unele lucruri.

Plângându-și de milă, Max decise că un cocteil Mimosa era o idee bună. Așa că, deși nu bea de obicei, dădu două pe gât și se simţi imediat ameţită.

Foarte bine. Nimănui nu-i păsa. Bobby era prea ocupat cu prietena lui ca să observe, iar Harry era total subjugat de Paco, care nu părea deloc gay – atunci *ce* se petrecea? Se înșelase Harry? Sau chiar se întâmplase ceva? Nu se osteni să-l întrebe, o preocupau prea mult propriile probleme.

Îi veneau lacrimi în ochi. „Revino-ţi”, se luă singură la rost. „Stăpânește-te și nu te mai purta ca o proastă. Eşti o Santangelo. Nu te mai plânge. Ai avut o noapte de dragoste cu Billy Melina. Ce mare lucru!”

Nu se protejaseră.

Ce prostie!

Mai mare nici că se putea. Dacă era însărcinată?

Şocul produs de acest gând o trezi complet şi se retrase într-un colţ, departe de ceilalţi, se aşeză, îşi puse centura şi încercă să se izoleze de restul lumii.

— Trebuie să recunosc că te pricepi de minune să-mi faci cunoştinţă cu oameni de primă mână, se plânse Lucky lui Jeffrey când se văzură în biroul ei de lângă sala de conferinţe.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Jeffrey, arătând nedumerit.

— Tipii ăia de la Jordan Developments, zise Lucky, dându-şi părul pe spate.

— Ce-i cu ei? întrbă Jeffrey, dregându-şi glasul.

— Se pare că au intrat în raiul curvelor şi nu vor să plătească.

Jeffrey îşi potrivi pe nas ochelarii cu ramă de baga, pe care îi purta întotdeauna la întâlnirile de afaceri.

— E ceva ce-ar trebui să ştiu? întrebă el, vizibil deranjat că Lucky părea să ştie mai multe ca el.

— Da, replică Lucky, aşezându-se la biroul ei enorm, în stil Art Deco. Dacă am aflat eu, trebuie să ştii şi tu.

Jeffrey îşi trase un scaun de piele în faţa biroului.

— Şi cum ai aflat asta? întrebă el.

— Foarte bine, răspunse Lucky, bătând darabana pe birou, pentru că Danny reprezintă ochii şi urechile mele în hotelul ăsta. Aşa-i, Danny?

Danny, care era ocupat să-şi instaleze laptopul pe o măsuţă, ca să poată înregistra tot din întrunirea următoare, dădu din cap afirmativ.

— Dar ce-ai auzit, exact? întrebă Jeffrey.

Danny repetă povestea. Se bucura să fie în centrul atenţiei; era o schimbare bine-venită în viaţa lui petrecută în umbră.

Jeffrey se încruntă. Asta nu prevestea nimic bun pentru întâlnirea ce va avea loc. Dacă o cunoştea pe Lucky, nu-i păsa nici cât negru sub unghie că tipul cu care se întâlnea chemase la el prostituate. Dar faptul că le înşelase o enervase peste măsură.

Înainte ca Jeffrey să aibă timp să mai chibzuiască, persoana

de la recepţie anunţă că sosiseră oamenii de la Jordan Developments.

Pe faţa lui Lucky apăru un zâmbet periculos, iar din ochi îi scăpărară scântei.

— Să-nceapă spectacolul, rosti ea tărăgănat. Ar putea fi interesant.

capitolul 25

Armand se întreba adesea cum ar fi fost viaţa lui dacă ar fi fost crescut ca oricare băiat din America. Dar el nu era oricine, o ştia. Era deosebit. Era prinţ. Copilăria petrecută în Akramshar fusese oricum, dar nu normală. Se născuse într-un palat, fusese îngrijit de femei în veşminte lungi şi negre, care abia dacă-i vorbeau când era mic. Şi nu stătuse mult cu mama lui până se mutaseră la New York, când el avea opt ani. Până atunci, nu-şi prea văzuse mama. Peggy era pentru el doar superba roşcată care intra din când în când în camerele copiilor, purtând rochii decoltate din mătase şi bijuterii impresionante.

În ţara regelui, regulile pentru femei nu erau aceleaşi. Femeile sărace nu aveau dreptul la educaţie şi trebuiau să poarte veşminte lungi care le acopereau mereu tot corpul. Cele bogate puteau să facă orice doreau. Majoritatea fetelor din familiile avute erau trimise la şcoală în Europa şi multe se stabileau acolo, căci căsătoriile aranjate de rege nu erau ieşite din comun. Soraya, soţia lui Armand, era una dintre cele care se întorseseră în ţară.

Armand nu se prea gândea la Soraya. Era mama copiilor lui, ceea ce îi plăcea regelui, şi să-l mulţumeşti pe marele conducător era tot ce conta.

Vizitele anuale în Akramshar jucaseră un rol important în viaţa lui Armand. Era prinţ prin naştere, aşa că, într-o zi, s-ar putea simţi tentat s-o spună lumii, căci ştia bine ce impresionaţi erau occidentalii de titlurile de nobleţe.

Dar nu acum. Astăzi avea să cumpere un hotel, care o să ajungă în curând nestemata imperiului său imobiliar, cel mai renumit din Vegas.

Armand era convins că are dreptul să se răsfeţe. După ce priză câteva linii de cocaină, stătu mult timp în duş, apoi îşi unse corpul cu tot felul de loţiuni, petrecând exagerat de mult timp să-şi maseze organele genitale atât de virile. Prostituatele din noaptea trecută îl făcuseră să se întărească aşa mult, că n-

avea de ales decât să se satisfacă singur. Nu era convenabil, dar își făcea mai multă plăcere decât să facă sex cu orice femeie.

Când termină, mai făcu un duș, se mai dădu cu niște loțiuni, se uită un timp în oglindă și în cele din urmă se îmbrăcă. Mai întâi, își puse o cămașă Turnbull & Asset, făcută special pentru el la Londra, o cravată de 350 de dolari de la Neiman Marcus din Beverly Hills, iar la urmă, un costum de 800 de dolari, de culoare gri perlă, cu dungulițe fine.

Admirându-se încă o dată în oglindă, trebui să admită că arăta trăsnet; nu era de mirare că femeile se țineau ca scaiul de el. Revista *New Yorker* îl pusese recent pe lista celor mai doriți burlaci din oraș.

Din New York. Dar din lume?

Peggy nu dormise deloc bine. Gândurile nu-i dădeau pace. Îi treceau frenetic prin minte amintiri despre fata care fusese în centrul atenției la Vegas.

Ah... își amintea atât de bine acele vremuri. Și-l amintea și pe Gino Santangelo. Când îi spusese Fouad cum îl cheamă pe bătrân, fusese foarte tulburată. Se gândise că era el, dar nu fusese sigură. Acum era.

Era chiar o surpriză să-l vadă pe Gino după atâția ani. Îi adusese în minte toate acele clipe minunate de demult...

LAS VEGAS 1968

Peggy Lindquest. O tânără ambițioasă din Ohio. O fată cu picioarele până-n gât, piele translucidă și păr roșu ca focul. O fată care atrăgea atenția tuturor bărbaților.

Peggy venise în oraș ca o torpilă, mânată de dorința de a face carieră sau cel puțin de a pune mâna pe un bărbat bogat. Avea 18 ani și arăta trăsnet.

N-a durat mult până a găsit la Caesars Palace o slujbă de dansatoare în trupa care evolua într-un spectacol senzațional. Dansa și își arăta uneori sânii, îmbrăcată într-un costum sclipitor, numai paiete și pene. Sânii ei erau adevărați și fenomenali. Purta cupa 36C și avea sfârcurile ca niște boboci de

trandafir. Bărbaţii mureau de dorinţă după sânii ei perfecţi.

Peggy nu era virgină. Făcea sex de la vârsta de 13 ani. Ştia ce voiau bărbaţii şi îi lăsa să se roage de ea în genunchi.

L-a întâlnit pe Joe Piscarelli la o petrecere. Cu 12 ani mai mare ca ea şi grozav de arătos, dar ca un gangster, fetele erau leşinate după el. Dar nu şi Peggy. L-a tot respins până a implorat-o să se mute cu el. În cele din urmă a acceptat, şi au fost pe deplin fericiţi pentru un timp, până când i-a descoperit temperamentul detestabil, care izbucnea uneori în accese de furie violentă, iar când se întâmpla așa ceva, Peggy fugea la una dintre prietenele ei.

Într-una din aceste perioade, l-a întâlnit pe Gino Santangelo. Gino era un bărbat mai în vârstă, dar puternic şi charismatic. Toată lumea din Vegas îl cunoștea pe Gino, era un fel de legendă. Și un donjuan.

Peggy s-a culcat cu el. O dată. A fost o noapte de neuitat.

A doua zi, era din nou în patul lui Joe. Iar după două săptămâni, în drum spre Akramshar, cu regele.

Dar Peggy nu uitase niciodată noaptea de iubire cu Gino Santangelo. Și, revăzându-l după atâta amar de ani – chiar dacă el era acum bătrân –, tot îi revenea în minte noaptea lor de pasiune dezlănțuită. Era o amintire la care ținea nespus.

Mulțumit de cum arăta, Armand își mai puse butonii din aur masiv și o brățară din onix cu diamante, așa cum purtau bărbaţii, iar la cealaltă mână, un ceas incrustat cu diamante de 250 000 de dolari.

În sfârșit, era gata să se ducă la întâlnire. O întâlnire ce avea să-i schimbe viața. Era sătul de New York, de cluburi, de femei și evenimente de societate. Avea nevoie de o schimbare.

Vegas avea atâtea de oferit; era un oraș pe placul său.

Și în curând urma să-l stăpânească.

capitolul 26

— Mor de foame, scânci Max către Bobby care ieşea de la baia din avion.

Ştia că părea neajutorată, dar nu se putea stăpâni: avea o nevoie impetioasă de a-şi vărsa furia pe cineva.

— Cum de ţi-e aşa foame? o întrebă Bobby, dornic să ajungă mai repede la Denver. E aici un bufet cu de toate.

— Aş vrea un hamburger, insistă Max. Ce-ar fi să mergem la Hard Rock după ce aterizăm?

— Îmi pare rău, puştoaico, zise Bobby. Sunt ocupat. E şi Gino în oraş, sună-l când ajungem, te va duce el.

— O, făcu ea cu dispreţ în glas. Chiar că vreau să iau un hamburger cu *bunică-miu.*

— Îţi aduc aminte că *bunicul* tău e unul dintre cei mai grozavi oameni pe care ai să-i întâlneşti în viaţa ta, spuse Bobby, încruntându-se. El e cel care a inventat Las Vegas, poate ar fi bine să asculţi odată ce are de spus; ai avea ce învăţa.

— De ce eşti aşa rău cu mine? întrebă Max, cu ochii în lacrimi.

— Eu, rău? În niciun caz.

— Ba da, zise ea aprigă. Mi se pare că nici nu *mă bagi în seamă.*

Bobby clătină din cap exasperat.

— Ce-i cu tine astăzi? De ce te porţi ca un copil răsfăţat?

— Dar nu sunt *deloc,* zise ea supărată. Tu eşti şi cu aia.

— O *cheamă* Denver, rosti Bobby pe un ton sever. Ar trebui să fii mai drăguţă cu ea.

— Şi de ce? întrebă Max, mijindu-şi ochii. Ai de gând *să te-nsori* cu ea sau ce?

De îndată ce rosti aceste cuvinte, regretă ce făcuse. Ultima persoană pe care voia să o îndepărteze era Bobby. Spera că va uita ce spusese ea adineauri, o va îmbrăţişa şi se va purta cu ea ca un frate mai mare. De ce n-o făcea?

În schimb, se uită urât la ea şi se întoarse la locul lui, în timp

ce Gitta îi anunţa că vor ateriza în 15 minute, rugându-i să-şi pună centurile.

Max se cufundă în fotoliu, iar mintea i-o luă razna. Ce făcea Billy? Ieşise în oraş şi agăţa vreo femeie uşoară ca să i-o tragă, doar pentru că putea?

Să fii star de cinema însemna să te regulezi oricând aveai chef. Iar ea trebuia s-o ştie. Provenind dintr-o asemenea familie celebră, nu era deloc naivă.

Dar nu – i se aprinseseră călcâiele după aşa un fante. „Proastă! Proastă! Proastă!

Ace, unde eşti când am nevoie de tine?"

Ace era de fapt la volanul jeepului său şi gonea spre Vegas. Se simţea binedispus că avea să-i facă o surpriză lui Max de ziua ei. Ea nu se aştepta câtuşi de puţin să-şi lase slujba din construcţii de la Big Bear, aşa că va avea un adevărat şoc, mai ales că-l îndemna mereu să se relaxeze și să fie mai spontan.

Ei doi aveau o relaţie la distanţă, ce părea să meargă bine, dar el spera ca într-o zi să strângă destui bani ca să se mute la LA., iar apoi să vadă cum decurg lucrurile când sunt amândoi în același oraș.

Era dependent de Max. Într-o clipă, era fata vulnerabilă și blândă pe care o întâlnise pentru prima oară. In cealaltă, se transforma într-o fiinţă dezlănţuită căreia îi plăcea să danseze pe mese în cluburile din L.A., cu grupul ei de prieteni cam superficiali. Harry era un ciudat, cu părul vopsit negru și faţa lividă, dar Ace n-o înghiţea mai ales pe Cookie; o influenţa în rău pe Max, din cauza stilului ei de viaţă dezordonat și a consumului de cocaină.

Problema lui Max era că nu avea încă idee despre ce voia să facă în viaţă. Dar, cel puţin, nu și-o trăgea cu unul și cu altul precum Cookie; se stăpânea bine.

Cât despre sex, nu o obligase niciodată să meargă mai departe decât dorea ea, deși urma să împlinească în curând 18 ani...

Ace avea aproape 21 și nu intenţiona să aștepte la infinit să ducă lucrurile până la capăt. Avea și el nevoile lui, iar dacă Max

nu i le satisfăcea, poate că era timpul să reflecteze din nou la relaţia lor.

Mergând spre aeroport, Billy atrăgea toate privirile. Paparazzi îl urmăreau pas cu pas, fetele îşi trimiteau mesaje că l-au văzut, personalul de pe aeroport îl trata ca pe un rege, nelăsându-i pe el şi pe Kev să aştepte la rând. Sigur că lui Kev îi plăcea, cum să nu?

— Ar trebui să facem ceva împreună, sugeră Kev, bucurându-se din plin de atenţia ce i se acorda.

— Şi cam ce? întrebă Billy, dând autografe la trei femei de la pază care îşi părăsiseră posturile şi se uitau la el cu adoraţie.

— Nu ştiu, răspunse Kev nehotărât. Poate producem următorul tău film. Mă pricep de minune să tratez cu actorii şi tot restul. O să am succes.

Billy ştia prea bine că prietenul lui n-avea deloc aptitudini în relaţiile cu oamenii, dar îi era loial; din păcate, nu-şi putea păstra mult timp un serviciu, chiar dacă se străduia, căci îşi repeta de nenumărate ori greşelile.

— Producţia nu e de tine, Kev, zise Billy, pe când o escortă servilă a aeroportului le făcea loc cu coatele spre o uşă privată de securitate.

— Atunci, de ce n-aş scrie scenariul? propuse Kev, ţinându-se după el. O comedie cu prietenari, de genul *Marea mahmureală.* Şi partea bună – *tu* să fii protagonistul.

— Îmi pare rău să ţi-o spun, zise repede Billy, dar am angajamente serioase în următorii cinci ani.

Kev ridică din sprâncene.

— Ce naiba! Îţi baţi joc de mine?

— Mă tem că nu. Totul e semnat, parafat şi stabilit.

— Atunci aş putea să-ţi fiu manager, îndrăzni Kev, nedorind să renunţe. Ar merge. Aş fi un manager dat dracului.

— Am deja unul din ăsta, zise Billy, întrebându-se unde voia Kev să ajungă.

— Am nevoie de o slujbă, Billy, rosti Kev, devenind deodată serios. Trebe să plătesc pensie alimentară vacii cu care am fost căsătorit cinci minute. Am şi datorii până peste cap în New

York. Mi-am închipuit că, dacă mă întorc la LA., ai să-mi găsești ceva...

— Nu-ţi face griji, zise Billy, amintindu-și de zilele când dormise pe jos la Kev şi era falitul faliţilor, fără nicio perspectivă. Găsesc eu ceva.

— Sigur? zise Kev şi se lumină la faţă.

— Contează pe mine, îl asigură Billy. Nu te las eu de izbelişte.

Zicând acestea, intrară în salonul VIP, unde Billy a fost asaltat de și mai multe solicitări de autografe și de adoratoare.

Şi pe când Billy lua avionul, Venus îşi lua în primire armăsarul brazilian din poză. Îl chema Jorge şi era superb.

În clipa în care intră agale în apartamentul ei, păşind ţanţoş, puternic şi viril, cu ochii săi focoşi care trimiteau semnale pătimașe, ea era deja gata să facă sex. Venus nu pregeta niciodată să se ofere.

Jorge nu era chiar foarte sigur că dăduse norocul peste el. Într-o clipă, n-avea o leţcaie, dorind să devină model și lucrând între timp ca picolo la Cecconi din L.A. de câteva săptămâni, iar în cealaltă, era scos din anonimat de către un agent bătrân și mitocan care îi făcuse rost de un rol în filmuleţul lui Venus. Și, înainte să se dezmeticească, Venus îl și invitase la Vegas în weekend, iar acum era aici.

Venus îl primi sărutându-l pe obraji, iar apoi îl duse în apartamentul ei somptuos de la The Keys. Era un loc senzaţional – peste tot mobilă albă din piele și obiecte de lux. O statuie enormă a lui Buddha îi întâmpina pe musafiri în hol. Lumina difuză părea vrăjită, căci Venus trăsese toate jaluzele. Lumânările aromate îmbălsămau aerul.

Nu făcuseră încă dragoste, dar amândoi știau că era inevitabil.

Lui Venus nu-i plăcea să-și piardă timpul. La câteva minute după ce Jorge intră pe ușă, ea îl invită:

— Vino să-ţi arăt apartamentul.

Îl luă de mână și îl duse la pat, și, fără să rostească un cuvânt, amândoi începură să se dezbrace. Jorge rămase fără grai când o văzu pe Venus goală. Era superbă.

— Fă ceva! îi ordonă ea.

Jorge își reveni, îi pipăi sânii și o trânti pe pat cu o mișcare sigură, pe care ea o acceptă fără să crâcnească. Corpul lui gol se năpusti asupra ei, ca un șoim asupra prăzii, apoi intră în ea, penetrând-o năvalnic de mai multe ori, timp de 20 de minute întregi.

Actul lor sexual a fost o învălmășeală de limbi, secreții și poziții acrobatice. Era tot ce spera ea, ba chiar mai mult, căci lui Jorge îi lipsea priceperea, dar compensa prin forța brută și un penis uimitor de frumos și necircumcis. Jorge era un adevărat armăsar, pe lângă faptul că nu știa engleza, lucru care o excita și mai mult.

După ce terminară amândoi, Venus se declară în sinea ei nespus de mulțumită de noua ei jucărie sexuală. Era cu mult peste ultimele ei două cuceriri. De-abia aștepta să se laude cu el.

„Să te ia naiba, Billy Melina! Mi-a trecut iubirea pentru tine."

Aterizarea în Vegas a fost foarte dificilă. Fixată bine cu centura de locul ei, Max se gândi serios că avionul avea să se prăbușească și toți vor sfârși în flăcări. Sau doar Denver va avea parte de moartea asta cumplită, iar ea și Bobby vor scăpa ca prin minune.

Da, era un scenariu tare mișto. Billy va auzi de accident și va alerga la ea, cerându-și iertare pentru felul urât în care s-a purtat cu ea. Apoi, aveau să fugă imediat și să se căsătorească la una dintre acele capele trăsnite unde oficia un preot care aducea cu Elvis Presley.

Mișto. Bobby avea să le fie cavaler de onoare. Iar prietenul lui Harry, D.J.-ul, va pune cea mai bună muzică pentru această ocazie.

Chicoti la acest gând.

Avionul ateriză, rulă pe pistă și se zgudui la oprire. Nimeni nu muri în flăcări.

Bobby își desfăcu centura și veni la ea.

— Mă bucur că te văd zâmbind, zise el, aplecându-se peste ea. O să petrecem un weekend grozav. Fără certuri – așa-i, surioară?

Habar nu avea el de ce zâmbea ea. Denver era moartă. Billy se întorcea la ea. Și totul era bine pe lume.

— Îmi pare rău, Bobby, zise ea cu blândețe. Ai dreptate, o să fie un weekend pe cinste. Îţi promit c-o să mă port frumos. Zâmbetul i se lăţi pe faţă. „Vezi să nu!!”

capitolul 27

Lucky se aşeză la birou, cu Danny pe undeva în spatele ei, pregătit să noteze totul la computer. Jeffrey stătea în faţa ei.

Îi aruncă lui Armand, care intra în birou, o privire lungă şi glacială. În faţa ei apăru un bărbat arogant, îmbrăcat impecabil, care nu arăta deloc rău, cu mustăcioara bine îngrijită şi ochii aspri şi reci. Omul care îl însoţea era mult mai şters şi părea uşor jenat. Lucky se considera o expertă în limbajul trupului, aşa că înţelese imediat – Armand Jordan era şeful, iar Fouad Khan, credinciosul său servitor.

După ce îi prezentă pe cei doi bărbaţi, Jeffrey adăugă: – îngăduiţi-mi să v-o prezint pe doamna Lucky Santangelo.

Armand nu-i întinse mâna. În schimb, dădu din cap cu nepăsare, fără să se uite în ochii ei. Fouad luă cuvântul:

— E o plăcere să întâlnesc o femeie de afaceri atât de remarcabilă ca dumneavoastră, zise el, făcându-l pe Armand să-i arunce o privire plină de mânie.

Lui Lucky nu-i scăpă câmpul energetic creat între cei doi bărbaţi. Fouad părea încântat că venise la ea, pe când Armand, deloc.

— Mulţumesc, zise ea, luând un cuţitaş de argint pentru deschis scrisori, cu inscripţia *Nu te pune niciodată cu un Santangelo.* Bobby i-l dăruise Crăciunul trecut – o amintire cu mottoul familiei.

— Domnilor, zise ea pe un ton rece, vă rog să luaţi loc.

— Ar trebui să trecem imediat la afaceri, îi spuse Armand lui Jeffrey din scaunul de piele cu spătar înalt, în care stătea ţeapăn. N-am timp de pierdut. Sunt sigur că nici dumneavoastră.

Lucky era amuzată de dificultatea evidentă a acelui bărbat de a trata cu o femeie. Mai întâlnise şi alţii ca el. Bărbaţi speriaţi de moarte în prezenţa unei femei puternice. Bărbaţi care începeau să tremure la gândul de a face afaceri cu o femeie. Bărbaţi care trebuiau întotdeauna să plătească pentru sex, altfel erau impotenţi.

A, da, avusese de-a face de multe ori cu bărbaţi ca Armand. Erau fiinţe jalnice, incapabile de sentimente, care aveau categoric nevoie de ajutor.

Se gândi că Jeffrey n-ar fi trebuit să-i ceară să participe la această întâlnire, pentru că nu avea nicio intenţie să se aventureze în afaceri cu netrebnicul arogant din faţa ei. În primul rând, nu avea nevoie de banii lui, iar în al doilea rând, nici de atitudinea lui misogină.

— Nu avem nimic concret despre care să discutăm, zise Jeffrey, dându-și brusc seama că Lucky nu avea să intre niciodată în afaceri cu Armand Jordan.

Această întâlnire era inutilă și ar face bine să-i pună capăt cât mai repede cu putinţă, pentru că, știind-o pe Lucky, n-avea nicio îndoială că va aduce în discuţie incidentul cu prostituatele, dacă îi venea cheful să-l pună în încurcătură pe Armand.

— Domnul Khan mi-a solicitat această întrevedere cu privire la viitoarea finanţare a unor proiecte importante pe care ar dori doamna Santangelo să le întreprindă, continuă Jeffrey. A considerat potrivit să ne bazăm pe aceleași principii, iar eu am fost de acord. Totuși...

— Trebuie că Fouad v-a lăsat o impresie greșită, interveni Armand cu grosolănie, tot neadresându-se lui Lucky personal. N-am venit aici să discut despre vreo viitoare finanţare. Am venit să cumpăr The Keys. Și pe deasupra, sunt dispus să plătesc oricât îmi cereţi.

Lucky îi aruncă lui Jeffrey o privire care însemna „Îţi baţi naibii joc de mine?”.

Fouad se cufundă mai adânc în scaun.

Danny își ridică ochii de pe laptop, pe deplin conștient că urmau necazuri. Știa mai bine ca oricine că Lucky detesta să piardă timpul, iar acea întrevedere nu era decât timp irosit iremediabil.

— Fără îndoială că a fost o mare neînţelegere, zise Jeffrey, potrivindu-și ochelarii pe nas. I-am spus foarte clar domnului Khan când mi-a făcut o vizită la biroul din New York că The Keys nu e de vânzare, se întoarse el spre Fouad. Nu-i așa?

Fouad se foi stingherit și încercă să spună ceva, dar Armand

scutură din cap, făcându-l să tacă.

— Nu cred că auziţi bine ce vă spun, zise Armand, vorbind foarte răspicat, de parcă s-ar fi adresat unui copil retardat. Vreau să cumpăr The Keys şi vă dau oricât cereţi. Asta nu-i o negociere, ci o ofertă pe care n-o puteţi refuza.

Lucky interveni în cele din urmă.

— Chiar aşa? întrebă ea, cu sarcasm în voce.

Armand făcu greşeala de a continua s-o ignore, adresându-se încă o dată lui Jeffrey.

— N-am timp de pierdut, zise el tăios. Trebuie să încheiem imediat afacerea asta.

— De ce atâta grabă? întrebă Lucky, jucându-se cu el.

— Avocaţii mei din New York aşteaptă să-i sunaţi, îi zise Armand lui Jeffrey. Mă aştept să le daţi un telefon chiar astăzi.

— Domnule Jordan, începu Lucky, obligându-l să se uite la ea. Deşi îmi dau seama că vă amăgiţi singur, cred că a sosit timpul să punem lucrurile la punct.

— Poftim? zise Armand pe un ton rece. Cu mine vorbiţi?

— The Keys nu e de vânzare nici pentru dumneavoastră, nici pentru altcineva, afirmă Lucky pe un ton la fel de tăios ca o daltă. Oricare ar fi oferta.

Armand îi aruncă o privire severă. Strâmbă din buze, arătându-și dezgustul că trebuia să vorbească despre afaceri cu o femeie. Pentru el era cât se poate de clar că ea era doar o figurantă și că Jeffrey Lonsdale era șeful.

— Poftim? repetă el, enervat că o femeie îndrăznea să i se adreseze cu atâta insolenţă.

— Sunteţi din America, domnule Jordan? îl întrebă Lucky, începând să suspecteze că provenea dintr-o ţară îndepărtată, cu idei învechite despre femei.

— Sigur că sunt american, răspunse el cu asprime în glas.

Cine naiba credea târfa asta că e el? Cum *îndrăznea* să-l ia la întrebări? Îi era atât de inferioară că situaţia devenea ridicolă. Dacă ar fi fost în Akramshar, ar fi azvârlit-o în închisoare pentru o lipsă de respect atât de revoltătoare.

— Aș pune totuși pariu că nu v-aţi născut aici, nu? continuă Lucky, tot bănuitoare.

— Domnul Jordan e originar din Orientul Mijlociu, zise Fouad, încercând să liniştească spiritele. A devenit cetăţean american la vârsta de opt ani.

Lui Armand nu-i venea să creadă ce auzea. Fouad tot trăncănea, de parcă el, Armand Jordan, dădea o probă în faţa târfei ăsteia cu tupeu. Fouad trebuia să-şi ţină gura şi încă repede.

— Pierdem timp preţios, zise el, stăpânindu-se să nu-şi iasă din fire. Nu vă daţi seama că oferta mea e prea bună ca s-o refuzaţi? Vă spun să stabiliţi un preţ. „Fă-o, târfo! Acum!”

Lucky ridică din sprânceană cu cinism.

— *Îmi spuneţi mie?*

„Începe”, îşi zise Danny. „Iar eu de-abia aştept!”

Armand refuză să cedeze. În sfârşit, întâlnind privirea lui Lucky, îşi repetă cuvintele.

— Da, zise el pe un ton aspru, vă spun.

— Hmmm, rosti Lucky, rămânând surprinzător de calmă. Lăsaţi-mă să vă dau un sfat preţios. Luă deschizătorul de scrisori gravat cu *Nu te pune niciodată cu un Santangelo* şi îl cântări în palmă. Pentru o clipă, Danny avu impresia că are să-l înjunghie pe bărbat. Dar nu o făcu, ci continuă să vorbească: Uite cum stă treaba, domnule Jordan. Dacă vreţi să mai faceţi afaceri în America, vă sugerez să vă învingeţi, oricât v-ar costa, vizibila frică de femei. Vă face să păreţi impotent şi slab, şi nu vreţi aşa ceva, nu?

Armand se uită chiorâş la ea, încercând să şi-o închipuie goală, târându-se în patru labe în timp ce el urina pe ea, căci acesta era exact genul de tratament pe care îl merita târfa asta.

— M-ai făcut să înţeleg foarte bine de ce femeile trebuie privite, dar nu ascultate, zise el în cele din urmă. Cum *îndrăzneşti* să pretinzi că mă cunoşti? Nu ştii *nimic* despre mine.

— Dar ştiu bine că eşti un ticălos, zise Lucky, pierzându-şi răbdarea să se mai joace cu el.

— Şi tu, replică Armand, cu venin în glas, nu eşti decât o femeie proastă şi neruşinată, lipsită total de minte.

Jeffrey începu să vorbească – dar Lucky îi făcu semn cu mâna să tacă.

— După cum am mai spus, zise Lucky adresându-i-se direct lui Armand, cu ochii ei negri ca noaptea ucigători ca ai unei feline, eşti un nenorocit cu ambele picioare înfipte bine în Evul Mediu. Aşa că îţi sugerez să încheiem chiar acum această conversaţie ridicolă. Îţi repet pentru ultima oară: The Keys nu e de vânzare. Să-ţi intre bine asta în capul ăla plin de prostii şi ieşi naibii afară din hotelul meu. Ah, da și, să nu uit, adăugă ea furioasă, cele două femei cu care ţi-ai tras-o azi-noapte vor banii pe care li-i datorezi. Așa că fii bărbat măcar odată și plătește-le.

Lui Danny îi venea să aplaude. Cine mai avea un șef atât de hotărât și de perfect precum Lucky Santangelo? Era unică.

Cuprins de o furie oarbă, Armand se ridică brusc și se îndreptă în grabă spre ușă. Când ajunse acolo se opri și se întoarse, ignorându-l pe Fouad care încerca să îl conducă afară. Aruncându-i o privire cruntă lui Lucky, își scuipă ultimele cuvinte:

— Ticăloaso, te asigur că nu se sfârșește aici, că e doar începutul unei bătălii pe care o vei pierde. Așa că dă-te jos de pe calul tău înalt și întoarce-te în dormitor unde ți-e locul. The Keys o să fie al meu – nimeni și nimic nu mă va opri să-l am. Ai grijă, pentru că voi face orice să-l obțin. Iar când spun orice, chiar vorbesc serios. Iar asta, draga mea, nu e amenințare, ci cruda realitate.

Lucky se ridică în picioare, cu ochii negri trimiţând semnale periculoase. Se săturase de neisprăvitul acela îmbrăcat în haine de firmă.

— Pleacă dracului din hotelul meu, prostănacule. Și nu te mai deranja să te întorci. Pentru că, dacă o faci, îți promit că vei regreta.

Înainte ca Armand să-i poată răspunde, Fouad îl scoase pe ușă afară.

Iar din punctul de vedere al lui Fouad, asta era ceva ce nu se va întâmpla niciodată.

capitolul 28

Ajungând La The Keys, Max se simţea ca şi cum venea acasă, căci cunoştea locul la fel de bine ca pe casa ei din Malibu. Înotase în fiecare piscină, profitase de toate facilităţile cu care erau dotate spa-urile, mâncase la toate restaurantele, făcuse cumpărături la toate magazinele de firmă şi explorase de nenumărate ori grădinile luxuriante. La hotel avea propriul ei apartament, situat la un etaj special amenajat pentru familie şi prieteni.

În apartamentul lui Lucky nu avea voie să intre nimeni.

„Este oaza mea de pace şi linişte", îi explicase Lucky când începuse să-şi petreacă mai mult timp în Las Vegas. „Copiii nu au voie decât invitaţi."

La început, Max se enervase când mama ei le spusese tuturor să respecte această regulă. Însă mama ei era Lucky Santangelo şi toată lumea ştia că Lucky făcea numai cum o tăia capul. Acum Max ştia că putea să vină şi să plece după bunul plac *şi* să-şi invite prietenii oricând avea chef. Era o treabă foarte mişto, în special când erau prin preajmă fraţii ei mai mici, Gino Jr. şi Leonardo, fratele ei vitreg. Din fericire, cei doi băieţi plecaseră în Europa pe toată durata verii, împreună cu un însoţitor. Lennie venise cu ideea ca ei să vadă şi altceva decât Beverly Hills şi Las Vegas. Max era în culmea fericirii că scăpase de ei; amândoi erau mai mici decât ea şi foarte enervanţi, mai ales când trebuiau să stea cu toţii în Vegas.

Bobby stabilise să-l aştepte Lamborghiniul la aeroport, aşa că, în momentul în care ajunseră acolo, el şi cu Denver porniră la drum. Un SUV îi luă pe Max, Harry şi Paco direct la hotel.

— Eşti *sigur* că Paco e gay? îi şopti Max lui Harry în drum spre The Keys. Mie nu mi se pare.

— Gura, o certă Harry, făcându-se roşu ca sfecla la faţă. Ce tâmpenii mai spui şi tu!

— Doar am întrebat, i-o întoarse Max iritată, gândindu-se că Harry ar trebui să fie mai drăguţ cu ea, dat fiind că ea îl lăsase

pe noul lui prieten să meargă cu avionul lui Bobby. Nu-i nevoie să te burzuluieşti la mine.

— E la doi paşi de noi, şuieră Harry. Ce pana mea – mai taci din gură!

Super... Avea să fie o petrecere de milioane. Bobby era prost dispus, Harry se purta ca un bou, ea n-avea prieten, iar Cookie nu-l va lăsa pe drogatul ăla în pace după ce ajungeau.

Va fi de vis. Mai bine se îneca acum într-una dintre piscine.

— Ce drăguţ din partea ta – e mașina mea preferată, spuse Denver pe un ton reţinut, pe când se aşeza cu grijă pe locul de lângă şofer din Lamborghini. Îmi place că nu iese în evidenţă.

— Hei, spuse Bobby, zâmbind vioi. Un băiat trebuie să aibă niște jucării.

— Iar tu ești băiatul *ăla,* îi răspunse ea. Nu se putu abţine să nu râdă, pentru că era adevărat.

Uneori, Bobby părea foarte serios, dar nu-i putea rezista când era glumeţ. Avionul privat, mașina la modă – toate erau niște jucării pentru băieţi mari. El nu va recunoaște asta niciodată, dar avea gusturi foarte scumpe.

— Apropo, spuse Bobby, ambalând motorul, ghici cu cine m-am întâlnit pe aeroportul din New York?

— Stai să ghicesc... Cu Papa? Cu preşedintele?

— Ești foarte amuzantă.

— Încerc.

— Cu Annabelle Maestro.

— Iisuse! Nu cu Annabelle, spuse Denver, amintindu-și de prietena ei din școală care o tratase mereu ca pe o rudă săracă – deși nu erau nici măcar înrudite. Iar când mama lui Annabelle, steaua de cinema, fusese ucisă, iar Denver îl apărase la proces pe celebrul tată al lui Annabelle, *tot* mai era tratată ca o rudă săracă, deși era o avocată respectabilă care lucra la o firmă de top în Beverly Hills. Ce mai face?

— E tot o javră împuţită, dar fără Frankie.

Acum Denver se gândea la „fostul" lui Annabelle – Frankie Romano, dependentul de cocaină, care fusese odată cel mai bun prieten al lui Bobby.

— Ei bine, zise ea, amintindu-și cât de arogantă era Annabelle, nu cred că se va mai schimba vreodată. Ce ți-a spus?

Bobby se hotărî să nu-i dezvăluie lui Denver că Annabelle spusese despre ea că e „un fel de potaie”.

— Nu prea multe, îi zise el, înscriindu-se în trafic. Tot turuia despre cartea pe care a publicat-o.

— O, da, *Viața mea – Prințesa de la Hollywood dezvăluie totul.* Ce prostie patentată!

— Să înțeleg că nu ești una dintre admiratoarele ei? o întrebă Bobby amuzat.

— Să fii sigur că nu, îi spuse Denver scuturând din cap. Annabelle a fost mereu dificilă. Nu-i așa că-ți amintești cum era în liceu?

Da, își amintea de Annabelle, dar prefera să uite. El și cu M.J. o regulaseră la balul de absolvire – cu consimțământul ei – când se îmbătaseră cu toții. Nu va spune asta nimănui, cu atât mai puțin lui Denver, care cu siguranță nu ar fi fericită să audă așa ceva.

— Cred că Frankie a scăpat ușor, îndrăzni Bobby, pe când trecu ca glonțul în fața unui Cadillac.

— Cred că amândoi, spuse Denver, punând repede capăt subiectului. Annabelle Maestro era ultima persoană de care avea chef să vorbească acum. Iar Frankie Romano era un ratat total.

— Când ajungem la hotel, spuse Bobby, despachetează și pune-ți ceva lejer pe tine.

— De ce?

El îi zâmbi larg.

— O să vezi, îi spuse el, în timp ce rata la mustață un pieton care traversa aiurea.

— Misteriosule, îi șopti ea, plăcându-i la nebunie că era romantic.

— Da, îi spuse el, zâmbind în continuare. Nu-i așa că-ți place?

„Da, Bobby, da.”

— Am ajuns și îmi place la nebunie, cântă Cookie când își scoase picioarele bronzate din mașina lui Frankie, arătându-i

omului din parcare fusta mini, sub care nu purta chiloţi.

Frankie nu se obosise să rezerve o cameră, căci Cookie îi spusese că se va ocupa cineva de asta. Nu îşi dăduse seama că aveau să stea în locul pe care Max îl numea etajul Santangelo. Când coborâră din lift, iar se simţea excitat, deşi Cookie i-o trăsese în maşină. Vegasul avea acest efect asupra lui: puţin sex, ceva jocuri de noroc.

O negresă încruntată, mai în vârstă, stătea la recepţia din faţa liftului cu o listă lungă de invitaţi.

— Hei, Betty! îi spuse Cookie, dând să o îmbrăţişeze cu afecţiune. Stăm în camera obişnuită?

Betty îl examina cu dezaprobare pe Frankie din cap până în picioare.

— E-n regulă, spuse Cookie binedispusă. E prietenul meu.

Betty îşi puse ochelarii de vedere şi consultă lista.

— Şi cum îl cheamă?

— Frankie Romano, îi spuse el iritat. Şi nici să nu te gândeşti să ne dai o cameră – avem nevoie de un apartament. Şi asigură-te să ajungă la mine orice telefon primesc. Mă cheamă Romano. ROM...

— Ştiu cum se scrie Romano, îi replică Betty cu sarcasm. Şi cred că toate apartamentele sunt rezervate.

— Ei bine, scoate pe alţii dintr-unul, îi ceru Frankie, uitându-se urât la ea. Lucky ar vrea să am parte de confort.

Frankie şi Betty se uitau fix unul la altul, şi nu prieteneşte.

— O să văd ce se poate face, îi spuse Betty în cele din urmă, umblând prin hârtii.

Frankie băgă mâna în buzunar şi puse o bancnotă de o sută de dolari pe tejghea.

— Vezi ce poţi să faci, scumpo.

Betty luă banii şi-i dădu înapoi.

— Nu-i nevoie.

— Te rog să-i iei, insistă Frankie şi-i împinse din nou spre ea.

— Nu, mulţumesc, făcu Betty, pe când îi dădea lui Cookie cartela magnetică a camerei.

Cookie o înşfacă şi-l trase pe Frankie după ea de la recepţie.

— Hai să mergem, îi spuse ea pe o voce cântată. Nu te pune

cu Betty, că poate fi foarte a dracu'. Se mai uită o dată la Betty.

— Un apartament, îi spuse el. Vezi ce faci. Betty tot nu-l băga în seamă.

— Eu și Max venim tot timpul aici, îl puse Cookie în temă, în timp ce se năpustea în marele dormitor albastru cu un balcon care dădea spre piscina principală. Asta e de obicei camera mea.

— M-ai auzit bine, îi spuse Frankie cu nemulţumire în glas. Avem nevoie de un apartament. Când ajunge Max aici, rezolvă.

— N-o lua în seamă pe Betty, îi zise Cookie. Își face doar meseria. O să fac rost de-un apartament, nu te mai agita atât.

— Ai face bine, îi spuse Frankie, în timp ce o apucă de fund și o strânse cu putere. Nu-mi place să stau prin spelunci.

— Să-ţi spun veştile bune, îl anunţă Cookie. Totul e moca – spa-ul, restaurantele, piscina, spectacolele. Numai să spui ce vrei și totul e gratis. Pescui din geantă o carte de credit auriu cu negru, pe care era scris numele ei. Asta este biletul meu de intrare, se lăudă ea. Lucky le-a dat anumitor persoane când s-a deschis The Keys. Marfă, nu?

Frankie își dorea și el un card la fel. Cum de Bobby nu-i dăduse niciodată unul?

Intră și valetul cu valizele lor. Frankie îi dădu bancnota de o sută de dolari pe care vaca aia de la recepţie refuzase să o primească. Era bine să se ducă vestea că venise un cheltuitor pe acolo.

Se întreba dacă acea carte de credit magică al lui Cookie acoperea și jocurile de noroc, apoi se încruntă la gândul că avea să piardă banii lui Lucky Santangelo în cazinoul *ei.* Ce lovitură avea să dea!

Gândindu-se la mama fâşneaţă a lui Bobby, își dădu seama că nu o mai văzuse de ceva vreme, de când se răcise prietenia dintre el și Bobby. Lucky și Lennie se purtaseră mereu frumos cu el. Erau un cuplu influent, pe lângă care trebuia să stai. Se decise să-i vadă mai des, să-i invite la clubul lui și să reînnoade prietenia.

Da. Avea să fie un weekend de pomină, iar Frankie Romano se aştepta să profite la maximum de ce avea Vegasul de oferit.

— Unde-o să stăm? întrebă Kev pe când se îmbarcau în avion.

Billy își dorise atât de mult să meargă la Vegas, încât nu se ostenise să se ocupe de detalii. Nu era o idee bună să stea la The Keys. O sună pe Bambi, PR-ul lui, și îi spuse să-l cazeze la Cavendish.

— Și de ce vrei să mergi la Vegas? îl întrebă Bambi curioasă. Te duci să vezi marele meci?

— Știi că nu mă dau în vânt după box.

— Atunci, zise Bambi, se întâmplă ceva și eu nu-s la curent?

— A nu, doar o să joc ca nebunul, împreună cu prietenul meu Kev, o liniști Billy.

— În regulă, spuse Bambi cam bosumflată. Nu uita că luni trebuie să vii la ședința foto pentru *Vanity Fair.*

— Nici prin gând nu-mi trece să lipsesc, Bamb.

— Așa spui acum, îi ţinu morală Bambi, îngrijorată că vedeta ei se pregătea să-i facă zile fripte. Totuși, ai făcut-o atunci pe reporterița aia de la *Rolling Stone* să aștepte trei ore, *apoi* ai decis să pui capăt interviului mai repede. Nu a fost foarte încântată și nu pot să spun că o învinovățesc.

— Această reporterița care n-a fost încântată voia să se culce cu mine, îi explică Billy. Știi cum sunt anumite reporterițe, vor să aibă doar beneficii.

— Ești băiat mare, Billy, îl admonestă Bambi. Cu siguranță că te poți descurca.

— Auzi, Bamb, schimbând el rapid subiectul, am o întrebare.

— Da?

— Când părinții ți-au dat numele de Bambi, se așteptau să devii starletă porno sau stripteuză?

— Billy, ai cam sărit calul!

— Întrebam și eu.

— O să-ți rezerv o vilă gratis la Cavendish, i-o taie scurt Bambi. Pa! Închise telefonul foarte sigură pe ea.

— Cum arată? vru să știe Kev, închipuindu-și o blondă apetisantă îmbrăcată în pantaloni scurți și cu un maiou prin care se i vedeau sfârcurile.

— Gândește-te cum o cheamă. Arată fix pe dos, îi spuse Bill.

E o javră care poate să-ţi reteze scula cu o singură muşcătură. Aşa că ia-ţi gândul de la ea.

— S-a-nţeles, îi spuse Kev, trecându-l fiori reci în timp ce îşi imagina scena.

Ace stătuse de câteva ori la The Keys cu Max, aşa că ştia cum mergeau lucrurile. Era o parcare subterană pentru familiile Santangelo/Golden şi invitaţii lor, aşa că se duse cu camioneta fix acolo. Omul de la parcare îl întâmpină ca pe un bun prieten. După un schimb de amabilităţi, îşi luă geanta de voiaj şi se duse sus cu un lift privat care îl lăsă la etajul Santangelo/Golden. Acolo îl întâmpină Betty, recepţionera între două vârste. Betty avea lista cu invitaţii care urmau să sosească. Din fericire, o cunoştea şi îi spuse pe scurt că voia să-i facă o surpriză lui Max, aşa că să nu sufle nicio vorbă că a fost pe aici.

Betty încuviinţă fericită. După ce avusese de-a face cu Cookie şi nenorocitul ei de prieten, Ace era o încântare – un tânăr arătos, înalt şi zvelt şi mereu politicos.

— Ai idee când ajunge Max aici? o întrebă el.

— Curând, îi răspunse Betty. Avionul familiei Stanislopoulos a aterizat acum 20 de minute.

— Ce anume?

— Avionul lui Bobby.

— A, da, spuse Ace, amintindu-şi cu cine avea de-a face.

Fratele lui Max avea un avion la dispoziţie, iar ea era sigur în el.

— O să aştept, spuse el, căutându-se prin buzunare ca să se asigure că mai era acolo cadoul pe care îl cumpărase pentru Max.

Cheltuise 250 de dolari pe un pandantiv de aur şi spera să-i placă. Era cel mai scump cadou pe care-l cumpărase cuiva.

— Am o curiozitate, spuse Denver când ajunseră în cele din urmă în apartamentul lui Bobby din The Keys. De ce e mama ta atât de fascinată de Vegas?

Bobby se duse la fereastră şi admiră priveliştea care îl atrăgea mereu.

— Bunicul din partea lui Lucky a construit unul dintre primele hoteluri de aici în anii '40, o lămuri el. Gino. L-ai cunoscut.

— Da? se miră Denver, desfăcându-şi valiza.

— Sau poate că nu, spuse Bobby, uitându-se din nou la ea. Dar în weekendul ăsta sigur vei face cunoştinţă cu el. Bunicul meu e mare pişicher. Obişnuia să umble cu Meyer Lansky[2], Jake, Lucky Luciano[3] – tot felul de gangsteri de pe timpuri. Pe atunci, tipii ăia controlau totul, iar Gino era la acelaşi nivel cu ei. I-a dat numele Lucky după cel al gangsterului – un fel de omagiu.

Denver se opri din ce făcea.

— Pe bune?

— Da. Mişto, nu?

— Cred şi eu.

— Oricum, Gino era în industria hotelieră, iar după zeci de ani, când a fugit din America din cauza acuzaţiilor de evaziune fiscală, Lucky i-a luat locul şi s-a implicat în construirea noului hotel. Avea cam 20 de ani pe atunci.

— E ceva.

— Să ştii că e. Asta-i mama. Are sânge în instalaţie, râse el. Umblă zvonul că l-a ameninţat pe un amărât în toiul nopţii că-i taie scula dacă nu tespecta costurile de construcţie pentru care semnase.

— Și s-a conformat?

— Tu ce crezi?

Denver era impresionată, dar şi îngrozită. Admirase dintotdeauna femeile puternice, dar poate că Lucky Santangelo sărise calul.

— Dar tu, Bobby? îndrăzni ea. Cât de greu ţi-a fost când a murit tatăl tău?

— Eram prea mic să-mi mai amintesc ceva.

— Iar Lucky a fost o mamă bună? Era tot timpul lângă tine?

— Ce-i cu toate întrebările astea, iubito? Parcă depun mărturie la proces.

— Doar vreau să ştiu mai multe despre tine. E-n regulă?

— Lucky e Lucky. E cea mai bună, îi spuse Bobby, venind spre

ea. Oricum, eu sunt aici, nu mă plâng, aşa că gata cu întrebările şi hai s-o pornim din loc. O să ai parte de o surpriză de proporţii.

— Şi anume?

— Dacă-ţi spun, îi zise el încetişor, nu ar mai fi o surpriză, nu?

— Ei bine, dacă pui lucrurile aşa...

Iar Denver îşi dădu seama că el o abătuse de la subiect. Nu va mai afla nimic nou despre Lucky. Bobby pusese capăt *acelei* discuţii.

După ce Armand plecă, Jeffrey se aşteptă ca Lucky să aibă multe de spus şi, sincer, nu ar fi învinovăţit-o. În schimb, ea nu scoase o vorbă, iar în momentul în care el începu să-şi ceară scuze, ea i-o tăie din start.

— Las-o baltă, îi spuse ea cu răceală. Cu toţii greşim.

Deşi părea calmă, în sinea ei clocotea de mânie. Armand Jordan era genul de bărbat pe care-l dispreţuia profund – un porc arogant, egoist şi şovin. O călca pe nervi faptul că Jeffrey o pusese în aceeaşi cameră cu ticălosul ăla. Poate că avocatul ei nu era atât de deştept pe cât îl credea ea sau poate că divorţul îi afecta capacităţile intelectuale.

— Danny, îi zise ea, pe un ton profesional. Spune-le celor de la recepţie să-l dea afară pe Armand Jordan din hotelul meu până la ora prânzului. Nu ştiu cum veţi proceda, dar nu vreau să-l mai văd la faţă.

Danny era din nou atent.

— Da, Lucky, îi spuse el. Voi avea grijă să se rezolve.

— Când termini cu asta, vreau să obţii toate informaţiile despre Armand Jordan. Se întoarse spre Jeffrey. Ar fi trebuit să ştiu totul despre el *înaintea* întâlnirii.

Jeffrey era stânjenit. Ştia că o dezamăgise pe Lucky, iar ăsta nu era un lucru bun, dat fiind că era cel mai important client pe care-l avea.

— Are una dintre cele mai prestigioase companii, începu el. Armand Jordan e în topul Forbes. Nu ţi-aş aduce...

— Pentru binele meu, îl întrerupse Lucky, nedorind să

asculte scuzele lui Jeffrey, trebuie să ştiu cu cine am de-a face. Mai *ales* atunci când mă ameninţă.

— Lucky, îmi cer din nou scuze...

— E timpul pentru şedinţa de consiliu, spuse ea, fără nicio expresie pe chip. Doar în ochii negri i se putea citi mânia. Să mergem. Nu vreau să mă las aşteptată.

Danny închise laptopul şi se ţinu după ei, întrebându-se cum reuşea Lucky să fie aşa de calmă. O fi Armand un miliardar şovin, dar dacă el, Danny, ar fi fost în locul lui Lucky, i-ar fi tras două peste faţă, de s-ar fi auzit la zeci de kilometri depărtare.

„A da, se gândi Danny visător. O palmă din acelea de modă veche pe care le dădeau vedetele de cinema: Bette Davis, Ava Gardner, Joan Crawford."

Danny închiriase şi se uitase cu emoţie la toate filmele lor; numai ţinutele lor îi provocaseră o stare euforică.

— Danny, îi spuse Lucky pe un ton ascuţit, întorcându-şi capul. Nu te mai ţine după noi şi ai grijă să fie dat afară acel om din hotel. Vreau să te asiguri că părăseşte acest hotel şi să-i spui lui Jerrod să dea de ştire tuturor să nu-l mai primească înapoi. *Comprende*{4}?

— Mă ocup acum, îi spuse Danny, fiind din nou atent. Sigur nu ai nevoie de mine la şedinţa de consiliu?

— Trimite-ţi unul dintre asistenţi la şedinţă.

— Sigur? întrebă mirat Danny; era dezamăgit, pentru că nu suporta să-i scape ceva.

— Da, îl repezi Lucky. Nu uita că Lenny soseşte la cinci. Să-i spui că mă găseşte în apartament. Odată ce ajunge acolo, nu vrem să fim deranjaţi sub nicio formă. Ai priceput?

— Da, repetă Danny.

— Spune-le lui Bobby şi lui Max că ne vom vedea mâine cu ei, la micul dejun. Şi ocupă-te de orice îţi cer ei sau prietenii lor în seara asta. Plătesc eu.

Danny încuviinţă. Înţelesese. De câte ori apărea Lennie în peisaj, Lucky îşi petrecea timpul doar cu el. Iar Danny era încredinţat că de aceea aveau o căsnicie atât de fericită şi de trainică.

Lucky îşi pusese în ordine priorităţile: nimeni şi nimic nu

intervenea între ea şi soţul ei.

capitolul 29

Armand spumega de furie. Niciodată – dar *niciodată* nu-i vorbise cineva pe un asemenea ton, cu atât mai puţin o femeie! Era peste măsură de mânios. Simţea că o să-i explodeze capul de nervi. Vedea numai negru în faţa ochilor. Fierbea de mânie.

În momentul în care părăsiră biroul lui Lucky, se duse la Fouad şi începu să arunce asupra lui o ploaie de invective, de parcă Fouad era vinovat de insuccesul întâlnirii lor.

— S-o ia dracu' pe curva aia! Şi tu să te duci în mă-ta! zbieră Armand, cu o venă pulsându-i pe frunte. *Târfă* nesimţită!

Fouad nu era sigur dacă acea înjurătură îi era adresată lui sau lui Lucky Santangelo. Nu mai conta. Deja se hotărâse să treacă peste acest incident, iar atunci când îşi va aranja toate afacerile, îi va spune *pa şi pusi* lui Armand Jordan. Abia aştepta să se întoarcă la New York.

Totuşi, în ciuda furiei care-l cuprinsese pe Armand, pe chipul lui nu se citea nimic. Îl avertizase pe Armand că The Keys nu era de vânzare, dar Armand insistase să o întâlnească pe Lucky. Dacă ar fi citit informaţiile pe care le strânsese asistentul lui Fouad despre Lucky Santangelo, şi-ar fi dat seama că nu era o femeie obişnuită. Lucky Santangelo era o forţă de temut. O femeie foarte influentă, cu un trecut dubios. O femeie puternică şi inteligentă care putea obţine orice îşi dorea. Pe deasupra, era şi frumoasă. Pe Fouad îl impresionară frumuseţea şi calmul de care dădea dovadă.

— Şi acum? întrebă Fouad, când Armand încetă în cele din urmă să ţipe. Să fac rost de un avion?

— Un avion? scrâşni Armand din dinţi şi încleştându-şi pumnii. De ce? Crezi că-mi iau tălpăşiţa? Crezi că plec de aici fără să-mi iau premiul?

Cum îşi închipuia Armand că putea să intre în posesia unei proprietăţi care nu era de vânzare? Ca om de afaceri, îşi dădea seama că nu se putea ajunge la nicio înţelegere. Mai ales după discuţia aprinsă cu Lucky Santangelo.

Toată situaţia era ridicolă. Armand se comporta ca un copil răzgâiat care nu primise o bicicletă de Crăciun. Cine putea să respecte un bărbat care se purta astfel? Lucky Santangelo şi avocatul ei probabil că râdeau de el acum. Armand se comportase groaznic la acea întâlnire. Făcuse de râs Jordan Developments.

— Nu o să vândă, Armand, îi spuse răbdător Fouad. Ai auzit-o. Nici ţie, nici nimănui altcuiva.

— Să o ia naiba. Vreau hotelul ăsta, Fouad. Şi ar fi timpul să-ţi intre în capul ăla sec că nu plecăm din Las Vegas până nu intru în posesia lui.

Peggy mânca un mic dejun copios în faţa piscinei de la Cavendish. Mai devreme îşi sunase fiul să vadă dacă avea chef să i se alăture, dar Armand nu răspundea la mobil şi nici la telefonul din apartament. Nu-i păsa, întrucât era sigură că părea o femeie misterioasă şi fermecătoare, îmbrăcată într-o rochie albă de vară, cu o pălărie de paie pe cap şi ochelari Chanel pe nas, aşa cum stătea singură la masă şi se uita la turiştii care treceau pe lângă ea şi la cuplurile tinere cu copii. Era încă devreme, aşa că jucătorii împătimiţi şi tipii de la petrecerile de burlaci nu-şi făcuseră încă apariţia.

Un bărbat între două vârste care avea pe el o cămaşă colorată, aflat la altă masă cu soţia lui supraponderală, nu putea să-şi ia ochii de la ea. Dorinţa se simţea în aer. Peggy o simţea de la o poştă.

Zâmbi în sinea ei. Îi plăcea Las Vegas. Era ca şi cum îşi amintea de tinereţea ei. Da, făcuse ceva vâlvă, căci era una dintre cele mai dorite şi vânate fete din oraş. Mulţi bărbaţi căzuseră pradă farmecelor ei. Preţuia acele clipe de neuitat.

Când îl văzuse pe Gino Santangelo, se cutremurase. Era un miracol că mai trăia. Trebuia să fi avut vreo 90 de ani, pentru că ultima noapte petrecută împreună avusese loc când el se apropia de 50 de ani, dar chiar şi atunci fusese în putere, un adevărat armăsar.

Se considera suficient de experimentată la 18 ani, dar Gino Santangelo îi arătase ce înseamnă să faci dragoste cu adevărat…

LAS VEGAS 1968

Peggy Lindquest şi Joe Piscarelli făceau un cuplu reuşit. Peggy arăta de milioane şi nici Joe nu era rău, încercând să pară un gangster din filme. Relaţia lor era destul de instabilă, din cauza geloziei care-i cuprindea pe amândoi. La 30 de ani, Joe se culcase cu multe, ceea ce însemna că avea multe foste prin lume. Relaţii de o noapte, de două şi aşa mai departe.

Peggy susţinuse că se culcase doar cu un alt bărbat înaintea lui – prietenul ei din liceu. Evident că minţea, dar din moment ce abia ajunsese în Vegas, Joe nu avea cum să afle.

Se certau ca chiorii, iar apoi se împăcau de parcă ar fi jucat într-un film porno. Aşa făceau ei.

Singurul lucru care o speria pe Peggy erau răbufnirile violente ale lui Joe; atunci când el se enerva, ea era nevoită să-şi petreacă noaptea pe la vreo prietenă. Joe venea întotdeauna să o ia a doua zi dimineaţă – şi lucrurile intrau pe făgaşul obişnuit. Dar prietenele lui Peggy o avertizau că Joe putea oricând să se înfurie şi să o lovească. Peggy refuza să creadă că Joe ar da în ea, într-o noapte îi sări ţandăra şi o izbi cu violenţă de un perete. Şocată, se duse cuprinsă de panică şi plângând la prietena ei, Veronica.

Veronica, o negresă superbă care dansa în spectacolul *FoUes Bergeres* la Tropicana, se ducea la o petrecere exclusivistă ce avea loc la Caesars Palace. Insistase ca Peggy să-şi şteargă lacrimile şi să vină cu ea. Peggy nici nu voia să audă, până când Veronica îi şopti la ureche: „S-ar putea să-şi facă apariţia Sinatra".

Frank Sinatra. Visul oricărei dansatoare.

Peggy se răzgândise, iar cele două s-au dus la petrecere, îmbrăcate de milioane.

Sinatra nu şi-a făcut apariţia, dar acolo era Gino Santangelo, un bărbat foarte cunoscut în Vegas.

Peggy încercă să fie cât mai şarmantă şi se duse la el. Nu-şi închipuia că va avea parte de o experienţă de neuitat. Bărbatul nu fusese poreclit degeaba Gino Berbecul.

După ce au sporovăit la petrecere, a invitat-o sus, în apartamentul său luxos, a întrebat-o dacă sânii ei sunt naturali, iar apoi a început să o dezbrace, până când a rămas în fața lui doar cu pantofii în picioare.

Nu era timidă. Pe scenă era, oricum, aproape goală.

El îi admiră trupul, băgându-și degetul în cele mai intime zone ale ei, și, când ajunse la concluzia că era pregătită, o duse în dormitor și o așeză pe pat cu picioarele desfăcute. Apoi îi făcu cunilingus încet, sigur pe el, până când o duse pe culmile plăcerii și îl rugă ea să i-o tragă.

Dar el nu a făcut-o. A lăsat-o să aștepte, până când i-a provocat un orgasm cu limba.

Ea stătea pe pat cuprinsă de pasiune, dornică să fie penetrată, uitând complet de Joe.

Dar Gino nu s-a grăbit, excitând-o și mai mult. A luat-o din pat și a dus-o la duș; doar atunci s-a dezbrăcat și el și a intrat cu ea. A început să o săpunească peste tot până când ea a ajuns din nou la orgasm, țipând de plăcere.

În cele din urmă, s-au întors în dormitor, unde a făcut dragoste cu ea timp de ore întregi, iar la răsăritul soarelui a trimis-o acasă într-un sedan cu șofer, iar apoi ea nu a mai auzit nimic de el.

Peggy avea ceva în minte, ceva de care nu fusese niciodată sigură și de care se întrebase mereu în sinea ei.

În decursul unei săptămâni din 1968, se culcase cu Joe Piscarelli, Gino Santangelo și regele Emir Amin Mohamed Jordan. După o lună era însărcinată.

Cine era oare tatăl biologic al lui Armand?

Să fi fost Joe Piscarelli, iubitul ei gangster în devenire?

Sau Gino Santangelo, cu care avusese o aventură de o noapte?

Sau fostul ei soț, regele Emir Amin Mohamed Jordan?

Era timpul să afle...

capitolul 30

Şedinţa de consiliu era pe cale să înceapă, iar după dimineaţa zbuciumată şi enervantă de care avusese parte, lui Lucky îi făcea plăcere să se afle în aceeaşi cameră cu investitorii ei – toţi emanau energie pozitivă.

Alex Woods era şi el acolo, stând într-un colţ şi bând o cafea.

Ea se îndreptă în direcţia lui.

— Mersi că ai venit, îi spuse ea, atingându-i braţul. Nu ştiam dacă ai să vii, dar mă bucur că ai făcut-o.

— Crezi că aş rata ziua de naştere a micuţei Max? îi răspunse el, uitându-se lung la ea.

— Drăguţ din partea ta că te-ai deranjat.

„Iar ea e atât de formală", remarcă el, aruncându-i încă o privire, de parcă voia să spună: „Am putea să facem dragoste ca nebunii, dar tu eşti tot nebună după soţul tău".

— Ştiu ce ocupat eşti.

— Niciodată pentru tine, Lucky, îi răspunse el, fixând-o cu privirea.

— În regulă, spuse ea, sperând să detensioneze atmosfera. Să nu ne lăsăm duşi de val.

El pescui un pachet de ţigări din buzunar şi dădu să-şi aprindă una.

— Nu se fumează aici! îl admonestă ea.

El se uită mirat.

— Îţi baţi joc de mine?

— Te rog, Alex, fă-o pentru mine. M-am lăsat şi nu vreau să mă apuc din nou.

— Nu vrei, nu?

— Nu, mulţumesc.

Puse ţigara la loc în buzunar.

— Când se întoarce Lennie? o întrebă el.

— Nu m-ai mai întrebat asta o dată în L.A.?

— Si ce-are dacă te mai întreb o dată?

— Încetează, Alex, îi spuse ea, părând deodată nerăbdătoare.

Știu ce încerci să faci.
— Poftim?
— De ce nu ți-ai adus o iubită cu tine?
— Ce-ai zis?
— O iubită, Alex, repetă ea. O fată superbă care să te țină ocupat, ca Lennie să nu aibă impresia că încă îți mai place de mine.
— Aha, am înțeles, spuse Alex, mijindu-și ochii. Asta crezi tu?
— Nu cred, știu.
— Ei bine, spuse el sardonic, e bine de știut că orgoliul tău o duce bine-mersi în lumea fanteziei.
— Hai, lasă vrăjeala, Alex, îi spuse ea. De ce nu-ți faci o favoare și n-o suni pe una din haremul tău?
— De ce să fac asta?
— Pentru că ultimul lucru de care avem nevoie e să existe neînțelegeri între tine și Lennie, care ajunge mai târziu în această după-amiază, lucru pe care cred că ți l-am spus deja.
— Să te ia naiba, Santangelo, îi spuse Alex furios.
— Ce ți-ar mai plăcea, i-o întoarse ea.
— Iisuse! se văicări el. Ai luat-o razna!
— Amândoi, nu-i așa?
Înainte ca Alex să poată îngăima un răspuns, Gino veni la ei.
— Mă mir că voi doi nu v-ați combinat niciodată, remarcă el. Tot timpul sunteți la cuțite. Împreună ați face un cocteil exploziv.
— Ți se pare că arăt ca o asiatică? rosti tărăgănat Lucky.
— Am priceput, spuse Gino, râzând cu gura până la urechi. Lui Alex i se scoală doar pentru...
— Nici să nu îndrăznești! îl avertiză Lucky știind ce cuvânt jignitor avea să scoată Gino pe gură.
— Lasă-l să spună, îi spuse Alex cu un râs gâjâit. E bătrân, nu mai contează.
— Cui îi spui tu bătrân? se burzului Gino la el. Îți trebuie sânge să ajungi la vârsta mea și să mai stai pe două picioare.
— Și te respect pentru asta, îi spuse Alex. Ești eroul meu, Gino. Vreau să fiu ca tine când voi crește mare.

— Pentru numele lui Dumnezeu! făcu Lucky. De ce nu vă duceţi să v-o frecaţi în cerc şi să isprăviţi odată?

— Este fiica ta, îi aduse aminte Alex.

— Da, fu de acord Gino, râzând iar zgomotos. Ea e fiul pe care nu l-am avut niciodată.

— Ai *avut* un fiu, pe Dario, îi aminti Lucky. Şi nu trebuie să-l nesocoteşti doar pentru că era gay.

— Puştoaico, n-am vrut să spun...

— Ştii ceva? Să vă ia naiba pe amândoi, spuse ea, scuturând din cap. Sunteţi doi copii mari, așa că hârjoniţi-vă cât vreţi. Cam ăsta-i nivelul vostru.

— Hei, obiectă Gino. Așa vorbeşti tu cu taică-tu?

Lucky scutură din nou din cap. Câteodată, Gino parcă era un copil.

— Unde e Paige? întrebă ea. N-ar trebui să aibă grijă de tine?

— N-apuc eu ziua aia când o să aibă careva grijă de mine, gâfâi Gino. Oi fi eu bătrân, da' n-am murit încă. Oricum e la Cavendish și se ocupă de salonul ăla de rahat.

— Ce e în neregulă cu salonul de acolo?

— Are o fată deosebită acolo la Cavendish. Ce știu *eu?*

— OK, am priceput. Îţi sugerez ţie și lui Alex să luaţi loc și să începem odată ședinţa asta.

Și așa se și întâmplă, ședinţa avu loc și totul se desfășură foarte bine. Toată lumea era uimită de cât de bine mergeau lucrurile la The Keys, în ciuda economiei şubrede. Hotelul funcţiona la capacitatea maximă. Cazinoul nu putea fi mai aglomerat. Pe deasupra, mai era și o lungă listă de așteptare pentru cei care voiau să cumpere unul dintre apartamentele care valorau milioane de dolari.

La jumătatea ședinţei, veni și Venus să facă act de prezenţă, vrăjindu-i pe toţi cu părul ei blond și cu șarmul de vedetă. Venus știa cu siguranţă cum să atragă atenţia asupra ei.

După aceea, se duseră la prânz, iar Lucky avu grijă să evite o confruntare cu Alex. Ar fi fost prea stânjenitor. Își dorea ca el să se căsătorească sau să aibă o relaţie stabilă. Alex dezlănţuit prezenta un pericol. Din păcate, încă mai erau foarte atrași unul de celălalt. Iar dacă Lennie nu era prin preajmă...

„Nu!” își spuse ea cu severitate.

„Nici să nu te gândești la așa ceva!”

Jorge nu obişnuia să joace, însă Venus, da, iar după ce își făcu apariţia la şedinţa de consiliu, simţea nevoia de ceva acţiune. Jocurile de noroc o excitau mereu, mai ales când câştiga.

Când intră la cazinoul din The Keys, Jorge simţi că-i vine rău. Câtă opulenţă, câţi oameni care își aruncau banii pe fereastră. Ca să nu mai pomenim de barmanii arătoşi şi chelneriţele care satisfăceau toate cerinţele clienţilor.

Se întrebă imediat dacă putea obţine o slujbă acolo, căci era suficient de isteţ să-şi dea seama că relaţia cu Venus n-avea să dureze, iar când ea se va plictisi – ceea ce se va întâmpla – de el ce se va alege? Trebuia să se ducă înapoi la Los Angeles și la agenta aia grasă și obsedată de sex cu care fusese nevoit să se culce doar ca să obţină un post la ședinţa foto a lui Venus?

Nu, Jorge nu fugise din Rio de sărăcie, unde crescuse de unul singur, ca să devină o jucărie în mâinile unor americance excitate.

Venus era deosebită, dar era prea celebră pentru el, iar la patruzeci și ceva de ani, prea bătrână – deși era într-o formă excelentă, având un corp fără cusur și coapse musculoase. Mai devreme, în timp ce îi făcea sex oral, aproape îl strangulase cu coapsele ei puternice. Plin de secreţiile ei, trebuise să tușească și să geamă ca să-i dea drumul.

Jorge se dădu înapoi în timp ce două gorile o însoţeau pe Venus prin cazinou. Curând văzu că începeau să se adune oameni în jurul ei și se întreba cum era să fii atât de celebru.

Intr-o zi... odată, își jură că va afla.

— Mai ţii minte când ai luat lăţei de la o vagaboandă cu care ţi-ai tras-o, apoi te-ai chinuit să-i bagi o scuză lui Venus? îl întrebă Kev râzând în hohote. Ce vremuri, moșule, ce vremuri!

— Poate pentru tine, i-o întoarse Billy, zâmbind șters. A trebuit să-i spun lu' Venus că am luat lăţei de la o căcăstoare. Să n-ai impresia că m-a crezut.

Kev pufni în râs.

— Da, alea erau vremurile bune. Ce dor mi-e de ele!

Acum se aflau într-o vilă de lux la Cavendish, iar Kev era înnebunit să joace; tot îl îmboldea pe Billy să facă la fel.

— Tre' să dau nişte telefoane de afaceri, spuse Billy, dându-i câteva bancnote de o sută de dolari lui Kev. Pune-le pe şapte. Şi ai grijă să câştig.

— Da' cum să nu? mormăi Kevin, luă banii şi se făcu nevăzut. Ne vedem în cazinou.

— În zece minute, promise Billy. Nu uita – pe şapte.

După ce Kev plecă, Billy se tot învârti de colo-colo un minut sau două, apoi o sună pe Max pe telefonul mobil. Niciun răspuns. Nu era sigur dacă să-i lase sau nu un mesaj, apoi hotărî să nu. Mai bine vorbea personal cu ea.

Deşi nu-i stătea în fire, îi era oarecum frică de ce avea să-i spună ea. Oare se va bucura că a venit după ea în Vegas? Sau o să-i dea papucii?

Trebuia să aştepte şi avea să vadă.

capitolul 31

— Te-ai gândit vreodată să renunţi la codiţe? o întrebă Frankie, pe când el şi Cookie stăteau tolăniţi unul lângă altul în capul patului din camera lor de hotel, împărţind o ţigară cu marijuana.

— Poftim? făcu Cookie, trăgând imediat de codiţele în stil Caraibe pe care Ie considera cartea ei de vizită. Nu s-a mai plâns nimeni de ele.

— Mă gândeam să adopţi o imagine mai naturală, îi sugeră Frankie.

— Parcă eşti taică-miu, îi spuse Cookie, trăgând din ţigară. Îmi plac la nebunie codiţele mele. Cine vrea să arate ca orice altă fată din Los Angeles?

— Tu niciodată n-ai să arăţi ca ele, insistă Frankie, luându-i jointul dintre degete şi trăgând cu nesaţ. Tu eşti originală.

— Atunci de ce mai întrebi? îl pistonă Cookie, gândindu-se că, puriu cum era, Frankie avea minţile acasă. Se descurca bine şi în pat. Avea tot felul de droguri la dispoziţie şi era o plăcere să fii prin preajma lui. Nu era plictisitor ca Ace, prietenul lui Max. Şi nici vreun ciudat ca Harry – deşi îi era cel mai bun prieten, trebuia să admită că era cam excentric uneori.

— Ori de câte ori mi-o sugi, mă loveşti cu codiţele în biluţe, îi spuse Frankie, expirând rotocoale subţiri de fum.

— Ce scârbos! râse Cookie. N-aş vrea să rănesc preţioasele tale *cojones.*

— N-ai vrea, nu? o tachină Frankie.

— Nu, pentru că atunci nu ţi s-ar mai scula.

— Ce gură spurcată ai!

— Şi nu-i aşa că-ţi place? îl întrebă Cookie, rostogolindu-se şi urcându-se pe el. Şi mă rog, adăugă ea, cu cine ai vrea să semăn?

— Cu Janet Jackson în culmea gloriei, îi spuse Frankie, făcându-i cu ochiul. Eşti la fel de drăguţă ca ea.

Cookie chicoti din nou şi îi luă jointul din mână.

— O Janet Jackson *slabă,* îi spuse ea cu aplomb. Şi cu ţâţe mai

mişto.

— Stai aşa, obiectă Frankie, dând-o jos de pe el. Trebuie să recunoşti că femeia are nişte ţâţe super tari, doar le-am văzut cu toţii la Super Bowl.

— Şi eu n-am? făcu Cookie îmbufnată.

— Evident, ţâţe dulci.

— Ţâţe dulci, râse ea în hohote. De unde naibii ai scos-o şi pe *asta?*

— De la Mel Gibson mi-a venit ideea.

— Mai dă-l în puii mei pe Mei Gibson. Şi, oricum, i-a spus poliţistei ăleia „ţâţe lipicioase”.

— Tot aia e.

— Nu.

— Mi-a venit o idee.

— Ce anume?

— Mai bine mi-o sugi, ţâţe lipicioase, şi taci naibii din gură.

Lui Cookie îi plăcea să fie tratată ca un adult.

Surpriza lui Bobby consta într-o plimbare cu o ambarcaţiune particulară pe Lake Mead, un prânz târziu și rafinat și un chelner îndatoritor. Denver se putea lipsi de prânz și de chelner, dar nu îi spuse nimic, întrucât știa că Bobby era bine intenţionat.

Cu toate acestea, nu se putea abţine să nu mai tragă un ochi la BlackBerry ca să vadă ce se mai întâmpla în L.A. Își luă liberă vinerea, ceea ce nu constituia un pas înainte în carieră, dar Bobby insistase atât, și ce mai conta dacă ea se muta la Secţia Narcotice? Câștigase ultimul proces, îl evitase pe șeful ei excitat, iar de luni va începe cu forţe proaspete.

— Ce faci acolo? dori să știe Bobby, aplecându-se peste umărul ei.

— Verificam cum stau lucrurile la muncă.

— Nu, îi spuse el hotărât.

— Nu ce?

— Nu când suntem în prima noastră vacanţă.

— Bobby, îi aminti ea cu blândeţe, nu e o vacanţă, e un weekend.

— Și primul pe care-l petrecem împreună în altă parte, îi puse el în vedere, sărutând-o pe gât.
— În regulă, zise ea și închise telefonul. Cum vrea stăpânul.
— Ușurel! râse el. Nu sunt *chiar atât* de rău.
— Ești cam arogant.
— Eu credeam că sunt romantic.
— Ai dreptate, oftă ea. Las munca pe mai târziu.
— Mai târziu s-ar putea să mai am alte surprize pentru tine.
— Ooo... ceva ce să aștept cu nerăbdare?
— Ai să vezi tu.

— Am cântat odată pe stadionul Maracana din Rio, îl informă Venus pe Jorge; după succesul de care avusese parte la cazinou, acesta îi masa acum picioarele.
Câștigase 25 000 de dolari la blackjack, așa că era pe cai mari.
— Mii de oameni și eu pe scenă, își aminti ea. A fost o noapte de pomină.
— Da... Maracana, murmură Jorge.
Vorbea mai multă engleză decât credea Venus și înțelegea aproape totul, dar prefera să lase impresia că încă nu stăpânea engleza la perfecție. Era mai bine să nu afle că la zece ani, el și cu niște prieteni intraseră pe furiș pe stadionul Maracana și o văzuseră pe ea cântând. Încă își mai amintea ce erecție avusese în acea noapte.
Crescând într-o cocioabă cu două încăperi, alături de șapte frați și surori, fără tată și cu o mamă care trăia doar pentru carnaval, Jorge fusese nevoit să se întrețină singur. De la zece ani începuse să-i fure pe turiștii care vizitau Rio, iar de la 14 ani îi fura și le-o și trăgea, prinzând și puțină engleză de la ei. Când strânsese destui bani, făcuse rost de un pașaport și își cumpărase un bilet doar dus până la Los Angeles. Nu ducea lipsă de ambiție.
Acum ce să facă? Avea el 19 ani (Venus credea că are 20), dar era suficient de isteț încât să-și dea seama că acea supervedetă blondă era singura lui cale să reușească în viață.
Nu știa exact ce, dar în acest weekend era hotărât să facă *orice* pentru a consolida relația lor.

Hotărâtă să nu-și plângă de milă, Max intră în liftul care o duse sus. Harry și Paco plecaseră la farmacie să-și cumpere Dumnezeu știe ce. Harry era atât de amorezat, încât abia îl mai suporta.

Betty stătea la locul ei. Max o îmbrățișă rapid.

— A ajuns Cookie? o întrebă ea.

Betty dădu din cap că da, iar în ochii ei scrutători se citea dezaprobarea.

— Da, cu prietenul ăla al ei.

— A, da, Frankie, zâmbi Max, cunoscându-l prea bine. Cookie a tras lozul cel mare, nu?

— Cam bătrân pentru ea, remarcă Betty. Lingușitor și cu gura mare.

— Hei, cu toții o știm pe Cookie, spuse Max, luând un pumn de M&M de pe biroul lui Betty. E *mult* mai bine decât să aducă aici tot felul de dubioși în fiecare seară.

— Nu mi-au plăcut niciodată apucăturile fetei ăsteia, spuse Betty, strângând din buze. Trebuie strunită. Unde sunt părinții ei?

— *Știi* unde sunt, am mai vorbit despre asta, îi spuse Max. Apropo – fii pregătită. Harry are și el... un prieten. O să vină aici în câteva clipe.

Betty ridică din sprâncene.

— Un prieten?

— Fii serioasă, Bets, chicoti Max. *Știi* că Harry e gay.

— Da? întrebă ea cu răceală.

— Te rog nu mă enerva. Acuși e ziua mea și amândoi au prieten, în timp ce eu sunt singură. Mișto, nu?

— Nu-ți face griji, draga mea, o îmbărbătă Betty, gândindu-se la tipul care îi pregătea o surpriză. Oricum o să te distrezi de minune.

— Mersi, Bets, zise și o luă pe coridor spre apartamentul ei.

După ce băgă cardul în fanta de la ușă, intră.

— Surpriză! exclamă Ace, sărind să o întâmpine și zâmbindu-i larg. La mulți ani!

capitolul 32

Fără îndoială, cel mai jignitor lucru care i se întâmplase lui Armand a fost să fie dat afară de la The Keys – un afront la adresa demnității lui. Când Fouad îi zisese că trebuiau să plece, Armand refuzase să-l creadă. Nu putea să creadă așa ceva. Dar așa a fost, iar când patru oameni de pază zdraveni veniseră să-l dea afară de pe proprietate, își dăduse în cele din urmă seama că Fouad vorbise serios.

Armand nu plecă fără scandal. Îi amenință pe toți membrii personalului că-i va da afară când va prelua controlul asupra hotelului. Îl puse pe Fouad să le noteze numele și le spuse tuturor că în curând nu vor mai avea nicio slujbă. Clocotea de mânie.

Danny, care se învârtea pe acolo, se sperie de furia nestăvilită ce îl apucase pe acel bărbat; nu mai văzuse în viața lui un om atât de furibund.

Fouad chemase o limuzină. Presupusese că se vor duce direct la aeroport – chiar îi și lăsase un mesaj lui Peggy că aveau să o ia curând și pe ea.

Dar Armand avea alte planuri.

— Tu chiar crezi că aș pleca de-aici cu coada între picioare? îl întrebă furios Armand. De câte ori vrei să-ți repet? Te-ai dilit, Fouad? Nu mă asculți? Ești idiot?

„Da”, se gândi Fouad, „sunt un idiot pentru că îți suport potopul de invective. Murdărești orice atingi.”

— Rezervă-mi cel mai luxos apartament la Cavendish, îi porunci Armand, și încearcă să mă asculți măcar o dată, Fouad. Urmă o pauză ce nu prevestea nimic bun. Nu plecăm din Las Vegas până când The Keys nu e al meu. Curva aia nu va câștiga. Mai bine o omor decât să mă fac de râs. M-ai înțeles? MAI BINE O OMOR.

În urmă cu mulți ani, Peggy hotărâse că, dacă afla cine e adevăratul tată al lui Armand, nu avea să-i spună niciodată

fiului său. Armand credea că în vinele lui curge sânge albastru și ea nu voia să-i spulbere iluziile – dacă într-adevăr era o iluzie. Dacă nu era fiul regelui, consecințele puteau fi dezastruoase. Iar dacă afla regele, cine știe *ce* ar face? Pedepsele erau aspre în Akramshar, mai ales pentru femei. Putea fi lapidată, potrivit tradiției străvechi, sau condamnată la ani grei de închisoare pentru că nu acordase respectul cuvenit unui bărbat.

Nu că s-ar fi gândit Peggy să se întoarcă acolo. Nici prin gând nu-i trecea. Își făcuse o situație în America și aici va rămâne. Poate chiar în Vegas, dacă întâlnea bărbatul potrivit.

Pentru o femeie în jur de 60 de ani – oricât de bine arăta – nu prea avea de unde alege la New York. Bărbații bătrâni care se bazau pe Viagra ca să li se scoale căutau de obicei femei în jur de 30 de ani – sau, dacă nu găseau, de 40. Și ei ce-i rămânea? Vegasul, unde erau cazinouri pline de jucători bogați, care ar putea fi interesați de o roșcată apetisantă în floarea tinereții.

Ei bine... cam trecuse de prima tinerețe, dar ce conta?

După un mic dejun copios, se duse la spa, unde se răsfăță, gândindu-se cum va putea să se apropie suficient de mult de Gino Santangelo ca să obțină o mostră de ADN. Se uitase la suficiente episoade din CSI la televizor ca să știe că paternitatea putea fi stabilită ușor. Un fir de păr, un muc de țigară – pe internet erau reclame cu laboratoare cărora doar trebuia să le trimiți prin poștă mostra de ADN. Găsise unul chiar în Vegas, care – contra cost – garanta un răspuns în 24 de ore.

Peggy avea emoții. Se întrebase mereu cine e tatăl, iar acum putea afla.

— Ai auzit vreodată de un bărbat pe nume Gino Santangelo? o întrebă pe bruneta înaltă care-i aplica o mască facială.

Fata aproape se înecă.

— Gino Santangelo este unul dintre cei mai cunoscuți oameni din Vegas, spuse ea, coborând tonul. Fiica lui *a ridicat* hotelul acesta. Cei din familia Santangelo sunt capetele încoronate ale Vegasului.

— Gura, șuieră o blondă spălăcită, care îi făcea pedichiura lui Peggy. Nevastă-sa e acolo și-și face manichiura.

— Nevastă-sa? întrebă Peggy, uitându-se prin încăpere. Văzu

o femeie scundă cu o claie de păr arămiu cârlionţat şi cu un trup bine făcut. Femeia se ţinea bine, dar Peggy – expertă în asemenea lucruri – era convinsă că avea aproape 70 de ani.

Doamna Gino Santangelo. Poate că asta era ocazia pe care o aştepta Peggy.

Da, ocazia de a afla adevărul, şi era gata să profite de ea.

Odată cazat la Cavendish într-o vilă de lux izolată, Armand nu contenea să tune şi să fulgere despre cât de scârbit şi furios era în privinţa eşecului discuţiei dintre el şi Lucky Santangelo. I se părea de necrezut că o femeie putea să-i vorbească într-un mod atât de urât şi de jignitor, fără să fie pedepsită. Se înfiora la acest gând. Îşi tot amintea cuvintele ei şi simţea cum îl cuprinde din nou mânia.

— În ţara mea ar fi fost omorâtă cu pietre pentru lipsa de respect de care a dat dovadă, zbieră el, umblând de colo-colo. Eu sunt prinţ. M-ai auzit, Fouad? Un prinţ. Am sânge albastru. Nu e decât o ţărancă şi o curvă; *trebuie* pedepsită!

Fouad se uită fix la Armand şi-şi dădu seama că nu mai avea niciun control; pierduse orice contact cu realitatea. Chiar crezuse Armand că putea să vină la Vegas şi să cumpere o proprietate ca The Keys pocnind din degete? Era atât de convins de puterea şi de influenţa sa, încât credea că putea reuşi să facă orice?

De la chestia cu soţia lui Martin Constantine, Fouad simţise că era ceva în neregulă cu Armand. Părea că o ia razna, că puterea şi banii de care dispunea îi luaseră minţile. Acum se credea prinţ – ceea ce şi era –, dar acest titlu nobiliar nu avea nicio valoare în America.

— Ştii, zbieră el, fixându-l pe Fouad cu o privire de om nebun, că într-o zi voi stăpâni Akramshar. Eu voi fi rege.

— Credeam că intenţionezi să rămâi în America, îi spuse Fouad, şocat de ideea lui Armand.

— Tatăl meu se aşteaptă ca eu să preiau frâiele, spuse Armand înfierbântat. Crezi că l-aş dezamăgi? Dacă ai impresia asta eşti un bou, un cretin *patentat*. După câteva secunde, Armand reluă: Fouad, m-am gândit că ar cam trebui să mă

descotorosesc de tine, pentru că ești inutil.

Fouad era iar luat prin surprindere. Crescuse în Akramshar ca fiu al unei gărzi de la palat și auzise aceste insulte din partea regelui. Cuvântul „inutil” era una dintre insultele preferate ale regelui; o folosea când voia să-și jignească nevestele, supușii, copiii – pe oricine considera că merita să fie umilit. Scuipa aceste cuvinte veninoase, care păreau mai rele decât orice înjurătură.

Oare Armand începea să semene din ce în ce mai mult cu tatăl lui?

Oare suferea de megalomanie?

Chiar credea că atunci când va muri regele Emir Amin Mohamed Jordan, el va ajunge rege în Akramshar?

Era imposibil. Ceilalţi fii ai regelui nu aveau să i-o permită niciodată. S-o fi născut Armand în Akramshar și trăise acolo opt ani, dar își părăsise patria și devenise un om de afaceri american putred de bogat. Nu avea să fie niciodată primit înapoi. Fouad aflase că singurul motiv pentru care regele îi acorda atâta atenţie lui Armand era că putea transfera bani prin intermediul proprietăților și firmelor lui. In America i se spunea spălare de bani.

— Vreau să afli totul despre Lucky Santangelo, îi porunci deodată Armand. Dosarul ăla. Unde e? Dă-mi-l acum!

— Te referi la dosarul pe care n-ai vrut să-l citești? îl întrebă ironic Fouad, neputând să nu-l înțepe un pic.

— Îl vreau *acum,* ridică tonul Armand. Acum.

— O să ţi-l trimit.

— Ce curvă impertinentă, șuieră Armand printre dinţi. Va plăti scump pentru că m-a înfruntat.

Fouad nu putea să-și dea seama cum de ajunsese Armand la concluzia că Lucky Santangelo îl sfidase. Pur și simplu îi refuzase oferta de a cumpăra The Keys. Atâta tot. Dar cu siguranţă că asta îl făcuse să aleagă calea răzbunării.

— Mai bine plec, spuse Fouad pe un ton egal. Ai nevoie de liniște.

— Nu. Am *nevoie* de două curve cât timp mă gândesc ce-o să fac, spumegă Armand, negru la faţă de supărare. Ocupă-te! Le

vreau aici imediat!

Aici ajunsese – să cheme prostituate pentru a-i satisface lui Armand plăcerile perverse?

Nu, până aici. Nu mai voia să facă așa ceva.

Ducându-se la birou, luă carnețelul hotelului și scrise un număr de telefon.

— Poftim, spuse el, înmânându-i carnețelul lui Armand. Mai bine suni tu.

Și până să apuce să spună Armand ceva, o șterse englezește.

„Ce bărbat de doi bani e Fouad ăsta”, se gândi Armand. „De ce naiba îi mai tolerez caracterul infect, soția americancă și tâmpiții ăia de copii?”

Nu că i-ar fi văzut vreodată pe copiii lui Fouad; de fapt, o întâlnise pe soția lui de două ori. Era o blondă plictisitoare și ștearsă din Tennessee, care nici nu arăta cine știe ce. Îl stricase pe Fouad, îl transformase într-un om supus, incapabil să funcționeze cum trebuie în lumea afacerilor. *De aceea* eșuase întâlnirea în urma căreia urma să preia controlul asupra lui The Keys. Soția lui Fouad îi tăiase boașele, ceea ce-l făcea slab și ineficient. Lucky Santangelo îi simțise slăbiciunea și o folosise împotriva lui. Curvă intrigantă!

Da, Armand era sigur de asta. Acum trebuia să se ocupe el personal ca vânzarea să aibă loc.

Se învârtea prin livingul din vilă – nu era la fel de luxoasă ca apartamentul prezidențial în care stătuse la The Keys.

După ceva vreme, puse niște linii de cocaină pe masă și le trase pe nas. Din fericire, mereu călătorea cu multe droguri la el – mulțumită traficantului din New York, care avea grijă să fie tot timpul bine aprovizionat.

Până să-i trimită Fouad informațiile despre Lucky Santangelo, se simțea pregătit nu numai să conducă Akramshar, ci și restul lumii. Era pe cai mari, furios și plin de resentimente. Trebuia să scape de sentimentul de frustrare, iscat din cauza faptului că nu primise ce-și dorise.

O sună pe Yvonne Le Crane.

Yvonne nu a fost încântată că sunase. Nu-i plăcea ca fetele ei să fie trase în piept. Dacă nu primeau suma de bani convenită,

însemna să-și îndese în noua geantă de la Prada un comision mai mic – momentan era obsedată de Prada. Când o sună Armand Jordan și îi ceru mai multe fete, a fost foarte rece la telefon, mai ales că o persoană importantă din Vegas se tot interesa de el.

— Nu mi-ai plătit fetele în întregime, îl acuză ea.

— Cele două femei pe care nu le-am plătit pentru serviciile speciale erau lipsite de experiență și profesionalism, afirmă Armand cu răceală. Serviciile tale au de suferit.

— Eu ofer cele mai bune servicii din Vegas, i-o întoarse Yvonne, simțindu-se insultată. Fetele mele sunt curate, frumoase și cinstite.

— Fetele tale sunt niște curve împuțite! răbufni Armand.

— Dacă asta crezi, atunci îți sugerez să încetăm colaborarea, precum și această conversație.

— Nu, nu vom înceta nimic, îi spuse Armand pe un ton tăios, pe când se înfuria și se apleca peste măsuța de cafea să mai tragă o linie de cocaină. Îmi vei trimite două fete cu sâni mari. Îți voi da 30 000 de dolari bani gheață. Să vină la șase. Eu sunt acum la Cavendish.

Yvonne nu mai scoase nicio vorbă câteva secunde. Nu avea încredere în Armand Jordan și, în ciuda faptului că nu-l văzuse niciodată, simțea că e dubios, ceea ce nu-i plăcea deloc. Mai multe dintre fetele pe care le trimisese la el i se plânseseră că e un pervers scârbos, iar asta nu prea le stătea în fire.

Totuși, își dădu seama că nu trebuia să-i trimită dintre fetele ei; putea să facă rost și din alte locuri. Armand Jordan era bolnav la cap; nu și-ar fi dat seama, căci tot ce făcea era să le umilească, așa că de ce nu? Până la urmă era o femeie de afaceri și nu putea să dea cu piciorul la 30 000 de dolari.

Da, se hotărî Yvonne, îi va trimite lui Armand Jordan exact genul de femei pe care le merita.

capitolul 33

După şedinţa de consiliu, Lucky se întâlni cu Danny, care o puse în temă cu accesul de furie al lui Armand.

— Ce porc misogin! exclamă ea. E nebun, dus cu pluta. Cine se mai crede şi ăsta?

Danny printase tot ce găsise despre Jordan Developments, dar, pe când Lucky frunzărea dosarul gros, descoperi că nu existau detalii despre viaţa personală a lui Armand. Pe Wikipedia nu se prea găsea nimic important; nu se ştia nici unde se născuse, ci doar că venise în America la opt ani, absolvise şcoala şi facultatea, iar mama lui, Peggy, o femeie de societate, se recăsătorise cu un bancher de investiţii – care murise. Cine fusese primul ei soţ? Cu siguranţă tatăl lui Armand. Nu se menţiona nicăieri dacă Armand avea nevastă, copii sau alte rude.

Se ştia doar că Armand Jordan era directorul executiv al Jordan Developments, care avea multe alte filiale.

Din cauza ameninţărilor lui cu privire la alte confruntări, Lucky simţea că trebuia să afle mai multe despre el.

Danny accesă diferite site-uri ale tabloidelor şi găsi câteva poze cu Armand la diferite evenimente din New York – întotdeauna la braţ cu o altă femeie.

În timp ce Danny se ocupa de asta, Lucky intră pe Mac şi se duse pe site-ul WireImage, tastă Armand Jordan în căsuţa de căutare şi găsi iarăşi poze – cu alte femei atrăgătoare.

Omul ieşea cu una în fiecare zi; nu li se dădea numele partenerelor lui. Ciudat. Mai apăreau în fotografii şi actriţe de mâna a doua, care îl însoţeau fiecare la un singur eveniment.

Uitându-se cu atenţie la pozele fetelor fără nume, Lucky îşi dădu seama că erau prostituate de lux sau escorte. Le recunoştea – atrăgătoare, scumpe şi anoste.

Când Danny se uită pe unul dintre site-urile cele mai exclusiviste de escorte – care-ţi cerea o taxă de intrare de 10 000 de dolari, pe care Lucky a fost de acord să o treacă pe cartea ei

de credit – dădu peste pozele mai multor fete cu care se afişase Armand.

— Ăstuia îi plac curvele! exclamă Danny, realizând că această anchetă era mult mai interesantă decât şedinţa de consiliu la care nu fusese prezent. Danny era tare fericit că dăduse peste o sământă de scandal.

— Cu siguranţă că da, fu de acord Lucky. Se pare că e unul dintre cei mai buni clienţi.

— Nu-i o surpriză atât de mare, pufni Danny. A chemat fete şi aici; aşa procedează el.

— Ştim la ce matroană a apelat? întrebă Lucky foarte curioasă.

— O să aflu eu, spuse Danny, care hotărî să nu-i spună lui Lucky că-l văzuse pe net pe Billy Melina conducând Ferrariul ei. Despre *ce* era vorba?

— Fă-o, îi spuse repede Lucky. Şi pune-mă în legătură cu matroana de la New York. Vreau să aflu mai mult despre domnul Jordan.

— Trebuie să mă văd cu M.J. până la cină, spuse Bobby, când ajunseră în cele din urmă înapoi la hotel. Nu te superi dacă te las singură o oră?

— Bobby, îl asigură Denver, nu trebuie să stai după fundul meu. Mă descurc şi singură. De fapt, o să am mai mult timp să lucrez pe laptop.

— Ţi-a mai zis cineva că eşti obsedată de muncă?

— Şi tu nu eşti? i-o întoarse ea pe un ton calm.

— *Touche,* îi spuse el, luându-şi sacoul. Ne vedem mai târziu, poate la cină. Doar tu şi cu mine. O să fie şi mai romantic decât la prânz.

— Credeam că o să ne vedem cu familia ta.

— Nu în seara asta, draga mea; azi vom fi doar noi.

— Cum aşa?

— Pentru că azi e doar seara noastră.

— Sună bine, zise ea, fiind încântată că nu va trebui să-i cunoască pe cei din clanul Santangelo/Golden până mâine.

— Eşti atât de... frumoasă, îi spuse el, aplecându-se să o

sărute. Să porţi ceva sexy.

— Doar dacă faci şi tu la fel, îl tachină ea, mângâindu-l pe obraz cu afecţiune.

— Dacă port chiloţi negri tanga e bine? glumi el.

— Pleacă de-aici, zise ea, zâmbind, imaginându-şi-l pe Bobby cu o pereche de chiloţi tanga negri pe el.

După ce el plecă, scoase telefonul BlackBerry şi trecu prin mesaje. Printre ele se găsea un mesaj de Sam. Era evident că el credea că făcea parte din nou din viaţa ei; nu se dădea bătut uşor.

Mă distrez de minune aici pe platou, nu mă bagă în seamă nici actorii, nici regizorul, decât când vor să le rescriu imediat o replică, apoi sunt Cel-mai-Tare și mă pupă toți în fund. Te-ai distra de minune ca o fină observatoare a specei umane ce ești. Cum e în Vegas? Ți-e dor de ouăle mele?

Denver zâmbi. Se referea la ouăle jumări pe care i le făcuse la New York atunci când petrecuse o noapte la el în apartament. Îi amintea într-un fel nu prea subtil că în trecut se culcaseră împreună. Și făcuseră sex.

Îi răspunse repede la mesaj.

La Vegas e marfă. M-am lăsat de ouăle jumări, acum îmi plac fierte. Succes cu ignoratul.

Apoi apăsă tasta TRIMITE înainte să se răzgândească. Erau prieteni, nimic mai mult, iar Bobby nu s-ar fi supărat dacă doi prieteni buni se tachinau. Sau poate s-ar supăra?

Ghinionul lui. Nu erau căsătoriți sau altceva.

„Uau!” se gândi ea. „Cum de mi-a trecut prin minte căsătoria? Cu siguranță n-am de gând.”

Și Leon îi dăduse un mesaj, dar se referea doar la muncă. Denver aprecia că anunţase ce avea de făcut săptămâna viitoare. De-abia aştepta să lucreze cu Leon, căci el voia să-i prindă pe traficanţii de droguri – în special peştii cei mici care stăteau pe lângă licee – şi care voiau să atragă în plasă copii de chiar 10 sau

11 ani. Leon era un tip serios, iar după ce lucrase la o firmă de avocatură din Beverly Hills apărându-i pe cei mai mult ca sigur vinovaţi, i se părea că, în sfârşit, făcea ceva cu adevărat important.

Ace, prietenul ei, era acolo. Stătea în faţa ei cu un zâmbet larg, ceea ce însemna că nu va fi singură de ziua ei. Se pare că Ace lăsase munca și condusese până în Vegas ca să fie cu ea. Ace era acolo. Ace o iubea, *Iupii!*

Dar de ce nu era fericită? De ce se simţea vinovată? De ce-şi dorea ca el să nu fi făcut această călătorie?

— Uau! exclamă Max, pe când Ace venea spre ea ca să o îmbrăţişeze. Asta-i o nebunie! Ce *faci* aici?

— Tu ce *crezi?* îi răspunse el. Sunt aici de ziua ta. N-aş fi lipsit pentru nimic în lume.

— Ce tare! reuși ea să îngaime, smulgându-se din brațele lui.

— Da, zise el, încă zâmbind. Mă gândeam că vrei să-ţi fiu aproape.

— Să știi că da, insistă ea. Doar că nu suntem singuri. Harry e jos cu un nou prieten. Iar Cookie e pe undeva și știu că nu te dai vânt să fii prin preajma vreunuia din ei.

— Mersi că m-ai avertizat, făcu Ace. Dar putem să ne furișăm undeva doar noi doi, nu?

— Nu pot, îi zise ea. Au venit aici pentru mine, așa că n-ar fi frumos din partea mea să-i las baltă. Oricum – *știi* că sunt cei mai buni prieteni ai mei.

— Da' eu ce sunt?

— Păi... prietenul meu, zise ea, aproape înecându-se cu acele cuvinte.

— Și de-aia nu vreau să ai de-a face cu acel gen de oameni, îi spuse el agitat. Nu te-am mai văzut de nu ştiu câte săptămâni, nu vreau să te împart.

Îi treceau o mie de gânduri prin cap. Se gândea la Billy și la modul neașteptat în care se purtase cu ea. Se gândea la singura lor partidă de sex pe nisip, la felul în care o atinsese, la ochii lui albaștri, la râsul înnebunitor și mușchii abdominali tari ca piatra.

Cum putea să-i spună lui Ace că nu mai era virgină? Doamne! Ar fi dezamăgit să știe că ea o făcuse deja cu altcineva, iar el o așteptase atâta vreme.

Ce prietenă rea era!

Îl înșelase.

Îi venea să plângă.

— Uite, îi spuse Ace, atingând-o pe braț. Nu te mai bosumfla. Dacă vrei neapărat, o să stăm cu Harry și Cookie, atâta vreme cât nu se droghează în fața mea. Știi că eu nu mă dau în vânt după rahaturile alea.

Domnul Corect. Prietenul ei. Nu avea să se înțeleagă cu Frankie, asta era sigur.

— Știi ceva? îi zise ea. Din moment ce ne vedem cu ei mâine-seară, la petrecerea de ziua mea, cred că putem să ne fofilăm azi și să facem ceva împreună.

— Așa mai vii de-acasă, îi spuse încântat Ace. Știam eu că ai să vezi lucrurile din perspectiva mea.

Stând pe pat și fumând un alt joint în timp ce răsfoia o revistă din Vegas, Frankie a fost uimit să descopere că Gerald M. – tatăl lui Cookie – avea concert la Cavendish în acea seară.

— Rahat! exclamă el, întrebându-se de ce Cookie nu îi spusese.

— Ce anume? întrebă Cookie, intrând în cameră cu cardul, arătând proaspătă după patru ore la coaforul unde îi desfăcuseră codițele. Durase mult, dar spera că merita.

Frankie nici nu se uită bine la ea.

— Tu știai că tac-tu apare la Cavendish în seara asta? o întrebă el. S-au vândut toate biletele.

Se duse spre pat, se duse în fața lui cu părul care îi cădea în bucle în jurul chipului ei drăguț și spuse:

— Mai dă-l dracu pe taică-miu. Îți place cum îmi stă părul?

— A da, părul tău, îi zise el neatent, aruncându-i o privire. E super, scumpo. Ți-am zis: fără regrete.

— Le-a luat o *veșnicie,* se plânse ea, așezându-se pe marginea patului.

— Cred și eu.

— Sigur îţi place? Îţi place cu adevărat? Arăt senzaţional?

— Evident că da, o minţi Frankie, căci nu era sigur dacă îi plăcea sau nu. Acum arăta ca orice negresă drăguţă, nu mai ieşea în evidenţă. Dar măcar avusese şi el o după-amiază liberă pentru jocuri. Pierduse la barbut, dar era sigur că în această seată va câştiga.

Până la urmă, era Frankie Romano. Întotdeauna ieşea învingător.

— Deci ce facem cu concertu'? o întrebă el. Eu zic să mergem.

— Pe bune?

— Da, pe bune.

— O să văd ce pot să fac.

capitolul 34

Lucky avea relații influente; suna și vorbea aproape cu oricine, iar dacă nu reușea, se ocupa Gino. După ce vorbi cu matroana de la New York care îi dăduse fetițe lui Armand Jordan și cu matroana din Las Vegas, Yvonne Le Crane, își dădu seama că tipul avea un anumit tipar. Alegea fetele cu care să fie văzut, iar dacă făcea sex cu ele, le umilea și își bătea joc de ele.

„Știam eu că-i un nenorocit”, se gândi Lucky. „Nici nu cred că i se scoală.”

Apoi hotărî că pierdea prea mult timp făcând investigații despre tâmpitul ăla de Armand Jordan – deja se plictisise. Era o glumă proastă, genul de om care nu prezintă pericol. Îi transmise lui Danny să întrerupă cercetările și adăugă răspicat:

— Ai grijă să nu mai pună vreodată piciorul în hotelul meu. S-a înțeles?

— Da, Lucky, a fost Danny de acord. O să-i spun lui Jerrod să dea poza lui tuturor.

— Bun. Urmă o pauză. Ai idee dacă au ajuns Max și Bobby?

— Amândoi au sosit. Și Betty mi-a spus că Ace, prietenul lui Max, i-a făcut o surpriză.

— Ce surpriză frumoasă! exclamă Lucky încântată, pentru că îl plăcea mult pe Ace și părea să aibă o influență bună asupra lui Max. A cerut vreunul dintre ei ceva special în seara asta?

— O să-i întreb pe toți în scurt timp.

— Mersi, Danny, mereu te descurci. Sunt încredințată că vei avea grijă să aibă tot ce-și doresc.

Danny era fericit să fie lăudat pentru că se descurca atât de bine.

— Ei bine, continuă Lucky, mă duc la saună, așa că ne vedem de dimineață.

— Cu siguranță, îi spuse Danny, încă nesigur dacă ar trebui să-i spună că l-a văzut pe Billy Melina în mașina ei.

Dar nu, se hotărî el. Șefa lui se pregătea să-l întâmpine pe Lenny. De ce să-i strice seara?

Să fii vedetă în Las Vegas și să nu-l ai ca gardă de corp decât pe Kev – care era la fel de încredere ca un adolescent drogat – se dovedise a fi o idee foarte proastă. Oriunde mergea Billy, fanii îl înconjurau. Fetele se uitau la el ca la un erou și îl divinizau. Cupluri de americani de condiție medie îl rugau să-i facă o poză, pentru că nepoata lor era cea mai mare admiratoare a lui. Homosexualii doar se uitau cu nesaț la el. Vânători de autografe. Și femei între două vârste care credeau că, dacă fusese căsătorit cu Venus, se dădea în vânt după femeile mai în vârstă ca el.

Kev se bucura de orice admirator și chiar le lua numerele fetelor cu forme apetisante.

— Frate, nu mi-am dat seama că ești *atât* de celebru, îi spuse el, profitând la maximum de toate avantajele. Se poartă cu tine de parc-ai fi Johnny Depp sau Brad Pitt.

Billy era conștient că Kev nu știa că faima are un preț. Nu mai aveai intimitate, oamenii se zgâiau tot timpul la tine, fanii îți cereau tot felul de chestii. Era insuportabil.

În plus, îl mai și atingeau. Billy nu suporta să fie atins. Străinii îl îmbrățișau de parcă aveau tot dreptul din lume. Fetele încercau să-i atingă părul. Le strângea mâinile lipicioase. Orice fel de contact fizic îl dezgusta; era o chestiune intimă de care se putea lipsi.

El și Venus fuseseră tot timpul înconjurați de gărzi de corp când erau în public – acum își dădea seama de ce.

Când era vorba de interacțiunea cu publicul, Venus era mult mai pricepută decât el.

După ce încercase să joace blackjack la cazinoul din Cavendish, renunțase, se dusese înapoi în apartament și butonase până când găsise un canal de sport la televizor, se tolăni pe canapea și încercase să-și revină după asaltul fanilor.

După un sfert de oră de fotbal, Billy încercă să o sune pe Max pe mobil. Îi intra direct căsuța vocală. Se părea că nimic nu-i reușea.

— Așa deci? întrebă Bobby, care se alătură lui M.J. În cafenea.

— Ce anume? i-o întoatse M.J., amestecând în cafea, fără să i

se citească pe chip vreo expresie.

— Știi ce te întreb, îi spuse Bobby, făcându-i semn chelneriței care se grăbea înspre ei.

— Mda, fu de acord M.J. Dar încă n-am un răspuns pentru tine!

— Vrei să-mi spui că n-ai vorbit cu Cassie dacă să păstrați copilul? îl întrebă Bobby, pe când chelnerița îi turna cafea neagră în ceașcă. *Știi* că trebuie să o faci.

— Păi... suntem într-un impas, recunoscu M.J., uitându-se nefericit la masă.

— Nu e bine să fiți în impas, afirmă Bobby.

M.J. oftă obosit.

— Mie-mi spui?

— Fii bărbat, insistă Bobby, e timpul.

— Tocmai tu îmi spui?

— Ce vrei să zici? îl întrebă Bobby, încruntându-se.

— De când te-ai combinat cu Denver, nu mai mergi așa des în club, se plânse M.J. Nu ești niciodată aici. Și cu siguranță nici în New York.

Lui Bobby nu-i venea să creadă ce auzea.

— Cred că-ți baţi joc de mine, făcu el, încă încruntat.

— Doar îți spun cum stau lucrurile, îi răspunse M.J.

— La naiba, M.J., știi că acum trei zile am pierdut vremea cu rușii. Nu prea ai ținere de minte.

— Ce onoare pe mine că ai venit!

— Hai mai dă-te-n puii mei! Ce te tot iei de mine?

— Acum mă *iau* de tine? îl întrebă M.J., pierzându-și calmul. Eu stau aici în fiecare noapte muncind pe brânci, în timp ce tu ești în LA. Și te distrezi cu gagică-ta.

— Doamne! exclamă Bobby, iritat că M.J. își descărca nervii pe el. De unde naiba ai scos-o și pe asta?

— Habar n-am, recunoscu M.J., ridicând din umeri. Mă simt prins în capcană. N-am vrut să mă iau de tine.

— Uite, îi spuse Bobby înțelegător, te înțeleg. Lucrezi prea mult, ai nevoie de o pauză.

— Aș vrea să o duc pe Cassie într-o vacanță și s-o conving să procedeze cum trebuie.

— Atunci asta trebuie să faci.

— Vreau să avem copilul ăsta, Bobby, și tre' să-i spun ce simt până nu-i prea târziu.

— Atunci du-te.

— Mă gândeam să plecăm după petrecerea de ziua lui Max. Poate să mergem în Bahamas.

— E-n regulă din partea mea.

— Te ocupi tu pe-aici?

— Sigur, îi spuse Bobby, anulându-și toate planurile pentru săptămâna viitoare. Și ca bonus – poți să iei avionul meu.

— Ce tare! exclamă M.J. Da' văd că știi să te distrezi.

— O, da, îi spuse Bobby, zâmbind. Să știi că da.

— Mersi, omule, îi spuse ușurat M.J. Simțeam că o iau razna.

— Te înțeleg, ți-am mai spus.

— Ce-ai zice să cinăm împreună în seara asta? îi sugeră M.J. Doar tu, eu, Cassie și Denver.

Bobby ezită câteva secunde. M.J. avea probleme personale, iar când un prieten era la ananghie, el trebuia să-i fie aproape.

— Desigur, îi răspunse el, întrebându-se cum va reacționa Denver când va auzi de schimbarea de plan. Ce zici de ora opt la *steakhouse?*

— O să fim acolo.

Ducându-se din nou la cazinou, încă păzită de gărzile de corp, Venus se întâlni cu Alex acolo. Lucraseră împreună în trecut și se înțeleseseră bine, deși se certaseră la cuțite pe platoul filmului pe care îl regizase Alex.

— Alex, spuse Venus, aruncându-i una dintre privirile ei năucitoare. Asta e prietenul meu, Jorge. E din Brazilia.

— Ce-i și cu ăsta? întrebă Alex ca un mârlan, studiindu-l cu privirea pe tânărul brazilian. Cine-i – fi-tu?

— Alex! îl certă Venus, prefăcându-se supărată. Poartă-te frumos!

— Aș încerca, dar tu scoți ce-i mai rău din mine!

— Serios? îi răspunse Venus, flirtând un pic cu el, pentru că Alex era un regizor fantastic și ar fi vrut să mai colaboreze cu el.

— Știi al naibii de bine. Mai ții minte când am făcut filmul

ăla și ne certam ca doi nebuni?

— Cum să uit? oftă ea, jucându-se cu o buclă din părul ei blond platinat. L-ai distribuit pe Billy în el și îți mulțumesc pentru asta.

Alex îi zâmbi strâmb.

— Pentru asta îmi cer scuze.

— Ei, zise ea, zâmbind vag, nu aveai de unde ști că voi fi atât de fraieră să mă căsătoresc cu el.

— Doamne! făcu Alex, amintindu-și cât de mult pătimise cu Billy. Cu puștiul ăla era o corvoadă să lucrezi, dar trebuie să recunosc – era un puțoi talentat.

— Mai degrabă puță mică i s-ar potrivi, îi șopti Venus.

„De ce oare”, se gândea Alex, „atunci când o femeie se enervează, primul lucru pe care îl spune e că o are mică?”

Nerăbdător, se uită prin cazinoul plin-ochi.

— Azi ce vrei să joci? o întrebă el.

— Mă gândeam la ruletă, spuse ea, pe când gărzile de corp îi țineau la distanță pe fanii ei disperați după autografe.

— Evident, îi răspunse el. Un joc de noroc – îți pune din nou sângele în mișcare.

— Să nu crezi că am nevoie să joc la ruletă pentru asta, îi răspunse ea, dând aproape pe nesimțite din cap în direcția lui Jorge.

Alex chicoti.

— Cred că noi trei ar trebui să cinăm în seara asta, spuse Venus, luându-l de braț. Din moment ce Lucky e ocupată cu Lennie, măcar noi să ne distrăm, nu ești de acord?

— Ce-i cu băiatul ăsta din Ipanema? întrebă Alex, arătând spre Jorge. Vorbește?

— Nu foarte mult, răspunse Venus. Dar nici nu trebuie.

— O să vină și el?

— Îți promit că va fi cuminte.

— În regulă, Venus, vom lua cina. Și așa n-am altceva mai bun de făcut.

— Unde mâncăm? îl întrebă ea, încântată că reușise să-l convingă.

— La ceva cu specific asiatic.

Venus zâmbi în cunoştinţă de cauză.
— Evident.

capitolul 35

Peggy avea mult farmec şi se folosise toată viaţa de el ca să obţină ce voia. Regele îi căzuse victimă, apoi bietul Sidney Dunn, care-i oferise stilul de viaţă pe care şi-l dorise. Sidney o adorase. Micul secret al lui Peggy – complimente, puţin farmec şi sex oral de nota zece – îl făcea pe un bărbat foarte fericit. Sidney nu se plânsese niciodată şi nu se uitase la altă femeie, căci Peggy avusese multă grijă.

Câteodată, în anii petrecuţi cu Sidney, tânjea după zilele şi nopţile din tinereţea ei. Sexul nebun cu Joe Piscarelli, petrecerile, drogurile. Noaptea petrecută cu celebrul Gino Santangelo. Ca să nu mai vorbim de admiraţia atâtor bărbaţi, pe când ea se unduia pe scenă pe jumătate dezbrăcată.

Regele făcea uneori sex cu două sau trei femei deodată. Din moment ce toate erau nevestele lui, Peggy nu se supărase; chiar îi plăcuse moliciunea buzelor unei alte femei și pielea ei catifelată.

Dar lui Armand nu-i spusese nimic din toate acestea – ar fi fost șocat. Fiul ei era foarte ciudat, în niciun caz genul de bărbat cald și protector pe care și-l dorise ea. Armand era foarte rece, iar ea era nedumerită de lipsa lui de respect pentru femei. Oare a fost o mamă bună? Fusese mereu o prezenţă elegantă, tot timpul la dispoziţia lui.

Dar nu, Armand nu apreciase ceea ce făcuse ea pentru el de-a lungul anilor.

Mai devreme, Fouad o sunase să-i spună de mutarea lor și o anunţă că vor rămâne în Vegas mai mult timp. Voia să știe și de ce întrebase de Gino Santangelo.

— Credeam că-l cunosc de undeva, minţi ea, vorbind pe un ton normal. Dar m-am înșelat, nu-l chema așa.

Din fericire pentru Peggy, farmecul ei funcţiona și la alţii, și, după ce intrase în vorbă cu Paige Santangelo la coafor, în scurt timp, soţia lui Gino devenise foarte atentă la ce îi spunea ea despre fascinantul New York.

— Am avut odată un apartament în New York, căzuse Paige pe gânduri, cuprinsă de nostalgie. Dar soţul meu, care e puţin mai în vârstă decât mine, a hotărât să ne mutăm în Palm Springs – şi de atunci am stat acolo. E cam plictisitor.

— Ai noroc că soţul tău mai trăieşte, îi spusese Peggy, cerşind compasiune. Scumpul meu Sidney a murit acum un an. Avea cu 20 de ani mai mult decât mine. Mi-a fost destul de greu să mă descurc singură, dar răzbesc cu ajutorul fiului meu şi al dragilor mei prieteni. Nu mă refer la partea financiară – Sidney mi-a lăsat o grămadă de bani. Dar nu e uşor pentru o femeie singură de vârsta noastră.

După puţin timp, cele două femei descoperiseră că aveau multe în comun. După puţină vreme, Paige o întrebase pe Peggy dacă ar vrea să ia cina cu ea şi cu Gino.

— Aş fi încântată, îi răspunsese Peggy. Spune-mi unde şi la ce oră şi voi fi acolo.

Armand se uită prin informaţiile despre Lucky Santangelo pe care i le trimisese Fouad. Singurul lucru care i se păru interesant e că avea copii – doi băieţi şi o fată.

Aha... copiii... un punct slab pe care îl putea folosi împotriva ei. Din păcate nu erau copii mici; doi erau adolescenţi, iar celălalt bărbat în toată firea.

Oricum... copiii te făceau vulnerabil. Da, majoritatea oamenilor ar fi făcut orice să-şi apere copiii. Era un instinct primar.

Peggy sună, întrerupându-i gândurile. Uitase de maică-sa, căci acum nu-i stătea mintea la ea.

— Ce e? întrebă el repezit.

Lui Peggy nu-i plăcu tonul vocii lui, dar hotărî să facă abstracţie de mârlănia lui.

— Fouad mi-a spus că te-ai mutat la o vilă din Cavendish, unde stau şi eu. Am auzit că-s foarte drăguţe vilele de aici.

Armand se înfurie imediat. Ce naiba îl apucase pe Fouad? Nu putea să-şi ţină gura aia? Acum se mai trezea pe cap şi cu Peggy, care să-l enerveze şi mai rău.

— Da, îi spuse el fără nicio inflexiune în voce. Dar nu pot lua

cina cu tine. Am nişte treburi de făcut.

— Stai calm, dragă, îi spuse Peggy, surprinzător de bine-dispusă. Nici nu ţi-o cer. Am alte planuri.

— Da? o întrebă el mirat. Cu cine?

— Nişte prieteni vechi ai mei m-au invitat să iau cina cu ei. Făcu o pauză. Poate ne vedem mâine la micul dejun?

— Vedem noi, îi răspunse Armand, uşurat că scăpase de Peggy în seara aceea; se părea că putea să-şi poarte singură de grijă.

— Te sun eu mâine-dimineaţă, îi spuse Peggy. Fouad mi-a zis că o să stăm mai mult şi mă bucur. Merg bine întâlnirile de afaceri?

— Trebuie să închid, o întrerupse el. Întârzii.

— Prea bine, Armand, rămâne pe mâine.

— Dacă pot, spuse el, închizând telefonul.

Peggy. Mama lui. De ce ţinuse cu tot dinadinsul să vină în Vegas? Nu reuşea decât să-l enerveze şi să-i poarte ghinion. Ea şi cu Fouad îl trăgeau în jos. Îi ura pe amândoi. Ei doi erau o pacoste pe capul lui.

Dacă nu erau ei, The Keys ar fi fost deja al lui.

Armand Jordan îi ceruse fete cu sâni mari. În acest caz, Yvonne Le Crane decisese să-i trimită fete cu sâni mari. Şi dacă tot se ocupa de asta – de ce nu sâni enormi? Sâni ridicol de mari, sâni siliconaţi.

Îi spusese lui Armand că îi va face rost, trimisese un mesager să ia banii, iar în curând cele două femei de care făcuse rost aveau să se ducă la el la hotel.

Le luase dintr-un club de striptease din oraş, care se numea Dirty Den[5]. Yvonne se înţelegea foarte bine cu proprietarul, un fost boxer. Îl sunase, îi oferise o mie de dolari pentru fiecare din cele două ciudate, iar el fusese încântat.

Perfectase afacerea.

Să se înveţe minte Armand Jordan să nu-i mai spună că fetele ei sunt târfe împuţite, când ele erau de fapt cele mai bune din tot Las Vegasul.

Acum urma să se aleagă cu un profit de 28 000 de dolari, aşa

că Armand Jordan putea să se ducă naibii.

Îi dădea o enormă satisfacție să știe că perversul ăla va avea parte de genul de fete pe care le merita.

capitolul 36

Secretul unei casnicii pasionale este să nu te gândeşti la copii, animale de companie, obligaţii de familie şi afaceri.

Lucky era în stare de aşa ceva. Între ea şi Lennie era o legătură care rămăsese la fel de puternică de când se cunoscuseră. Era o relaţie autentică, la care amândoi munciseră. Sexul era sex, iar amândoi hotărâseră că, dacă voiau să aibă o căsnicie fierbinte, trebuiau să ţină mereu aprinsă flacăra pasiunii. Amândoi ştiau ce trebuie să facă. Câteodată trebuiau să joace un rol. Câteodată trebuiau să interpreteze diferite roluri în pat. Altădată nu. Dar oricum erau dispuşi să facă orice.

Regula numărul unu: Nu te gândi la problemele de familie.

Regula numărul doi: Nu uita cum a fost prima oară.

Regula numărul trei: Fără inhibiţii.

Şi regula numărul patru – cea mai importantă dintre toate: Totul trebuie să se desfăşoare fără nicio întrerupere.

Aşteptându-l pe Lennie, Lucky se simţea, ca întotdeauna, excitată. Nu stăteau niciodată prea mult unul cu altul ca să se plictisească. Avea grijă ca revederile lor să fie mereu speciale. Aşa că, deşi familia şi musafirii erau în Vegas pentru petrecerea lui Max de a doua zi, Lucky se hotărâse că în această seară familia şi prietenii trebuiau să se descurce pe cont propriu, căci ea şi Lennie nu voiau să fie deranjaţi. El era mereu prioritatea ei. Acest lucru nu avea să se schimbe niciodată.

Până să ajungă el, ea era gata să-l întâmpine, îmbrăcată într-o rochie neagră de piele, despicată până la coapse; părul negru îi încadra faţa ovală, iar cerceii de smaralde pe care îi făcuse cadou Lenny de Crăciunul trecut erau singura ei podoabă.

Astăzi nu era mamă. Era Lucky Santangelo cea dezlănţuită.

În clipa în care Lennie intră în apartament, ea se îndreptă spre el şi îi dădu băutura preferată – Black Russian[6].

Lennie îi zâmbi. Surâsul lui era unul dintre lucrurile care-i plăceau la el. Îi încreţea colţurile ochilor verzi, mai palizi decât smaraldul strălucitor al lui Max. Îi iubea gura şi părul lung de un

blond spălăcit. Dar cel mai mult îi plăcea pasiunea de care dădea dovadă, talentul de regizor şi sufletul său. Erau cu adevărat suflete pereche.

— Cine eşti astăzi? o întrebă el aruncându-şi geanta jos.

Lucky îi zâmbi misterios.

— Oricine vrei tu.

— Ştii foarte bine cine vreau să fii, spuse el, ducându-se spre ea.

— Spune-mi, îi şopti ea pe când el începea să-i dea jos bretelele subţiri de la rochie.

— Soţia mea, îi şopti el, strângând-o aşa de tare la piept, că abia mai putea să respire. Viaţa mea, iubita mea, tu eşti totul pentru mine.

— Tre' să vii cu noi neapărat, o imploră Cookie pe Max la telefon. Frankie *insistă* să ne ducem la concertul lu' tata și nu cred să reușesc fără tine.

— Ace e aici, îi spuse Max, stând pe marginea canapelei din apartamentul ei obișnuit, încercând să-și dea seama cum să procedeze cu el.

— Poftim? o întrebă Cookie surprinsă. Credeam că nu-l mai inviţi.

— Ei bine, e aici și i-am promis că o să fim doar noi doi în seara asta.

— Nici să nu te gândești, se văită Cookie. Am nevoie de tine, iar Harry se duce în nu știu ce bar cu amicul său mexican.

— Paco, îi spuse Max răbdătoare. Pe tip îl cheamă Paco.

— Da, bine, Madam Corectitudine.

— Unde are loc concertul tatălui tău?

— La Cavendish. Îţi vine să crezi? Iar Frankie a aflat cumva. Apoi mi-a zis că și-a dorit mereu să-l cunoască.

— Ăsta-i Frankie – profitoru' de vedete.

— Ba nu e, îl apără Cookie.

— Atunci de ce vrea cu tot dinadinsul să-l cunoască pe taică-tu?

— De unde să știu? o întrebă Cookie iritată. Poate îi place rahatu' ăla de muzică soul.

— Pe bune? făcu Max, nevenindu-i să creadă.
— Da, *pe bune.* După o scurtă pauză, întrebă: Ai de gând să vii cu mine sau nu?
— Cred că da, îi zise Max, într-un fel uşurată, pentru că, dacă îşi petrecea noaptea singură cu Ace, ar fi fost foarte penibil, dat fiind ce se întâmplase recent între ea şi Billy.
— Eşti grozavă! exclamă Cookie. Poate Danny să ne facă rost de bilete şi să ne întâlnim cu toţii la lift în juma' de oră? Şi deschide-ţi mobilul. Am tot încercat să dau de tine până m-am gândit să sun la telefonul din cameră.
Max închise şi cotrobăi în poşetă după mobilul pe care uitase să-l deschidă. Când se pregătea să-l deschidă, Ace ieşi din baie. Făcuse un duş şi-şi pusese blugii şi o cămaşă din denim. Arăta bine, dar nu la fel de bine ca Billy.
Ce avea să facă? El se aştepta să rămână în apartament, dar pentru ea totul se schimbase.
— Uite care-i treaba, zise ea, simţindu-se vinovată. Am uitat complet. Tatăl lui Cookie are concert la Cavendish şi i-am promis că mă duc. Scuze – chiar nu pot s-o las baltă.
Ace scutură din cap de parcă nu o credea.
— Ce naşpa, zise el, scărpinându-se în bărbie.
— Ştiu, îşi ceru ea scuze, dându-şi seama cât de prefăcută era. Dar ce pot să fac?
— Poţi să-i spui că ai treabă, îi sugeră el.
— Nu pot, îi spuse ea, sărind de pe canapea.
— De ce?
— Pentru că nu pot, de-aia, îi replică ea cu încăpăţânare. Cookie e prietena mea. Trebuie s-o ajut.
— S-a dus naibii noaptea noastră!
— Da, ce păcat, îi spuse ea, încercând cu disperare să lase impresia că-i părea rău. Dar cum nu ştiam că vii, mi-am făcut planuri. Nu-i aşa mare scofală!
— Tu şi cu planurile tale, îi spuse el, aruncându-i o privire.
— Trebuie să mă schimb de hainele astea, îi spuse ea repezit. Plecăm repede.
— Vrei să vin şi eu?
— Pai, da. Doar dacă nu vrei să stai aici singur-cuc.

— Nu, mersi.

— Ies imediat, îi spuse ea, ducându-se în dormitor.

La naiba! Ace o cunoştea foarte bine – simţise oare că se schimbase ceva în relaţia lor? Că ea se purta altfel? Că se culcase cu altul?

La naiba! Spera că nu!

Dar nu putea să-şi facă griji acum, ci mai târziu.

Până să se întoarcă Bobby la hotel, Denver închisese laptopul şi se pregătea pentru cina romantică pe care i-o promisese el. Doar ei doi, fără să fie deranjaţi de nimeni. Abia aştepta, pentru că era vremea să poarte *acea discuţie* şi să-şi dea seama ce curs va urma relaţia lor. El îi spusese că vrea să cumpere o casă în L.A. şi să se mute împreună. Oare venise timpul să spună da? Oare ajunseseră în acel stadiu al relaţiei lor?

Era un gând minunat, dar și înfricoșător, pentru că el încă nu-i cunoscuse familia.

Dar... erau atât de apropiaţi, iar ea știa că o iubește, așa că de ce să mai aştepte?

Sau oare confunda dragostea cu dorinţa sexuală?

Cu siguranţă se potriveau la pat. Sexul cu el era fenomenal. *El* era incredibil.

„Nu te mai ascunde", își spuse ea., îl iubești, e timpul s-o recunoști și să devii conștientă că și el te iubește. Așa că apucă taurul de coarne!"

Da, noaptea aceea va fi decisivă. Va avea siguranţă.

Când Bobby se întoarse, alergă în întâmpinarea lui, îl luă pe după gât și-i șopti la ureche:

— Ghici ce? Chiar că mi-a fost dor de tine!

— Da? o întrebă el. Credeam că nu ai nevoie să stea cineva după tine.

— Păi nu, dar asta nu înseamnă că nu mi-a fost dor de tine. *Şi* de-abia aştept să cinăm – unde mă scoţi?

— Mda, spuse el ezitând. În legătură cu cina romantică în doi...

— Ce-i cu ea?

— S-a transformat într-o cină în patru.

— Tu-ți bați joc de mine?
— Scuză-mă, iubito, dar M.J. chiar are nevoie de noi și nu pot să-l las baltă.
— Chiar așa? făcu ea dezamăgită.
— M.J. are o problemă.
— Ce problemă?
— Nu ți-am zis înainte, pentru că am crezut că el și Cassie o s-o rezolve, dar e ceva grav.
— Parcă s-au căsătorit.
— În urmă cu un an. Uite care-i faza – ea e gravidă și vrea să avorteze, dar M.J. nu e de acord.
Bobby se apucă să-i spună despre M.J, și fata pe care o lăsase cu burta la gură în liceu.
Denver ascultă în tăcere, apoi spuse în cele din urmă:
— Nu știu cum îi ajutăm luând cina cu ei.
— O să-i sprijinim moral, îi explică Bobby. El încearcă să-i spună lui Cassie că, dacă avortează, căsnicia lor s-a terminat.
— Nu e o chestie cam radicală?
— Poate că da, dar așa simte el.
— Și contează numai ce simte *el?*
— Nu, dar...
— Câți ani are Cassie? îl întrerupse Denver.
— Habar n-am. Poate să fie mai mare cu un an sau doi ca Max.
— Poate *de asta* nu e pregătită să aibă un copil acum. O sperie acest gând. E atât de tânără – iar un copil e o responsabilitate enormă.
— Înțeleg. Dar M.J. are tot dreptul să se simtă trădat.
— Desigur. Dar îl interesează cu adevărat ce vrea ea? Și nevoile ei sunt la fel de importante ca ale lui.
— Cum ți-am mai zis, iubito, M.J. este împotriva avortului din cauza experienței prin care a trecut cu fata respectivă. Nu e de acord.
— Dar tu? îl întrebă ea, dându-și brusc seama că nu știa foarte multe despre Bobby.
El dădu din umeri.
— Habar n-am, îi răspunse el cu grijă, pentru că i se părea o

întrebare-capcană. Nu m-am gândit niciodată la asta. Dacă nu eşti tu implicat, e foarte greu să-ţi formezi o părere.

— Interesant, spuse Denver, uitându-se urât la el.

— Adică? o întrebă el, ştiind că erau pe cale să se certe.

— Păi, eşti de acord ca femeia să facă alegerea, nu?

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine.

— Uite ce e, îi spuse el, simţind că se vor certa urât dacă vor continua așa, o să plece într-o călătorie imediat după petrecerea de ziua lui Max. Să sperăm că o să-și rezolve problemele.

— Crezi tu? îl întrebă ea cu o notă de sarcasm în voce. O călătorie crezi că le rezolvă pe toate, nu?

— Cine ştie? Hotărî că era timpul să schimbe subiectul. Ceea ce ştiu cu siguranţă este că va trebui să stau în Vegas și să am grijă de bunul mers al afacerilor.

— Eu nu pot rămâne, ştii că trebuie să mă-ntorc.

— Nici nu mă așteptam, draga mea. O să-ţi rezerv un bilet de avion până la Los Angeles și o să vorbim în fiecare zi. E vorba de numai o săptămână.

Denver dădu din cap că da. Se pare că acea conversaţie importantă mai avea de aşteptat, la fel și cina lor romantică.

Acum nu prea mai era sigură de nimic.

capitolul 37

— Ce ți-ai făcut la păr? făcu Max când se întâlniră cu toții la lift.

Conștientă de cum arăta, Cookie își duse mâna la cap și-și mângâie buclele care luaseră locul codițelor.

— Am simțit nevoia unei schimbări, mormăi ea.

— Dar e o schimbare de proporții! exclamă Max, gândindu-se cât de ciudat arăta Cookie fără codițele care o caracterizau.

— A fost ideea mea, se lăudă Frankie.

— Puteam să pun pariu, i-o întoarse Max, fulgerându-l cu privirea.

— Ce, nu-ți place? întrebă Frankie cu o doză de agresivitate în voce.

— Arată... altfel, zise Max, pe când venea liftul și se îngrămădeau toți în el.

Danny le închiriase o limuzină, deși puteau ajunge la Cavendish și pe jos.

Acum era rândul lui Ace să se uite la Max de parcă ar fi zis – „Și limuzină pe deasupra. Ce glumă proastă!" Dar intrară cu toții, iar după cinci minute, ajunseră la destinație.

Cavendish nu era nici pe departe la fel de luxos sau strălucitor ca The Keys. Dar cele două proprietare – Renee Falcon Esposito și Susie Rae Young – făcuseră totul ca hotelul să constituie o alternativă. Când Lucky construise The Keys, nu se înțelesese la început cu ele, în special cu Renee. Aceasta își închipuise că The Keys reprezenta competiția, dar se dovedise a fi chiar opusul. Cavendish mergea din nou foarte bine, dat fiind că era situat lângă un complex hotelier atât de luxos, iar afacerea prospera.

Renee și cu Susie țineau nespus de mult la Lucky, fiind dispuse să facă orice pentru ea. Lucky venea adesea la hotelul lor și stăteau de vorbă, mai ales de când ele adoptaseră un orfan vietnamez de cinci ani, care era lumina ochilor lor.

Când Danny sunase să rezerve bilete în primele rânduri

pentru Max şi prietenii ei, pentru a participa la concertul cu casa închisă al lui Gerald M., Renee fusese bucuroasă să-i ajute, deşi nu era prea sigură de ce era nevoie să facă ea asta, din moment ce una dintre prietenele lui Max era fiica lui Gerald M.

Gerald M. era foarte iubit de americanii de condiţie medie. Femeile erau toate leşinate după el – era sexy ca pe vremuri. Câteva dintre ele îşi ţineau o pereche de chiloţi în genţi, ca să-i arunce în direcţia lui atunci când li se ivea ocazia şi să-i atragă atenţia două-trei secunde.

Max şi cu gaşca ei ajunseră mai devreme la sala de spectacole din hotel. Au fost conduşi la locurile lor de o plasatoare entuziastă, care era şi o admiratoare înfocată a lui Gerald M.

— Vreau să merg în culise după concert, îi spuse Frankie lui Cookie când se aşezară pe scaune. Ştie că suntem aici, nu?

— Ăăă... da, îl minţi Cookie. Ea spera că până se termina concertul şi ajungeau ei în culise, tatăl ei să fi plecat spre aeroport, la avionul particular care-l aştepta mereu. Nu o încânta ideea ca Gerald M. să-l cunoască pe Frankie. Nu că tatăl ei s-ar fi opus să aibă un prieten mai mare ca ea, dar ştia că ar fi fost imposibil ca ei să se împrietenească – să fumeze un joint împreună sau să tragă pe nas puţină cocaină. Iar acest gând o îngrozea.

Odată aşezaţi, Ace vru să o ia pe Max de mână. Ea i-o ţinu pe a lui fără tragere de inimă, încă gândindu-se ce să facă. Oare să-i spună despre ea şi Billy? Sau să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

Era o dilemă din care nu putea ieşi. Avea să găsească o soluţie până la urmă, pentru că oricum Billy nu mai era în peisaj, iar Ace *era* un băiat foarte arătos.

Totuşi, Lucky o învăţase să fie cinstită, să spună adevărul şi să facă faţă consecinţelor.

Ce să facă? Îi era greu să ia o decizie.

— Cine e tipul ăsta cu care e combinată Cookie? o întrebă Ace pe un ton scăzut şi dezaprobator. L-am mai văzut pe undeva.

— Este... un fost prieten al lui Bobby, îi spuse Max. Poate că l-ai văzut la inaugurarea lui The Keys. Annabelle Maestro a fost

iubita lui.
— Cine?
— Nu contează.
— Nu-mi prea place de el, îi spuse Ace.
— Nu?
— Are un aer de bogătaş libidinos. Ca să nu mai spun că e prea în vârstă pentru ea.
— Mă rog, oftă Max. O ştii pe Cookie, nu va dura prea mult.
— După concert, o să fim doar noi doi, nu?
Salvată de prezentatorul care se postase în mijlocul scenei și care le spunea tuturor să-și închidă mobilele, Max își aminti acum că nu îl deschisese pe al ei după aterizare.
Apoi, în aplauzele furtunoase și uralele fanilor, Gerald M. veni pe scenă, strălucind în pantalonii purpurii din piele și cămașa descheiată până-n talie, având pe pieptul gol multe medalioane cu diamante care zdrăngăneau. Arăta mai degrabă ca Tom Jones decât ca Usher. Începu imediat să cânte un potpuriu alcătuit din cele mai celebre melodii ale lui – unele dintre ele vechi de 10 sau 20 de ani.
Publicul, în cea mai mare parte feminin, scoase țipete isterice în timp ce se ridica în picioare. Curând aveau să zboare și chiloții.
Cookie îi aruncă lui Max o privire prin care parcă-i spunea „împușcă-mă acum!", în timp ce Ace gemu, iar Max chicoti.
Frankie se întreba dacă putea să-i vândă lui Gerald M. niște medicamente. De ce nu? Trebuia să-l invite la River. Să devină un client fidel. Să umble cu fetele superbe lângă care era mereu fotografiat. Cookie putea să aranjeze o întâlnire. Era timpul să se facă și ea utilă. Uneori, un bărbat mai avea nevoie și de altceva decât de o partidă fantastică de sex oral.
— Nu mi-ai spus că va fi atât de mișto, îi șopti Ace lui Max la ureche. Gagiu' ăsta are pe puțin 80 de ani. Nu-și dă seama că-i o epavă?
— Taci din gură, îl admonesta Max. E tatăl lui Cookie, fii și tu drăguț.
Ace o strânse de mână.
— Chiar eşti o prietenă de nădejde, nu-i aşa?

Deodată, Max își aminti de ce-i plăcea de Ace. Întotdeauna avea grijă de ea și se purta frumos. Ace nu voia să facă parte din tagma celor mari și tari. N-ar părăsi o fată după ce ar dezvirgina-o. În niciun caz.

Îl strânse și ea de mână.

— Mă bucur că ești aici, îi șopti ea. Nu aș vrea să trec singură prin chinul ăsta.

— Și reciproca-i valabilă, sărbătorito!

— Să mă ia naiba! exclamă Kev, stând în picioare la masa pe care o împărțea cu Billy la restaurantul cu specific asiatic de la hotelul Cavendish. Nu o să-ți vină să crezi cine a intrat aici!

Billy începu să se întoarcă.

— Nu face asta! îl avertiză Kev. E afurisita ta de fostă nevastă cu regizorul ăla de care te tot plângeai.

— Alex Woods? îl întrebă Billy, stăpânindu-se să nu se întoarcă și să se uite fix la ei.

— Chiar el.

— Doar ei doi?

— Mai e un puști care se ține după ei.

— Minunat! spuse Billy abătut.

Era enervat că nu putea să dea de Max, iar acum agasanta lui fostă soție își făcuse apariția în oraș. De ce oare venise *ea* în Vegas? Și de ce era cu tartorul de Alex Woods, nenorocitul ăla care îl forțase să facă tot felul de cascadorii pentru filmul în care jucase? Alex aproape îl omorâse cu pretențiile lui ridicole.

— Ghinionul meu, spuse el în șoaptă. Ne văd?

— Nu, îi răspunse Kev, uitându-se cu atenție. Stau într-un separeu din partea cealaltă a sălii.

— Atunci hai să plecăm naibii de aici, îi spuse Billy, începând să se ridice.

— De-abia am comandat, îi aminti Kev. Și nu știu de tine, da *mie* mi-e o foame de lup. Nu uita că n-am mâncat de prânz.

— Hai, frăție! E stomacul tău mai important decât sentimentul meu de siguranță?

— Cre' că da.

— Dacă nu ne văd, e-n regulă, mormăi Billy, cufundându-se

din nou în fotoliu.

— N-au cum, frate, îl calmă Kev. Suntem practic invizibili.

— Știi cum să-ți întâmpini soțul, îi spuse Lennie, mângâindu-i încetișor coapsa lui Lucky pe când stăteau pe pat după ce făcuseră sex, satisfăcuți și liniștiți după două ore intense.

Dat fiind că făcea un documentar despre sexul tantric, Lennie se pricepea de minune. Lucky nu obiectă. Sexul tantric nu era centrat pe orgasm, ci pe creșterea progresivă a plăcerii și pe starea de extaz atinsă odată ce se ajungea în punctul culminant.

Când Lennie începuse să-l practice în urmă cu câțiva ani, ea îl bănuise că o înșela cu vreo fanatică yoghină de vreo 20 de ani, care îl învățase toate mișcările. Dar, după ce se apucase să-l practice și ea, începuse să-i placă. Ce femeie ar fi putut spune nu preludiului nesfârșit cu un bărbat care știa să facă totul ca la carte?

Adeseori se gândea cât de mult se schimbase Lennie, căci atunci când îl cunoscuse făcea stand-up comedy. Vârsta și o serie de experiențe traumatizante îl îmblânziseră și îl transformaseră într-un om extraordinar de bun.

Îl iubea atât de mult, încât uneori se speria. Se gândea câteodată că cei trei oameni la care ținuse cel mai mult muriseră. Scumpa ei mamă, Maria. Fratele ei, Dario. Și iubirea vieții ei până să-l întâlnească pe Lennie, logodnicul ei, Marco. Toți trei fuseseră asasinați la ordinul unui singur om, nașul ei, Enzio Bonnatti.

Ea îl împușcase mortal pe Enzio în legitimă apărare, sau cel puțin așa li se păruse anchetatorilor.

„Legitimă apărare. Cum să nu? Dacă asta credea toată lumea...”

Adevărul e că înscenase totul și îl omorâse cu sânge rece pe nenorocitul ăla. O meritase.

Adevărata dreptate făcută de un Santangelo. Nu îi păruse rău deloc, nici măcar o clipă.

— Ce mai face micuța Max? o întrebă Lennie. E încântată de petrecere?

— E adolescentă, Lennie. Singurul lucru care o face fericită e să stea cât mai departe de părinţii ei sau să petreacă o noapte nebună cu Ian Somerhalder.

— Cine naiba-i Ian Somerhalder?

— Joacă în *Vampire Diaries* la TV. E cu vampiri și sex. O reţetă garantată să excite orice adolescent.

— Eu fac parte din lumea filmului – e cu totul altceva.

— Da? îl întrebă Lucky cu o voce tărăgănată.

— Da, pe bune.

— N-aş fi ghicit niciodată.

— Hai, mai taci din gură!

— Uite ce-mi place la tine, Lennie, îi șopti Lucky la ureche. Faci exact ce-ţi dorești, și eu la fel.

— De aceea merge căsnicia noastră aşa bine, îi răspunse el. Nu suntem legaţi în lanţuri unul de altul. Nu suntem geloși.

— Amin! fu de acord Lucky.

— Şi avem o fată care ne seamănă amândurora, îi spuse Lennie zâmbind. Micuţa Max. E o nonconformistă. Trebuie să o lași să procedeze cum o taie capul.

— Vrei să insinuezi că o ţin *eu* în loc?

— Draga mea, ești cam autoritară uneori.

— Vai! exclamă Lucky.

— Ce vai? i-o întoarse Lennie.

— E un miracol că te mai iubesc după atâţia ani.

— Ani? o întrebă mirat Lennie. Mie mi se pare că suntem împreună de câteva luni.

— Ce lingușitor ești!

— Nu-i așa că-ţi place?

— Uneori.

— Auzi la ea, uneori! îi spuse Lennie, trâgând-o mai aproape de el.

— În regulă, oftă ea. Recunosc. Întotdeauna.

— Așa mai vii de acasă, Lucky.

Ea îi zâmbi, iar ochii negri îi scăpărau.

— Întotdeauna.

Pe când Billy se gândea să plece din restaurant, Venus se

distra cu Alex și Jorge. Doi bărbați extrem de atrăgători, pe care-i despărțeau zeci de ani; Jorge era un armăsar tânăr plin de testosteron. În schimb, Alex era obosit de viață, doar trecuse prin atâtea, iar Venus era nerăbdătoare să-l asculte.

Brusc se simți atrasă enorm de Alex. Avea aerul lui Jack Nicholson și, deși cam de aceeași vârstă cu el, încă avea un farmec irezistibil.

La Hollywood se știa că lui Alex îi plăceau asiaticele; începuse deja să se dea la chelneriță, o thailandeză minionă cu niște frumoși ochi oblici și un văl de păr negru care îi flutura pe spate. Dar Venus nu scosese o vorbă despre faptul că lui îi cam plăcea de Lucky. Și, cum Lucky îi era credincioasă lui Lennie, de ce să nu-și încerce ea norocul?

După două Lychee Martini tari, simțea nevoia să se confeseze. Jorge înfuleca costiță de porc și iarbă de mare. Tânăr, frumos și prost. De ce naiba își mai dădea osteneala?

A, da, era foarte mișto sexul cu un străin arătos.

— Știi, Alex, îi șopti ea, aplecându-se spre el și vorbindu-i pe un ton scăzut și seducător, n-am înțeles niciodată de ce noi nu ne-am combinat în timp ce turnam filmul ăla.

— Poate erai prea ocupată să ți-o tragi cu Billy? îi spuse el, ridicând una din sprâncenele lui groase.

— Sau poate pentru că *ție* ți se aprinseseră călcâiele după producătoarea noastră? contracară Venus, nevrând să se lase mai prejos. Știi că ăsta-i adevărul.

— Dacă te referi la Lucky, îi spuse Alex pe un ton scăzut, întotdeauna am fost prieteni buni.

— Sigur...

— Ce vrei să spui cu *asta?* o întrebă Alex încruntat. Făcu o pauză lungă. Ți-a zis ceva Lucky de mine?

— Ce-ai mai vrea să știi, îl tachină Venus.

— Draga mea, dacă ai ceva să-mi spui, dă-i drumul, îi spuse Alex tensionat.

— De ce crezi că aș avea să-ți zic ceva? îi replică ea, încântată că-i găsise punctul slab.

Era clar că încă mai tânjea după Lucky – femeia pe care nu va putea să o aibă niciodată. Ce comportament tipic! Arată-i unui

bărbat puternic o femeie inaccesibilă, iar el o va dori.

— Nu-ţi bate joc de mine, Venus, îi spuse Alex, încă încruntat. Nu-mi place să fiu jucat pe degete.

Tonul lui Alex îi atrase atenţia lui Jorge. Tânărul brazilian lăsă costiţa din care ciugulea, se întoarse spre Venus și o întrebă:

— Totul e-n regulă?

— Vai, vorbește! îl ironiză Alex.

— Da, Jorge, totul e în regulă, îi spuse Venus, ignorându-l pe Alex, în timp ce îl atinse pe armăsarul ei pe braţul lui musculos. Alex e un regizor foarte mare, adăugă ea, vorbind rar, în timp ce imita o cameră de filmat. E o persoană foarte importantă.

— Iisuse! exclamă Alex exasperat. Băiatul vorbește bine engleza, iar tu îl iei de prost.

— Nu-i băiat, îi spuse Venus, enervată că se lua Alex de ea.

— Dar atunci ce e? o întrebă el cu cinism.

Înainte ca Venus să poată răspunde, o femeie plinuţă într-o rochie înflorată care reușise să treacă de gărzile de corp ale lui Venus aflate la o masă de lângă ușă își făcu apariţia la masa lor.

— Sunteţi atât de drăguţă, ganguri femeia, dând din mâini. Trebuia să v-o spun. Eu sunt din Kansas, și v-am văzut la Te Ve, dar sunteţi mult mai *drăguţă* în realitate. Femeia trase adânc aer în piept. Și, da, arătaţi și mai tânără.

— Mulţumesc, îi spuse Venus recunoscătoare. „Și unde naiba sunt bodyguarzii când am nevoie de ei?” Aruncă pe furiș o privire la masa lor. Idioţii mâncau și nu văzuseră că era asaltată. Paza, ce glumă bună!

— Cu siguranţă sunteţi în vizorul lor, făcu femeia. De când cu divorţu' și cu soţu' dumneavoastră – de fapt, fostu' – care stă acolo. Iar el mai e încă tânăr. Și – se uită fix la Jorge – ăsta-i fiul dumneavoastră?

Alex izbucni în râs.

Venus nu mai putea scoate un cuvânt de furie, iar în acel moment una dintre gărzile de corp veni înspre ei – roșu la faţă de rușine, puse mâna pe umărul femeii și o luă repede de acolo.

Alex încă mai râdea. Jorge nu schiţă niciun gest, de parcă nu înţelesese ce se întâmplase. Dar ştia.

— Cred că e vremea să plecăm, spuse Venus pe un ton glacial.

Oare chiar era Billy aici în restaurant? Să-l ia naiba! Ce făcea el în Vegas?

capitolul 38

Armand prizase prea multă cocaină și era gata de acţiune, așa că se plimbă prin cazinou, în timp ce le aştepta pe prostituatele pe care le comandase. Avea nevoie de sex până să se decidă cum să procedeze cu javra aia de Santangelo.

Nici nu-i plăcea hotelul. Cavendish era o bombă în comparaţie cu The Keys.

Și de ce naiba stătea în spelunca asta?

Din cauza lui Fouad și a maică-sii – cea mai curvă dintre toate mamele.

Acum totul era limpede. Putea Peggy să-şi pună pe ea tot felul de ţoale elegante şi să miroasă a parfumuri scumpe, dar când o întâlnise regele, nu era decât o prostituată ca oricare alta.

După ceva vreme, se duse la o ruletă şi aruncă pe masă câteva mii de dolari. În schimb, primi de la un crupier binevoitor jetoane pe care erau înscrise sume mari.

Șeful de sală cu privirea de oţel făcu un pas înainte şi îi propuse să deschisă o masă doar pentru el.

Armand fu de acord. De ce să se amestece cu toţi muritorii de rând. Nu suporta mulţimile.

De obicei nu juca la ruletă, dar azi avea chef de altceva. Simţea că azi îi va forţa mâna lui Lucky Santangelo într-un fel sau altul. Nu ştia cum, dar acest lucru se va întâmpla, pentru că *el* era atotputernic. O fi crezut Lucky Santangelo că ieșise învingătoare, dar ea nu ştia că Armand Jordan era invincibil.

Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât o ura mai tare. Era o vrăjitoare rea cu părul negru și ochii mai întunecaţi ca noaptea. Cuvintele care-i ieșeau din gură erau inacceptabile. Era întruchiparea răului. O curvă imorală cu inimă de câine.

Iar apoi îl străfulgeră următorul gând: NU MERITĂ SĂ TRĂIASCĂ.

Acest gând îl zgudui ca un cutremur, dar acum știa ce să facă.

Lucky Santangelo trebuia să moară. Era clar.

Peggy își dăduse imediat seama că Gino Santangelo nu-și mai amintea de ea, și, deși era destul de sprinten pentru un bărbat la 90 de ani, ar fi mirat-o să-și aducă aminte de ceva. Îi părea rău pentru Paige, care era mai tânără cu vreo 30 de ani decât soțul ei. Măcar Sidney murise până să apuce să facă ea pe asistenta. Ce coșmar ar fi fost! Asistenta Peggy. Nu asta era chemarea ei în viață.

De fapt, nu se aștepta ca Gino să și-o amintească. Cum ar fi fost posibil? Potrivit reputației sale, se culcase cu mii de femei. La cum stăteau lucrurile acum, mai bine că nu-și amintea noaptea lor pasională. Gino Santangelo credea că Peggy era o prietenă a soției sale. Paige o invitase și pe ea să ia o cină liniștită cu ei la Francois, iar ea acceptase cu încântare.

Peggy începea o viață palpitantă, total diferită de rutina cu care era obișnuită. Se îmbrăcase adecvat cu o rochie de cocteil Valentino. În picioare avea pantofi negri Louboutin. Accesoriile erau de bun gust. Mai avea și o poșetă mare marca Hermes unde spera să pună probele de care avea nevoie. Un fir de păr, paharul din care urma să bea el, orice pe care putea să pună mâna.

Gino îi ușură treaba. După un sfert de oră, strănută de mai multe ori la rând și își suflă nasul într-un șervețel. De obicei, Peggy îi considera pe bărbații de acest fel niște inadaptați social, dar astăzi era încântată.

Totuși, era o problemă – cum să facă să pună șervețelul murdar în poșetă până venea chelnerul și îl lua de pe masă.

Îi veni o idee, de parcă era un adevărat detectiv. Fără să se mai gândească, vărsă paharul de Martini, astfel încât să se împrăștie conținutul pe masă și în poala lui Gino. Toți începură să se agite, iar Peggy reuși să bage șervețelul în geantă. Misiune îndeplinită!

Peggy era foarte încântată și surescitată. După toți acești ani în care se gândise cine e adevăratul tată al lui Armand, așteptarea avea să ia în cele din urmă sfârșit.

Mai devreme în acea seară, ea intrase pe calculatorul de la hotel și-l căutase pe Joe Piscarelli. Și el era în viață și-i mergea bine, pentru că deținea un lanț de distribuție de mașini și câteva cluburi pentru bărbați. Joe nu era la fel de bătrân ca Gino

Santangelo – şi nici îngropat în deşert, cum îşi închipuise ea că va sfârşi. Se părea că nu se mai implicase în afaceri ilicite şi intrase în legalitate. Acum era căsătorit, avea doi copii mari şi două afaceri de succes.

Peggy nu se hotărâse cum să-l abordeze pentru a obţine o mostră de ADN. Momentan, reuşise doar cu Gino.

Pe fată o chema Luscious. Avea 22 de ani şi era cam ofilită pentru o fată de vârsta ei. Se vedea că trecuse prin multe în viaţă. Pe vremuri, fusese cea mai drăguţă fată din liceu, în ciuda supraocluziei dinţilor, iar acum era o dansatoare la bară obosită şi ocazional prostituată; avea un prieten infractor, dar şi ea avea antecedente penale: furt din magazine, prostituţie şi două amenzi pentru conducere în stare de ebrietate. Pe Luscious (de fapt o chema Sara Smitton şi era din Oklahoma) nu o interesa nici cât negru sub unghie că avea cazier. Principala ei grijă era să-i atragă mereu atenţia prietenului ei, Randy – fost luptător profesionist, acum escroc, mardeiaş şi star porno. Din păcate pentru Luscious, Randy şi-o trăgea cu cine apuca – lucru care n-o deranja dacă făcea asta în faţa camerelor de filmat. Dar se enerva la culme când îl bănuia că şi-o trage şi în spatele camerelor.

Luscious şi Randy. Un adevărat cuplu din Vegas, care încerca să scape de datorii şi să devină oameni cumsecade, dar nu reuşeau nimic din astea.

Dar lucrurile începeau să intre pe un făgaş normaL Randy intrase în afaceri cu fratele său, Mikey, fost puşcăriaş, şi se apucase de trafic de droguri. Mikey făcea rost de ele, iar Randy le distribuia, ceea ce îi convenea. Livra comanda, primea banii, îi împărţea cu Mikey şi *voilà* – avea bani la teşcherea.

Dar Luscious tot nu era mulţumită. Avea impresia că lui Randy îi cam plăcea de soţia lui Mikey – dansatoare ca şi ea, cu numele de scenă Seducta Sinn[7] (de fapt, Norma Wilkas din Chicago). Luscious credea că Seducta era o ţărancă cu sâni siliconaţi enormi şi un fund uriaş. Dansau împreună la Dirty Den şi erau tot timpul cu ochii în patru să vadă cine primea bacşişurile cele mai mari. Deşi se regulau fiecare cu câte un

frate, Luscious nu credea că asta le făcea prietene. Totuși, când cei de la Dirty Den îi oferiseră 500 de dolari ca să facă sex cu un client de la hotelul Cavendish și încă 500 ca să-și aducă o „prietenă”, Luscious se gândise imediat la Seducta. De ce nu? Suma de bani era enormă, plus că putea vedea ce mișcări știa Seducta și ea nu.

Evident că Seducta a fost de acord; mereu se plângea că ea și cu Mikey trăiau de azi pe mâine.

„Mincinoasă împuțită”, se gândi Luscious. Era sigură că Mikey nu-i dădea suficienți bani din vânzarea drogurilor. Mikey era uns cu toate alifiile, iar Luscious nu avea nici cea mai mică încredere în el. Și nici în Seducta, dar Randy îi spusese că Mikey făcea parte din familie și că nu avea cum să-l trădeze.

Luscious știa și ea câte ceva despre familie. Avusese o mamă drogată, un tată vitreg care încerca mereu să o penetreze cu penisul lui flasc și un unchi care o violase în mai multe rânduri când avea 12 ani.

Ce mai familie! Te-ar fi înjunghiat în spate și te-ar fi îngropat dacă ar fi știut că pot scăpa basma curată.

Armand parie 10 000 de dolari pe numărul 11. Ruleta se învârti și ieși numărul 11. Păstră pariul inițial și ieși iar numărul 11.

Câștigase 340 000 de dolari în mai puțin de zece minute. Era vremea să plece de la masă. Sau să rămână.

Nu conta. Nu-l interesa cât câștiga. Mintea îi lucra febril. Cum putea să angajeze un ucigaș plătit? Era ca-n filme?

Nu, evident că nu. Trebuia să fie atent și să se gândească bine la asta.

Era în Vegas. Orice se putea aranja în Vegas.

Oare cât l-ar costa să plătească pe cineva?

Nu conta suma, ci să găsească persoana potrivită.

Unde era Fouad? Nu că ar fi fost de acord; nu mai era de mult lacheul pe care se baza Armand. Fouad era un tâmpit incapabil.

Armand mai avea nevoie de cocaină. Gura-i era uscată, iar capul îi vâjâia. După ce luă o gură de whisky pe care i-l întinsese o chelneriță îmbrăcată sumar, îi lăsă un bacșiș gras crupierului și

se ridică de la masă. Pe când se pregătea să plece, o fată drăguță se apropie de el – o americancă tipică. Avea părul blond arămiu, pomeţii înalţi şi se purta foarte natural când se aşeză lângă el.

— Armand, îl salută ea, de parcă erau prieteni de o viaţă, de când nu ne-am mai văzut! Ai venit aici pentru meci?

— Ce meci? bolborosi el.

— Hai, fii serios! râse fata zgomotos. Sunt sigură că ai cele mai bune locuri.

Habar n-avea cine era, dar sigur îl cunoştea.

— N-am venit aici pentru meci, îi zise el și se ridică de la masa de ruletă.

— Știi, îi zise fata pe un ton scăzut și aplecându-se în fața lui. Am crezut că ne-am distrat de minune, dar tu nu m-ai mai sunat niciodată.

— Aha..., zise el, încercând să-și amintească prin ceaţa drogurilor unde făcuse sex cu ea – la New York, Londra sau Vegas? Sau poate era una dintre fetele care fusese adusă cu avionul pentru ziua regelui din Akramshar? Te-am plătit?

— Să mă plătești? îl întrebă ea jenată. De ce să mă plătești?

— Spune-mi, te rog, îi zise el morocănos, cum te cheamă?

În loc să se simtă insultată, era ușurată.

— Atât de multe femei, iar memoria nu te ajută, îi spuse ea cu voioșie. Mă cheamă Annabelle. Annabelle Maestro.

Își aminti. Annabelle, fata celor două vedete de la Hollywood – una dintre ele fusese ucisă cu bestialitate. Scrisese o carte despre crimă și despre zilele în care fusese matroană la New York, iar uneori, dacă preţul era bun, se oferea chiar și pe ea.

Își amintea de ea acum. Se cunoscuseră la o petrecere în New York și o făcuseră în baie, între cele două feluri de mâncare. Ea nu se supărase când el o sprijinise de marmura rece a chiuvetei. Iar apoi o dusese la premiera unei piese, pe urmă înapoi la apartamentul său – unde făcuseră sex sălbatic, cu consimţământul amândurora.

Din câte își amintea, ea era dispusă să facă orice, așa că nu o mai sunase. Ce plăcere ar mai fi avut să o umilească? Nici n-o plătise. Ea avea impresia că el nu știa nimic despre trecutul ei tumultuos.

Femeia era o târfă reformată. Una dintre cele mai bune. Poate îl ajuta să facă rost de ce avea nevoie.

— Ai vrea să bem ceva, Annabelle? o întrebă el, întorcându-se spre ea, cu un zâmbet prefăcut pe față.

Ea încuviință încântată.

Avea planuri serioase cu ea.

capitolul 39

Deşi Denver ţinea la M.J., nu prea o avea la inimă pe tânăra şi mult prea ambiţioasa lui soţie, Cassie. Fata aia turuia numai despre ea şi cariera ei promiţătoare – care, din câte îşi dădea seama Denver, nu luase încă avânt. Avusese şansa să înregistreze un CD şi să cânte în câteva hoteluri, dar Cassie se tot lăuda că va semna ea cu un nou agent – un tip care-i promisese că-i va lansa o carieră fabuloasă, transformând-o în noua Rihanna.

„Fata asta n-are de gând să păstreze copilul", se gândi Denver. „Fata asta are planuri mari, iar copiii nu fac parte din ele."

— Sunt mai tânără decât Katy Perry, căzu Cassie pe gânduri, *mult* mai drăguţă decât Ke$ha şi mult mai mişto decât Taylor Swift. Ceea ce înseamnă că am şanse mari să ajung celebră. Nu-i aşa, pisoi? întrebă ea, întorcându-se spre M.J., în sfârşit remarcându-l şi pe el.

M.J. dădu din cap că da, deşi nu părea prea încântat de entuziasmul soţiei sale pentru o carieră care încă nu începuse.

Denver înţelegea şi de ce. El îşi dădea seama cu siguranţă că nu avea cum să o facă pe Cassie să se răzgândească în privinţa avortului. Îi aruncă o privire lui Bobby. Pe faţă nu i se citea nimic. Un lucru era sigur la Bobby – nu se certa decât dacă era absolut necesar.

— Mă duc la toaletă, spuse ea, ridicându-se de la masă.

— Vin şi eu! chiţăi şi Cassie, sărind în picioare.

— Vorbeşte cu ea! o îndemnă Bobby pe Denver.

Bun aşa, deci *de aia* era ea în Vegas. Să convingă o viitoare vedetă pop să renunţe la visurile ei şi să facă un copil.

Cassie i-o luă înainte. Când ajunseră la toaletă, îşi puse poşeta sclipicioasă pe poliţă, se întoarse înspre Denver şi o întrebă:

— Poţi să ţii un secret?

„O, nu!" se gândi Denver. „Nu vreau să devin confidenta ta!"

Cassie era hotărâtă.

— Deci poţi? repetă ea.

— Nu prea le am eu cu secretele, îngăimă Denver, ducându-se repede într-o toaletă ca să scape de ea.

Cassie o aşteptă până când ieşi, stând în faţa chiuvetei şi dându-se cu degetul cu luciu de buze cu aromă de cireşe.

— Eşti aşa norocoasă că eşti combinată cu unul ca Bobby, oftă Cassie. Toate fetele din club sunt topite după el.

— Foarte bine, îi spuse Denver, spălându-se pe mâini în timp ce se gândea cine erau „toate fetele din club". Clientele? Personalul? Ce mama mă-sii?

— Prietena mea, Lindy, mi-a spus că Bobby te place pen' că eşti aşa deşteaptă.

— Mă bucur să aflu asta, îi spuse Denver cu răceală.

— Pun pariu că-i bun la pat.

— Poftim?

— Păi e?

— Nu cred că priveşte pe nimeni în afară de mine. Cassie chicoti.

— Ce doamnă eşti! Cred că şi de-asta te place Bobby. Ştii tu, lu' Bobby i s-a cam dus vestea că iubeşte şi lasă, da' văd că tu rezişti.

„Iisuse Hristoase!" se gândi Denver în sinea ei. „De ce trebuie să o ascult aici pe fata asta cum îmi spune ce bun e Bobby la pat şi ce norocoasă sunt că e prietenul meu. E norocul lui că mă are pe mine."

— Ne vedem la masă, îi spuse Denver, pregătindu-se să o ia la fugă.

— Aşteaptă! o imploră Cassie. Am nevoie de ajutorul tău.

— De ajutorul meu?

— Da... într-un fel. Vezi tu...

Şi începu să-i spună cum rămăsese însărcinată – cum nu putea să păstreze copilul, cât de încăpăţânat era M.J. Ce trebuia să facă ea?

— Uite ce e, eu nu sunt consilier marital, îi spuse Denver cu răbdare. Oricum, trebuie să alegi – să păstrezi copilul şi pe M.J. sau să-ţi lansezi cariera.

— Ştiu, o aprobă Cassie. Dar eu vreau să priceapă M.J. că pot face oricând un alt copil – însă cariera trebuie să mi-o încep

acum. *De ce* nu înţelege?

— Ar trebui să vorbeşti cu mama ta, îi sugeră Denver. Sunt sigură că-ţi va da un sfat bun.

— Am făcut asta deja, îi răspunse Cassie dând impasibilă din umeri. Nu-i pasă maică-mii.

— Fii *serioasă.* Eu cred că-i pasă.

— Nu, spuse Cassie, scuturând din cap. *Nu* ar vrea să fac un copil. Are doar 35 de ani şi n-are chef să fie bunică.

— Ei bine, îi spuse Denver repede, mi-aş dori să te ajut, dar din păcate nu pot. Încearcă să te gândeşti ce vrei mai mult.

— Am priceput! îi spuse Cassie voioasă. Ştiam că ai să mă poţi ajuta.

Denver se încruntă.

Din punctul ei de vedere, Cassie nu rezolvase nimic.

— Cre' că tre' să mergem la un club de striptease, îi spuse Kev când ieşiră de la restaurant.

— Nici să nu te gândeşti, i-o întoarse Billy, rămânând nemişcat un minut. Tu crezi că vreau să ajung pe TMZ[8] şi nişte stripteuze să spună ce bacşiş le-am dat?

— Unde-s ăia de la TMZ? îl întrebă Kev, făcând pe prostul. Nu-i văd ascunzându-se sub un palmier aşteptând să dea atacul.

— Crede-mă ăştia-s peste tot, îl asigură Bill, vrând cu tot dinadinsul să dea de Max din nou.

Îl obseda gândul că nu răspundea la telefon. Zburase până la Vegas, pentru numele lui Dumnezeu, îşi dăduse peste cap întregul weekend, iar acum ea nu răspundea la rahatul ăla de mobil. Oare îi dădea cu flit?

— Tu ce ai? începu să-l descoasă Kev. Te apăr *eu* de paparazzi. Ştiu să-i îndepărtez.

— Pe bune? îl întrebă mirat Billy. Atunci unde erai când eram atacat mai devreme în cazinou?

— Aia erau *fard,* îl lămuri Kev, de parcă asta explica totul. Tâmpite de fane care-ţi venerează scula.

— Încetează, Kev.

— Puteai să te culci cu oricare dintre ele. Ştii şi tu la fel de bine ca mine.

— Mersi, îi spuse Billy pe un ton caustic. Cred că am gusturi mai bune de-atât.

— Nu și Billy pe care-l știu io, rânji Kev. În trecut, ți-ai fi tras-o și cu un buștean dacă îți făcea cu ochiul.

Kev începea să-l calce pe nervi pe Billy. Chiar că în trecut. Oare Kev chiar nu pricepea? Lucrurile se schimbaseră. Uitase cât de stresant putea fi bunul său prieten.

Rămăseseră prea mult în fața restaurantului, pentru că, până să plece de acolo, Venus ieși ca o vedetă, alături de Jorge și cele două gărzi de corp. Alex rămăsese înăuntru sperând să se culce cu chelnerița.

Billy își dădu seama că nu aveau cum să se evite.

— Bună, îngăimă el, prins pe nepregătite.

Pentru o clipă, Billy crezu că Venus o să-l ignore. Dar nu, se ținu dreaptă, se agăță de brațul lui Jorge și îi răspunse cu răceală:

— Bună.

Nu prea rămăseseră prieteni, după cum spusese ea într-un interviu. „Eu și Billy suntem și vom fi mereu prieteni foarte apropiați. Îi doresc tot binele din lume."

Cunoscând-o foarte bine pe Venus, ea gândea de fapt următoarele: „Să-l ia naiba pe nenorocitul ăla. Sper să se aleagă praful de cariera lui și să nu-l mai văd niciodată în fața ochilor."

— Arăți foarte bine, îngăimă Billy. Nu-i venea altceva în minte. Venus era mereu într-o formă excelentă – niciun bărbat nu-i putea face față.

Tipul de lângă ea era tânăr – mult prea tânăr să aibă habar în ce se băga. La 30 de ani, Billy se simțea ca un veteran de război. Poate trebuia să-l avertizeze pe sărmanul de el, să-i dea o mână de ajutor.

— Venus, spuse Kev cu voce tare. De când nu ne-am mai văzut…

Venus îi strânse cu putere mâna lui Kev – un gest pe care-l făcea când avea de-a face cu o persoană enervantă. Ea și cu Kev nu se înțeleseseră niciodată. Când Kev era asistentul lui, insistase pe lângă Billy să-l concedieze. El nu făcuse asta, iar ea începuse să-l disprețuiască și mai mult pe Kev.

Deodată, din sala de concerte de lângă restaurant începură să iasă foarte mulţi oameni. Concertul lui Gerald M. se terminase, iar sute de fani încântaţi umpleau strada.

Gărzile de corp ale lui Venus se postară în jurul vedetei lor şi o duseră de-acolo.

Billy se hotărî să o ia din loc până să fie văzut.

Prea târziu. Un cârd de femei surescitate venea spre el zbierându-i numele. Curând a fost înconjurat de fane care ţipau.

Unde era Kev când avea nevoie de el?

— Nu-mi place aglomeraţia, spuse Ace, pe când se chinuiau să iasă din sala de concerte. Ăsta-i un coşmar.

— Stai calm, îi şopti Max, pe când o femeie grasă o împinse din spate. Se va termina curând. Apoi o să mergem la un In-N-Out-Burger şi o să te binedispui.

— Să ştii c-ai dreptate, îi spuse Ace luând-o de mână.

— N-ar trebui să ne ducem în culise? întrebă nedumerit Frankie, oprindu-se şi arătându-le o uşă în faţa căreia se strânsese un grup select de VIP-uri care urmau să-i aducă un omagiu lui Gerald M.

— Da, bine, îi răspunse vag Cookie.

Ea spera ca el să nu fi observat acea uşă, dar era clar că ştia cum se proceda. Vedetele îşi puneau asistenţii să-i strângă pe admiratori, apoi să-i aducă înapoi la luxosul bar privat, unde aştepta fiecare să-l cunoască pe starul lor preferat. Ce rahat!

Frankie schimbă direcţia şi se îndreptă spre uşa din spate, în timp ce Cookie o înşfacă pe Max de braţ şi-i şuieră:

— Trebuie să vii cu noi, te rooooog!

— Hai, mai dă-o-n mă-sa! se plânse Max. Văd că faci doar ce vrei tu în noaptea asta.

— Doar zece minute, se rugă Cookie de ea. Apoi mergem unde vrea Ace.

— Tot ce vrea *el* e să rămânem singuri, îi spuse Max, dorindu-şi să fie oriunde în altă parte decât aici.

— Păi, aveţi tot timpul la dispoziţie.

— Nu chiar, pentru că Ace nu locuieşte în acelaşi oraş.

— Ar trebui să se mute, pufni Cookie.

— Poate că da. Dar în seara asta trebuie să fac ce vrea *el. A* venit până aici ca să fie cu mine. Asta trebuie să însemne ceva.

— Bine, bine, îi spuse Cookie nerăbdătoare. Doar zece minute, te rog eu.

— OK, scoase Max un oftat. După aia chiar te las de capul tău.

Pe Venus nu o bucură să dea nas în nas cu Billy. Bănuia că venise în Las Vegas pentru meci. Era alături de Kev, nesuferitul ăla de amic al lui, care fusese mereu un măr al discordiei în căsnicia lor. Întotdeauna considerase că acel Kev avea o influență nefastă asupra lui Billy, așa că nu avusese niciodată încredere în el. Era convinsă că încerca să-l combine pe Billy cu tot felul de muieri.

Măcar Billy nu era cu stricata aia, Willow Price, partenera din ultimul său film – cunoscută pentru că și-o trăgea cu toți fotografii din oraș.

Gărzile de corp o conduseră prin cazinou, până la o limuzină care o aștepta la bordură. Jorge, care era în spatele ei, se trânti pe scaunul de lângă ea.

— Unde mergem, domnișoară Venus? o întrebă șoferul.

— Înapoi la The Keys, îi spuse ea șoferului, îndepărtând mâna lui Jorge de pe coapsa ei. Oprește-te la intrarea privată de la Mood. Se întoarse spre Jorge: Îți place să dansezi?

El dădu din cap că da.

— Super, că vreau să mă dezlănțui.

— I-ai spus lui Cassie de excursia în Bahamas? îl întrebă Bobby pe prietenul său.

— O să-i fac o surpriză, îi răspunse M.J. O s-o duc la aeroport de la petrecerea lui Max. N-o să știe ce i se întâmplă.

— Fetelor nu le plac surprizele, îl avertiză Bobby. Ele vor să se pregătească, alea, alea.

— Ce să pregătească? făcu nedumerit M.J. Îi cumpăr ce vrea când ajungem acolo.

— Dacă așa crezi tu de cuviință...

— Da, sigur o să-i placă.

— Bine, o să-i placă, îi spuse Bobby, deși nu credea asta absolut deloc.

— Cassie vrea să mă întâlnesc cu nu știu ce mare agent care ar dori să o reprezinte, îi spuse M.J. În timp ce făcea semn să i se aducă nota de plată. O să bem ceva la Cavendish, apoi o să trecem pe la Mood. E-n regulă?

— Bine, mă ocup eu.

— Avem multe rezervări pentru VIP-uri în această seară, îi spuse M.J. Toată lumea e în oraș pentru meciul de duminică.

— Iar tu nu rămâi, îi zise Bobby. Cum așa?

— Da, sincronizare proastă, făcu M.J. Dar am vești bune – îți dau biletele mele.

— Super! exclamă Bobby. E bună și dragostea adevărată la ceva.

— Lângă ring, se lăudă M.J. În primul rând. Cele mai bune locuri.

— Singura problemă e că nu cred că o să mă duc, îi spuse Bobby, uitându-se cum se întorceau Denver și Cassie la masă.

— De ce nu? îl întrebă M.J. N-ai auzit? Lângă ring, omule.

— Nu cred că lui Denver îi place boxul.

— Ce nu-mi place? îl întrebă Denver, intrând în separeu.

— Boxul, îi spuse Bobby. Nu prea e genul tău, nu?

— Cum de-ai ghicit? îl întrebă ea cu răceală. Doi bărbați în toată firea care se pocesc nu e chiar o distracție pentru mine.

— Mda, făcu Bobby. Mă gândeam eu că o să spui asta.

— Mie-mi place boxul, se auzi vocea lui Cassie. Mergem duminică seară, nu-i așa, iubi?

M.J. se uită la Bobby și dădu din cap că da.

— Sigur că da. N-aș rata așa un eveniment.

Denver se întreba ce se întâmpla la Los Angeles. Îi era dor de apartamentul ei, de câine și de slujbă.

Nu prea-i plăcea Vegas – de-abia aștepta să ajungă acasă.

capitolul 40

Luscious și Seducta porniră la drum cu Pontiacul de un roz țipător din 1988 al Seductei, de care era foarte mândră – era cadoul de nuntă pe care i-l făcuse Mikey atunci când îi cununase o sosie de-a lui Lady Gaga în urmă cu șase luni, după ce fusesese la o orgie cu mai mulți fotbaliști scoțieni. Seducta își amintea cu plăcere de acea zi; chiar și-o tatuase pe fund.

— Cum de ți-a luat Miki o mașină *veche?,* râse Luscious de ea, pe când se instala pe scaunul de lângă șofer și încerca să-și pună centura stricată în jurul taliei ei subțiri.

— E mai bună decât porcăria pe care o conduci tu, i-o întoarse Seducta, referindu-se la Toyota din 2008 a lui Luscious. Pontiacul meu e de colecție.

Luscious nu prea înțelegea la ce se referea Seducta, așa că tăcu din gură.

— Cine e clientul la care mergem? o întrebă Seducta în timp ce conducea nepăsându-i de soarta celorlalți șoferi. Ce-i place? Să și-o tragă două tipe în fața lui? Pentru că dacă-i așa, te avertizez – să nu-ți bagi limba în fofoloanca mea – doar prefă-te. Ne-am înțeles?

— De unde puii mei să știu cine e? îi spuse Luscious iritată. Idiotul ăla plătește foarte bine. Sfatul meu e să-ți vezi de viața ta – pen' că ultimul lucru din lume pe care vreau să-l ling e păsărică aia a ta grasă.

— Grasă? șuieră Seducta, bătând darabana pe volan cu lungile ei unghii false – câteva se rupseră. Umflată-i gura aia a ta. De când ți-ai injectat porcăria aia în buze, parcă ai două râme.

— Iar ești invidioasă, îi spuse Luscious din nou, nevrând să se ia la ceartă cu ea. Lui Randy îi plac buzele mele.

— Nu asta mi-a zis *mie,* îi spuse Seducta, râzând cu subînțeles.

— De când vorbești *tu* cu prietenul *meu?* vru să știe Luscious.

— Da' ce, n-am voie să vorbesc cu propriul meu *cumnat?* făcu

Seducta. Uiţi că eu şi Randy suntem înrudiţi, o familie.

Luscious îşi coborî privirea. Seducta era proastă ca noaptea, iar ea nu voia să muşte momeala, pentru că fix asta făcea Seducta – voia să o enerveze. Regreta că-i spusese Seductei de treaba asta aşa de bine plătită – vaca asta grasă nu merita să câştige atâţia bani. Trebuia să fi luat altă fată.

Dar era prea târziu. Cel mai bine era să strângă din dinţi şi să zâmbească.

capitolul 41

— Îmi place să fac surprize tuturor, spuse Lucky încet, pe când se dădea jos din pat într-un fel seducător. Știu că ți-am spus că nu vom ieși până mâine, dar e doar 11 seara și sunt sigură c-o să fie toți la clubul lui Bobby. Ce zici? Vrei să ne facem apariția?

— Nevasta mea e mereu gata de acțiune, spuse Lennie, rezemându-se și zâmbind binevoitor.

— Am avut parte de suficientă acțiune în seara asta, să-mi ajungă până la următoarea vizită, îi replică ea.

— Iisuse! izbucni Lennie în râs. Zici că sunt un marinar slinos în permisie.

— Da, așa e: marinarul meu sexy – bărbatul care știe toate pozițiile.

— Dacă spui tu, îi zise el și o trase înapoi în pat. Deși, dacă stau să mă gândesc, mai sunt poziții pe care nu le-am încercat.

— Crezi?

— Da.

— Când mai vii? îl întrebă ea, cuibărindu-se în brațele lui și mângâindu-l încet pe piept.

— Încetează, o apostrofă el. Știi că sunt la filmări. O să vin acasă de tot în câteva săptămâni.

— Nimic la tine nu durează pentru totdeauna, Lennie.

— Păi, nu așa îți place?

— Cât de bine mă cunoști, rosti ea tărăgănat.

— Da, recunoscu el, scărpinându-se în cap. În caz că te cunoaște cineva cu adevărat.

— Am avut o întâlnire foarte ciudată azi, i se confesă ea. De fapt, a fost aproape înfricoșătoare.

— Cum adică? o întrebă Lennie.

— Nu sunt sigură – era un idiot care credea că poate să cumpere The Keys cât ai zice pește. Îți închipui așa ceva?

— Pe bune? făcu mirat Lennie, brusc interesat. Cine e tipul?

— Unul pe nume Armand Jordan. Jeffrey a stabilit întâlnirea

– credea că firma lui Armand voia să investească în viitoare proiecte.

— Şi să înţeleg că nu asta voia ăla.

— Deloc. Armand părea chitit să cumpere The Keys la orice preţ. Am simţit că e foarte ciudat – parcă avea pică pe toate femeile.

— Da, iubito, îi spuse sec Lennie. Fix genul tău. I-ai pus pielea în saramură?

— Nu, recunoscu Lucky, zâmbind pentru că Lennie o ştia foarte bine. Dar l-am dat afară din hotel.

— Vai de steaua lui, spuse Lennie râzând. N-avea idee cu cine s-a pus.

— Cred că nu, spuse ea gânditoare.

— Deci l-ai dat afară si s-a sfârșit bâlciul, nu?

— Da.

— Hai să trecem la lucruri mai importante. Ce mai face Max?

— La fel. Vrea cu orice preţ să-și croiască un drum în viaţă.

— Ca și mama ei, nu?

— Doar că *eu* am știut să-mi port mereu de grijă, sublinie Lucky.

— Iar eu îţi repet că și ea știe. Trebuie să te împaci cu gândul că Max e un spirit liber. Vrea doar să fie lăsată de capul ei.

— Dar e lăsată în pace, dragă. Pe *deasupra*... dăm și o petrecere de ziua ei de naștere. Apropo, Ace a venit ca să fie cu ea.

— Îmi place de Ace, pare un băiat de treabă.

— Nu crezi că e prea tânără ca să stea cu un singur tip? îl luă Lucky la întrebări.

— Nu, dacă e și potrivit pentru ea.

— Aha, ca tine și cu mine?

— Exact, draga mea, îi spuse Lennie râzând.

— Pun pariu că nu mai ţii minte cum a fost prima noastră întâlnire, spuse Lucky, hotărându-se să-l provoace.

— E cumva un test? o întrebă Lennie, sprijinindu-se într-un cot și uitându-se la ea ironic.

— Poate că da, îl tachină ea. Vreau să văd dacă-l treci cu brio.

— Fii *serioasă!* De parcă aș putea să uit prima noastră

întâlnire.

— Spune-mi atunci, îl provoacă ea. Vreau detalii.

— A fost la New York, într-un restaurant cu specific chinezesc. Am băut o sticlă de votcă.

— Sunt impresionată, făcu ea. Chiar îţi aminteşti.

— Chiar credeai că nu-mi amintesc?

— Ei bine… am crezut că te vei referi la prima dată când am făcut dragoste pe o plută în sudul Franţei. Partida *aia* a fost de neuitat.

— Să știi că ai dreptate. Ar trebui să repetăm acel moment cât de curând, adică atunci când termin filmările.

— Sunt de acord.

— Şi eu.

Schimbară priviri afectuoase.

— Dar trebuie să recunosc – și prima noastră întâlnire a fost foarte excitantă, îi spuse Lennie. După ce am băut votca aia, m-ai târât la nu știu ce local de jazz din Greenwich Village până la patru dimineaţa.

— Apoi *tu* m-ai dus pe *mine* la nu știu ce cafenea, unde am băut nenumărate cafele și am vorbit câte în lună și în stele.

— Iar ţie, scumpa mea Lucky, ţi-a plăcut fiecare minut.

— Nu neg. După o lungă pauză, spuse: Dar ce-a fost cel mai bine, adăugă ea, e că ne-am îndrăgostit în acea noapte.

— Da? o întrebă el, prefăcându-se mirat. Nu că nu mi-aş aminti.

— Nu te pune cu mine, Lennie Colden, îi spuse, încruntându-se ameninţător. Ştii că vei suferi consecinţele.

— Bine, bine, îi spuse el zâmbind cu gura până la urechi. Cred că ne-am amorezat și uită-te acum la noi – niște bătrâni căsătoriţi de mulţi ani care au o droaie de copii.

— Vezi pe cine faci tu bătrân, îi spuse Lucky, aruncându-i mingea la fileu.

— Cu toate acestea, doamnă Golden – sunteţi mai frumoasă ca oricând. În plus, îmi place o femeie mai experimentată.

— Mai experimentată?

— O, da!

— Să te ia naiba, Lennie Golden! Cu o mişcare agilă, se aşeză

deasupra ei, prinzând-o sub el.

— Draga mea, scopul meu în viaţă este să-ţi fac pe plac.

Majoritatea vedetelor participau la o sesiune de *meet and greet*[9] după concertele lor. Câteodată, Gerald M. nu voia să fie deranjat, dar nu ştia ce star putea să fie în public, aşa că în această seară rămăsese să vadă cine apărea. În fond, mai stătea oricum în oraş pentru meciul de box, şi, cum se despărţise recent de ultima lui cucerire – o actriţă ambiţioasă (nu aşa erau toate?) –, se hotărâse ca următoarea iubită să fie unul dintre talentele locale.

Ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă era fiica lui, care era aproape de nerecunoscut. Fără codiţe, Cookie arăta complet schimbată.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău, puişor? o întrebă el, pe când ea şi cu gaşca ei erau conduşi în cabina de probă aglomerată de lângă barul de primire.

— Nu-mi spune aşa, îi zise ea, rotindu-şi ochii îngrozită. E *atât* de naşpa!

— Fata asta e puişorul meu, fredonă Gerald M. În faţa fanilor. Chiar eu am clocit-o! Uitaţi-vă la ea cât a crescut. Un chelner îi dădu un pahar de rom cu Cola pe care îl bău din două înghiţituri. Ce faci aici, scumpo? Ţi-a plăcut concertul?

„Nu mi-a plăcut deloc concertul”, îi venea lui Cookie să-i spună. „Mi-a displăcut să-l văd pe taică-miu pe scenă, unduindu-şi scula din pantalonii de piele în faţa unui public format din femei purii şi ratate, disperate să şi-o tragă.”

— A fost super concertul, spuse Frankie, trecând în faţa lui Cookie şi strângându-i mâna lui Gerald M. Eşti cel mai tare cântăreţ. Întotdeauna îi faci să se simtă excelent, în puii mei – scuze de limbaj.

— Şi tu cine eşti? îl întrebă Gerald M. dându-se înapoi.

— Frankie Romano, prietenul lui Cookie. Încântat de cunoştiinţă, domnule.

— Domnule! izbucni Gerald M. în râs. Da' tu cât pana mea crezi că am?

„Rahat”, se gândi Cookie. E de rău. „Încep deja să se placă.”

Max stătea în spate. Își făcuse datoria de prietenă, iar acum ea cu Ace trebuiau să plece. Cookie nici nu voia să audă.

— Trebuie să rămâi cu noi, o imploră ea. Dacă nu, Frankie o să vrea să stea la taclale cu tata, iar eu nu o *să pot* suporta!

— Dar Cookie, încercă să obiecteze Max.

— Te rooog eu! Nu-ţi mai cer nimic niciodată.

Acestea fiind spuse, Max și Ace rămaseră în continuare.

Bobby și Denver stăteau la o masă luminată de o lumânare, lângă piscina de la Mood, iar lumea roia în jurul lor. Se apropia de miezul nopţii, muzica era tare, iar clubul, plin ochi. Erau fete frumoase din belşug – chiar și chelnerițele arătau bine în uniformele lor sumare. Denver nu se simţea în largul ei. Cluburile nu se numărau printre preferinţele ei.

— De ce ești supărată? o întrebă Bobby, dându-și seama că era prost dispusă.

— De ce spui asta? i-o întoarse Denver, neputându-se stăpâni să nu-și descarce nervii pe el.

— Pari așa, dădu el din umeri, nu știu, cam încordată.

— Și să înțeleg că fetele care tot vin Ia masa asta și vorbesc cu tine nu sunt încordate? i-o întoarse ea, dorindu-și să nu pară foarte geloasă.

— Hei, Denv, știi că-mi fac doar meseria, îi spuse Bobby, mângâind-o pe braţ. Din moment ce e clubul meu, ce vrei să fac, să le ignor?

— E și asta o idee.

— *Haide,* iubito, bea puţin și relaxează-te.

— Credeam că în această seară vom fi doar noi doi. În schimb, eu încerc să o conving pe Cassie să nu avorteze, iar tu faci conversaţie cu clienţii. Nu prea e o cină romantică.

— Îmi pare rău că te simţi prost. Dar știi că am ochi doar pentru tine?

Îi aruncă o privire căreia nu-i putea rezista.

Problema cu Bobby era că arăta atât de bine și, în plus, era drăguţ. Mai era și bogat – așa că femeile se ţineau scai de el. Dacă el îi era sortit, îi era clar că trebuia să se obișnuiască.

— Ei bine, zise ea, pe un ton mai blând. Dacă pui problema așa...

— Știi tu unde vreau să ți-o pun, îi șopti el la ureche.

— Bobby!

— După jumătate de oră, plecăm de-aici. Îți promit.

— Vorbești serios?

— Sigur că da, îi spuse el, aplecându-se și sărutând-o ușor.

Îl sărută și ea.

— Știu că mă port ca o femeie geloasă și nu înțeleg de ce, îi șopti ea. Știi că nu e deloc stilul meu.

— Da, iubito, o asigură Bobby.

— Da?

— Cu siguranță.

— Atunci – poate mă lămurești și pe mine.

Îi zâmbi larg din nou. Ce zâmbet strălucitor!

— Pen' că mă iubești, îi cântă el.

Ea stătea dreaptă, cu inima bubuindu-i în piept. Oare spusese cuvântul care începe cu I? Și de ce îi băga el vorbe în gură? Nu trebuia să zică el primul?

— Poftim? îl întrebă ea cu respirația întretăiată.

— I-U-B-I-R-E, îi spuse Bobby pe litere. Și, cum nu vrei să fii prima care-l va spune, o voi face eu pentru tine, căci și eu te iubesc, domnișoară Jones, și nu vreau să mă mai ascund. Așa că împacă-te cu acest gând.

Într-un fel sau altul, Kev reușise să-l ducă pe Billy la un club de striptease, unde managerul – un admirator de-al lui, care avea sprâncene arcuite și o privire de obsedat sexual – îl remarcă imediat și îl duse în zona VIP, oferindu-i șampanie din partea casei și două dintre cele mai frumoase fete din club.

Kev se simțea ca în rai. Dacă ar fi fost singur, ar fi stat lângă scenă, scurgându-i-se ochii după fetele atractive, ca toți ceilalți. Dar cu Billy era cel mai bine. Erau tratați regește oriunde mergeau împreună.

O blondă cu față de copil încerca să-i atragă atenția lui Billy prin calitățile ei fizice – o pereche de țâțe noi, un stomac plat, picioare lungi și păsărică rasă. Dar lui Billy nu-i păsa.

— Am prietenă, o lămuri el.

Kev era nedumerit, pentru că Billy era în mijlocul unui divorţ.

— Îmi pare rău, gânguri fata, adăugând cu obrăznicie: Doar pentru că scula ţi-e ocupată, nu înseamnă că n-o mai poţi folosi din când în când!

Billy râse, se gândi în treacăt dacă s-o facă, apoi se scuză grăbit, ieşi din club şi încercă să o sune din nou pe Max.

Iar nu i-a răspuns nimeni, aşa că s-a hotărât să-i dea un mesaj.

„Hei, sunt eu, Billy. Tu pe unde umbli? Am tot încercat să dau de tine. Sunt în Vegas. Vreau să te văd. Sună-mă.”

Gata! O contactase, iar ea trebuia doar să-i răspundă.

Toată lumea ajunse în partea de restaurant a clubului Mood: Gerald M. şi anturajul său – care consta din cele două cântăreţe care îl acompaniau şi asistentul care-i făcea rost de tinere talente. Apoi mai erau Cookie şi Frankie (care-l pupa atât de mult în fund pe Gerald M., că nu mai avea nimeni loc de el), Max şi Ace, lipsit de orice entuziasm.

— De ce nu ne-am furişat doar noi doi? o întrebă în şoaptă Ace pe Max, când se aşezau la masă.

Se obişnuise cu gândul că nu o va avea doar pentru el.

— Aşa e-n Vegas, se mai întâmplă lucruri de genul ăsta, îi răspunse ea, părând neliniştită. În plus, trebuie *neapărat* să ne vedem cu Bobby. Stă într-un separeu de lângă piscină. Hai să mergem la el.

Până să poată protesta Ace, ea îl luă de mână şi începu să-l tragă prin restaurant până pe terasa clubului.

Bobby îi văzu cum se apropiau de el.

— Ne strică seara, îi şopti el lui Denver.

Max are darul de a pica în cele mai nepotrivite momente.

— N-are de unde să ştie, îi spuse Denver, simţindu-se un pic ameţită. Chiar aş vrea s-o cunosc.

— Eşti sigură? o întrebă Bobby pe când Max venea înspre ei.

— Hei, frăţioare! îi spuse ea îmbrăţişându-l în stilul ei. Îl mai

ţii minte pe Ace?

— Cum să nu? făcu Bobby, dând din cap spre el. Şi cu toţii o ştiţi pe Denver.

Max dădu scurt din cap în direcţia ei, iar Ace îi spuse politicos:

— Încântat de cunoştinţă.

— Şi eu la fel, îi răspunse Denver, gândindu-se că Max făcuse o alegere bună, dacă acesta era prietenul ei.

— Ace a venit cu maşina de la Big Bear doar ca să fie cu mine, spuse Max, stând lângă masă.

— Ce drăguț! făcu Denver. Pun pariu că ai fost încântată.

Ca de obicei, Max o ignoră.

— Ghici cine-i aici? îi spuse ea lui Bobby.

— Ştii că nu le prea am cu ghicitul.

— Cel mai bun prieten al tău, Frankie Romano.

— Unde e? o întrebă Bobby.

— Stăm cu el la masa tatălui lui Cookie în restaurant. Ar trebui să treci pe-acolo. Sunt sigur că i-ar plăcea să te vadă.

— Poate mai târziu, îi spuse Bobby.

Pe vremuri, el, Frankie şi M.J. fuseseră cei mai buni prieteni, dar totul era acum de domeniul trecutului.

— Iar tu, adăugă el cu asprime, ştii că nu ar trebui să fii în partea asta a clubului.

— Cum aşa? i-o întoarse Max.

— Pentru că n-ai 21 de ani. Şi ne-am putea pierde autorizaţia de funcţionare.

— De parcă n-am avea toţi acte false, pufni Max.

— Super, îi spuse Bobby cu sarcasm. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

Apoi, spre uşurarea lui, îi văzu intrând pe Lucky şi Lennie. La ţanc, pentru că Max nu mai avea să fie problema lui. Să se ocupe Lucky de ea.

— Uite-i pe-ai tăi, o avertiză el. Mai bine te duci la masa ta, fetiţo, sau poate o să te bată mămica la poponeaţă.

— Eşti aşa de *rău,* îi spuse Max, făcând o grimasă. Te urăsc!

— Nu sunt rău, vreau să te protejez.

— Oricum, ce caută *ei* aici? îl întrebă Max, întorcând capul şi

văzându-i pe Lucky şi Lennie cum se apropiau. Credeam că vor să stea singuri. Ce scârbos!

— Frumos mai vorbeşti de-ai tăi, o apostrofă Bobby.

— Sunt şi ai tăi, îi atrase atenţia Max.

— Doar pe jumătate, o corectă Bobby.

— Mă rog!

Câteva clipe mai târziu, Lennie şi Lucky veneau lângă ei, iar Lennie o îmbrăţişa pe Max, în timp ce Lucky o cerceta din cap până în picioare pe Denver, iar Bobby se gândea: „Dacă veneau cu jumătate de oră mai târziu, am fi putut să plecăm de-aici."

În lumea cluburilor, noaptea era abia la început.

capitolul 42

Lui Annabelle Maestro nu-i mai tăcea gura. Armand habar n-avea despre ce sau cine vorbea. Nu știa și nici nu-i păsa. Tot pomenea nume în timp ce stăteau într-unui dintre holurile deschise bând tequila cu limoncello și gheață – o combinație mortală inventată de Annabelle. Îi plăcea amețeala pe care i-o dădea lichiorul. Era încântat că Fouad nu se afla prin preajmă să stea cu ochii pe el.

— Dacă nu ai venit pentru meciul de box, atunci ce *cauți* în Vegas? îl întrebă ea, trecându-și degetul arătător peste marginea paharului și așteptând un răspuns.

— Cumpăr hotelul și cazinoul The Keys, o anunță Armand. „Da, așa voi face. Să te ia naiba, Lucky Santangelo. Vei afla în curând că, dacă Armand Jordan își dorește ceva, va obține acel lucru. Sunt de neoprit. Și dacă spun că se va întâmpla ceva, să fii sigură că vorbesc serios, indiferent dacă ai impresia că mă poți opri sau nu. Dar cum mă poți împiedica dacă o să fii moartă? E imposibil."

— Glumești! exclamă Annabelle, făcând ochii mari.

Tipul nu era doar bogat, ci superbogat. Pusese ochii pe el de când se întâlniseră cu câteva luni în urmă. Deși făcuseră sex sălbatic o noapte întreagă, el nu o mai sunase. Lui Annabelle nu-i plăcea să fie respinsă, mai ales că se considera o celebritate, iar el trebuia să fie încântat s-o aibă drept iubită.

În New York umbla vorba că Armand era distant și nu voia să se lege de nimeni. Dar Annabelle știa că el era o mină de aur, iar ea își dorea un prieten stabil. Nu mai avusese cu nimeni asemenea relație de când se despărțise de drogatul ăla de Frankie Romano.

Mai devreme în acea seară, se certase la cuțite cu cel mai recent prieten al ei, Eddie Falcon, superagentul. Erau împreună de doar câteva săptămâni, dar astăzi descoperise – după ce-i umblase prin mesajele de pe telefon – că Eddie o înșela nu cu una, ci cu trei femei. Se pare că modelul lui în viață era Tiger

Woods[10]. Ce nenorocit! Voia să-i dea papucii și să se întoarcă la New York, dar, când o luase prin cazinou să se mai liniștească, dăduse nas în nas cu Armand.

Când i se ivea ocazia, Annabelle profita de ea.

— Nu credeam că Lucky va vinde, spuse Annabelle. Când se va întâmpla?

— Curând, îi răspunse Armand, simțind nevoia să se ducă la vila lui și să mai tragă câteva linii de cocaină până veneau „fetițele".

Îl rugase pe recepționer să-l anunțe când ajungeau și să-l aștepte în vila sa. Dat fiind că îi dăduse recepționerului un bacșiș de o mie de dolari, Armand credea că le-o va trage chiar el.

— Atunci trebuie să vii la petrecerea de mâine-seară, îi propuse Annabelle.

— Ce petrecere? întrebă Armand, gândindu-se să o invite la vilă, să vadă dacă putea să o convingă să se alăture prostituatelor. Atunci *chiar* ar fi avut parte de un spectacol.

— Fiica lui Lucky, Max, împlinește 18 ani. Se dă petrecere mare la The Keys, îi spuse Annabelle. Din moment ce i-am dat papucii prietenului meu, aș putea să merg cu tine. Îi cunosc pe cei din familia Santangelo – sunt sigură că ar fi încântați să mă vadă. Eu și Bobby am făcut liceul împreună.

— Cine-i Bobby?

— Fiul lui Lucky – e patronul clubului Mood din cadrul The Keys. Suntem ca două fețe ale aceleiași monede. Ce-ai zice să bem ceva acolo?

Ce naiba tot spunea acolo? Fata asta folosea un limbaj pe care nu-l pricepea și nici nu era interesat să-l înțeleagă. Dar îi putea fi de folos pentru că îi știa pe cei din familia Santangelo.

— Ce zici? îl întrebă Annabelle, cu capul lăsat într-o parte.

— Cred că întâi ar trebui să mergem la vila mea și să petrecem împreună ceva timp.

Annabelle se gândi la propunerea lui. Nu voia să facă sex, iar apoi să nu o mai sune. Nu, nu avea să accepte așa ceva.

Pe de altă parte, Armand *era* unul dintre cei mai râvniți burlaci din New York, așa că poate trebuia să-i mai acorde o

șansă. Ce avea de pierdut?

— Bem ceva, îi spuse ea fericită. Apoi mergem la Mood. De acord?

Armand dădu din cap.

„De ce oare Dumnezeu le-a dat femeilor darul vorbirii? De ce naiba nu-și țineau fleanca?”

Odată ce Peggy puse mâna pe trofeul mult dorit – șervețelul în care strănutase Dino – era nerăbdătoare să se termine cina și să se ducă în apartamentul ei.

Dar Paige nici nu voia să audă. Îi plăcea compania lui Peggy și îi sugeră să mai bea la Cavendish un pahar înainte de culcare.

— Sunt cam bătrână pentru cluburi de noapte, îi spuse lui Paige cu modestie.

— Dacă pot eu, poți și tu, îi zise Gino, răsuflând din greu. Am două sute de ani, scumpo. Tu ești o puștoaică pe lângă mine.

Pentru o clipă, Peggy fu tentată să-i amintească lui Gino de aventura lor de-o noapte, dar îi veni mintea la cap și nu spuse nimic.

— Vezi cu cine trebuie să mă lupt? făcu Paige cu un zâmbet afabil. Omul ăsta e plin de energie. Nici nu doarme foarte mult.

— De ce să-mi pierd viața dormind? o întrerupse Gino. Când oi muri, n-o s-o fac în liniște, ci în toiul unei petreceri.

Paige scutură din cap.

— Are energie în el să mai dea și la alții, spuse ea. Am face o avere dacă am îmbutelia-o.

Într-o fracțiune de secundă, Peggy își aminti cum făcuse Gino dragoste cu ea. Chiar că avea energie debordantă. Fusese un amant nesățios. Alți bărbați nici nu se puteau compara cu el, în special regele Emir, care după un timp începuse să sufere de ejaculare precoce – lucru care nu părea să-l deranjeze în calitatea lui de monarh, căci cine să îndrăznească să-l critice?

— Bănuiesc că nu strică să mai bem un păhărel, îi spuse Peggy, scoțându-și pudriera din geantă și uitându-se în oglindă.

— N-arăți rău pentru o muiere în vârstă, îi spuse Gino pe un ton libidinos.

— Credeam că sunt o puștoaică, i-o întoarse Peggy.

Şi avu impresia că o recunoscuse, căci în ochii săi negri şi bătrâni i se zărea un licăr.

Carlos, şeful recepţiei de la Cavendish, un hispanic bine făcut şi îngrijit, le însoţi personal pe Luscious şi Seducta până la vila lui Armand Jordan. Cele două femei miroseau a parfum ieftin, a transpiraţie abundentă, a tutun şi băutură. Nu era o combinaţie atrăgătoare.

Carlos era surprins să le vadă pe aceste femei de cea mai joasă speţă. Cu siguranţă un bărbat ca Armand Jordan avea gusturi mai bune de atât.

Luscious se învârtea prin living încălțată cu pantofii ei roșii cu toc de 15 cm și cu o țigară ce-i atârna între buzele injectate. Nu purta ciorapi, iar pe pulpa stângă avea tatuat un tip care trăgea de fiare și care făcea cu ochiul.

— Unde e... ăăă... domnu'? întrebă ea.

— O să vină în scurt timp, răspunse Carlos, gândindu-se că nu era bine să le lase singure în vilă. Păreau genul de femei care, dacă erau lăsate de capul lor, ar fi furat orice nu era ţintuit la pământ. Și aici nu se fumează, adăugă el. Așa că vă rog să nu...

— Ia mai du-te-n mă-ta! se răsti Luscious la el, suflându-i fumul în față. Dacă fac cancer și mor, să știi că nu dau vina pe tine.

Seducta râse zgomotos și se trânti pe canapea, cu un picior bronzat artificial pus nonșalant pe cotieră. Sânii ei mari aproape îi ieșeau din tricoul mulat pe care îl purta, în timp ce chiloţii tanga alb cu albastru se vedeau în toată splendoarea lor.

— Aș bea ceva cât așteptăm, spuse ea, uitându-se urât spre Carlos.

El se uită la ceas. Oare trebuia să le ofere acelor târfe ceva de băut? I-o fi dat Armand Jordan un bacşiş generos, dar Carlos nu era servitorul nimănui.

— În curând o să vină domnul Jordan, spuse el. E decizia lui dacă vă lasă să beţi ceva.

— Ce puii mei? se văicări Luscious. Relaxează-te, omule! Şi tu munceşti, ca şi noi. Aşa că scoate-ţi băţu' din fund şi dă-ne ceva de băut, ce mama mă-sii!

— Da, mi-e sete de mor, fu de acord Seducta, ridicându-se în picioare. Dacă-mi dai de băut şi te porţi frumos, îţi arăt ţâţele.

— Eu nu...

— Ba da, ştiu că vrei, îi spuse Seducta, dându-şi jos tricoul şi arătându-i cei mai mari sâni falşi pe care-i văzuse Carlos vreodată.

Femeile erau peste măsură de vulgare, dar şi el era bărbat până la urmă, iar erecţia din pantaloni îi aminti asta. Trebuia să plece imediat, până nu-şi înșela soţia cu care era căsătorit de șase luni. Să fure ce-or vrea! Avea să treacă tot ce șterpeleau pe nota de plată a domnului Jordan.

— Dulăpiorul cu băuturi e în spatele barului, le spuse el, îndreptându-se grăbit spre uşă. Serviţi-vă singure.

— Pa, dragă, îi spuse mieros Seducta, dând din sânii enormi spre el. Ne mai vedem noi!

— De ce te-ai certat cu tipul cu care ai venit în Vegas? o întrebă el, pe când ieșea din cazinou cu Annabelle și se îndreptau spre vila lui.

Nu-l interesa deloc răspunsul ei, dar învățase să se prefacă interesat în societate. Trebuie să le faci să te placă, iar apoi să întorci foaia.

— Era unul dintre mahării ăia de la Hollywood, care-și dau mare importanţă, se plânse Annabelle. Era un mincinos ordinar care a crezut că-s o vacă bună de muls. Mi-a promis un reality show numai al meu, iar când am ajuns aici, am aflat nu numai că ofertase o altă vedetă, dar mă mai și înșela cu ea.

Armand scoase un sunet compătimitor din fundul gâtlejului, de parcă îi păsa cu adevărat. Nici cât negru sub unghie.

— Spune-mi despre petrecerea de mâine-seară – ziceai că e pentru fiica lui Lucky Santangelo?

— Da, răspunde Annabelle. Lucky își iubește la nebunie fiica. E o chestiune de orgoliu – Max e o versiune mai tânără a mamei ei. Se opri să tragă aer în piept. Normal că eşti invitat, dat fiind că vei cumpăra The Keys, nu? Nu văd de ce nu te-ar invita.

— Nu amestec afacerile cu ocaziile speciale, îi spuse Armand. Şi tu, cum eşti unul dintre puţinii oameni cărora le-am spus de

achiziţionarea unui asemenea complex, ţi-aş fi recunoscător dacă vei păstra discreţia şi nu vei spune nimănui.

— Evident, fu de acord Annabelle, flatată că era printre puţinii care ştiau, deşi dezamăgită că Armand nu avea invitaţie la petrecere.

Ea îi aruncă o privire. Era un tip atractiv – nu arătos ca tatăl ei, o adevărată stea de cinema, dar nu arăta deloc rău la corp.

Trebuia să scape de mustaţă, poate era bine să se şi tundă, iar hainele îi erau prea de modă veche şi formale. Dar ea putea să-l aducă pe drumul cel bun. Ar fi fost un trofeu cu care se putea întoarce la New York.

Da. În seara asta avea să încheie „afacerea”. Nu avea nicio îndoială.

capitolul 43

Lui Gerald M. îi plăcea foarte mult ca oamenii să-i soarbă fiecare cuvinţel. Se simţea fericit în lumina reflectoarelor – își masca altfel teama că muzica lui devenea perimată. P. Diddy, Jay-Z și Akon dominau acum lumea muzicii, iar în fiecare săptămână un nou rapper făcea senzaţie.

Managerul lui Gerald M. îi sugerase într-un fel nu prea subtil să dea un nou avânt carierei sale – poate să înregistreze un CD cu melodii de succes, ca Rod Stewart, sau poate să cânte pe scenă o piesă sau două cu un rapper celebru. Dar Gerald refuzase cu obstinaţie să ia în considerare această idee. El cânta muzică soul. Un soul clasic care le excita pe femei, iar pe bărbaţi îi ajuta să agaţe femei cu care să se culce.

În Europa rămăsese un superstar. În America nu prea, deși în această seară veniseră mulţi fani, iar asistentul său strânsese de pe scenă mulţi chiloţi.

Gerald M. se simţea excelent.

Cookie, nu. Max avea dreptate, Frankie Romano se dădea bine pe lângă toate celebrităţile. Nu-l lăsa pe taică-su două secunde în pace, de parcă Gerald M. ar fi fost Iisus Hristos. Ea nu era băgată în seamă, ceea ce o enerva la culme.

Max – care revenise acum la masă – își mușcă limba să nu-i spună: „Ţi-am zis eu. Frankie a fost mereu așa. E un ratat."

— Ce naiba are? se plânse Cookie. Se poartă ca un nenorocit de fan. Mi-e și scârbă să mă uit la el!

— Majoritatea se poartă așa în preajma starurilor, încercă Max să-i explice. Când Lucky deţinea Panther Studios, pupincurismul era la ordinea zilei.

— Da' mă ignoră așa, pe faţă! spuse Cookie, iar ochii îi scăpărară de furie.

Deși Max încerca să fie atentă la ce-i spunea Cookie, spre groaza ei o văzu pe Venus făcându-și apariţia.

„O, Doamne! Cea mai bună prietenă a lui Lucky. În curând fosta soţie a lui Billy. O, Doamne!"

Întorcându-se spre Cookie, îi spuse:

— Știi ce, ar trebui să plecăm. Spune-i prietenului tău să-ţi acorde mai multă atenţie. Bobby se supără dacă mai stăm, pentru că nu vrea să-şi piardă licenţa, aşa că nu putem nici să dansăm sau să bem ceva, başca mai sunt şi ai mei aici, aşa că de ce să nu mergem la un club unde putem să facem ce vrem fără să se uite toţi după noi?

— Mda, aprobă Cookie, tot uitându-se urât la Frankie. Hai să mergem! îi arăt eu lui Frankie Romano!

Stând lângă Lucky Santangelo, Denver se simţea din nou nesigură pe ea. Bobby tocmai îi spusese că o iubeşte, apoi nesimţita aia nesuferită de Max se băgase ca musca în lapte peste ei, iar acum veniseră Lucky şi Lennie Golden la masa lor. Era copleşită, pentru că Lucky se purta foarte frumos cu ea. În plus, arăta extraordinar.

La fel și Lennie.

Simţea că nu mai suportă.

— Așa deci, îi spuse Lucky lui Bobby, în timp ce-i zâmbea călduros lui Denver. *Ea* e femeia pe care ai ținut-o ascunsă de ochii noștri.

— Nu e niciun secret, îi răspunse Bobby, zâmbind timid. V-aţi mai văzut, nu?

— O dată, pe fugă, îi spuse Lucky, sorbind dintr-un Martini.

— Ei bine, *noi* sigur nu ne-am mai întâlnit, îi zise Lennie, întinzându-i mâna. Încântat de cunoștință. Unde te-a ținut Bobby ascunsă?

Dacă până atunci se simţise intimidată, acum era complet derutată. Lennie Golden era o forţă. Îi plăcuseră dintotdeauna filmele regizate de el, ceea ce agrava lucrurile. Ce situaţie jenantă! Nu era de-ajuns că vor fi din nou împreună și mâine-seară?

O, Doamne! De ce oare nu se combinase ea cu Sam, care avea o viaţă foarte simplă şi relaxată? De ce îl alesese pe Bobby?

Sau oare *el* o alesese pe *ea?*

Nu ştia. Nu era sigură. Era confuză.

— Bobby mi-a spus că eşti procuror, îi spuse Lucky,

aplecându-se spre ea, ca și cum ar fi fost interesată de răspunsul pe care urma să i-l dea.

— Da, de fapt procuror-adjunct – așa... ni se spune.

„Of, Doamne, parcă sunt o cretină care vine cu o singură rochie în Vegas – şi ce naiba o să port mâine-seară? Iar mama lui Bobby e superbă – zveltă şi sexy, îmbrăcată cu un tricou argintiu şi o pereche de pantaloni negri de piele, cu multe brăţări din diamant la mâna ei tonifiată şi bronzată şi un smarald enorm pe inelar. Arată ca un top-model exotic."

— Ar trebui să-l cunoşti pe fratele meu, Steven, spuse Lucky. Locuieşte momentan la Rio, dar când ne va face o vizită, trebuie să ne vedem cu toţii.

Ce naiba – încerca oare Lucky să-i facă lipeala? „Te rog, nu!"

— Steven a fost avocat, iar acum e procuror, îi explică repede Bobby, dându-și seama că era nedumerită.

— Serios? îi șopti Denver.

— Da, îi spuse Bobby. Sigur aveți multe în comun. Steven a fost mai întâi avocat, apoi și-a dat seama că nu i se potrivește – ca și tine.

— Tu ai fost avocat? o întrebă Lennie, care părea și el realmente interesat.

— Da, bâigui ea. La firma Saunders, Fields, Simmons & Johnson din Beverly Hills.

— Și de ce vrei acum să te faci procuror?

— Eu... am fost unul dintre apărătorii lui Ralph Maestro. Treaba... s-a complicat.

Doamne, chiar se afla într-un club de noapte din Las Vegas și stătea la taclale cu însuși Lennie Golden!

— Îmi pot închipui, îi spuse Lennie, strângându-i mâna lui Lucky.

„Se pare că sunt cuplul perfect", se gândi Denver. „Tot se iubesc și nu le pasă de ceilalţi."

Oare ea și cu Bobby vor putea să fie vreodată așa apropiaţi?

„Da! Nu-ţi mai fie frică și fii mulţumită cu ce ai!"

Înainte să se mai îmbărbăteze o dată, apăru o brunetă planturoasă într-o rochie mulată. Fata se apropie de Bobby din spate, îi acoperi ochii cu mâinile ei îngrijite și ganguri:

— Ghici cine-i!

Spre lauda lui, Bobby nu se panică, rămase calm, îi îndepărtă fetei mâinile și se uită la ea.

— Hei, Gia, îi spuse el fără să ezite. O ştii pe Denver, prietena mea?

Zâmbetul îi îngheţă fetei pe faţă. Denver parcă ştia la ce se gândea tipa: „Ce prietenă? Ce zici de asta! Bobby e un donjuan. Nu mai pot să mă distrez cu el."

— Nu, spuse Gia într-un final. Nu ştiam că...

Nelăsând-o pe Gia să-şi termine propoziţia, Bobby sări în picioare, însoţind-o până afară din separeu.

— Riscurile meseriei, remarcă sec Lucky, observând că Denver era jenată.

— Poftim? întrebă Denver, încercând să nu pară afectată.

— Fetele care se dau la şeful cel arătos, explică Lucky.

— Nu mă deranjează, spuse Denver, încercând să pară degajată și senină. Nu voia s-o compătimească Lucky.

— Nici pe mine nu mă deranjează, replică Lucky. Şi la Lennie se dau tot timpul multe fete. Sau se dădeau.

— Stai aşa, o întrerupse Lennie, scuturând din cap. Cum adică „se dădeau"? Şi acu' trebuie să le alung cu băţul.

— Cum să nu, scumpule! făcu Lucky. Şi ai grijă ca „băţul" să rămână în pantaloni, altminteri...

— Altminteri ce?

— Ştii tu.

Cei doi chicotiră ca nişte adolescenţi în călduri. Denver simţea că le invadează intimitatea; nu văzuse în viaţa ei doi oameni atât de apropiaţi.

Bobby se întoarse la masă. Bobby cel arătos, atât de atractiv în cămaşă şi pantaloni negri. Avea păr negru, ochi pătrunzători şi o linie puternică a maxilarului. Normal că era un magnet pentru gagici.

— Scuză-mă, draga mea, îi spuse el aşezându-se.

— O fostă iubită? îl chestiona Denver, deşi „fostă iubită" suna total deplasat. N-ar fi fost mai potrivit să zică o iubită tânără şi sexy care arată ca şi cum ar fi ieşit din paginile unui catalog Victoria's Secret?

— Am ieşit de câteva ori, recunoscu Bobby. N-a fost nimic serios între noi. Şi te asigur că totul s-a întâmplat înainte să te întâlnesc.

— Tu şi cu mine, îi şopti Denver, adăugând: Să ştii că şi eu am foşti iubiţi.

— Ştiu, spuse Bobby, cântându-i în strună. Şi am să le dau două în gură dacă o să-şi facă vreodată apariţia.

— Serios?

— Dacă trebuie.

Îşi zâmbiră amândoi.

— Şi eu ce să fac cu fostele *tale?* îl întrebă ea, simţindu-se prost.

— Ignoră-le, îi sugeră Bobby. Eu cu tine sunt, şi aşa ne-a fost scris. O luă pe după gât şi o trase lângă el. Sper că şi tu simţi la fel.

— Da, îi şopti ea. Doar ştii că da.

Chicotind isteric, Cookie și Max se urcară într-un taxi cu Ace care era cătrănit. Nu-i plăcuse că rămăseseră cu Cookie pe cap, dar era fericit că scăpase de Gerald M. și de fanii lui extaziați. Nu-l încânta să fie în preajma acelui gen de oameni.

— Unde mergem? întrebă el.

— E un club aici pentru cei sub 21 de ani. Nu se servește alcool, da-i muzică mișto, îi spuse Max, gândindu-se că nu le-ar fi stricat să se zbenguie pe ringul de dans. Noul prieten al lui Harry, Paco, o să fie D.J. în seara asta. Tre' să vedem cum e.

— Ce mai aşteptăm? întrebă Cookie, trecând în revistă mesajele de pe telefonul ei mobil, ca să vadă dacă Frankie îi simţea lipsa.

Nu-i trimisese nimic.

Păi, nici n-avea timp, dacă tot îi ridica osanale lui Gerald M.

— Cine vrea un joint? întrebă ea, scotocind prin poşetă.

Ace scutură din cap pe când Cookie găsi ce căuta şi-şi aprinse o ţigară.

— Pe bune acum, într-un taxi? îi spuse Ace dezgustat lui Max.

— E supărată, îi şopti Max. Oricum, e doar un joint. Nimeni

n-o să ne aresteze pentru *atâta* lucru.

— Ești incredibilă, bombăni Ace. Eu am făcut atâta drum și pentru ce? Pentru asta?

— Scuze, i-o întoarse Max, dar știi foarte bine că nu te așteptam.

— Mersi mult, îi spuse el nervos. Mă faci să mă simt foarte bine-venit.

Proasta dispoziție a lui Ace o afecta și pe ea. Nu era suficient că o părăsise Billy? Acum trebuia să-l suporte și pe Ace cu hachițele lui!

De ce nu se relaxa și nu înceta cu criticile?

capitolul 44

— Mi se pare mie, sau am văzut-o pe micuța Max fugind de-aici? întrebă Venus, când veni la masa din ce în ce mai plină a lui Bobby de lângă piscina de la Mood.

— Nu-mi spune că a plecat, făcu Lenny încruntat. Abia o văd pe copila asta.

— Ah, tăticul iubitor, oftă Venus, așezându-se lângă el. Iar dumneavoastră, domnule Golden, arătați excelent, ca de obicei. De când vă știu – nu v-ați schimbat *deloc*.

— Și eu pot spune același lucru despre tine, Venus.

— Atunci spune.

— Arăți incredibil pentru o bătrână...

— Lennie! îl avertiză Lucky.

— O tachinez, îi spuse Lennie rânjind. Știe și ea.

— Bineînțeles că da, îi zise ea zâmbind. Eu și Lennie avem o relație deosebită.

— Sper că nu prea specială, făcu Lucky.

— Tu ce crezi? o întrebă Venus. Apoi adăugă, întorcându-se spre Lennie: Cum merg filmările?

— Încă două săptămâni de muncă intensă și mă întorc în Los Angeles, îi spuse Lennie în timp ce lua în mână paharul cu băutură.

— O să stea cinci minute, spuse Lucky cu ironie. Îl știu eu pe Lennie – o să plece în curând. Nu poate sta într-un loc prea mult timp. Așa e el.

— Și așa îți și place, i-o întoarse Lennie.

— Soțul meu e obsedat de muncă, oftă Lucky. Dar asta nu înseamnă că nu mi-e dor de tine, i se adresă ea lui Lennie.

— Știu, iubito, dar, dacă am sta tot timpul împreună, ne-am sfâșia de vii.

— Asta așa e, încuviință Lucky.

— De parcă aș avea eu încredere să vă las pe tine și pe „relația ta specială” la filmări cu bătrânelul meu, făcu Lucky o glumă. Cred că știți ce se spune despre prietenii foarte buni.

Ascultându-i cum se tachinau, Denver rămase mută de admirație. Nu numai că stătea lângă minunații părinți ai lui Bobby, dar acum era cu ei și superstarul Venus! Totul i se părea un vis. Mai întâlnise vedete când lucrase la Saunders, Fields, Simmons & Johnson – erau o mare firmă de avocatură din Beverly Hills, iar ea reprezentase niște nume mari. Dar acum era altfel. Aici stăteau toți la masă și purtau discuții extrem de personale.

— Plecăm după ce sosește M.J., spuse Bobby, aplecându-se și șoptindu-i la ureche.

— Sigur? îi șopti ea.

— Da, stai aici. Am niște treburi de rezolvat. Și plecă – dispăru din localul cu muzică tare, lumini pâlpâitoare și pahare care se ciocneau.

— Salut! se auzi o voce.

Se întoarse spre bărbatul care se așezase lângă ea. Avea alura unui model și era foarte tânăr.

— Mă cheamă Jorge, zise el cu un accent puternic. Sunt aici cu Venus.

— Bună! zise ea, simțindu-se la fel de nelalocul ei ca și el. Pe mine mă cheamă Denver. Am venit cu Bobby.

— Bobby? întrebă el nedumerit.

— Păi... o știi pe Lucky?

— Lucky? Scutură din cap că nu. Ochii lui căprui plini de viață semănau cu cei ai unui cățeluș rătăcit.

— Lucky, prietena lui Venus, îl lămuri Denver. Ea e mama lui Bobby, iar el e prietenul meu.

Cuvântul „prieten” o făcu să se simtă penibil, de parcă era la liceu. Dar el *era* „prietenul” ei – sau poate că era mai nimerit să-i spună iubit.

— Aha, bâigui Jorge.

„Ar fi drăguț”, se gândi Denver, „dacă Venus și-ar prezenta tuturor însoțitorul, în loc să stea la taclale cu Lennie Golden.”

Uitându-se la Lennie, hotărâse deja că arăta foarte bine. Poate era mai în vârstă, dar emana un sex-appeal aparte, ca George Clooney. Lucky chiar că le avea pe toate: un hotel și un cazinou de mare succes, o familie minunată și un soț talentat și

inteligent. Ce-și putea dori o femeie mai mult?

— Mergem să dansăm? îi propuse Jorge, vorbind cu o voce surprinzător de profundă.

O invita la dans? Oare ar fi fost deplasat dacă accepta?

Deja el era în picioare și pregătit – nu putea să-l lase așa.

— Bine, zise ea, uitându-se la Venus, cu care nici măcar nu făcuse cunoștință.

Vedeta platinată tot stătea la taclale cu Lucky și Lennie. Oare avea să-și dea seama Venus că prietenul ei lipsea?

Probabil că nu.

Fără să mai stea pe gânduri, se ridică și-l urmă pe Jorge pe ringul de dans aglomerat. Bobby nu dansa – îi spusese de la începutul relației că nu îi plăcea. Măcar era ceva în care nu excela.

Pe de altă parte, ei îi plăcea la nebunie să danseze, iar Jorge se distra și el, așa că, în curând, amândoi se simțeau bine mișcându-se pe ritmurile cântecelor lui Bruno Mars sau ale Aliciei Keys.

Wonderball era unul dintre cele mai frecventate cluburi din Las Vegas, pentru că avea o politică antialcool și antidroguri foarte strictă. În schimbul unei intrări de 25 de dolari, toți tinerii sub 21 de ani puteau să danseze rave până cădeau din picioare. La Wonderball, trupele care cântau live și D.J. invitați introduceau cantități mari de droguri și alcool.

Când sosiră Max, Cookie și Ace, clubul era plin ochi. Abia sosiseră înainte ca șeful pompierilor să pună pe ușă anunțul NU MAI INTRĂ NIMENI.

— Nu-i prea rău, spuse Cookie, uitându-se prin încăperea întunecată, înțesată cu trupuri asudate care se frecau unele de altele; muzica era atât de tare, că nu se putea face conversație. Cred că o să-mi placă, țipă ea, ducându-se spre ringul de dans. E genu' meu de nebunie.

— O să încercăm să-i găsim pe Harry și Paco, zbieră Max ca să acopere zgomotul. Dacă mixează Paco, o să stăm pe lângă cabina lui. Ne vedem acolo.

— Bine, încuviință Cookie, dansând și uitându-se pe telefon

în acelaşi timp, ceea ce îi reaminti lui Max că nu îşi deschisese mobilul.

Făcu asta repede şi văzu că are câteva mesaje.

Primul era de la fraţii ei mai mici plecaţi prin Europa, care îi urau la mulţi ani. Al doilea era de la nepoata lui Bobby, Brigette. Iar al treilea, de la Billy.

DA, DE LA BILLY!

Inima îi tresaltă în piept. Când îi dăduse mesaj Billy? Cum de nu-l văzuse? „Ce mama mă-sii!"

Mâinile începură să-i tremure, pe când citea mesajul de la el.

Hei, sunt eu, Billy. Tu pe unde umbli?

„Sunt aici, chiar aici!"

Am tot încercat să dau de tine.

„Da???"

Sunt în Vegas.

„O, Doamne!"

Vreau să te văd. Sună-mă.

— Ce faci acolo? urlă Ace, încercând să se facă auzit.

— Nimic, spuse ea, închizându-şi rapid telefonul.

— Îl căutăm pe Harry sau ce facem? o întrebă Ace.

— Da, bineînţeles, îi strigă ea, întrebându-se cum avea să scape de-acolo. Billy era în oraş, iar ea trebuia neapărat să-l vadă.

Bobby se întâlni cu M.J. şi Cassie la uşă. Erau cu un bărbat într-un costum scump care avea pe nas ochelari fumurii de aviator. Părul îi era negru şi lins şi se purta de parcă el şi cu Bobby erau buni prieteni.

— Mă cheamă Eddie Falcon, îi spuse el lui Bobby, întinzându-i mâna. Ne-am întâlnit când am fost pe la Brett Ratner acasă. Tu erai cu doi „iepuraşi" Playboy, iar io de capu' meu.

Lui Bobby nu-i plăceau „iepuraşii" Playboy. Habar n-avea cine era acest Eddie Falcon şi nici nu-i prea păsa.

M.J. îl puse la curent în timp ce Cassie şi Eddie se duceau să se aşeze la o masă.

— Eddie e agentul cu care vrea să semneze Cassie, îl lămuri

M.J. Ea spune că-i pe val.

— Iar am picat prost? remarcă Bobby.

— Mă gândeam că, dacă își face rost de un agent, o să fie fericită, se gândi M.J. Și apoi, se poate concentra asupra carierei ei muzicale cât timp e însărcinată. Ştii că-i place să-şi scrie cântecele, aşa că ar fi o cale bună de urmat.

Câteodată, Bobby era uimit de cât de naiv putea fi M.J. când venea vorba de soţia lui. Ea nu voia să facă un copil acum. Ea își dorea o carieră. Iar Bobby bănuia că nu avea să se răzgândească, indiferent ce i-ar spune M.J. Dacă semna cu un agent competent şi vorbăreţ, Cassie ar fi fost şi mai hotărâtă să-şi pună cariera pe primul plan.

„Nu mă priveşte pe mine", se gândi Bobby. „Trebuie să plec naibii de-aici, ca să stau şi eu singur cu Denver."

Şi chiar când se gândea cum să-şi ducă prietena la extaz, îl bătu o mână pe umăr şi auzi o voce tunătoare:

— Hei, eu sunt, Frankie. M-am întors!

capitolul 45

Peggy n-avea chef să stea acum la băute cu Paige și Gino. Ca un adevărat detectiv, voia să acționeze repede și să trimită mostra de ADN. Apoi își dădu seama că avea nevoie de una și de la Armand. Îi spusese că era ocupat cu tot felul de întâlniri, așa că putea să se ducă în dormitorul lui și să-i ia câteva fire de păr din perie...

Știa deja unde sunt vilele și, cu cât ajungea mai repede, cu atât ar fi fost mai bine. Dar Gino, la vârsta lui înaintată, nu părea să dea semne de oboseală. Omul ăla era o minune a naturii. Oare i se părea ei, sau Paige, care dădea pe gât al patrulea pahar cu vin, devenea un pic cam *prea* prietenoasă?

Peggy mimă căscatul și spuse:

— Va trebui să mă scuzați, dar sunt zăpăcită de diferența de fus orar și mă tem că sunt și foarte obosită.

— O să te lăsăm să pleci cu o singură condiție, îi spuse Gino cu supărare în glas. Așa că ascultă la mine!

— Ce anume? întrebă politicos Peggy.

— Să cinăm împreună și mâine-seară.

— Gino, îi reaminti Paige, mâine e petrecerea de ziua lui Max.

— Așa că Peggy va veni la petrecere, spuse Gino cu mărinimie, făcându-i încă o dată cu ochiul.

Oare *chiar* își amintea noaptea lor de pasiune? Avusese loc în urmă cu atât de mult timp, dar...

— Mi-ar face plăcere, răspunse Peggy, ridicându-se în picioare.

— Te sun eu mâine-dimineață, îi spuse Paige și, până ca Peggy să poată reacționa, o sărută apăsat pe gură. După aceea, Peggy se grăbi să plece de acolo.

Carlos, recepționerul, avusese dreptate în legătură cu Luscious și Seducta. Dacă ceva nu era fixat în pământ, ele îl șterpeleau.

Seducta avea o poşetă din piele artificială, pe care o furase de la K-Mart. Era suficient de încăpătoare încât să intre toate accesoriile pentru o noapte toridă de sex plătit: prezervative, un vibrator negru cu două capete şi tone de lubrifiant. Totuşi, pe când cerceta vila, mai găsi loc în geantă şi pentru câteva săpunuri scumpe de la hotel, câteva pahare de cristal pentru shoturi, nişte aperitive şi câteva sticle mici cu băutură de la minibar, plus două scrumiere din marmură şi câteva suluri de hârtie igienică. Orice era bun. Şi de ce să nu-i fi adus lui Mikey nişte cadouri?

Luscious era mai selectivă. Se duse în dormitor şi cotrobăi prin lucrurile personale ale lui Armand, luă o cravată de mătase încă ambalată în celofan şi două perechi de butoni din aur masiv. Tipul nu avea să-şi dea seama că îi lipseau unele lucruri, pentru că avea cu duiumul. Chiar prea multe.

Luscious se întreba cine era tipul. Cu siguranţă putred de bogat. Poate că voia să vadă două tipe făcând sex, din moment ce ceruse două.

Încă o noapte, alt pervers.

Luscious era dispusă, atâta timp cât Seducta se purta frumos. Nu mai „lucraseră" niciodată în faţa unui client. Trebuiau să impună un anumit ritm, astfel încât clientul să ajungă la orgasm.

Luscious ştia exact ce trebuia să facă. Oare şi Seducta?

Când fusese construit hotelul Cavendish, echipa de arhitecţi proiectase un număr de vile de lux pe proprietate numai pentru cei bogaţi – erau private şi discrete – la mică distanţă de hotelul principal, iar dacă oaspeţii aveau chef, puteau s-o ia şi pe mai multe cărări umbroase.

Armand hotărî să meargă pe acele cărări, cu Annabelle lângă el.

— Cât de departe e? întrebă ea după câteva minute de mers anevoios. Pantofii ăştia de la Jimmy Choo nu-s făcuţi pentru drumeţii.

Armand o ignoră; avea altele pe cap. Recepţionerul-şef îi dăduse un mesaj în care îi scria că femeile pe care le ceruse îl

așteptau acum la vilă. Poate că, dacă făcea sex, avea să mai uite de griji.

Abia aștepta să vadă ce față avea să facă Annabelle când își va da seama că nu erau singuri.

Oare avea să dea bir cu fugiții?

Sau va rămâne?

Ar fi vrut ca ea să rămână. Îi știa pe cei din familia Santangelo, așa că îi putea fi de folos. Poate că nu ar fi fost în avantajul lui s-o ignore.

Dar ce anume *ar fi fost* în avantajul său?

Cu ochii minții, o vedea moartă pe Lucky Santangelo. Împușcată. Glonțul o lovea direct în gura aia mare, cu care îndrăznise să-l insulte.

Dar cum să-și pună în aplicare planul?

Fouad nu-l va ajuta. Fouad era un lacheu sclifosit care se gândea numai la el. Armand era foarte furios că, după atâția ani, nu putea să conteze pe Fouad.

Dacă dădea suficienți bani, ar fi făcut rost de persoana potrivită, dar de unde s-o ia? Oare de pe internet? Nu, aproape sigur că nu.

— Mă dor picioarele, repetă Annabelle, dorindu-și ca el să fie mai atent cu ea.

— Scoate-ți pantofii, îi sugeră el, oprindu-se pentru o clipă. Picioarele goale sunt foarte sexy.

— O, nu, se vaită Annabelle amuzată, încercând să-l facă să zâmbească. Nu-mi spune că ai un fetiș pentru picioare.

— Te-ar deranja? o întrebă el, vrând s-o pună la încercare.

Annabelle se gândi o clipă, apoi se sprijini de el cât timp își scoase pantofii cu toc cui. Chit că avea un fetiș pentru picioare sau nu, ea pusese ochii pe el, iar de data asta nu mai avea să-i scape.

Armand profită de acel moment și o sărută apăsat, băgându-i limba în gură, în timp ce-i vârî o mână pe sub fustă – îndreptându-se spre punctul de maxim interes.

Ea tresări, dar nu se împotrivi – măcar era interesat de ea. Asta era șansa ei, iar de data aceasta trebuia să profite de ea, pentru că avea mari probleme financiare. De când publicase

scandaloasa ei carte, tatăl ei nu-i mai dăduse niciun ban, așa că acum era cam strâmtorată, ceea ce însemna că avea nevoie de cineva ca Armand Jordan să o întreţină şi să-i confere credibilitate. Armand avea tot ce-şi dorea ea: bani, influenţă, statut social, iar, când va deţine The Keys, ea va putea să se distreze acolo cu prietenii ei. Ce putea fi mai bine de atât?

— Uşurel, îi şopti ea, pe când degetele lui groase îi dădură chilotul tanga la o parte şi se înfipseră în păsărica ei, care nu era tocmai umedă şi dornică, dar mergea.

Și de ce nu? Îl prinsese în gheare pe Armand Jordan.

Peggy ceru ajutorul unui recepţioner amabil, care, în schimbul a 50 de dolari, a fost bucuros să o transporte cu căruciorul pentru echipamentul de golf până la vila lui Armand și apoi să i-o deschidă. Cine ar fi crezut că această femeie elegantă, care purta cele mai scumpe bijuterii, era altcineva decât pretindea? Îi spusese că era mama lui Armand Jordan și că trebuia să ia niște documente foarte importante de la vila fiului ei. El nu avea niciun motiv să se îndoiască de ea.

— Să vă aștept? o întrebă recepţionerul.

— Ar fi minunat, îi răspunse Peggy, nedorind să meargă atâta pe jos până la hotelul principal. Nu durează mai mult de un minut sau două.

Intră în vilă și se miră să vadă două femei foarte ciudate. Se învârteau pe scaunele înalte de la bar, bând cocteiluri și fumând.

Luscious și Seducta erau și ele surprinse s-o vadă pe Peggy.

— Unde-i Armand? au fost primele cuvinte pe care le rosti Peggy.

— Cine? făcu Seducta, aranjându-și sânii care aproape că-i ieșeau dintr-un top verde cu câteva măsuri mai mic. Luscious, mai rapidă din fire, o lămuri: – Vine acu'. Da' tu cine ești?

Peggy se ţinea dreaptă, încercând să-și mascheze dezamăgirea că fiul său umbla cu asemenea femei. Cu siguranţă nu erau niște doamne – păreau prostituate ieftine, de genul celor care jucau în Lege *și ordine.*

— Eu sunt mama lui Armand, spuse Peggy cu aroganţă, îndreptându-se spre dormitorul lui.

— Ce pervers! făcu Seducta.

— Taci... o certă Luscious pe un ton scăzut. Nu cred că baba rămâne aici.

— Atunci în ce naiba ne-am băgat? o întrebă Seducta, dând pe gât un cocteil. E vreun fătălău d-ăla ciudat care n-are parte de sex?

Luscious dădu din umeri. Nici ea nu era sigură.

După câteva clipe, Peggy ieși din dormitor și se grăbi spre pe ușă. Luase ce-i trebuia și nu voia în niciun caz să-l vadă pe Armand în compania acestor femei oribile. Scârba pe care o simțea era atât de palpabilă încât nu se obosi să le mai spună ceva când se strecura afară din vilă. Mâine voia să stea de vorbă cu Armand în legătură cu gusturile sale la femei. O fi el adult, dar era evident că avea nevoie de un sfat.

Era mama lui.

Avea tot dreptul.

capitolul 46

— Am putea merge în alt club, sugeră Kev.

— De ce? îl întrebă Billy.

— Ce puii mei ai, frate? îl întrebă Kev, uitându-se chiorâș la el. Tu nu vrei să faci nimic.

— Poate că nu, i-o întoarse Billy.

Pur și simplu n-avea chef și, cu cât mai mult timp petrecea cu Kev, cu atât mai tare îl scotea din sărite amicul său. Există anumiți oameni de care te saturi repede. Kev era unul dintre aceia.

— Frate, suntem în Vegas, Vegas, în pana mea! îi spuse Kev, ținutul păsăricilor și al „smântânii".

— Păi fă-ți rost de una, îi sugeră Billy. Eu mă duc la hotel.

— De ce? se plânse Kev. Ar trebui să ieșim în oraș și să chefuim până dimineața.

— Așa cum spuneam, te las. Nu ai nevoie de mine.

— De ce nu? îl luă la întrebări Kev, simțind că nu va avea parte de o noapte de desfrâu. Ești magnet pentru gagici. Fetele juisează doar când te văd.

— Mersi, Kev, îi spuse Billy morocănos. Fix asta voiam să aud.

— E un nenorocit de compliment, frate, insistă Kev.

— Da, da. Magnet de păsărici, îi spuse Billy din ce în ce mai iritat. Fix complimentul pe care mi-l doream.

— Nu mă-nțelege greșit, îi spuse Kev, dându-și seama că îl iritase pe Billy și era timpul să bată în retragere.

— Dar ce să-nțeleg, Kev?

— Bine, bine, hai înapoi la hotel!

— Poți să stai aici și să te distrezi, n-am nevoie de escortă.

— Ba cred că da. Sunt petreceri de burlăcițe în holul hotelului. Trebuie să fiu acolo să te-ajut.

Lui Billy îi sună telefonul. Întorcându-se cu spatele la Kev, îl pescui din buzunar și răspunse.

— Alo, spuse Max, părând emoționată. Eu sunt. Ce faci *aici* în Vegas?

Deşi Jorge dansa bine, după un timp, Denver îşi dădu seama că murea să-i vorbească. Se pricepea să citească gândurile oamenilor, iar săracul de el părea aşa de disperat, încât nu ştia ce să facă.

— De cât timp sunteţi tu şi cu Venus împreună? îl întrebă ea, deşi n-o interesa, dar dorea să poarte o conversaţie cu el.

— Azi, în seara asta, spuse Jorge dând neajutorat din umeri. Nu-i sigur dacă şi mâine.

— Păi, dacă Venus te-a invitat la Vegas, sigur te place, îi spuse încurajator Denver.

— Mă ignoră, îi spuse Jorge posomorât. În faţă la alţii, mă tratează ca un animal. Ca un câine.

— Of, dragul de tine, îi spuse ea cu milă în glas. Nu e bine.

— Nici măcar nu mă prezintă, se plânse Jorge. Că eu nu contez.

— Venus e vedetă, sunt sigură că nu o face intenţionat.

— Vede eu, îi spuse Jorge resemnat. Am venit de departe la America ca să am succes.

Apoi, fie că voia sau nu să audă, Jorge începu să-i depene povestea vieţii lui.

Denver îşi dădu seama că nu avea cale de scăpare, dar îi părea şi rău de el, aşa că rămase pe ringul de dans şi-l ascultă.

Frankie Romano, cu toată lăudăroșenia lui, era un tip interesant.

— Ce faceţi? îi întrebă el pe Bobby şi M.J., bucuros că-i vede.

— La fel ca întotdeauna, îi răspunse M.J., ridicând pumnul în aer în semn de salut.

— Hei, făcu și Bobby, repetând același gest. De când nu ne-am mai văzut!

— Voi doi nu v-aţi schimbat deloc, le spuse Frankie, făcându-le cu ochiul stâng. Să mă ia naiba! Sunteţi cei mai tari! Doi armăsari!

— Și tu arăţi bine, îl complimentă Bobby, deși n-o credea.

— Aţi auzit? îi întrebă Frankie. Mi-am deschis şi eu un club în L.A.: îi zice River. Mă rog, nu se compară cu ce-i aici. La Mood

sunt foarte mişto piscina, luminăţia şi priveliştea. Da' tre' să apreciaţi că măcar mi-am revenit, iar acum sunt patron de club şi afacerea merge ca pe roate.

Bobby auzise de River. Era clubul la care te duceai în caz că erai amator de orice fel de droguri: cocaină, metadonă, barbiturice, ecstasy, iarbă, pastile. Evident că-i mergea bine. În L.A. era uşor să strângi clienţi de genul ăsta. Fiecare era în secret dependent de ceva – alţii însă nu se ascundeau.

Odată, Bobby îi sugerase lui M.J. în glumă că le-ar merge mai bine dacă ar deschide centre de reabilitare în loc de cluburi. Se pare că vedetele erau dispuse să plătească mii de dolari pe săptămână ca să lase impresia că se vindecaseră de dependenţă. În aceste centre se făcea sex şi se luau pastile mai ceva ca oriunde. După o săptămână se externau şi consumau din nou droguri după pofta inimii.

— Ce bine că v-am văzut, le spuse Frankie. Mi-a fost dor de feţele voastre zâmbitoare.

— Ne bucurăm că-ţi merge bine, îi zise Bobby pe un ton neutru.

Doar pentru că Frankie venise în clubul lui, asta nu însemna că erau din nou prieteni buni. Acele zile luaseră sfârșit. Într-un fel, îi era dor de Frankie. Într-altul, nu. Dependenţa de cocaină a lui Frankie depășise orice limită și nimic nu se schimbase, căci părea consumat și emaciat.

— Ai venit pentru meciul de box? îl întrebă M.J.

— Dacă fac rost de locuri lângă ring, spuse Frankie. Aveţi ceva pile?

— S-ar putea să-ţi fiu de ajutor, îi zise M.J., mereu îndatoritor.

— Ești cel mai tare, exclamă Frankie, bătându-l pe M.J. pe spate. Întotdeauna erai la curent cu tot ce se întâmpla. Apropo – mai ești căsătorit?

— Da, îi răspunse M.J. Căsătoria-i foarte tare, frate.

— Dar tu, Bobby? îl întrebă Frankie, trăgând o dușcă din paharul cu votcă pe care-l ţinea în mână. Tot mai ești cu avocata aia bună?

— Dacă te referi la Denver, îi spuse Bobby, enervat de faptul că Frankie era atât de mârlan, mai suntem împreună.

— Foarte tare! Eu nu pot să stau prea mult cu vreuna. Annabelle a fost ultima mea mare greşeală. Mai bău nişte votcă, apoi mai trase cu ochiul să vadă dacă se mai întâmpla ceva la masa lui. Acum vreau să fiu pe cai mari. Ies cu fiica lui Gerald M., Cookie, poate ai văzut pe internet nişte poze cu noi. Cookie e tânără, mişto şi tot timpul pusă pe *petrecere* – dacă mă înțelegi.

— Prietena lui Max? îl întrebă Bobby şocat.

Ce naiba făcea Frankie cu o adolescentă? Cu siguranță o învăța numai rele.

— Exact, dar crede-mă, e o puicuță tare excitată. Înainte să venim aici, ea...

— Trebuie să plec, spuse Bobby, vrând să o şteargă de-acolo din două motive: își amintise de ce el și Frankie nu mai ieșeau împreună și voia să vadă ce face Denver pe ringul de dans cu tipul ăla. Tocmai o văzuse și nu era deloc încântat.

Fir-ar al naibii! Voia să-l facă gelos?

Dacă da, n-avea să-i meargă.

Eddie Falcon nu pierdu timpul și se proțăpi la masa lui Bobby, sorbind-o din ochi pe Venus, ceea ce nu-i conveni deloc lui Cassie, care făcea fețe-fețe. Asta trebuia să fie seara ei.

Venus era încântată de atenția care i se acorda. Chiar voia să-și schimbe agentul de ceva vreme, iar Eddie nimerise chiar la țanc. Eddie avea o reputaţie excelentă. Era nou în acea lume și foarte pornit pe treabă – fix tipul de agent care-i trebuia.

— Pot să-ți fac rost de cine vrei, se lăuda Eddie în fața lui Venus. Oricine. Fie un regizor, un actor celebru – Clooney, DiCaprio, Depp – spune-mi cu cine vrei să lucrezi, iar eu voi face totul posibil.

— Serios? îi spuse Venus cam neîncrezătoare – fusese în industrie de prea mult timp ca să mai creadă în vorbele unui agent debutant, dar o încânta entuziasmul lui.

Agenții ei de acum nu făceau nimic pentru a-i găsi roluri în filme și era obosită să tot plece într-un turneu mondial ori de câte ori scotea un nou CD. Când se va termina divorțul, avea să se concentreze pe cariera ei cinematografică, iar Eddie Falcon

era exact genul de agent de care avea ea nevoie. În plus, Billy era un superstar de cinema; sosise vremea să revină şi ea în atenţia publicului.

— Ce se întâmplă? întrebă Lucky, întrerupându-le conversaţia.

Îl ştia pe Eddie de când lucrase în camera de corespondenţă de la Panther Studios. Fusese mereu ambiţios şi era fericită să constate că nu se schimbase deloc.

— Îţi promite cumva Eddie luna de pe cer? o întrebă ea amuzată.

— Și stelele, îi surâse Venus. Să-l cred?

— Ei bine, zise Lucky, încă zâmbind, în ziua în care o să crezi pe cuvânt un agent de la Hollywood, atunci trebuie să-ţi faci bagajele şi să pleci din oraş.

— Mersi, Lucky, făcu Eddie. E bine de ştiut că mă susţii necondiţionat.

Cei trei râseră cu gura până la urechi.

— Așa e showbizul, oftă Lucky. Nu-mi lipsește deloc acea lume.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Max, înghesuind-o pe Cookie într-un colţ al toaletei, unde o mulţime de fete îmbrăcate sumar și fardate strident se chinuiau să prindă un loc în faţa oglinzilor.

Camera era plină de fum, deși fumatul era interzis, iar în aer plutea un miros greu de parfum ieftin și transpiraţie abundentă.

— Iţi vine să crezi că bou' ăla nu mi-a dat niciun mesaj să mă întrebe unde sunt? zise Cookie furioasă, uitându-se din nou pe telefon. Nici nu cred că și-a dat seama că nu mai sunt acolo. Ce idiot!

— Puteam să-ţi spun şi eu asta, îi zise Max, apucând-o de braţ şi încercând să-i atragă atenţia, dar acum vorbim despre *mine*.

— Nu, o contrazise Cookie în timp ce-şi dădea cu roşu în obraji. Eu trebuie să-l suport pe cretinul de taică-miu, pe care-l pupă toţi în fund. Ai avut dreptate cu Frankie, îi place să lingușească vedetele.

— Uite, eu tre' să plec, îi spuse Max, dorindu-şi ca prietena ei cea mai bună să fie atentă şi ea o dată. E foarte urgent.

— De ce? Unde mergem? o întrebă Cookie, pusă pe șotii.

— Noi nu mergem nicăieri. *Eu* trebuie să plec... să mă întâlnesc cu cineva.

— Cu cine? întrebă Cookie, care era acum curioasă.

— Cineva de care nu vreau să știe Ace.

— Ooo! *Acum* chiar mi-ai atras atenţia, îi spuse Cookie, ai cărei ochi căprui se luminară.

— Ideea e că nu pot reuși fără ajutorul tău, continuă Max. Trebuie să-i spui lui Ace că mi-a dat telefon Lucky şi că a trebuit să plec. În regulă?

— Glumeşti, nu? o întrebă Cookie, strâmbând din buze. Tu cum crezi că o să fac asta pentru tine dacă tu nu-mi spui cu cine te vezi?

— E doar un tip, îi spuse Max disperată.

— Ce tip? întrebă Cookie. Cine e? E mişto? Mai mişto decât Ace?

— Te rog, fă asta pentru mine, Cookie, o imploră Max, ridicând tonul. Mâine îţi spun totul.

— Nu știu... începu Cookie.

— Să te ia naiba! ţipă Max la ea, pierzându-și cumpătul. Am făcut tot ce-ai vrut în seara asta – măcar atât să faci și tu pentru mine. Spune-i lui Ace că ne vedem mai târziu la hotel și vezi să nu sune ciudat.

Și-o întinse de-acolo, lăsând-o în urmă pe Cookie cu gura căscată.

capitolul 47

Când ajunseră la vila lui Armand, Annabelle nu era foarte sigură dacă în acea seară va reuşi să intre în viaţa lui. De data asta nu-l va mai lăsa să-i scape printre degete – era un trofeu prea tentant.

Îl lăsase să-i bage degetele în păsărică pe drumul spre vilă, iar acum era timpul să-şi arate talentele în dormitor. Când trăia cu Frankie Romano, el îi spusese mereu că felaţiile ei erau excepţionale – cele mai bune de care avusese vreodată parte. Acum avea ocazia să-şi etaleze tehnica (învăţată de la un prieten gay pe când avea 15 ani) în faţa lui Armand. Bărbaţilor le plăcea ca femeile să le-o sugă. Annabelle ştia că ei se simţeau puternici – o femeie frumoasă în genunchi le făcea felaţie, iar mâinile lor le apăsau cu putere pe cap. Era cea mai mişto senzaţie din lume.

Îşi aminti că, atunci când ea şi Frankie erau proxeneţi la New York, „fetiţele" spuneau o mulţime de poveşti scandaloase despre clienţii lor şi ce le plăcea lor să facă. Felaţiile erau cel mai important subiect de conversaţie. Odată ce un bărbat se căsătorea, nu i se mai făcea sex oral. Păcat, pentru că erau mereu prostituate gata să le ofere ce nu găseau acasă.

Cam asta îi trecea prin cap lui Annabelle pe când intrau în vilă, dar se opri brusc când văzu două femei pe jumătate dezbrăcate stând pe scaunele de la bar.

— Bună seara, doamnelor, le salută Armand, deloc surprins că avea companie.

Doamne! Glumea? Astea două parcă erau luate de pe stradă.

— Salut! îi spuse Luscious, întâmpinându-şi clientul cum credea ea că se cuvine. 'Ncântată de cunoştinţă.

Seducta, care băuse prea multă votcă, râgâi discret.

Armand se uită cu viclenie la Annabelle. Expresia de pe faţa ei era tot ce avea nevoie pentru a-i creşte dorinţa sexuală. Se duse în spatele barului şi deschise o sticlă de şampanie. Trebuia să sărbătorească, pentru că avea să fie o seară de neuitat. Sărbătorea ceea ce era sortit să i se întâmple lui Lucky

Santangelo.
În cele din urmă.
Era clar.
Trebuia doar să-şi facă un plan.

Telefonul sună în apartamentul lui Peggy. Crezu că era cineva de la serviciul de curierat unde sunase şi care venise acum să ducă mostrele de ADN la laboratorul de genetică. Contra cost, cei de acolo fuseseră de acord să lucreze în weekend, ca ea să afle rezultatele mai repede. Doar în Vegas se putea întâmpla așa ceva.

Dar nu era nimeni de la serviciul de curierat, ci Paige Santangelo.

— Am vrut să fiu sigură că ai ajuns cu bine în camera ta, îi spuse Paige cu o voce răgușită și seducătoare.

— Stai liniștită, îi tăspunse Peggy. Îţi mulţumesc mult pentru cina minunată.

— Mă bucur că ai putut să stai cu noi, îi spuse Paige. E plăcut să cunoști oameni noi. Uneori, e greu să-ţi petreci timpul doar cu Gino.

— Cum adică greu?

— Gino e bătrân, are tabieturile lui. Când era tânăr, era ca spirtul.

„O, da! Ştiu!” se gândi Peggy.

— Oricum, continuă Paige oftând, Gino nu mai e cel de altădată – dacă înţelegi unde bat. „Unde baţi?” se întrebă Peggy.

— Pot să fiu sinceră cu tine?

— Desigur, îi răspunse Peggy, întrebându-se când venea curierul.

— Adevărul e că Gino nu mă mai satisface din punct de vedere sexual.

„Deci asta era”, se gândi Peggy în sinea ei. „Tot bătuse apropouri toată noaptea, dar eu eram prea preocupată ca să mă prind.”

— Înţeleg, îi spuse Peggy pe un ton calm.

— Da? o întrebă Paige agitată.

— Da, ce?

— Înțelegi că am și eu nevoi care trebuie satisfăcute și am impresia că și tu ești în aceeași situație ca mine.

Peggy își dădu seama că Paige îi făcea avansuri și, cu toate că nu ca un bărbat, tot se simțea măgulită. Viața ei sexuală intrase pe linie moartă de când dăduse Sidney ortul popii, așa că de ce nu s-ar fi bucurat de puțin amor lesbian? Mai fusese și cu alte femei – deși cu mult timp în urmă – când trăise o viață ca-n basme la curtea regelui. O fi Paige mai purie, dar și ea era la fel. Amândouă erau atrăgătoare și se țineau bine pentru vârsta lor.

— Tăcerea ta mă face să mă simt prost, îi spuse Paige. Așa că hai să dăm totul uitării. Eu o să...

— Nu, o întrerupse Peggy, începând să-i fiarbă sângele în vine. Înțeleg ce spui. Urmă o lungă tăcere. Dacă vrei să vii la mine să bem un păhărel, aș fi foarte încântată.

— Nu știam că aveai oaspeți, făcu Annabelle, dându-și norul de fum de pe față, pe când Seducta făcea alte rotocoale.

— Femeile astea nu-mi sunt musafire, îi răspunse Armand în timp ce sorbea șampanie. Sunt prostituate. O să facă tot ce vrem noi. Te excită asta, Annabelle?

Ea stătu o clipă pe gânduri, dându-și seama că intra pe un teritoriu periculos. Nu se așteptase deloc la așa ceva. Cu toate acestea, dacă voia să pună mâna pe Armand, trebuia să-i facă pe plac sau să spele putina.

— Scuzați-mă, spuse Luscious, dându-se jos indignată de pe scaunul de la bar. Om fi noi plătite, da' asta nu înseamnă că ne poți ignora. Și noi suntem oameni...

— Dezbrăcați-vă și tăceți din gură, le porunci Armand. Acum!

Fără să aștepte un răspuns, se întoarse spre Annabelle și îi puse iar cu brutalitate mâna sub fustă.

Annabelle i-o dădu la o parte din instinct. Totul se întâmpla prea repede.

— Mai toarnă șampanie, te rog, zise, încercând să-și păstreze calmul în acea situație foarte neplăcută.

— O să-ți dau ceva mai bun de-atât, îi spuse el, ducându-se în dormitor și întorcându-se cu mai multe punguțe pline cu

cocaină. Ne drogăm? îi spuse el, îndreptându-se spre măsuța cu blat din sticlă.

„La naiba!” se gândea Annabelle. „Și ăsta-i ca Frankie Romano. Îi aleg și eu…”

În acest timp, cele două prostituate se dezbrăcau haotic prin cameră, aruncându-și hainele într-un colț, până când rămaseră goale pușcă, cu excepția pantofilor. Apoi se opriră pur și simplu, așteptând instrucțiuni.

Până atunci, Armand băuse șampanie și trăsese câteva linii de cocaină, simțindu-se extatic și având impresia că putea stăpâni întreaga lume. Și așa avea să fie. După ce se va descotorosi de Lucky Santangelo, nu-i va mai sta nimeni în cale.

Cum mintea îi era otrăvită de alcool și de cocaină, Armand devenea din ce în ce mai sigur că Lucky trebuia… care era cuvântul? A, da – asasinată!

Cuvântul îl încânta și îl tot repeta ca pe o mantră. Curva aia merita să moară. Iar el va reuși să-i vină de hac.

Dacă ar fi fost în Akramshar, ar fi cerut să fie lapidată, îngropată până la gât, în timp ce se aruncau pietre mari și ascuțite în ea, până când murea încet și în chinuri. Din nefericire, în America nu era posibil. Ce păcat, pentru că Lucky Santangelo era cea mai curvă dintre toate femeile și merita o sumedenie de pedepse.

Lucky era scumpa lui mamă care își freca sânii de el când era mic, înainte să-l bată cu o curea, în prezența prietenilor ei.

Lucky însuma toate târfele cu care făcuse sex – curvele murdare, dezgustătoate și ahtiate după bani.

Lucky era tâmpita de nevastă-sa care-i dăruise copiii pe care nu și-i dorise niciodată.

Da, Lucky Santangelo era femeia care trebuia pedepsită pentru păcatele tuturor. Așa și trebuia.

Iar după moartea ei, The Keys va fi numai al său, iar viața lui avea să fie, în cele din urmă, perfectă.

capitolul 48

Atunci când Lucky îl văzu pe Alex intrând în club cu o asiatică atrăgătoare la braţ, decise că ea şi cu Lennie trebuiau să plece de acolo. Ştia că Alex băuse câteva pahare, iar când se ameţea, orice se putea întâmpla, aşa că se gândi că cel mai înţelept lucru era să plece acum.

Dar Lennie avea alte planuri. El voia să mai stea.

Lucky ştia că nu-l poate convinge să se răzgândească. Lennie făcea numai ce voia, ca şi ea de altfel, şi nu avea de gând să plece decât când avea chef.

El şi cu Alex avuseseră o relaţie tensionată, întrucât nu numai că le plăcea amândurora de Lucky, dar mai erau şi regizori/producători/scenarişti. Nu că ar fi fost în competiţie unul cu altul. Lennie făcea filme independente cu buget redus, iar Alex filme de studio cu buget mare. De obicei, filmele pe care le făceau erau controversate şi, în general, fie apreciate unanim, fie desfiinţate, în funcţie de critic. Faptul că amândoi aveau aceeaşi ocupaţie îi făcea interesanţi. Se contraziceau tot timpul – despre filmele altora, cărţi, politică, sport sau orice altceva le trecea prin cap.

Lennie era perfect conştient că Alex o plăcea pe soţia lui, dar nu ştia că odată, cu mult timp în urmă, atunci când fusese răpit şi Lucky crezuse că murise, ea se culcase cu Alex. O dată. O singură dată. Alex nu uitase niciodată acea noapte petrecută împreună. Lucky încercase s-o uite. Pentru ea constituia o greşeală regretabilă.

— Aici mi-eraţi, spuse Alex, mergând fix spre separeul lor, urmat de asiatică. Putem sta cu voi la masă?

— Aşezaţi-vă, îl invită Lennie mărinimos. E loc pentru toată lumea.

Tot căutând-o pe Denver pe ringul de dans, Bobby simţea acum ceva nou. Gelozie. Era gelos! Nu-i venea să creadă aşa ceva. Denver, femeia pe care o iubea – femeia care-i spusese că îl

iubeşte şi ea – dansa alături de un puşti drăguţ şi musculos.

D.J.-ul pusese nişte muzică lentă, iar tipul de pe ringul de dans profita din plin. O trăsese pe Denver mai aproape de el, iar ea părea să se simtă bine.

La naiba! Bobby era furios la culme. Se duse în grabă la pupitrul D.J.-ului.

— Ce naiba muzică-i asta? făcu el. Pune ceva ritmat! Ce-i aici, morgă?

Speriat, D.J.-ul puse ceva de la Pitbull, iar Bobby fu mulţumit. Se uită pe ringul de dans să-i vadă despărţiţi unul de altul, dar nu se întâmplase aşa ceva.

Ce naiba? Tipul ăla era surd? Tot o ţinea strâns pe Denver, iar ea nu schiţa niciun gest de împotrivire.

Bobby simţea cum îl mistuie gelozia pe dinăuntru şi nu-i plăcea senzaţia. Gelozia era amestecată şi cu o furie crescândă, care-l îndemna să acţioneze cumva. Dar ce să facă? Nu mai fusese pus niciodată într-o asemenea postură. De când se ştia, fetele se certau tot timpul pentru el: fetele din liceu, fetele din Grecia, unde-şi petrecuse verile cu familia tatălui său, fetele de la facultate, fetele din cluburi. Numai fete, fete, fete. Bobby Santangelo Stanislopoulos. El era mereu trofeul mult râvnit, tipul pe care şi-l doreau toate.

Nu, nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situaţie, şi era groaznic.

Dădu roată ringului de dans, sperând ca Denver să-l observe. Dar nu se întâmplă asta, pentru că tipul cu care dansa îi şi vorbea la ureche în timp ce o ţinea lipită de el. Toată lumea plecase de pe ringul de dans.

— Ce s-a întâmplat, Bobby? îl întrebă Gia, care apăru lângă el. Gia cea sexy, cu care petrecuse câteva nopţi fierbinţi împreună.

— Mai nimic, îi spuse el. Gia înţelese.

— Se pare că prietena ta se simte bine, îi şopti ea, în ochi ivindu-i-se un licăr răutăcios. Cine-i tipul? E drăguţ. Bobby se uită urât la ea.

— Îl cunoşti? o întrebă el.

— Nu, îi răspunse Gia, râzând încetişor. Dar mi-aş dori.

Frustrat, Bobby o luă pe Gia de braţ şi o trase pe ringul de dans.
Să vedem cum se va simţi Denver *acum*.

Max luă un taxi până la Cavendish, ca să ajungă la una dintre vilele de lux unde îi spusese Billy că stătea. I se părea normal – era un star de cinema, iar vedetele erau tot timpul cazate în cele mai bune condiţii.

Era peste măsură de emoţionată. Billy venise special în Vegas pentru ea, şi, după tristeţea şi deznădejdea pe care le simţise după ce petrecuseră atât de puţin timp împreună, nu se aşteptase la asta, de aceea acum era în culmea fericirii. Nu-și putea dori un cadou mai frumos de ziua ei.

„Billy Melina este cadoul de ziua mea”, se gândi ea. „A venit în Vegas pentru mine.” O... DOAMNE!

Apoi își aminti că și Ace făcuse atâta drum până-n Vegas pentru ea și se simţi vinovată că se purta așa urât cu el.

Ace era un tip de treabă, dar Billy era mult mai mişto.

Tremurând la gândul că-l va vedea din nou pe Billy, își zise că ar fi trebuit să se fi îmbrăcat mai bine. Avea pe ea pantaloni mulaţi, cizme înalte, un top și un pulover larg. Nimic ieșit din comun, dar era drăguţ.

Slavă cerului că Billy nu se cazase la The Keys. Ar fi fost aiurea. Cum ar fi reacţionat Lucky dacă o vedea pe scumpa ei fată cu fostul soţ al celei mai bune prietene ale ei? În plus, mai era și Venus în oraș și, cu siguranţă, venea la petrecerea de ziua ei.

Max se simţi iar vinovată, dar nu prea mult. Nu era ca și cum se băgase în căsnicia lui Billy cu Venus; divorţul era în desfășurare când ea și cu Billy se combinaseră.

După ce taxiul o lăsă în faţa hotelului, o porni spre cazinou și apoi pe cărările umbroase care duceau la vile.

Billy păruse foarte încântat să-i audă vocea, și, dacă spunea adevărul, venise la Vegas doar pentru ea. Cât de tare, nu?

„Billy, sunt pe drum!” se gândi ea, tremurând iar de emoţie.

Frankie trase o linie sau două cu Gerald M. În toaleta bărbaţilor. Se înţelegeau de minune.

Frankie habar nu avea habar unde e Cookie, dar era sigur că se distra ea pe undeva, iar asta nu-l deranja, pentru că deja obţinuse ce-şi dorise de la acea relaţie – o legătură solidă cu celebrul ei tată. Îi plăcea de Gerald M. Tipul era un superstar şi se purta ca atare.

Dacă Frankie ar fi fost pus să aleagă între Cookie şi Gerald, Tati ar fi ieşit învingător – fetele îi dădeau mereu târcoale lui Gerald M. Fete drăguţe, sexy, dispuse să facă orice pentru a ajunge mai aproape de el.

Cookie era drăguţă, dar încă o copilă, iar el era prea mare pentru ea.

Până la urmă, el era Frankie Romano. Trebuia să ţintească mai sus.

Jorge aproape îşi terminase de istorisit povestea – avusese o copilărie nefericită, niciun adult nu-i purtase de grijă, cerşise de mâncare, îi furase pe turişti, se culcase cu turistele, iar apoi ajunsese în America şi o întâlnise pe Venus.

— Ea m-a folosit, îi spuse el cu hotărâre, întunecându-se la faţă. Asta ştiu sigur.

„Dar poate o foloseşti şi tu”, vru să-i spună Denver. Dar se abţinu, pentru că Jorge părea să se enerveze din ce în ce mai mult pe măsură ce vorbea.

— Uite, îi spuse Jorge, arătând spre masa lor. Mă ignoră. Mă tratează ca un cahat.

— Rahat, îl corectă Denver, gândindu-se că era timpul să-l caute pe Bobby şi să plece, cum îi şi promisese că va face, după ce îşi termina el treburile.

Apoi îl văzu dansând cu Gia şi amuţi.

În primul rând, Bobby dansa! Şi nu foarte bine. În al doilea rând, de ce era pe ringul de dans cu o fostă iubită a lui?

Era inacceptabil.

— Scuză-mă, îi spuse ea, dând să plece de lângă Jorge. Trebuie să mă ocup de ceva.

— Vin şi eu? o întrebă Jorge, în ochii lui de căţeluş citindu-se supunerea.

— Nu, îi zise Denver. Tu du-te la Venus. Sunt sigură că-i e dor

de tine.

Și se îndreptă hotărâtă spre Bobby și Gia.

capitolul 49

Când Paige bătu la ușa apartamentului ei, Peggy se simţi ușor încordată. Oare Paige venise doar să stea de vorbă? Sau și să facă sex?

Oricum, Peggy hotărî să meargă până la capăt. De ce nu? Era singură, nu mai făcuse sex de când murise Sidney şi nu întinerea. Avea un fiu căruia îi plăceau prostituatele, o viaţă socială lipsită de strălucire şi niciun bărbat cu ea. Pe deasupra, nu uitase niciodată moliciunea buzelor unei femei, de când se sărutase şi făcuse chiar mai multe în haremul regelui. Îşi amintea cu plăcere de acele clipe.

Deşi era târziu, Paige schimbase tot felul de ţinute şi, în loc să rămână îmbrăcată cu rochia de seară de un albastru pal, purta acum pantaloni de piele, un pulover negru pe gât şi o haină de piele cafenie. Scundă şi îndesată, cu părul ei scurt şi arămiu, putea fi confundată de la distanţă cu un bărbat. Era clar că lui Paige îi plăcea acest stil. Peggy se simţea ca o novice, dar şi feminină în acelaşi timp.

Îi pregăti o băutură lui Paige şi se aşezară pe canapea, unde musafira ei începu să-i spună ce se întâmplase când o prinsese Gino făcând sex cu fosta lui soţie, Susan Martino. După aceea, partidele în trei erau la ordinea zilei.

— Gino a fost un iubit minunat, i se confesă Paige. Apoi se uită cu luare-aminte la Peggy și adăugă: Dar deja știi asta, nu?

Peggy simţea cum i se înroșesc obrajii. Deci Gino își amintise.

— Nu credeam că-și va aduce aminte de acea noapte îndepărtată în timp, spuse ea. S-a întâmplat o singură dată, dar da, trebuie să recunosc – *a fost* un amant de excepţie.

— O fi Gino bătrân, dar are o memorie de elefant, îi spuse Paige, jucându-se cu o brăţară de aur. Din clipa în care te-a văzut, și-a amintit.

— Nu de asta am intrat în vorbă cu tine, o lămuri Peggy. Faptul că tu ești soţia lui Gino a fost o coincidenţă.

— Sunt sigură de asta, îi răspunse Page. Dar ce contează?

Acum suntem amândouă aici și nu ne va deranja nimeni.

— Nu se supără Gino?

— Gino nu știe. I-am dat un somnifer la culcare, așa că o să doarmă până dimineață.

— Aha, făcu Peggy, pe când Paige se aplecă şi o atinse uşor pe obraz. Atunci presupun…

— Presupui bine, toarse Paige ca o pisică, atingând sânii încă apetisanţi ai lui Peggy.

Peggy închise ochii, gândindu-se cât de bine era să fii obiectul dorinţei cuiva.

Luscious începuse să se cam sature. Le-o fi dat tipul cu ochii ca de șarpe și atitudine arogantă o cârcă de bani, dar de ce naiba le lăsase să tremure în curu' gol într-un colț, în timp ce el bea șampanie și trăgea linii cu tipa pe care o văzuse la TV de câteva ori? Ce naiba însemna asta?

Singurul lucru bun din toată afacerea era că apucase să se uite la corpul Seductei – după care se pare că poftea Randy. Țâțele Seductei erau ridicol de mari. Parcă avea două mingi de baschet agățate de piept. Două mingi rotunde de baschet, fiecare cu o cireașă în vârf! Avea și cicatrice sub sânii ei enormi, cicatrice oribile, pentru că Seducta apelase la o clinică ieftină.

Luscios zâmbea în sinea ei. De ce oare o dorea Randy când o avea pe ea? N-o fi având ea sâni uriași, dar măcar ai ei erau naturali.

Deși n-avea s-o recunoască niciodată, Luscious era furioasă că Seducta se căsătorise cu Mikey. Ea era cu Randy de aproape un an și bărbatul nici măcar nu pomenise de căsătorie. Era sigură că o va face cândva, pentru că o iubea. Nu că i-ar fi spus vreodată, dar ce naiba? Unde va mai găsi el o fată ca ea, care să-i suporte consumul de droguri și indolența? Nu crâcnea în fața lui, nu-l cicălea și i-o sugea de câte ori dorea. Luscious se considera amanta perfectă.

Îi aruncă o privire Seductei, care scosese câteva sticluțe de whisky din spatele barului și le dădea pe gât într-un ritm alarmant.

Curvă bețivă! Luscious voia să rămână trează. Nu se știa

niciodată când un client începea să ia la poceală o fată. I se întâmplase o dată și încă mai avea cicatricele. Un rocker bătrân căruia îi plăcea să i se răhățească fetele pe față o bătuse când refuzase să facă așa ceva. Ajunsese la spital, unde i se puseseră șaisprezece copci sub bărbie și câteva pe frunte. De atunci purta breton și mult machiaj ca să nu observe nimeni, dar știa că avea urme, iar asta o motiva suficient ca să rămână trează.

Se mai uită o dată pe furiș la client, care era tot aplecat peste măsuța de cafea prizând cocaină cu prietena lui – deși tipa nu părea atât de încântată ca el. Prietena lui dădea înapoi, asta era clar.

Lui Luscious îi venea să râdă în gura mare. Idioții ăștia bogați habar n-aveau de nimic. Te puteai droga mai repede dacă fumai crack{11}. Asta era mișto, iar Luscious o știa prea bine, căci se apucase și se lăsase de multe ori de la vârsta de șaisprezece ani.

Pe de altă parte, Randy prefera speedball{12} – jura că-l făcea să se simtă în al nouălea cer. O linie de cocaină și după aia puțină heroină – Randy spunea că-i cea mai tare combinație, pentru că-i provoca o stare euforică.

Luscious încercase și ea de câteva ori. Se speriase, așa că se limitase la drogul cu care era obișnuită.

Acel amestec o făcea să se simtă ca de pe altă planetă. Planeta nebunilor.

— Nu, mersi, îi spuse Annabelle politicos lui Armand, care punea și mai multe linii. Nu era obsedată de cocaină ca Frankie Romano, care devenise atât de dependent, încât se săturase de el. Aș mai vrea un pahar cu șampanie.

— Ai vrea, nu-i așa? îi răspunse Armand, vorbind un pic împleticit.

— Dacă nu te deranjează, îi zise Annabelle, având impresia că totuși Armand nu era bărbatul viselor ei.

Toată această situație era incredibilă. Târfele goale din colț. Grămezile de cocaină de pe masă. O fi înșelat-o Eddie Falcon, dar, din câte știa ea, nu-i plăceau prostituatele sau drogurile.

Se întreba unde era Eddie. Se certaseră monstruos, iar ea plecase ca o furtună din cameră, dar asta nu însemna că nu

putea să se întoarcă. Nu era prea târziu.

Armand nu schița niciun gest să-i mai toarne un pahar de șampanie Cristal. Annabelle își dădea seama că târfele erau agitate, în special cea mai scundă, vopsită prost și tatuată în mai multe locuri pe trupul ei slăbănog. De unde naiba le găsise Armand pe ciudatele astea două? Și ce planuri avea cu ele?

Annabelle luă o decizie. Indiferent ce planuri avea el, ea nu voia să ia parte. Trebuia să o șteargă de acolo.

— Scuză-mă, te rog, îi zise ea. Mă duc la toaletă.

Pe când trecea pe lângă cele două prostituate, încercă să nu se uite la ele. Dar știa că ele o urmăreau cu privirea, întrebându-se ce se întâmpla de fapt.

I se zbârli părul de pe ceafă.

Ajunse la baie, închise ușa, scoase telefonul și-l sună pe Eddie. Din fericire, răspunse, deși abia îl auzea din cauza zgomotului de fond.

— Unde ești? îl întrebă ea.

— Te-ai calmat? o întrebă el.

— Dar tu? i-o întoarse ea.

— Sunt la Mood cu niște oameni interesanți, îi spuse el. Vrei să vii și tu?

— Știi ce? Cred că da, îi răspunse ea, ușurată că el nu părea să-i poarte pică. Îi aruncase vorbe grele, dar asta îi plăcea la Eddie – era un tip isteț, cu un viitor luminos în față. Dacă putea să-l facă să n-o mai înșele, poate că relația lor ar fi mers mai bine. Vin și eu repede.

În living, Armand se hotărâse în cele din urmă să apeleze la serviciile celor două prostituate. Nu erau exact ce ceruse el – prostituate de lux cu care se obișnuise –, dar era prea beat și drogat ca să-i mai pese.

— Târfele o să danseze pentru noi, o anunță el pe Annabelle, făcându-i semn să vină pe canapea. Asta înainte să le-o trag până leșină.

„Minunat”, se gândi Annahelle, stând pe marginea canapelei. „Sunt exact unde vreau să fiu.”

Armand ridică brațul, pocnind din degete înspre Seducta și Luscious.

— Hai aici! le porunci el. Acum!

capitolul 50

Denver se simţea câteodată foarte puternică, în special atunci când era în sala de judecată, un loc în care se simţea minunat. Credea că e o persoană foarte discretă, care nu răbufnea în public. Cu toate acestea, vederea lui Booby dansând cu Gia, care părea vag triumfătoare, a fost suficientă ca să reacţioneze. După ce îl lăsă singur pe Jorge – care oricum o călca pe nervi – își făcu drum spre Bobby, care se prefăcea că nu o vede apropiindu-se.

— Hei, îi spuse ea, bătându-l pe Bobby tare pe umăr. Credeam că plecăm.

— Mda, îi răspunse el, uitându-se cu coada ochiului la ea. O să mergem. Mai vorbesc un pic cu Gia, apoi ne vedem la masa noastră.

— Serios? îl întrebă Denver cu răceală în glas. Asta vrei să fac, să mă întorc la masă?

— Da, iubire, îi spuse el, refuzând să cedeze. Poate te conduce amicul tău.

— Care amic? făcu ea nedumerită.

— Tipul cu care ai dansat toată noaptea.

„Aha, deci despre asta era vorba. Ce prost!"

— Cred că te referi la amărâtul de prieten al lui Venus, îi spuse ea pe un ton ridicat.

— Nu-mi pasă cine e, îi răspunse Bobby într-un mod foarte ciudat pentru el. Ai fost cu el toată noaptea.

Gia, sexy ca un model de la Victoria's Secret, îl strânse pe Bobby de braţ și îi zise:

— Dansăm sau nu?

Bobby nu știa ce să facă: să danseze cu Gia sau să-i arate lui Denver că nu putea să-și bată joc de el. Înainte să se hotărască, Denver se făcu nevăzută.

La naiba! Procedase greșit. Trebuia să știe că lui Denver nu-i plăceau astfel de jocuri.

Ace nu era deloc încântat că Max îl lăsase cu buza umflată,

iar Cookie nu era foarte fericită că trebuia să-i spună. Mai era furioasă și că Frankie nu încercase să dea de ea. Îl pupa atât de tare pe taică-su în fund, încât nu mai putea să și gândească în același timp. Ce idiot! Trebuia s-o fi ascultat pe Max.

Când îi dădu lui Ace veştile proaste, el îi spuse că pleacă.

— Unde te duci? întrebă ea, gândindu-se că ar fi fost o idee bună să se țină după el.

Ace dădu din umeri. Nu avea chef de companie, în special de-a lui Cookie.

— Mă duc să mă plimb, îi spuse el scurt.

Cookie scutură din cap; plimbatul nu era de ea.

— Ne vedem la hotel, strigă după el pe când se îndepărta.

— Da, îi zise Ace peste umăr. Ne vedem mai târziu.

Cookie se întreba cu cine era Max acum. Trebuia să fie cineva special dacă îl lăsase pe Ace de izbeliște. Până la urmă, sărmanul băiat venise până în Vegas ca să-și petreacă timpul cu ea.

Tot gândindu-se la asta, Cookie ajunse la pupitrul D.J.-ului, unde Harry se distra cu Paco. Îl descusu pe Harry, dar nici el nu știa nimic, așa că își mai verifică o dată telefonul. Nimic. Absolut nimic.

Să-l ia naiba pe Frankie Romano, care acum era primul pe lista ei neagră. Dacă avea impresia că va dormi în același pat cu ea, se înșela amarnic.

Nu era ușor să scapi de Kev. Era hotărât să se ducă la multe cluburi de striptease și să se distreze, dar problema era că voia să-l aibă și pe celebrul Billy lângă el. Așa că, atunci când Billy îl anunță că se duce la vilă, Kev îi spuse că merge și el.

— Nu! îi spuse Billy cu vehemenţă.

— Nu, ce? se miră Kev, ridicând din sprâncene.

— Schimbare de planuri, îi spuse Billy, ducându-se până la bordură și făcând semn unui taxi. Nu poți să vii la vilă cu mine.

— De ce? îl întrebă Kev, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

— Nu se poate. Aștept pe cineva și nu te vreau prin preajmă.

— Cre' că-ti bati joc de mine, făcu Kev mirat.

— Nu.

— Hai, frate, îl rugă Kev. Ai două dormitoare. Eu mă bag în al meu, și persoana aia care vine nici n-o să știe că-s în casă.

— Nici să nu te gândești, îi spuse Billy. De data asta era hotărât ca totul să se desfășoare ca la carte, iar Kev să nu mai fie prin preajmă ca să-i strice ploile. Rezervă-ți o cameră la hotel și spune-le să o treacă-n contul meu.

— Pe bune? făcu Kev, surprins că e dat deoparte.

— Scuze, Kev, îi spuse Billy în timp ce se urca în taxi. Asta e!

Mânioasă la culme pe Bobby, Denver se hotărî să nu se întoarcă la masă. Bobby o înfuriase peste măsură! Avea impresia că ea avea chef de copilării? Știa că ea se simțea nesigură, căci el se culcase, probabil, cu duzini de femei, și doar din cauză că ei i se făcuse milă de tânărul armăsar al lui Venus, el considerase necesar să danseze cu una dintre multele lui foste. Și, pe deasupra, o fostă deosebit de frumoasă.

Făcuse o mișcare greșită, iar ea nu avea de când să-i cânte în strună.

Nu era mulțumită nici de cum decurgea așa-zisul lor weekend romantic. Ce se întâmplase cu cina romantică în doi? Nu numai că fusese un eșec, dar o mai avusese pe cap și pe tânăra soție a lui M.J., pe care încercase s-o convingă să nu avorteze. După aceea, trebuise să stea la masă la Mood, înconjurată de Lucky, de soțul ei celebru și de prietenii lor, în timp ce Bobby se ocupa de afaceri pe undeva. Era prea mult!

După această confruntare, avea nevoie de aer, așa că plecase pur și simplu.

Acum era lăsată în plata Domnului în mijlocul cazinoului de la The Keys și nu știa ce să facă în continuare.

— Îmi place de prietena ta, remarcă Lennie când Bobby se întoarse în sfârșit la masă. E deșteaptă, ar trebui să ții de ea cu dinții. Mai e și frumoasă pe deasupra. Cum de n-am mai întâlnit-o până acum?

— Poate pentru că ești mereu la filmări, îi răspunse Bobby, uitându-se prin mulțime fără să o zărească pe Denver. Unde era oare? Tipul cu care dansase stătea acum lângă Venus, care părea

mai interesată să discute cu Eddie Falcon. Ai… văzut-o cumva? îl întrebă Bobby pe Lennie, tot căutând-o cu privirea.

— Tu mă întrebi pe *mine?* făcu Lennie cu ironie în glas. E prietena *ta*. Tre' să fii cu ochii pe ea. E o tipă mişto.

— Cine-i prietena lui? îl întrebă Lucky, aplecându-se pe după Alex, care se aşezase exact lângă ea.

— Aia deşteaptă, o lămuri Lennie. Eu o plac. Tu?

— Bobby obţine tot ce vrea, afirmă Lucky, zâmbindu-i drăgăstos fiului ei.

— Ca şi tine, Lucky, îi spuse Alex, făcându-şi de lucru cu paharul mare de whisky din faţa lui.

— Şi tu ştii, nu? i-o întoarse Lennie, petrecându-şi posesiv braţul pe după umerii lui Lucky.

— O ştiu, pentru că suntem prieteni foarte buni, făcu Alex, refuzând să dea înapoi.

„Iar începem”, se gândi Lucky, „din nou se vor lua în coarne ăştia doi tauri. De ce n-om fi plecat când am zis eu?”

— Ştii ceva, Alex, mănânci rahat, îi spuse Lennie. De ce crezi că Lucky e cea mai bună prietenă a ta?

— Te deranjează? îl tachină Alex. Eşti îngrijorat că, atunci când eşti plecat…

Lucky se ridică în picioare.

— Tăceţi amândoi din gură, zise ea pe un ton ferm. Ce naiba ai, Alex? Ţi-am mai spus că întreci măsura, aşa că încetează cu aceste comentarii copilăreşti. Nu mai am prieteni buni din clasa a şaptea.

Alex se uită furios la ea şi se întoarse spre asiatica de lângă el.

Lennie părea amuzat.

Bobby plecă de la masă, crezând că Denver era la toaletă.

— Mergem acum? îl întrebă Lucky pe Lennie. Cred că e suficient pentru seara asta.

— Da? o întrebă Lennie calm. Eu cred că doar începe.

La naiba cu Lennie! Putea fi cel mai încăpăţânat om de pe pământ. Şi poate de-aia îl iubea atât, pentru că nu asculta de ea.

Dacă voia să se certe cu Alex, era problema lui.

Lennie putea fi uneori tare enervant, dar Lucky era conştientă că nu dorea să fie altfel.

capitolul 51

— Dansaţi, le porunci Armand, uitându-se chiorâş la cele două femei goale care stăteau în faţa lui. Nu le deslușea foarte bine.

Oare pe astea le comandase? Își amintea că parcă îi ceruse sâni mari, dar vaca asta grasă nu se ridica la standardele fetelor pe care i le trimitea Yvonne Le Crane, și nici cea slabă.

Nu conta. Dacă o punea şi pe Annabelle lângă ele, se va distra copios – toate erau curve până la urmă. Şi poate că avea să li se alăture atunci când va avea chef.

Dar acum se gândea la altceva. Se vedea ejaculând pe faţa drăguţă a Annabellei. Avea să-şi închipuie că e faţa lui Lucky Santangelo şi avea să o pângărească în cele mai groaznice moduri cu putinţă. Apoi urma să le pună şi pe târfele alea s-o umilească.

Da, o să o chinuie pe Annabelle ca şi cum ar fi fost Lucky Santangelo, cea mai curvă dintre toate. O să le-o tragă tuturor până când îl implorau să înceteze.

Asta era soarta lor.

Şi a lui.

Până la urmă, el era prinţul Armand Mohamed Jordan, în curând regele Akramsharului. Nicio femeie nu-l va mai jigni. NU VOR MAI ÎNDRĂZNI NICIODATĂ!

Armand avea un plan și era hotărât să se ţină de el.

Luscious nu era deloc încântată să primească ordine de la un client, ca o sclavă. Chiar dacă erau plătite, nu trebuia să le trateze mai frumos? Dar era bărbat și aflase de multă vreme că toţi bărbaţii erau nişte porci; doar că unii erau mai porci ca alţii.

Pe Seducta o durea undeva, pentru că, atunci când le chemase Armand, era atât de beată, încât nu-i păsa cum era tratată, atâta timp cât își lua banii la final. Șeful de la Dirty Den le spusese că avea să ţină banii la el până când terminau treaba, lucru cu care Luscious fusese de acord. Astfel, nu trebuiau să se roage de client, care putea să le dea un bacșiș gras când termina

cu ele, iar ea spera că repede, pentru că stăteau acolo de o oră și era deja miezul nopţii.

Luscious se întreba ce făcea Randy. Măcar nu avea ocazia s-o vrăjească pe Seducta. Era mai bine s-o aibă aici cu ea, beată, și tot mai turnând în ea. Luscious nu-şi dăduse seama ce beţivă era Seducta. Era uşurată să vadă că *ea* era cea trează, cea care deţinea controlul.

— Tre' să pui nişte muzică dacă vrei să dansăm, îi spuse ea lui Armand, hotărâtă să înceapă odată treaba.

El mormăi.

Fără să mai aştepte vreo vorbă de la el, se duse la combina muzicală și îi dădu drumul. Începu să răsune cu putere piesa *Love The Way You Lie*, cântată de Eminem și Rihanna.

O, da, o melodie pe gustul ei. Aprecia faptul că acea cântăreaţă sexy, care fusese bătută măr de Chris Brown, îl ataca în piesa asta. Era mult prea tare!

Seducta stătea în faţa lui Armand și a Annabellei ca o proastă, uitându-se cu poftă la muntele de cocaină.

— Vrei și tu? o întrebă Armand, privind-o cu ochii lui roșii. Dacă vrei, servește-te.

Seducta nu aşteptă să i se spună a doua oară. Se apropie în grabă, se apleca deasupra măsuţei ca să tragă o linie și, până să-și dea seama, Armand se sculase deja în picioare, o luase de ceafă și îi împinsese faţa în praful alb.

Din instinct, Luscious sări la el și-l împinse departe de Seducta. El se întoarse și o plesni peste obraz.

Seducta își reveni, scuipând și înecându-se, cu faţa albă de la cocaină.

— Ticălosule! ţipă Luscious. Ar fi putut să se înece!

Armand râse malefic. Se simţea puternic și invincibil. *Era* puternic și invincibil.

— Acum sunt pregătit, așezându-se din nou. Dansaţi fetelor, dacă nu vreţi să vă pedepsesc și mai aspru!

Annabelle se uita îngrozită și tăcută. Era șocată de comportamentul lui. Armand era nebun, iar acum era convinsă că trebuia să plece de acolo. Și încă repede. Armand Jordan era

bolnav, iar lucrurile se puteau înrăutăţi.

Acum își dădea seama că trebuia să fi încercat să scape de prima oară, când se dusese la baie, dar ceva o oprise. Chiar credea că le va da afară pe cele două femei ca să rămână cu ea, dar nu era cazul.

Acum se purta oribil cu ele și le silea să danseze.

Era ceva sinistru și dezgustător. Voia să plece și să se întoarcă la Eddie.

Să plece sau să rămână: asta era dilema cu care se confrunta Luscious. O durea unde o plesnise clientul, iar Seducta era o ruină. Dar suma de bani era prea mare ca să plece. Poate că şeful de la Dirty Den trebuia s-o dea înapoi dacă nu terminau cu tâmpitul ăsta. Şi, cum el se așezase din nou pe canapea, Luscious începu să se miște fără chef ca o stripteuză, încurajând-o și pe Seducta să facă la fel.

Deodată, prietena lui se ridică în picioare, bălmăji ceva că și-a uitat telefonul la baie și trecu în fugă pe lângă ele.

Luscious avea o presimţire că nu se va mai întoarce, iar de obicei avea dreptate. La 15 ani, în timp ce i-o sugea unui predicator, el o oprise în mijlocul actului și îi spusese că avea puteri supranaturale și că îndeplinea vrerea Domnului.

„Trebuie să vii în fiecare zi la mine, insistase el. Așa vrea Dumnezeu.”

Așa și făcuse până când el se mutase.

Și azi mai credea în puterile ei paranormale. Nu era ea cea care îi spusese lui Randy că o să o ducă mai bine anul ăsta? Iar Mikey îi dăduse o slujbă. Mă rog, să livrezi droguri nu era cea mai bună slujbă din lume, dar era mai bine decât găinăriile în care fusese implicat până atunci.

Da, cu siguranţă avea asemenea puteri, care îi spuneau că târfa aia arogantă nu se va mai întoarce.

După ce trecuse în fugă pe lângă prostituatele care dansau, Annabelle se duse repede la baie, unde încuie imediat ușa și se sprijini de ea, încercând să-și recapete suflul. Ce scenă de coşmar! Trebuia să plece acum.

Mai devreme, observase o fereastră mare deasupra căzii, şi, decât să se ia la ceartă cu Armand – fiindcă, dacă îi spunea că pleacă, nu avea s-o lase cu una cu două – mai bine ieşea pe fereastră.

Îşi scoase pantofii cu toc şi îi băgă în poşetă, apoi intră în cadă, se urcă pe marginea din marmură, deschise fereastra şi, cum era mai sus decât se aşteptase, se prăbuşi pe iarba udă de afară, într-un aranjament de palmieri pitici.

Înjurând încet, se ridică în picioare şi o luă spre hotelul principal.

Gândul că-l va vedea din nou pe Eddie Falcon îi surâdea din ce în ce mai mult.

Fouad încerca să adoarmă, dar fără succes, căci, tot foindu-se în pat, nu putea nicidecum să intre în lumea viselor. Își dădu seama că se obișnuise atât de mult să-i stea oricând lui Armand la dispoziţie, încât îl îngrozea gândul că acesta nu mai dăduse niciun semn de viaţă de douăsprezece ore.

Își amintea vorbele lui Armand... „Mai bine s-o văd moartă pe Lucky Santangelo decât să mă mai facă de râs."

Erau ameninţări fără acoperire, însă Armand exagerase cu consumul de droguri. Trebuia să acţioneze cumva, și mai repede.

Apoi Fouad decise că-i va spune mâine totul mamei lui Armand. Despre droguri, prostituate, poate și despre familia lui Armand din Akramshar, deși știa că, dacă făcea asta, Armand nu-i va mai vorbi niciodată.

Poate îi va spune doar de droguri, și nu totul deodată.

Armand Jordan avea nevoie disperată de ajutor, iar Fouad credea că Peggy era singura de care ar fi ascultat.

Acum Fouad se putea odihni, căci mâine va rezolva totul.

capitolul 52

Annabelle Maestro era ultima persoană pe care se aştepta Max să o vadă pe cărarea spre vila lui Billy.

Şi Annabelle era la fel de surprinsă.

Se opriră amândouă, încercând să inventeze o scuză care să justifice de ce erau acolo la miezul nopţii.

— Bună, făcu Annabelle în cele din urmă.

— Ăăă... bună, îi răspunse Max, gândindu-se că Annabelle nu arăta la fel de bine ca de obicei. Era neîngrijită şi îşi ţinea pantofii în mână.

— N-ai greşit cumva hotelul? o întrebă Annabelle. N-ar trebui să fii la The Keys?

— Păi... mă văd cu nişte prieteni, îi spuse Max evaziv.

— Şi eu, îi răspunse Annabelle la fel de evaziv.

— De ce umbli desculţă?

— Pentru că mă dor picioarele de mor.

— A da, ştiu cum e.

Urmă o pauză stânjenitoare.

— Acuşi e ziua ta, remarcă Annabelle. Ce mişto!

— Da, mâine e.

— La mulţi ani!

— Mersi.

— Am înţeles că Lucky dă o mare petrecere în cinstea ta.

— Da, aşa e, spuse Max, întrebându-se dacă Annabelle voia o invitaţie, caz în care nu ar fi putut să o cheme, pentru că prietena ei Cookie era împreună cu fostul lui Annabelle.

— Ce drăguţ, făcu Annabelle.

— Aşa e, încuviinţă Max.

— Ei bine... atunci îţi urez distracţie plăcută.

— Şi ţie.

Amândouă porniră în direcţii diferite, bucuroase că scăpaseră una de cealaltă.

După ce o tot aşteptă pe Denver vreo zece minute în faţa

toaletei, Bobby îl găsi pe M.J. și-i spuse că pleacă.

— Ce s-a întâmplat cu Denver? îl întrebă M.J.

— Cred că-i supărată pe mine. Și-a luat tălpășița.

— Nu-mi spune că marelui Bobby S. i s-au dat papucii, îi zise râzând M.J. Există un Dumnezeu până la urmă!

— Hai, mai du-te în pana mea! îi spuse Bobby, scuturând din cap. Poate mă așteaptă în cameră.

— Crezi tu!

— Știu, frate. N-are unde să se ducă în altă parte.

— Poate a luat avionul spre L.A. Denver nu e genul care să suporte rahaturi.

— Ce rahaturi?

— Juma' de club te-a văzut dansând cu Gia. E pe coperta *Sports Illustrated,* deci destul de cunoscută.

— Hai, frate, a fost o nimica toată.

— Bine, să-i spui asta prietenei tale.

Bobby se grăbi să plece din club și să ajungă în hotelul principal, de unde luă liftul particular până la etajul unde era camera lor.

Spre nefericirea lui, în cameră nu era nimeni. Nici urmă de Denver. Dar hainele ei erau acolo, alături de laptop și de telefon. Nu era de mirare că nu-i răspunsese la telefon când o sunase.

La naiba! Oare avea să-l facă s-o aștepte?

Se părea că da.

Annabelle luă un taxi de la Cavendish înspre The Keys. Nu-i venea să creadă în ce se băgase. Prostituate bete care dansau, plus o cantitate enormă de cocaină. Armand era un nebun obsedat de sex, cu ochi necruțători și nemilos pe deasupra. Oare ce crezuse ea?

A da, credea că Armand Jordan ar putea fi lozul ei câștigător. Cât de mult se înșelase în *această* privință!

Apoi – colac peste pupăză – mai dăduse nas în nas și cu fata lui Lucky. Unde se ducea Max atât de târziu?

Nu o privea.

După ce plăti taximetristului, intră la The Keys și se duse glonț la baie, unde încercă să se curețe. Fusta ei albă Chanel

avea câteva urme de noroi pe ea și-și dădu seama că trebuia să se schimbe. Prea târziu acum, nu voia să întârzie la întâlnirea cu Eddie, așa că, după ce-și împrospăta machiajul, se pieptănă și se îndreptă spre Mood.

Armand Jordan era doar o amintire urâtă și îndepărtată.

Lennie și Alex se certau pe unul dintre subiectele lor preferate – pedeapsa cu moartea. Alex era pentru, Lennie împotrivă, și niciunul dintre ei nu era dispus să accepte părerea celuilalt. Lucky mai auzise această discuție și, cum nu voia să țină cu vreunul dintre ei, se mută ca să stea de vorbă cu Venus, Eddie, M.J. și Cassie. Jorge stătea incomod la capătul mesei.

— Deci *el e* mica ta jucărie, spuse Lucky în timp ce se uita la Jorge.

— Nu-i așa mic, i-o întoarse Venus zâmbind.

— Îl cam ignori.

— O să-i acord mai multă atenție mai târziu, îi spuse Venus, înfoindu-și părul platinat. Oricum, îi ținea de urât prietena lui Bobby.

— Da? o întrebă Lucky mirată. Cum a reacționat Bobby?

— De unde să știu *eu? Tu* ești mama lui. Și, crede-mă, dacă nu erai tu, el era următorul pe lista mea.

— Calmează-te, e prea tânăr pentru tine, îi spuse Lucky râzând pe înfundate.

— Scuză-mă dacă te dezamăgesc, dar Bobby are vârsta potrivită pentru mine.

— Da, îmi amintesc că tot timpul ți-a plăcut de el.

— Asta-i adevărat, îi mărturisi Venus rânjind cu aroganță.

— Măcar recunoști.

— Iar *tu* trebuie să recunoști că fi-tu e o partidă bună. Lucky încuviință din cap.

— Să știi că ai dreptate, de aceea trebuie să evite fetele care vor să se ridice pe spatele lui. E bogat, e frumos și disponibil. Urmă o pauză. Ce zici de Denver?

— N-am avut ocazia să vorbesc cu ea.

— Se pare că-l face fericit pe Bobby, se gândi Lucky. Cred că-mi place de ea.

— Ce drăguţ, zise tărăgănat Venus. Poate se căsătoresc şi-ţi vor face nişte nepoţei drăgălaşi.

— Fii serioasă, îi spuse Lucky pe un ton vesel. Bobby îşi mai trăieşte viaţa până când se va *gândi* să se aşeze la casa lui.

— Ooo, mămica e *foarteee* protectoare, îi zise Venus râzând, înainte să adauge succint: au venit problemele.

Lucky se uită în spate şi o văzu pe Annabelle Maestro cum se apropia de masa lor. Cu toţii o cunoşteau pe Annabelle de când fusese cu Frankie, îi ştiau părinţii şi cartea în care făcuse numeroase dezvăluiri.

— Aminteşte-ţi ce-a spus marele Andy Warhol despre cele 15 minute de celebritate, remarcă Venus, sorbind dintr-un cocteil. Ei bine, tipa asta vrea să profite de alea 15 minute ca să ajungă pe primul loc. Îmi pare rău de tatăl ei.

— Îţi pare rău de Ralph Maestro? o întrebă Lucky şocată. De ce să-ţi fie milă de el? Pentru numele lui Dumnezeu, a împuşcat-o pe nevastă-sa. Ar trebui să putrezească în puşcărie.

— A *pus* pe cineva să o ucidă, preciza Venus. Nu e același lucru.

— La naiba! exclamă Lucky, scuturând șocată din cap. Ar trebui să vorbești cu Lennie – voi doi aţi putea discuta avantajele menţinerii criminalilor în libertate. Vă veţi distra pe cinste!

— Scuzaţi-mă, spuse Eddie, ridicându-se când Annabelle ajunse la masă. Aș vrea să o cunoașteţi cu toţii pe prietena mea, Annabelle Maestro.

— Bună, spuse Billy.

— Hei, îi răspunse Max, stând în uşa vilei şi simţindu-se cam ruşinată.

Muzica se auzea tare de la vila de vizavi, o şopârlă îi trecu prin faţă, iar briza serii sufla uşor. Ea se cutremuă, Billy îi zâmbi, şi totul era din nou bine în lumea lui Max.

— Nu mă iei în braţe? o întrebă el, iar ea se simţi vrăjită de ochii lui pătrunzători şi albaştri.

„Obţii tot ce vrei, Billy Melina.”

— Sigur că da, îi spuse ea, căzându-i la piept şi uitând pe

dată cât de mult îl urâse.

El o îmbrățișa, apoi o pofti înăuntru.

— Cineva dă o petrecere aici, remarcă el.

— Se pare că da, răspunse, privindu-l cu răsuflarea tăiată.

El închise ușa și se priviră drăgăstos.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat la L.A. zise el în cele din urmă.

— Ce anume? întrebă ea pe un ton neutru.

— Știi tu, începu el. Te-am lăsat să scapi.

— De ce anume? îl întrebă ea ironică.

— Apoi tu ai plecat.

— Ti-am zis că mă duc la Vegas.

— Tu de ce crezi că-s aici?

— Serios? Doar ca să mă vezi pe mine?

— Da, serios.

O sărută, spulberându-i toate îndoielile că nu făcea ce trebuie.

— Plecăm, anunță Venus, ridicându-se și făcându-i semn lui Jorge că era vremea să o întindă de-acolo.

Pe fața lui frumoasă de bărbat tânăr se citea mânia și supărarea. Îl ignorase toată noaptea, iar acum îl trata ca pe un cățeluș.

Se ridică totuși și rămase țeapăn lângă ea. Nu avea de ales.

— Mai vorbim noi, îi spuse Eddie lui Venus, ridicându-se la rândul său, făcând o plecăciune și măgulind-o astfel, pentru că ar fi dat lovitura dacă ar fi avut-o clientă. O să facem lucruri mărețe împreună.

— Sunt sigură, îi șopti Venus. Trebuie doar să-mi dovedești.

— Cu siguranță, se lăudă Eddie, zâmbind afectat. Nu vei fi dezamăgită.

— Vorbim noi.

— Să fii sigură! Și se așeză la loc, părând mulțumit de sine.

— Ai luat-o pe Venus de la agentul ei? îl întrebă Annabelle, vizibil impresionată.

— Încă nu, dar se va întâmpla, replică Eddie încrezător, fără să știe unde fusese prietena lui atâtea ore.

— Felicitări! îi spuse Annabelle. Sunt mândră de tine.
— E mult mai bine decât „porc împuţit”, cum m-ai făcut acum câteva ore.
— Ştii că nu am vorbit serios.
— Îmi dai în scris?
— Ai vorbit ca un agent adevărat, chicoti ea. „Doamne! se gândi ea. Ce bine e să fii din nou printre oameni normali!”
Se întoarse spre Lucky.
— Cred că trebuie să te felicit şi eu, îi spuse ea, încântată că avea ocazia să stea lângă Lucky Santangelo.
— De ce? o întrebă Lucky, uitându-se prin jur să vadă pe unde era Bobby.
Annabelle îşi coborî vocea.
— Ştiu că trebuie să rămână secret, dar am auzit că vinzi The Keys.
— *Poftim?* făcu Lucky mirată.
— Nu te îngrijora, nu suflu o vorbă.
— Nu sunt îngrijorată, ci nedumerită. Cine ţi-a spus asta?
Annabelle îi aruncă o privire rapidă lui Eddie, care vorbea cu Lennie şi Alex.
— Păi... Armand Jordan. M-am întâlnit cu el la cazinou.
— La cazinoul *meu?*
— Nu, la Cavendish. Stă acolo la o vilă. Urmă o pauză lungă. Îmi cer scuze, mai bine nu ziceam nimic. Armand m-a rugat să păstrez secretul.
— În legătură cu ce?
— Mi-a spus că va cumpăra The Keys şi că tranzacţia va avea loc mâine.
— Tu glumeşti, nu?
— Nu, deloc, răspunse Annabelle, înnorată de mânia din ochii lui Lucky. Îţi repet doar ce mi-a zis Armand.
— De unde îl ştii pe tipul ăsta?
— De la New York. Noi... am ieşit împreună de câteva ori.
— Cât *de bine* îl ştii? o întrebă Lucky, cu ochii ei negri scăpărând de furie.
— Păi... nu prea bine. E mai mult o cunoştinţă decât un prieten, se bâlbâi Annabelle, dându-şi seama că probabil

spusese ceva greşit. Lucky nu părea deloc încântată.

— Dacă-l ştii cât de cât, cred că ţi-ai dat seama că e un misogin, un mincinos şi un ticălos nebun.

Alex se aplecă să audă mai bine ultimele cuvinte rostite de Lucky.

— Iar vorbiţi de mine? spuse el cu un zâmbet prefăcut.

— Ai vrea tu, replică Lucky, ridicându-se brusc în picioare, îi făcu semn lui M.J. să vină la ea. Vreau să dau un telefon. Du-mă, te rog, la birou.

— Desigur, îi spuse M.J. ridicându-se. Vino după mine!

— Cred că am supărat-o pe Lucky, îi spuse tristă Annabelle lui Eddie.

— Dragă, îi răspunse el, se pare că te pricepi de minune la aşa ceva. Hai să dansăm, am chef să mă distrez.

capitolul 53

După un timp, Armand își dădu seama că Annabelle nu se va mai întoarce. Acum nici nu mai vedea bine de la atâta cocaină, băutură şi tot ce ingerase.

— Unde e? o întrebă pe Luscious care folosea un palmier în ghiveci pe post de bară de striptease.

Luscious se opri şi îl întrebă cu vulgaritate:

— Auzi, noi ne-o tragem odată sau ce naiba?

În acest timp, Seducta era pe jumătate leşinată şi zăcea pe podea cu ochii aproape închişi.

Era o scenă jalnică, dar Armand era prea drogat ca să-şi dea seama.

— Unde e? repetă el, ridicându-se de pe canapea, clătinându-se şi aproape pierzându-și echilibrul.

— Prietena ta a spălat putina acu' o oră, îi spuse Luscious, lăsând palmierul și venind spre el. Cel puţin așa cred. Sau poate a dat ortu' popii în baie, râse Luscious.

Ar fi *ceva*. O altă dovadă a puterii ei de medium. Dacă prietena lui murise, atunci nu era bine să rămână pe acolo.

— În baie? o întrebă nedumerit Armand. Nu gândea deloc limpede. Inima îi bătea să-i sară din piept şi îi era greaţă.

— Da, îi spuse Luscious. A intrat acolo. Vrei să verific?

— De ce? o întrebă Armand, uitându-se urât la ea.

— Să văd dacă-i acolo.

— Ai un pistol?

— Ce?

Armand îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ai un pistol?

Luscious strâmbă din nas; tâmpitul ăla era mai nebun decât crezuse. Totuși îi prefera purtarea de acum, faţă de aceea când le pocnise pe ea și pe Seducta.

— De ce-ai nevoie de un pistol? îl întrebă ea, crezând că e mai bine să-i cânte în strună.

— D-aia, replică Armand pe un ton secretos.

— D-aia, ce?

— Pentru c-am chef să omor pe cineva, tună el.

Rahat! Era clar dus cu pluta – singurul lucru pe care îl spunea vaca aia de maică-sa când era încă suficient de trează ca să mai scoată vreun cuvânt. Ce naiba! Ori era nebun de legat, ori un psihopat periculos.

— Nu arăţi prea bine, îngăimă ea. Mai bine stai naibii jos.

— Ştii că am bani cât n-o să vezi tu în toată viaţa ta? se lăudă Armand, băgând mâna în buzunar şi scoţând un fişic cu bancnote de o sută de dolari. Eşti o curvă, ar trebui să-ţi placă banii, adăugă el, aruncând spre ea o mână de bancnote.

Banii plutiră în jurul trupului ei slăbănog, tatuat şi gol, apoi căzură la pământ.

Nebunul ăsta cu ochi ca de reptilă era mult mai dus decât crezuse.

Se stăpâni să nu se aplece şi să înşface banii de pe jos.

Dar Seducta, nu. După ce văzu banii căzând, începu să se târască în patru labe să-i adune.

Luscious nu o lăsă. Până să ajungă Seducta la bani, se aplecă repede şi luă cât de multe bancnote posibil. „Sfinte!" se gândi ea, adunând banii, „aici sunt câteva mii. Ăsta e chiar diliu."

— Un asasin, spuse Armand. Aş vrea să plătesc un asasin. Ştiţi unde pot găsi unul?

— De ce? îl întrebă cu tupeu Luscious. Vrei să-ţi împuşti prietena?

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? o întrebă Armand, uitându-se urât la ea. Tu *ştii* cu cine vorbeşti?

— Nu mi-ai zis numele tău, îi răspunse Luscious, văzând câteva bancnote de o sută pe care nu le luase.

— Nu doar un nume, îi spuse el făcând un gest teatral, ci un titlu. Sunt prinţul Armand Mohamed Jordan, în curând rege al Akramsharului.

— Bine, dragă, replică Luscious, cântându-i în continuare în strună, în timp ce-şi înşfăca poşeta şi îşi îndesa banii în ea. Nu vrei mai bine să-ţi spun Arnie?

— Am nevoie de un ucigaş plătit, continuă Armand pentru sine, ca să omor un duşman al poporului. Dacă-mi faci rost de

unul, îți dau oricât vrei.

— Oricât? făcu Luscious, iar prin cap i se învârteau o mie de gânduri. Știi ceva, Arnie? Cred că putem ajunge la o înțelegere.

Randy Sorrentino stătea într-un șezlong (canapeaua avea să vină săptămâna viitoare) și își mângâia absent „bijuteriile”, urmărind la TV o emisiune din seria *Real Housewives*. Era distractiv să te uiți la bogătașele alea cu fețe întinse, sâni falși și soți idioți. În plus, îi plăcea să le admire casele extravagante, ca să vadă cât de ușor era să intre prin efracție și le fure din lucruri. Tot aveau prea multe – ce rău era dacă se „servea” și el puțin?

Randy terminase pe ziua de azi. Se ocupase de afaceri, iar acum se putea relaxa până când venea Luscious acasă.

Prietena lui de aproape un an de zile era extraordinară. Avea grijă de el cum nu făcuse niciuna înainte, iar el avusese parte de multe. Da, atât de multe că nu și le amintea pe toate, mai ales de când juca în filme porno, pentru că în fiecare săptămână veneau prospături – toate dorindu-și cu disperare să devină noua Jenna Jameson.

Da, Luscious era diferită, și dacă nu ar fi fost așa geloasă, chiar ar fi luat-o de nevastă. Dar gelozia aia îi tăia tot cheful. Nu era el de vină că avea ditamai mătărânga. N-avea ce face că multe femei voiau să i-o sugă.

De pildă, Seducta se dădea mereu la el și-și freca țâțele de pieptul lui, îi șoptea cuvinte porcoase la ureche, încercând să-l pipăie, spunându-i că se potriveau.

Nici nu voia să audă. Ea era căsătorită cu fratele lui mai mare, iar Mikey – ca și Luscious – era bolnav de gelozie. Așa că Randy voia să se țină departe, dar Seducta nu se lăsa cu una, cu două, tot insista, iar Luscious credea că *el* se dă la Seducta.

Era o situație complicată și, dacă Mikey afla, îl bătea de-i suna apa în cap. Ar fi fost păcat, pentru că în ultimele luni el și cu Mickey trecuseră peste neînțelegerile din trecut și se aveau bine, ceea ce nu se întâmplase întotdeauna. Acum puseseră pe picioare o afacere bănoasă, care li se potrivea amândurora. Câștigau bani ușor, era o schimbare bine-venită.

Randy nu știa dacă să se masturbeze sau nu, când îi sună

telefonul. Era Luscious.

— Ce e? o întrebă el repezit.

— Mişcă-ţi fundu' încoace, îi şopti ea cu vocea ei răguşită, ridicând apoi tonul de încântare. Avem un client aici. Adu pipa pentru droguri, pistolul, şi curu' ăla bătrân al tău. O să facem bani *frumoşi*.

capitolul 54

„Pui de curvă! se gândi Lucky, Pui de curvă nenorocită!” Ce mai tupeu avea Armand Jordan de împrăștia zvonul că el avea să cumpere The Keys! În niciun caz n-avea să-l lase pe idiotul ăla să scape teafăr. Se punea cu femeia cu care nu trebuia.

Știuse că tipul îi va aduce numai necazuri din momentul în care pusese piciorul în biroul ei, cu atitudinea lui de „femeile sunt inferioare” și expresia îngâmfată de pe față. Ce cretin! Și, în lumea lui Lucky, dacă vreun nemernic avea curajul s-o provoace, ea riposta fără întârziere. O, da, nimeni nu scăpa teafăr din așa ceva. Când te gândești că avusese tupeul să împrăștie zvonul că mâine The Keys va fi al lui! Trebuia să-l oprească imediat. Nu-i păsa că era trecut mult după miezul nopții. O enerva prea tare ca să mai aștepte: trebuia să rezolve problema asta *acum*.

Nu-i spuse lui Lennie unde se ducea, pentru că Lennie – mereu vocea rațiunii – ar fi încercat s-o împiedice. Iar acum era în acea stare în care nimeni n-o putea opri.

În schimb, încercă să dea de Danny la telefon, dar nu era acasă. Danny era la un club de gay cu Buff, unde aveau să danseze toată noaptea. Îi trimise un mesaj pe mobil.

Apoi îl sună pe Jeffrey Lonsdale, care nu răspunse nici el. Jeffrey era în pat cu o tipă divorțată cu vino 'ncoa, pe care o întâlnise la masa de blackjack și-și pusese telefonul pe vibrații. Nu se mai obosi să-i lase un mesaj.

În cele din urmă, îl sună pe Fouad Khan, despre care presupunea că e cazat tot la Cavendish. Telefonul sună în camera lui, dar nimeni nu răspunse. Fouad stătea pe terasă fumând o țigară – obicei căruia nu i se deda prea des, dar acum spera să-l ajute să adoarmă. Nu auzi telefonul pentru că ușa de sticlă era închisă, ca nu cumva fumul să ajungă în cameră și să-l deranjeze.

Frustrată, Lucky luă o decizie pe loc. Avea să se descurce singură.

M.J. o aștepta în fața biroului.

— Spune-i lui Lennie că a trebuit să rezolv o problemă urgentă, spuse ea pe neaşteptate. În regulă?

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă M.J.

Clătină din cap.

— Nu, e ceva ce trebuie să fac personal. Şi fiindcă nu vreau ca Lennie să vină cu mine, spune-i că o să ne vedem la apartament.

— Bine, zise M.J., întrebându-se ce se petrecea.

— Bobby e pe-aici?

— Cred că a plecat, vrei să mai verific o dată?

— Nicio problemă, spuse ea, gândindu-se: „Domnule Armand Jordan, vei primi în curând o vizită de la cel mai nenorocit de coşmar al tău, o femeie – care o să ţi-o tragă de nu te vezi."

Denver își dădu repede seama că o femeie singură într-un cazinou era considerată o pradă ușoară. Fiecare bărbat părea să aibă impresia că avea dreptul să intre în vorbă cu ea.

„De unde ești, gagico?"

„Ai venit în vacanţă?"

„Ce-ai zice de un păhărel?"

Întrebările astea veneau de la bărbaţii care călătoreau singuri. Totuși, cei care mergeau în haită erau mult mai îndrăzneţi.

„Drăguţe balcoane! Cât ceri pentru o noapte?"

„Vrei să facem sex în grup?"

„Ai un fund de mă bagi în boală."

După o vreme se satură – probabil că arăta ca o prostituată, dând târcoale pe acolo. Și totuși, nu era pregătită să urce la etaj. Dacă Bobby ar fi fost cu ea, probabil s-ar fi luat la ceartă și, cum el nu era... ei bine, refuza să se gândească la faptul că el nu era acolo.

Mintea i-o luă razna și și-l închipui pe Bobby în pat cu Gia, sărutând-o pe Gia, făcându-i sex oral Giei.

„Oh, Doamne! Mă transform într-una din idioatele alea îndrăgostite lulea!"

Se hotărî să facă și ceva folositor și, găsind un loc liber la o masă de blackjack, se așeză pe taburetul gol.

Nu era ceea ce Max intenţionase să se întâmple, dar era inevitabil – să ajungă în pat cu Billy. Era aşa de sexy, puternic şi superb, mirosea aşa de bine, şi cu asta basta.

Domnul Star-de-Cinema – omul pe care chiar în acea după-amiază crezuse că-l urăşte, făcea încă o dată dragoste cu ea şi, de data asta, era chiar mai bine ca prima oară.

Dacă aşa ceva era posibil.

Da, era posibil.

Felul în care o atingea era electrizant. Habar n-avusese că putea să fie atât de plăcut s-o faci. Uau! Dacă ar fi ştiut ar fi făcut-o de mai demult.

Sau poate că nu. Exista un motiv pentru care aşteptase, şi motivul era Billy.

— N-am putut să mi te scot din cap, şopti Billy, trecându-şi blând degetele peste spatele ei. Îmi tot aminteam de plajă şi cum te-am găsit acolo singură, de parcă erai o paria.

— Paria societăţii, protestă ea, întinzându-se languros în pat. Era petrecerea *mea*.

— Şi nu te simţeai deloc bine. Până să vin eu. Recunoaşte, Ochi-Verzi, că te ascundeai.

— Aşa e.

— Dar, dacă nu te-ai fi ascuns, n-aş fi dat peste tine şi n-am fi aici amândoi. Aşa-i?

— Aşa-i, murmură ea, gândindu-se cât de fericită avea să fie cu el.

— Ştii că e trecut de miezul nopţii? Deci azi e ziua ta, afirmă el. Mă enervează că n-o s-o petrec cu tine.

— Aş vrea să poţi, răspunse ea, dar închipuie-ţi cum ar reacţiona toţi dacă aş apărea *cu tine.*

— Înţeleg, spuse Billy. Lucky şi Lennie ar face un scandal monstru.

— Nu te înşeli deloc. Şi – ezită ea un moment – Venus e în oraş. Am văzut-o mai devreme la Mood. Probabil va veni şi ea la petrecere.

— Şi eu am văzut-o. Am dat peste ea în faţa restaurantului unde am luat masa cu Kev.

— Kev e cu tine?

— A venit să se distreze. Nu-ţi face griji, n-o să ne deranjeze, i-am dat instrucţiuni clare.

— Nu că nu-l plac..., spuse ea într-o doară.

— Ascultă, Kev poate să fie o pacoste uneori, dar are intenţii bune.

— Ai *vorbit* cu Venus? întrebă Max curioasă.

— Puţin. Mă urăşte acum.

— Da?

— Divorţul scoate ce e mai rău din oricine.

— Ştii, spuse Max distrată, întorcându-se, Venus a fost cea mai bună prietenă a mamei de când eram copil.

— *Încă* eşti un copilaş, o tachina el, gâdilând-o leneş pe barbă şi gândindu-se cât de proaspătă şi drăgălaşă era, cu pielea ei măslinie şi ochii verzi ca de smarald. Nu era doar drăgălaşă, era o frumuseţe.

Ea chicoti şi se rostogoli de lângă el.

El râse şi veni după ea, lăsându-şi trupul suplu şi bronzat deasupra ei, mişcându-se încet înăuntrul ei până ce ea gemu de plăcere.

Max înţelegea acum ce voia să spună Cookie când bătea mereu apa-n piuă despre cât de minunat era s-o faci, în loc să amâni marele eveniment.

Încă o dată îşi dădu seama că se bucura că aşteptase. Billy Melina era perfect, cadoul de ziua ei de naştere la care visase.

— Unde e fiica mea? întrebă Gerald M. dintr-odată, uitându-se în jurul mesei aglomerate de la Mood. Bea Jack Daniel's şi uitase de toate.

Frankie, care reuşise să se înfigă între două blonde durdulii, ridică nepăsător din umeri.

— Dansează în draci, răspunse el, deşi habar n-avea unde dispăruse Cookie, şi nici că-i păsa prea tare.

Blondele îl invitaseră deja la apartamentul lor şi plănuia să se ducă, poate împreună cu Gerald M., dacă ar fi avut chef.

— N-ar trebui să fii *cu* fetiţa mea? întrebă Gerald M., cu o sclipire de furie în ochi. Mi-a spus că aţi venit împreună cu maşina.

„Adio, blonde”, se gândi Frankie. „Tipu' tocmai şi-a amintit că are o fiică.”

— Aşa-i, spuse Frankie tot nepăsător. Doar că o ştii pe Cookie, e o fată căreia-i place să îşi vadă de ale ei. N-aş vrea s-o reţin.

— Du-te şi găseşte-o! îi ceru Gerald M. încruntat. E târziu. Nu-mi place s-o ştiu învârtindu-se pe-aici de una singură.

— Sunt sigur că e bine, spuse Frankie, făcându-i cu ochiul.

Gerald M. îi aruncă o privire de Mare Star – o privire care spunea „Când îţi spun să faci ceva, fă-o.”

— În regulă, spuse Frankie, ridicându-se în silă. Mă duc acu' s-o caut.

Când Lucky îşi punea în minte ceva, nimic nu era în stare s-o oprească. Trăia după propriile reguli, iar regulile ei erau stricte. „Nu te pune niciodată cu un Santangelo” spunea tot.

Armand Jordan se punea cu ea, iar Lucky n-avea de gând să tolereze aşa ceva. Să dai din gură că vrei să cumperi The Keys ar reprezenta pentru unii un delict minor, dar pentru ea era război pe faţă. N-avea de gând să-i permită nebunului să spună asemenea lucruri. Avea să pună capăt imediat unei astfel de atitudini.

Se duse în parcarea privată de la subsol, unde îl găsi pe paznic dormind în post. În loc să-l trezească, îşi băgă mâna în ghereta lui până la poliţa cu chei şi luă cheia de contact de la maşina ei din Vegas, un Aston Martin albastru-argintiu, spunându-şi să nu uite să-l concedieze pe acel paznic – asta dacă nu cumva avea nevastă şi familie – caz în care s-ar fi putut răzgândi.

Se simţea bine să facă ceva în privinţa lui Armand Jordan. Nu-i plăcuse omul din momentul în care pusese piciorul în biroul ei în acea dimineaţă. Avusese presimţiri negre. Ceva nu era în regulă.

Nenorocitul de Jeffrey nu ar fi trebuit să-l aducă la ea. Dar Jeffrey trecea printr-un divorţ şi probabil nu gândea limpede. Divorţurile păreau să aibă un asemenea efect asupra multor oameni, ba chiar şi asupra avocaţilor.

Ieşi cu maşina din garaj, iar nivelul de adrenalină îi crescu brusc.

Nu conta că era ora unu dimineaţa. De fapt, era şi mai dramatic.

În curând, Armand Jordan avea să afle că nimeni nu se punea cu cineva din familia Santangelo. Nimeni.

capitolul 55

Randy Sorrentino își ridică anevoie de pe scaun trupul musculos și masiv și se întrebă ce să pună pe el. Să se îmbrace ca atunci când livra droguri – cu o geacă sport peste o cămașă maronie și cu niște pantaloni? Sau să poarte ceva mai lejer – ca de pildă hanoracul lui preferat cu Guns N' Roses și o pereche de blugi rupți?

Randy Sorrentino nu voia să se grăbească, ba dimpotrivă. Mintea lui lucra încet, așa că nu se putea grăbi.

Îi plăcea să se gândească pe îndelete înainte de a părăsi apartamentul lui, care îi oferea siguranță.

Mai devreme în acea seară, Luscious îi spusese că azi nu va dansa la Dirty Den, pentru că trebuia să meargă la hotelul Cavendish pentru o slujbă bine plătită și că o luase pe Seducta cu ea. Randy nu știa dacă vor face striptease sau se vor prostitua. El nu întrebase, pentru că nu avea nevoie de detalii. Dacă prietena lui voia să-și desfacă picioarele și să facă sex pentru bani, pe el nu-l deranja, atâta timp cât nu venea acasă mirosind a alt bărbat. Când lucrase în industria porno, învățase multe despre protecție și igienă, așa că o pusese în temă și pe Luscious, care se jura că îl obliga pe client să-și pună tot timpul prezervativ.

Banii pe care-i aducea nu le prisoseau. Poate că mai târziu vor cumpăra o casă sau poate se vor căsători și-și vor întemeia o familie. Dar asta se va întâmpla într-un viitor îndepărtat. Acum voiau să se distreze, iar Randy se pricepea de minune la asta.

Se gândi la ce-i spusese Luscious la telefon. „Mișcă-ți fundu' încoace, avem un client aici.”

Asta putea însemna orice. Unul viu, nu un cadavru care zăcea într-o cameră de motel. Luscious mai pățise asta în urmă cu câteva luni. Era un tip cu inima slăbită care murise sub ea. Îl sunase panicată pe Randy, iar el o sfătuise să fure totul din cameră și să plece naibii de-acolo, ceea ce și făcuse. Nu avuseseră probleme.

„Și adu și pipa de droguri, pistolu' și curu' ăla bătrân al tău.”

Pentru o petrecere? Sau trebuia să facă o vânzare?

Lui Randy nu-i plăcea să fie făcut bătrân. Avea 28 de ani și da, unii îl considerau masiv – avea 104 kilograme de mușchi – dar era mare în toate locurile care contau, ceea ce îl ajutase mereu în viață. Asta îl deosebea de Mikey – o sculă mai mare, cu care sfredelea femeile.

Se întreba dacă să-l ia și pe Mikey cu el. Mikey era cel mai forțos și cel mai isteț din familie. Așa că, dacă aveau să facă bani frumoși, cum spusese Luscious, n-ar fi fost corect să-l ia și pe Mikey cu el?

Și, oricum, Mikey era cel care avea o armă bună. Un pistol Glock semiautomat. Și – ce era mai important – știa cum să-l folosească.

Da, Mikey era omul de care avea nevoie.

Randy își trase pantalonii pe el și îl sună pe fratele său mai mare.

Trântit pe canapea, Armand se gândea la multe lucruri. Nu mai combinase niciodată alcool cu cocaină – nici mai multe feluri de alcool. Băuse câteva shoturi de tequila, iar cu Annabelle câteva pahare de limoncello la barul hotelului. Apoi mai băuse și două sticle de șampanie Cristal – doar ce era mai bun pentru Armand. Acum se simțea confuz.

Curvele nu dansau, deși muzica urla hârâit, iar ritmul ei nebun îi despica țeasta în două. Una dintre târfele goale leșinase pe canapea de beată ce era. Sforăia cu gura deschisă, iar sânii enormi i se mișcau odată cu respirația.

— Ce are? o întrebă el pe târfa slabă, goală și tatuată, care, dintr-un motiv sau altul, stătea lângă bar cu un telefon în mână.

— Am găsit pe cineva, îi spuse ea. Cineva care o să-ți execute ordinele. După o pauză de efect, urmă: Contra cost, bineînțeles.

„Contra cost.” Armand rumegă cuvintele. „Contra cost.”

Oare ce trebuia să facă persoana aia contra cost? își aminti. Trebuia să-i zboare creierii lui Lucky Santangelo. Da, asta era.

Iar el avea să plătească oricât.

Randy îl luă pe fratele lui cu Dodge-ul lui auriu şi tunat.

Mikey stătea în faţa casei, îmbrăcat în negru ca un călău şi cu ochelarii fumurii pe care îi purta fie zi, fie noapte. Nimeni nu-l vedea pe Mikey fără ochelari, nici măcar Seducta, care îl rugase odată să-i scoată şi primise o palmă peste faţă pentru că îndrăznise să-i ceară aşa ceva.

Mikey şi Randy erau fraţi doar de mamă. Tatăl lui Mikey, un infractor recidivist, era în puşcărie, în timp ce tatăl lui Randy – care făcuse bodybuilding – stătea acasă şi îşi încasa pensia de invaliditate.

Mikey nu era solid şi înalt ca fratele lui mai mic, ci mai mărunţel, având doar 1,72 metri. Ca să compenseze, purta cizme de cowboy din piele de şarpe cu tocuri de şapte centimetri, în care se găsea un compartiment secret, unde ţinea un cuţit de vânătoare cu lama de cincisprezece centimetri.

Ori de câte ori Randy şi Mikey ieşeau în oraş cu iubitele lor, oamenii credeau mereu că Mikey era cu Luscious, iar Seducta cu Randy. Păreau să se potrivească împreună, dar lucrurile nu stăteau aşa. Mikey ieşise întotdeauna cu fete mai plinuţe şi cu ţâţe mari. Îi plăcea să se cuibărească la pieptul lor cald, apoi să ejaculeze peste ele. Cam asta era tot ce prefera Mikey, spre deosebire de Randy.

— Despre ce naiba e vorba? îl întrebă el, aşezându-se pe scaunul de lângă şofer.

— Se pare că e ceva serios, îi zise Randy pe când ambala motorul. Nu ne-ar pune Luscious degeaba pe drum.

— Să sperăm că nu, îi răspunse Mikey. Pentru că dacă mă face să pierd vremea, o să-i trag două perechi de palme de nu se vede.

capitolul 56

— E ocupat locul ăsta?

Denver nu se uită la bărbatul care se așezase lângă ea la masa de blackjack. Nu mai suporta să se mai dea cineva la ea – era prea de tot. Se descurca destul de bine, strânsese o grămadă de jetoane. Îi plăcea să joace, deşi ar fi preferat să stea cu Bobby.

Puse următoarea miză și aşteptă crupierul să amestece cărţile.

Crupierul o făcu și – blackjack! Câștigase din nou.

— Frumos, spuse bărbatul de lângă ea. Îi aruncă o privire şi-şi dădu seama că era Bobby.

— Mersi, îi răspunse ea pe un ton politicos, purtându-se de parcă erau doi străini.

— Cu plăcere, îi spuse el, pe acelaşi ton.

Un burtos cu o cămașă haioasă, aşezat la două scaune distanţă, gesticula cu degetul mare în semn de victorie și mormăi în glumă că îi curăță pe toţi.

— Domnişoara asta câştigă mereu, se plânse el. Dar e prea drăguță să mă supăr pe ea. Apoi lui Bobby: Poate echilibrezi tu balanţa.

— O să încerc, spuse Bobby.

Mai jucară un sfert de oră, până când Denver pierdu un joc.

Fără să se uite la Bobby, își adună jetoanele și se ridică în picioare.

— Mă duc să-mi iau banii, spuse ea, dându-i crupierului un bacşiş generos.

— O să-ți simţim lipsa, spuse tipul în cămașă multicoloră.

Bobby se ridică şi el.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el pe Denver.

— Ei bine..., se gândi ea.

— Nu arată rău tipul, eu zic să-i dai o șansă, făcu bărbatul în cămașă. Doar dacă nu e cumva însurat. Tre' să te uiți pe inelar, sau vezi dacă are vreo urmă de bronz – asta-i dă mereu de gol.

Denver se uită cu un aer solemn la Bobby.

— Ești căsătorit? îl întrebă ea.
— Nu, îi răspunse el, pe un ton la fel de serios. Tu?
— Am divorțat recent de-al treilea soț, îi spuse ea.
— E periculoasă! exclamă tipul în cămașă hawaiiană.
— Mersi pentru încurajare, îi spuse Denver, zâmbindu-i. O să-ți spun cum iese treaba.
Tipul dădu din cap încântat. Îi plăcea la Vegas, mereu se întâmpla ceva.
— Așa deci, zise Bobby, continuând să-și joace rolul în timp ce se îndreptau spre un separeu din apropiere. Ce te aduce în Vegas?
— Cum am mai spus, tocmai am divorțat de-al treilea soț.
— A făcut ceva care te-a supărat?
— A dansat cu o fostă.
— Pe bune?
— Nu mi-a plăcut deloc.
— Cred și eu. Deși sunt sigur că a fost un gest nevinovat.
— Poate, spuse ea, ridicând din umeri. Sau poate nu.
Ajunseră în hol și se așezară la o masă pe colț.
— Ce bei? o întrebă Bobby, când o chelneriță drăguță veni să le ia comanda.
— O votcă martini, spuse Denver, plăcându-i jocul lor neașteptat. Să fie dublă și fără gheață.
— Dublă și fără gheață? făcu nedumerit Bobby, ridicând din sprâncene. Lui Denver pe care o știam eu îi plăcea vinul alb. Dar el nu stătea la masă cu Denver – ci cu o străină, de care se simțea foarte atras. Bine atunci, o votcă martini dublă pentru doamna și pentru mine o bere, îi spuse el chelneriței.
— Și de ce ești *tu* în Vegas? îl întrebă Denver după ce chelnerița se îndepărta.
— Am venit aici să petrec un weekend romantic cu iubita mea, dar n-a mers cum m-am așteptat.
— Da?
— Se mai întâmplă.
— Ai dreptate.
Veniră băuturile, iar Denver dădu pe gât martiniul, de parcă era la o nuntă rusească.

— Hei, îi spuse Bobby, încercând să nu râdă, ia-o uşor.

— Unii bărbaţi chiar cred că sunt uşoară... îi şopti ea pe un ton provocator.

— Ce fel de bărbaţi?

Dădu din umeri.

— Nu ştiu, cei cărora le place să rişte.

— Mie-mi place.

— Da?

— Desigur. Urmă o pauză. Ce zici să vii sus în camera mea să-ţi dovedesc?

— O să fie şi prietena ta acolo?

— Prietena mea va fi plecată toată noaptea.

— Eşti sigur?

— Da, foarte sigur.

Se uită la el cu îndrăzneală.

— Atunci ce mai aştepţi?

El aruncă nişte bani pe masă, se ridică şi îi oferi mâna.

— Nimic, îi răspunse.

Lucky nu voia ca Armand Jordan să fie avertizat că venea spre el. Voia să-i facă o surpriză de zile mari.

Nu avea să fie o confruntare fizică cum se întâmplase când se dusese la un tip care investise în hotelurile familiei ei şi nu mai voia să plătească. Îi făcuse o vizită în toiul nopţii, în timp ce dormea, şi îi pusese cuţitul cu lama rece de oţel la boaşe. A doua zi îi parveniseră banii.

Lucky surâse la acea amintire. Doamne, fusese sălbatică – şi, deşi acum era o femeie căsătorită cu copii mari – în adâncul sufletului ei era tot sălbatică.

Armand Jordan va afla curând. Îl va avertiza să nu mai deschidă clonţul în legătură cu ceva ce nu se va întâmpla niciodată şi, dacă el nu se va conforma, iar ea mai auzea că voia să cumpere hotelul, atunci va simţi şi el lama de oţel a cuţitului în dreptul boaşelor.

În clipa în care ajunseră în lift, începu nebunia. Bobby o trânti pe Denver la perete, îi puse genunchiul între picioare, ca

să nu mai poată reacţiona, apoi începu să o sărute cu pasiune, iar ea îi răspunse imediat.

O ţintuise, nu mai putea scăpa şi, din moment ce ea nu-şi dorea să evadeze, nu avea nicio problemă. ÎI sărută şi ea, plăcându-i gustul gurii lui, greutatea trupului lui. Doamne! Iubea totul la el.

După câteva clipe, aproape îi smulse partea de sus a rochiei, scoţându-i la iveală sânii, apoi se aplecă să-i sugă şi să-i muşte sfârcurile întărite.

Denver simţea că ia foc de excitare. Gura lui pe sânii ei, penisul lui erect care se tot împingea în ea. Uitând complet că era într-un lift prevăzut cu o cameră de luat vederi, care le înregistra orice mişcare, îi desfăcu şliţul de la pantaloni şi începu să-l mângâie. El se simţea atât de bine!

Liftul urca, dar nu le păsa.

Mâna lui Bobby ajunse pe coapsa ei și la chilotul pe care i-l rupse. Apoi o ridică, astfel încât picioarele ei lungi să-i încolăcească talia, și, fără să se oprească, o penetră iar și iar.

De obicei, partidele lor de sex erau pasionale, dar acum era altfel – ceva lipicios, fierbinte, nebunesc, o experienţă sexuală extraordinară.

Liftul se opri, iar ușile se deschiseră. Amândoi auziră o femeie icnind, apoi Bobby se aplecă să apese butonul de închidere:

— Poate n-ar trebui să... reuși să îngăime Denver, înainte ca Bobby să-i astupe gura cu mâna. Apoi o mângâie din nou pe sâni, apropiindu-i, ciupind-o de sfârcuri, în timp ce o penetra.

Ea gemea de plăcere pe când începeau să urce din nou. Nimic nu mai conta când era cu Bobby. El era sufletul ei pereche. El era tot ce își dorise ea vreodată. Îl iubea la nebunie.

— O... Doamne! făcu ea, când simţi că ajunge la orgasm. E...

— O nebunie, ţipă Bobby, terminându-i propoziţia, iar apoi juisă şi el în acelaşi timp cu ea.

Liftul se opri din nou, uşile se deschiseră, iar un grup de turişti din Florida se holbă la ei în tăcere.

Bobby îşi trase repede fermoarul de la şliţ, îşi dădu jos haina şi o aruncă pe umerii lui Denver, o apucă de mână şi ieşi cu ea

din lift.

— Suntem în luna de miere, le explică el turiştilor miraţi. Câteodată trebuie să faci ce e imperios necesar.

Fără Billy lângă el, Kev nu prea avea sorţi de izbândă. De câte ori încerca să intre în vorbă cu o fată, ochii ei se roteau prin încăpere, în căutarea unui alt mascul mai tentant.

Până la Ellie.

Ellie nu era genul lui, dar arăta destul de bine în blugii ei rupţi, tricoul albastru și hanoracul cu glugă legat în talie. Stătea la barul la care se oprise el, bând o bere și scriind ceva într-un carneţel. Nu era genul de fată pe care s-o agate, dar venise în Vegas, așa că nu voia cu niciun chip să-şi petreacă noaptea singur.

— Fetele drăguţe nu ar trebui să bea singure, îi spuse el, aşezându-se pe scaunul de lângă ea.

După ce îl măsură din priviri, Ellie se apucă să scrie din nou în carneţel.

— Scrii o carte? glumi el.

— Lucrez, i-o tăie ea.

Kev făcu ce știa mai bine: își scoase asul din mânecă.

— Şi eu, îi spuse el. Tocmai m-am despărţit de şeful meu, Billy Melina. Ce tip! Ce mă mai muncește! Îţi vine să crezi că e trecut de miezul nopţii și abia acum am scăpat! Stelele astea de cinema au ritmul lor!

Şi, ce surpriză, îi captase interesul. Nu dădea niciodată greş pomenind de Billy.

— E aici Billy Melina? întrebă ea, bătând ușurel cu pixul în masă. În Vegas?

Kev încuviinţă din cap.

— Da, cu tot cu fiţele lui de rahat.

Ea se uită la el cu luare-aminte.

— De unde știu că nu inventezi?

— De ce să fac așa ceva?

— D-aia.

— Uite aici dovada, spuse el și-și scoase telefonul și îi arătă câteva poze cu el și Billy. Uită-te la mine și la „stăpânul meu”.

Ellie trecu în revistă pozele, apoi își închise carnețelul.

— Ai vrea să câștigi câteva mii de dolari? îl întrebă ea.

— Și ce să fac? o întrebă Kev curios.

— Nimic ilegal.

— Atunci ce?

— Vino cu mine și-o să-ți spun.

— Nu vreau să mă duc, dar trebuie, îi spuse Max fără tragere de inimă, cu capul de pieptul bronzat al lui Billy.

— Cum adică? o întrebă Billy, dându-i cu blândețe o șuviță de păr de pe față. Nu te așteaptă, nimeni, nu?

„GREȘIT! Ace sigur mă așteaptă, ce-ar trebui să-i spun?"

— A, nu, minți ea, Numai că maică-mea s-ar supăra să fiu plecată toată noaptea.

— Ai 18 ani acum, îi aminti el. Nu mai are niciun cuvânt de zis, poți face tot ce vrei.

— Mda, spuse Max nesigură pe ea. Dar... relația noastră o să facă valuri.

— Mai degrabă un tsunami, replică Billy râzând.

— Nu-i de glumă, îl mustră ea, așezându-se în capul oaselor. Ai fost *căsătorit* cu prietena cea mai bună a mamei.

— Rahat! făcu el. Cum de s-a întâmplat *asta?*

— Nu-i amuzant, îi spuse Max. De fapt, e destul de ciudat.

— Mă faci ciudat? o întrebă Billy făcându-l pe seriosul.

— Nu tu, îi spuse ea repede, ci situația. Nu pot să le spun că avem o relație – tu nici măcar nu ai divorțat încă.

— Aproape.

— Nu-i suficient.

— Ești o figură.

— *Eu sunt* o figură? spuse ea indignată. *Tu ești* steaua de cinema.

— Și atunci cum sunt *eu* o figură?

— Pentru că așa sunt vedetele de cinema. Toată lumea le caută în coarne, iar ele nu se mai poartă ca oamenii normali. Crede-mă, mi-am dat seama de asta, când mama era proprietara Panther Studios.

— Acum vrei să-mi spui că nu-s normal? o întrebă el amuzat.

— Tu ești Billy Melina. N-ai cum să fii normal.

El râse din nou și o apucă de picior.

— Tu nu ești normală, îi spuse el. Ești prea al naibii de drăguță, sexy și mișto ca să mă *gândesc* să mă port normal cu tine.

— Mă faci sexy? îl întrebă ea cu încântare.

— Da, Ochi-Verzi, ești sexy. Așa că nici prin minte să nu-ți treacă să fugi de mine. Să vedem ce trucuri o să te-nvăț în continuare.

— Nu te obosi, am și eu câteva trucuri care te vor da pe spate, îi spuse ea încrezătoare în sine. M-oi fi dezvirginat tu, dar nu sunt chiar o inocentă, domnule Stea-de-Cinema.

— Îmi place că ești focoasă.

— Da? oftă ea, întrebându-se dacă asta simți când te îndrăgostești.

— Să fii sigură, domnișoară Ochi-Verci, îi răspunse Billy cu entuziasm. Te plac mult. Așa că va trebui să ne gândim la un plan, pentru că eu nu renunț la tine. În regulă?

— În regulă, încuviință ea. Iar inima începu să-i bată mai tare, pentru că poate de data asta se îndrăgostise cu adevărat.

capitolul 57

Muzica urla de la vila din Cavendish. Zgomotul era asurzitor.

— Pare să fie o petrecere, spuse Randy, stând în faţa uşii, deloc dezamăgit.

Randy era mereu pus pe distracţie.

— Lasă-mă cu petrecerile, mormăi Mikey, scrutând împrejurimile cu ochii săi mici ascunşi în spatele ochelarilor. Am venit aici pentru afaceri, ai înţeles?

— Am priceput, spuse Randy.

Nu era o idee bună să te cerţi cu Mikey. Ultima oară îşi pierduse doi dinţi când se luase la bătaie cu el – o amintire neplăcută.

Deşi Randy era mai tânăr, mai bine făcut şi mai puternic, Mikey ştia toate mişcările care să pună un tip la pământ în mai puţin de cinci secunde, aşa că Randy refuza să se ia la ceartă cu el. Mikey era cel mai tare.

Randy bătu la uşă, iar aceasta se deschise.

Mikey apucă pistolul semiautomat – era mereu în alertă, tot timpul pe fază.

Randy intră tiptil în cameră, cu Mikey în spatele său.

Amândoi rămăseseră şocaţi de ce le vedeau ochii. Seducta era goală puşcă şi leşinase pe canapea. Armand stătea lângă ea doar în cămaşă şi cravată, fără pantaloni şi cu picioarele răşchirate. Luscious era în genunchi în faţa lui, iar gura cu dinţii puţin ieşiţi în afară îi prinsese mădularul lui în erecţie, iar capul i se mişca în sus şi în jos.

Muzica rap umplea camera. Munţi de cocaină se înălţau pe măsuţa de cafea, iar pe podea erau împrăştiate sticle goale de şampanie, precum şi alte sticluţe mici de scotch şi vodcă.

— Ce văgăună! exclamă Mikey cu înverşunare în glas, neluându-şi mâna de pe pistol. Să închidă naibii cineva porcăria aia!

Luscious se opri din treabă, închise combina şi se ridică în picioare. Nu se aştepta ca Randy să-l aducă pe Mikey cu el; dacă

era băgat şi Mikey pe felie, ei vor lua mai puţini bani. Era furioasă. De ce să împartă cu el dacă nu erau nevoiţi?

Armand se uită la nou-sosiţi cu ochii săi înceţoşaţi. Oare îi invitase? Cine erau?

Scutură din cap, încercând să gândească limpede, şi se ridică în picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bagă-ţi scula în pantaloni, mormăi Mikey.

Randy se bucura de ce spusese Mikey; se ruşina la vederea „bijuteriilor” altui bărbat. Iisuse! Unii oameni erau nesimţiţi de-a dreptul. Aici nu se turna un film porno, *era* un film porno.

Luscios se șterse cu mâna la gură și îi dădu lui Armand pantalonii.

El se îmbrăcă şi îi privi pe cei doi.

— Cine sunt oamenii ăştia? o întrebă el pe Luscious. De ce-au venit aici?

— E doar prietenul meu, Randy, şi fratele lui, Mikey, spuse ea, găsindu-și bluza decoltată și fusta scurtă într-un colț și îmbrăcându-se. O să se ocupe de ce mi-ai zis tu. Îţi mai aminteşti?

— Ce anume? întrebă Armand, dându-și seama că, dacă încăperea nu înceta să se învârtă, avea să-și piardă echilibrul.

— Știi tu, îi spuse Luscious, dându-i un ghiont. Banii nu-s o problemă.

— Aaa... făcu Armand, împleticindu-se.

Apoi își dădu seama ce făcuse: angajase un asasin plătit. Sau doi.

În timp ce vorbeau, Randy se apropie de Luscious.

— Nu mi-ai spus niciodată că le-o și sugi, îi spuse el, încercând să pară jignit. Cum adică?

— Fac rost de bani ca să-i cheltui tu, îi răspunse ea cu ţâfnă. Şi de ce dracu' l-ai adus pe Mickey cu tine?

— Mikey ştie ce face.

— Şi tu, nu?

— De cine vrei să mă ocup? întrebă Mikey, făcând un pas înspre Armand. Să ştii că o să te coste foarte mult. Nu va fi ieftin.

Armand făcu din nou eforturi să-și revină. Nu așa făcea el de obicei afaceri. Dar astea *erau* afaceri serioase și urgente.

Unde era Fouad când avea nevoie de el? Fouad se ocupa mereu de detalii.

— Am banii, spuse el. Oricât vreţi pentru acest serviciu. Dar nu primiţi nimic până nu semnaţi un contract în care să se stipuleze că nu veţi divulga nimic.

— Tu-ţi baţi joc de mine? făcu Mikey, scuturând din cap dezgustat. Ia auzi-l și pe-ăsta! adăugă el.

— Dacă nu semnezi, îi spuse cu aroganţă Armand, de unde să știu că va rămâne între noi?

Mikey râse.

— Te costă 25 000 de dolari toată treaba. Vreau bani gheaţă. Ai atâţia pe aici?

— Normal, afirmă Armand, dând aprobator din cap.

— Jumate în avans, restul după, spuse Mikey. Cine e tipul? Ai vreo poză? Și trebuie să știu unde să-l găsesc.

Armand se holbă la el, fără să pară că-l vede.

Mikey începea să se enerveze în timp ce aștepta un răspuns. Din limbajul trupului său se vedea clar că era pe punctul să-l bată pe cel care îl târâse până aici, luându-l din faţa televizorului lui cu ecran plat, la care urmărea o emisiune despre balene ucigașe.

O văzu pe Seducta, se apropie de ea și îi dădu una cu vârful cizmelor lui din piele de șarpe, azvârlind-o de pe canapea.

Ea căzu la pământ, dar se ridică apoi, ameţită și uimită.

— Îmbracă-te! îi porunci el. Plecăm.

— Poftim? mormăi ea.

Luscious își reprimă un zâmbet triumfător. Randy vedea și singur cu ce gunoi se căsătorise fratele său. Poate n-o să se mai dea la Seducta, când vedea ce curvă împuţită e.

— Ne tirăm de-aici, repetă Mikey.

— Nu poţi pleca, îi spuse Luscious. Arnie vrea să încheie un târg, nu-i așa, Arnie?

— Vrea să semnez nu știu ce contract, mormăi Mikey. Ce puii mei? Nu-s io cu de-astea. Batem palma sau m-am cărat.

Luscious îl trase pe Armand de braţ.

— Mi-ai zis că vrei să faci ceva, se plânse ea. I-am adus special pe tipii ăştia, aşa că tre' să le spui ce vrei de la ei, altfel pleacă. Şi nu vrei asta, nu?

Nu, se decise Armand, nu voia aşa ceva. Trebuia să facă treaba asta, iar acum înţelegea că trebuia să le dea banii pe încredere.

Era un om de afaceri.

Un prinţ.

Putea să aranjeze treburile aşa ca toţi să fie mulţumiţi.

capitolul 58

Ieşind de la duş înfăşurată cu un prosop ca într-un sarong şi cu un zâmbet pe faţă, Denver dădu nas în nas cu Bobby, care intra în apartament.

— Hei! făcu el, prefăcându-se surprins. Mă gândeam eu că te găsesc aici.

— Perfect, răspunse ea cu voioşie. Şi eu speram acelaşi lucru.

— A, da?

— Da.

Îşi zâmbiră amândoi cu subînţeles.

— Deci... continuă Denver. Unde eram?

— Păi, am terminat la club, spuse Bobby, scărpinându-se în cap. Apoi am venit direct aici.

— Direct.

— Cam așa ceva. M-am oprit un pic în drum.

— Un pic?

— Am întâlnit o tipă superbă la masa de blackjack.

— A, da, și cine e?

— Cred că o cheamă..., căzu el un pic pe gânduri, Chicago.

— Chicago?

— Da, e o tipă superbă, cu sâni naturali, păr lung și mătăsos, picioare fenomenale și cu mult spirit de aventură.

— Să fiu geloasă?

— Nu știu, depinde. Făcu o pauză. *Tu* pe unde-ai umblat?

— Păi, răspunse Denver pe un ton secretos, m-am întâlnit cu un străin înalt și oacheș, cu mișcări sexy și cu un corp... tare.

— Sună mişto.

— Da. Am făcut sex în lift.

— Hm... spuse Bobby cu o voce senzuală. Spune-mi ceva – te-a făcut să-ţi dai drumul cum o să te fac eu? Şi, cu o mişcare abilă din încheietură, îi dădu jos prosopul.

Amândoi izbucniră în râs când prosopul căzu.

— O, Doamne! exclamă Denver, încă râzând. Eşti insaţiabil!

— Să fii sigură că da! Ştiu că-ţi place, îi spuse Bobby, ducând-

o în dormitor şi apoi în pat.

Ea îi zâmbi, iar el începu să o sărute pătimaş. Începu să o lingă încet de sus până ajunse jos, îi desfăcu picioarele şi apoi o linse.

Dându-şi capul pe spate, ea îi savura din plin atingerea. Mâinile lui erau pe coapsele ei, ţinându-le depărtate. Ea se simţea prinsă din nou într-o dulce capcană.

După câteva minute, el luă o gură de aer.

— Mă faci să uit de Chicago, spuse el. Am început deja să uit de ea.

— Şi aşa trebuie, îi şopti Denver visătoare, gândindu-se că weekendul acesta se dovedise până la urmă a fi unul de pomină.

Pe de o parte, Kev se simţea vinovat, pe de alta se gândea – ce naiba – trebuia să scoată şi el un ban. Billy era putred de bogat. Billy era ditamai vedeta de cinema, iar el cine era? Sărmanul Kev care se ţinea după el, iar apoi i se dădea un picior în fund, ca unei javre, fără a i se oferi vreo explicaţie. O, da – „Pa, Kev. Rezervă-ţi o cameră, Kev. Pune-o în contul meu, Kev."

Oare uitase Billy de lunile în care stătuse în apartamentul lui Kev, după ce venise prima oară la Hollywood? Billy Melina nu avea o leţcaie, iar el, Kev, plătise singur toate facturile, cumpărase de mâncare şi-l sprijinise necondiţionat.

Mai dă-o în mă-sa! Avea ocazia să facă bani şi cine ar fi putut să-l condamne?

Se dovedise că Ellie era mai mult decât o fată drăguţă care stătea la bar şi scria ceva în carneţelul ei. Ellie era fotoreporter şi venise în Vegas ca să afle cât mai multe bârfe despre celebrităţile care roiau prin oraş cu ocazia meciului.

— Ştii, îi zisese fata lui Kev, după ce băură câteva beri, poţi să câştigi până la o sută de mii dacă faci o poză unei mari vedete. Şi, cum şeful tău trece printr-un divorţ intens mediatizat – ei bine... dacă aş putea să-i fac o poză la braţul altcuiva, am dat lovitura! Ne umplem de bani. Dacă mă ajuţi, îţi dau jumătate.

Cum să refuze o chestie atât de bănoasă?

La naiba cu loialitatea! Lui Billy oricum nu-i prea păsa de aşa ceva.

Frankie se încruntă. Unde s-o caute pe Cookie? Nu era pe ringul de dans, nici în nenorocitul ăla de club, așa că unde naiba era? Nu avea idee, dar știa că, dacă voia să rămână în grațiile lui Gerald M., mai bine începea să o caute serios pe neastâmpărata aia mică.

Gerald M. era genul de om cu care voia neapărat să intre în relații strânse. Da, o fi Gerald M. mai puriu, dar era o vedetă adevărată – ca Smokey Robinson sau Lionel Richie. De modă veche. Iar Frankie ar fi fost încântat ca Gerald M. să vină în fiecare seară la River și să atragă alte vedete. I-ar da și droguri gratis, doar ca să stea în compania lui.

Dar asta nu se va întâmpla până când nu o va găsi pe iubita fiică a lui Gerald M.

Oare cât de mult ar mai fi iubit-o tati, dacă și-ar fi văzut „fetița" sugându-i-o lui Frankie în drum spre el? Nu credea că ar mai fi iubit-o chiar atât.

Frankie se apropie de M.J. și fu surprins să o vadă pe fosta lui – Annabelle Maestro – stând la o masă lângă Lennie Golden și agentul despre care vorbea toată lumea – Eddie Falcon. El și cu Annabelle nu mai vorbiseră de câteva luni, de când el o amenințase că o va da judecată dacă va publica acea carte calomniatoare și mincinoasă, în care îl descria ca pe un drogat nenorocit.

Îl știa pe Eddie – agentul mai venise pe La River de câteva ori –, așa că spuse brusc:

— Salut! și încercă s-o ignore pe Annabelle.

Dar Eddie era de cu totul altă părere.

— Ți-o prezint pe prietena mea, Annabelle Maestro, spuse el. După o pauză, adăugă: Stai așa, voi doi n-ați fost împreună?

— Puțin timp, făcu Annabelle, refuzând să se uite la Frankie.

— Acum mult timp, spuse Frankie, întorcându-se spre M.J. Ai văzut-o cumva pe Cookie? îl întrebă el.

— Acum văd că umbli cu puștoaice, șopti Annabelle. Ce nimerit!

Frankie pretinse că nu o aude.

— Ea și cu Max se duceau La Wonderball, îi spuse Cassie.

— Wonder *ce?* făcu Frankie, dorindu-și să fie oriunde decât aici.

— E un club pentru minori la șosea, îl lămuri Cassie. Toată lumea știe de Wonderball.

Super! Iubita lui adolescentă îl lăsase baltă ca să se distreze cu alți copii. Măcar putea să-i zică lui Gerald M. unde e.

— Mersi, îi spuse el lui Cassie.

— Nicio problemă, răspunse ea.

Se întoarse înapoi la masă să-i spună lui Gerald M. pe unde umbla fiică-sa.

La masă nu mai era nimeni. Gerald M. și anturajul său – inclusiv cele două blonde pe care le pescuise Frankie pentru mai târziu – se făcuseră nevăzuți. Nu lăsaseră decât nota de plată.

Mare noroc avea! Ce naiba trebuia să facă acum?

Lui Max îi surâdea că Billy nu voia s-o lase să plece; asta însemna că ținea la ea.

— Când te văd din nou? o întrebă el, stând pe marginea patului și uitându-se la ea cum își punea colanții și cizmele. Pentru că, dacă nu ne mai putem vedea, mă sui în avion și mă întorc la Los Angeles.

— Ei bine, zise ea, gândindu-se cum să facă. Trebuie să iau prânzul cu familia mea, dar după aceea cred că pot să vin la tine. Poate mergem undeva împreună.

— S-o crezi tu, iubito! râse Billy. Dacă pun piciorul afară, paparazzi o să dea năvală peste mine, iar de tine o să spună că ești amanta mea.

— Și e *atât* de rău? îl întrebă ea, gândindu-se ce groaznic era să nu mai ai intimitate.

— Crede-mă, o asigură Billy, e foarte rău. Oricum se țineau după mine și înainte de divorț. Dar acum e și mai rău. Nu-mi place deloc.

— Dar oare știu ei că ești în Vegas? îl întrebă ea.

— O, da. Doar că nu m-au găsit încă.

— Asta înseamnă că nu putem ieși nicăieri împreună? Nici măcar în L.A.?

— Nu, în caz că nu vrei să afle toată lumea despre noi.

Max se gândi cum ar reacţiona Lucky sau Lennie şi o trecură fiorii. Aveau s-o ia razna.

— În regulă, îi spuse ea. Atunci vin eu mai târziu aici şi ne uităm la TV sau altceva.

— Îmi place acel „sau altceva", surâse el lasciv. Instruirea ta în amor continuă.

— Ha, ha! pufni ea cu dispreţ. Să nu-ţi închipui că-s vreo floare delicată pe care o uzi să crească. Sincer, nu sunt genul ăla de fată.

— Nu-mi spulbera iluziile, făcu el. Sunt fericit că am fost primul. De aceea, relaţia noastră e mult mai deosebită.

— Hmm... făcu ea, încercând să nu pară atât de încântată de vorbele lui. Trebuia să fie mai calmă, să nu-i arate cât de mult îl plăcea. Acum trebuie să plec, adăugă ea, ridicându-se în picioare.

— Sună-mă când ajungi în camera ta, îi spuse el. Vreau să fiu sigur că ai ajuns cu bine. Te-aş însoţi eu, dar...

— Da, ştiu, ştiu, tâmpiţii ăia de paparazzi.

— Da, spuse el zâmbind. Te-ai prins repede.

— O să vezi tu.

— De-abia aştept, Ochi-Verzi.

— Şi eu!

Lucky cunoştea hotelul Cavendish ca-n palmă. Când construia The Keys, stătuse de multe ori la vilele de aici. Ştia exact unde e vila lui Armand, pentru că făcuse rost de număr de la recepţie.

În drum spre hotel, se hotărî să parcheze într-un loc special de lângă vile – astfel, nu mai trebuia să treacă prin holul de la intrare sau prin cazinou. Mai târziu o va suna pe Renee, proprietara de la Cavendish, şi o va ruga să-l dea afară pe Armand Jordan.

Dar acum voia să-l intimideze. Era un joc. Un joc în care excela.

capitolul 59

Dacă n-ar fi fost atât de drogat, Armand și-ar fi dat seama că făcea un lucru nesăbuit și stupid. Trebuia să-l fi chemat pe Fouad ca să se asigure că toate detaliile erau puse la punct. Mai știa și că Fouad ar fi pus capăt imediat măreţului său plan.

A, da... Fouad i-ar fi atras atenţia că nu putea să ia o astfel de hotărâre periculoasă. Risca foarte mult când avea de-a face cu asemenea oameni. Prostituatele și mardeiașii ar face orice pentru bani.

PROSTITUATELE ȘI MARDEIAȘII.

Armand râse. Nu-i păsa. Se hotărâse deja.

Se duse clătinându-se în dormitor, scoase valiza cu bani și o descuie. Îl costa doar 25.000 de dolari să scape de un dușman. Le dădea 25.000 de dolari și s-a zis cu Lucky Santangelo.

Se uită la grămezile de bancnote frumos aranjate, împărţite în teancuri de câte 20.000. Bani gheaţă. Nimic nu se compara cu asta. Fără tot felul de hârtii ca să fii apoi prins.

Până să-și dea seama, Luscious stătea lângă el cu gura căscată și se holba la valiza plină cu bani.

— Ai jefuit o bancă sau ceva de genu' ăsta? îl întrebă ea, făcând ochii mari.

— E banca mea. Sunt banii mei, îi răspunse el întru câtva deranjat că-l urmase până în dormitor.

— Ești un ticălos bogat, nu? continuă ea, ţinându-se de braţul lui. Bogat și sexy.

— Crezi că sunt sexy? o întrebă Armand, destul de încântat că ea îi spusese așa ceva.

Nu-i dăduse niciodată ocazia unei femei să-i spună că e sexy – întotdeauna le umilea sau le spunea că nu sunt vrednice să le vorbească.

— Sigur că da, îi spuse Luscious, încă agăţată de el. Și am o surpriză pentru tine în cealaltă cameră. Ceva deosebit.

— Ce anume?

— Ai fumat vreodată cocaină? Dacă nu, atunci o să te duc

într-un loc unde nu ai mai fost *niciodată.* Îl luă de braț și îl trase de lângă valiza plină cu bani, deschisă. Hai să mergem. O să ai parte de-o noapte de neuitat.

Așezat pe vine în tufișurile de lângă vila lui Billy, alături de Ellie și de aparatul ei foto cu teleobiectiv, pe Kev îl apucară remușcările. El și cu Billy se știau de mult, erau prieteni buni, iar el se pregătea să-l vândă.

Dar era vina lui. Billy nu avusese încredere în el, așa că el nu mai avea nicio obligație. Putea face orice, atâta timp cât nu era încredere la mijloc.

— Am putea rămâne aici toată noaptea, făcu Kev, deloc încântat de situație.

— E-n regulă, îi răspunse Ellie, pe un ton exagerat de vesel. Oricine e acolo cu el va trebui să iasă la un moment dat, iar atunci voi face poza.

— Ai mai făcut asta și înainte, nu? zise Kev, întrebându-se când să facă următoarea mișcare. Una peste alta, era în Vegas, iar în această seară avea să și-o tragă, cu siguranță.

— De câteva ori, îi spuse ea pe un ton sarcastic. Am învățat de la tata. El era unul dintre cei mai mari. I-a făcut poze lui Jackie Onassis. L-a fotografiat pe Elvis și slab, și gras, pe Michael Jackson în pijama, pe O.J. Simpson pe fugă, pe prințesa Diana și pe Dodi Fayed. O, da, tata reușea de fiecare dată. M-a învățat să stau la pândă până se ivește ocazia, apoi să profit. Seamănă cu observarea păsărilor. Subiectul nici măcar nu știe. E aparat cu infraroșii cu o lentilă performantă. E foarte mișto.

— Nu știu cu cine-i acolo, îi spuse Kev a treia oară. Ar putea fi Venus, din câte știu. Ne-am întâlnit cu ea mai devreme.

— Ce poză ar fi *aia,* spuse Ellie, potrivindu-și aparatul. Pe prima pagină oriunde. Ar fi super!

— A ieșit și cu Willow Price, îi spuse Kev.

— Știam asta de mult. Oricum ei îi plac mai mult păsăricile.

— Apoi a mai fost o fată în L.A.

— E bine să fie tânără, spuse Ellie. Sau negresă, ori star porno. Cel mai bine ar fi să se întâmple ca în cazul lui Charlie Sheen.

— Billy sigur nu ar face așa ceva, îi spuse Kev pe un ton ferm. Ăsta nu-i felul lui.

— Nu? În industria asta, orice e posibil.

— Chiar nu vreau să te las să pleci, îi zise Billy, conducând-o pe Max la ușă, ținând-o de mijloc.

— Nici eu nu vreau să plec, îi răspunse ea, ridicându-se pe vârfuri ca să-i atingă gropița din bărbie.

El deschise ușa, apoi rămaseră în prag, scăldați în lumina lunii, amânând momentul despărțirii.

Billy se aplecă și o sărută prelung pe buze.

— Noapte bună, Ochi-Verzi, îi spuse el. Ne vedem mâine.

— Trebuie să-ți găsesc și eu o poreclă, îi spuse ea, nedorindu-și să plece. Ce zici de Gropițe?

— Parcă e un nume de maimuță, făcu Billy amuzat. Nici vorbă de Gropițe. Gândește-te la ceva mai masculin.

Chicotind, Max îl luă cu brațele pe după gât.

— Atunci cum?

— Te gândești tu la ceva, îi spuse el, îmbrățișând-o cu afecțiune.

— Da, așa voi face.

— Așa vei face.

Niciunul din ei nu auzi declicul aparatului foto din tufișuri.

Euforia care îl cuprinse pe Armand nu se putea compara cu nimic altceva. Era extraordinar să fumeze cocaină împreună cu acei oameni – noii lui prieteni. Ei *erau* prietenii lui.

Nu, chiar mai mult decât atât. Erau supușii lui care îi făceau pe plac. Îl ajutau să devină mai puternic.

Da, mai puternic. ARMAND JORDAN VA FI NOUL REGE.

Iar când va ajunge rege, avea să-i ia pe toți în Akramshar să ducă o viață plăcută și liniștită.

Se uita la cele două femei – Luscious și Seducta. Aceste femei nu erau prostituate, ci ființe superbe, extraordinare. Voia să le-o tragă. Voia să le-o tragă amândurora. Voia să le-o tragă tot timpul.

Vor pluti cu toții pe o mare de fericire. Trupurile lor vor

atinge plăcerea supremă. Așa trebuia să fie.

Inima lui tresaltă de bucurie. Bătea atât de tare, încât abia mai putea respira. Dar ritmul era liniştitor, îl făcea să se simtă bine şi în siguranţă.

Putea face orice.

Viaţa era o desfătare.

Totul era dumnezeiesc.

El era divin.

— Știi cine e? îl întrebă Ellie, vorbind încet.

— Cred că e tipa din Los Angeles, răspunse Kev, mijindu-și ochii ca să vadă mai bine. O cheamă Max, sau ceva de genul ăsta.

— Pare tânără, observă Ellie.

— Chiar că *e* tânără.

— Cu atât mai bine, spuse Ellie, continuând să le facă poze lui Max și Billy care se îmbrățișau și se sărutau.

Kev se întreba dacă și-o va trage cu Ellie când va termina treaba cu pozele.

Plătit și cordit. Nu avea cum să iasă în pierdere.

— Se pare că nevastă-ta s-a făcut nevăzută, spuse Alex, tachinându-l ca de obicei pe Lennie.

— *Nevastă-mea* este acasă în pat și mă așteaptă, îi răspunse Lennie.

— Adică te lasă aici în club, fără să-și ia măcar la revedere? îl luă Alex în zeflemea, dând pe gât niște scotch.

Lennie râse sec.

— N-o cunoști pe Lucky. Face doar cum o taie capul, ca și mine, de altfel. Nu simţim nevoia să ne verificăm.

— Aveţi o căsnicie modernă, nu?

— Modernă, dar nu ne înșelăm unul pe altul.

— Întrebam și eu.

— N-ai decât să întrebi, Alex. Urmă o pauză. Dar trebuie să-ţi spun că Lucky nu va fi *niciodată* cu tine. Niciodată. Și poţi fi sigur de asta. Se lăsă iar tăcerea. Ne-am înţeles, nu?

— Îți spun io, îi șopti Luscious la ureche lui Randy, nu mai merită să împușcăm pe nimeni. Ăsta are un purcoi de bani în valiza din dormitor – mai bine de o sută de mii.

Randy tocmai trăsese din pipă și nu se concentra, ceea ce o înfuria pe Luscious. Pe deasupra, Seducta se și suise pe el, iar el nu schița niciun gest să o dea la o parte. Își băgase țâțele în fața lui, și pe el nu-l deranja deloc.

Câteodată, Randy nu vedea imaginea de ansamblu, dar Luscious era sigură că Mikey va înțelege mai bine. Își dădea seama că era timpul să îi dea papucii lui Randy.

Mikey stătea la fereastră și fuma o țigară subțire de foi. Deja își băgase în buzunar avansul de 12.500 de dolari, iar acum aștepta ca Armand să-i spună pe cine trebuia să omoare.

Lui Mikey îi trecuse prin minte că putea să plece cu banii pe care îi avea deja, să-i pună în seif și să nu facă nimic. Idiotul ăla era atât de dus, încât nici nu și-ar fi dat seama. Chiar dacă se prindea, tot nu avea ce să facă. Va fi regulat și lăsat în mijlocul străzii fără nădragi pe el.

Mikey zâmbi. El nu se droga, doar fuma. Mai și bea, dar nu făcea excese. Mikey voia să dețină controlul.

Îi era milă când se uita la toți cum se făceau praf. Nu aveau deloc voință sau coloană vertebrală. Erau doar o adunătură de ratați.

O văzu pe nevastă-sa trăgând din pipă cu droguri. Era proastă ca noaptea. Oare de ce se însurase cu ea?

Oare avusese o clipă de slăbiciune pentru păsărică și țâțele ei mari? Ce prost fusese! Chiar și Luscious, care nu era nici ea cine știe ce, tot era mai deșteaptă decât Seducta.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Luscious veni lângă el.

— Tre' să ne mișcăm repede, îi spuse ea în șoaptă.

— De ce? o întrebă Mikey, scuturând scrumul pe covor.

— E în dormitor o valiză plină cu bani. Am văzut-o. Arătă înspre Armand. E prea dus ca să mai știe ceva. Trebuie să punem mâna pe ea și să ne cărăm naibii de-aici.

— Cât de mulți bani? o întrebă Mikey, brusc interesat.

— Vino să vezi și tu, insistă Luscious. Îți spun eu – merită.

Nu trebuia să-i spună de două ori. Mikey se duse glonț în

dormitor.

capitolul 60

— A venit vremea să ne mutăm împreună, spuse Bobby.

— Tu nu dormi niciodată? mormăi Denver, întinzându-se. Cât e ceasul?

— Vreau să cumpăr o casă, spuse el hotărât. Jumătate a mea, jumătate a ta. Eu decorez jumătatea mea, iar tu pe a ta.

— Aha, spuse ea căscând. Acum te crezi și decorator.

— Știu ce-mi place. Am lucrat cu echipa de design pentru Mood.

— Ești o figură, Bobby Santangelo Stanislopoulos, oftă ea. Un bărbat cu multe talente.

— Care îți place cel mai mult? întrebă el, luând-o în brațe.

— Momentan prefer să dorm după pofta inimii.

— Atunci, ne-am înțeles? o întrebă el, punându-se peste ea. Cumpăr o casă.

— N-am spus…

Mâinile lui se băgară pe sub tricoul cu câteva măsuri mai mari, pe care îl purta ea în pat, și începură să-i mângâie sânii.

— Ce nu ai spus?

— Fără sex. Vreau să dorm, te rog. Te exciți foarte repede.

— Doar dacă avem o înțelegere.

— Bine, bine, ne-am înțeles, căzu ea de acord.

— Îmi promiți?

— Da, îți promit.

— Te vei ține de cuvânt, da?

— Da, da, da.

— Bine, îi spuse el zâmbindu-i. Poți să dormi acum.

— Ești sigur?

— Ei bine… spuse el, începând să o mângâie din nou. Poate că…

— Bobby!

— Hai că a treia oară e cu noroc!

— O, Doamne! Ți-a spus cineva că te transformi într-un obsedat sexual? El rânji din nou.

— Doar tu.

— Am avut sau nu dreptate? îl întrebă Luscious pe Mikey, cu un licăr de triumf în ochi.

Mikey, care stătea în fața valizei pline cu bani a lui Armand, fluieră ușor.

— Da, făcu el, ai avut dreptate.

O laudă din partea enigmaticului Mikey era ceva, nu glumă. Luscious râse.

Mikey începu să bată ușor din piciorul drept pe covorul de pluș, semn sigur că se gândea. După calculele sale, erau cam trei-patru sute de mii în valiză. Poate și mai mult. Nu mai văzuse niciodată atâția bani la un loc, și doar își petrecuse toată viața în preajma traficanților de droguri și a infractorilor.

— Cine-i tipul ăsta? întrebă el în șoaptă.

— Habar n-am, spuse Luscious ridicând din umeri. Un alt client cu bani gârlă.

Mikey știa că trebuia să acționeze prudent. Oare erau bani obținuți din droguri? Nu credea, pentru că îi știa pe majoritatea traficanților din oraș.

Bani obținuți din jocuri de noroc? Mai mult ca sigur. Clientul era vreun bogătaș bolnav care venea la Vegas pentru jocuri de noroc și prostituate.

Luscious era entuziasmată și gata de acțiune.

— Îi luăm sau ce facem? îl întrebă ea, lingându-se pe buze în așteptarea răspunsului.

— Da, spuse Mikey încetișor, O să-i luăm. Mă gândesc eu cum.

Lucky nu avea îndoieli. Chiar deloc. Nu mai fusese într-o asemenea situație de ceva timp, iar acum simțea cum îi pompează adrenalina în sânge.

Domnul Armand Jordan se lăuda oamenilor că-i va cumpăra hotelul. Ce tupeu avea! Dar ea avea să-l pună la punct.

Spera să-l prindă dormind în pat ca să-l sperie de moarte. Ar fi fost amuzant.

Parcă mașina în secțiunea rezervată celor care stăteau la vile.

Era târziu, nu era niciun paznic de serviciu, ceea ce era perfect pentru ea, dar nu şi pentru Cavendish. Lucky era de părere că paza lăsa de dorit – ea nu ar fi permis asemenea lucruri în hotelul ei. Pentru oaspeţii de la hotel paza era o prioritate.

„De ce faci asta?" se întreba ea. „Nu e cumva sub demnitatea ta să provoci la duel pe nu ştiu ce idiot în toiul nopţii?"

„Nu, e mişto. E un idiot misogin, iar eu o să-i arăt cine-i şeful."

De fapt, îi plăcea la nebunie să îl pună pe nenorocit la punct.

— În regulă, oftă Max, desprinzându-se din îmbrățișarea lui Billy și de buzele sale ispititoare. Gata, acum *chiar* că trebuie să plec.

— Pe bune? o tachină el, apucând-o din nou și sărutând-o.

— Da, pe bune, chicoti ea, bucurându-se de fiecare clipă. „Te iubesc, Billy Melina!"

— Atunci pleacă și fă-mă să te doresc mai mult.

— Te sun când ajung în cameră.

— Neapărat!

— Așa o să fac, zise ea, eliberându-se din strânsoare.

Billy o văzu cum pleacă și zâmbi. Ea îl făcea să se simtă ca un puști. Îl făcea să uite de toate fetele care îi făcuseră felație lângă piscină. Încercă să facă abstracție de perioada în care fusese cu Venus și de toate problemele care decurseseră ulterior. Când era cu Max, nu mai era vedeta de cinema Billy Melina, ci doar un tip care se simţea bine cu o fată.

Deodată, Max se dădu înapoi, trecu în grabă pe lângă el și intră în vilă.

— Închide ușa, rosti ea cu o expresie disperată pe chip. Cred că tocmai am văzut-o pe mama!

— Iată ce-o să facem, se hotărî Mikey. Tu şi Seducta o să-l ţineţi pe dobitocul ăla ocupat, în timp ce eu şi Randy o să scoatem valiza de-aici.

— Adică te aştepţi ca *eu* şi cu drogata aia de nevastă-ta să rămânem aici, iar voi s-o ştergeţi? făcu Luscious indignată. Nici să nu te gândești, Mikey. Nu așa se vor desfășura lucrurile.

— Vrei să cari *tu* valiza? o întrebă el cu fața împietrită. Asta vrei?

— Nu, replică Luscious, hotărâtă să facă lucrurile în felul ei. Randy o să ia valiza, în timp ce *tu* îi distragi atenția. Io și cu Randy o s-o ducem într-un loc sigur.

— Și unde crezi tu că-i un loc sigur? o întrebă cu ironie Mikey. O ascunzi sub nenorocitul tău de pat? Pentru că, atunci când idiotu' ăla își va reveni mâine, o să vină să te caute.

— De ce să mă caute?

— Pentru că tu ești târfa care i-a supt-o.

— Nu sunt târfă, Mikey, zise Luscious, cu ochii plini de lacrimi. Nu ar trebui să-mi spui asta. Nevastă-ta e târfă.

Mikey nu-i răspunse, se gândea. Își făcea un plan.

— Gata, spuse el în cele din urmă. Noi doi luăm valiza, îi lăsăm aici pe Randy și Seducta. Ei rămân până când leșină clientul, sau ce-o face.

— Dacă începe să-și caute valiza?

— Dacă se întâmplă așa ceva, o să se ocupe Randy.

— Cum?

— Tu cum crezi?

Luscious preferă să nu se gândească la asta. Una era să fure bani, dar cu violența nu era de acord.

— O să-i spun și lui Randy de plan, îi zise Mikey. Tu du-te și închide valiza, că o să ieșim pe ușă dintr-o clipă în alta.

— Cu Seducta ce facem?

— Ce-i cu ea?

— O lași aici pur și simplu?

— Nu-ți face griji pentru Seducta. E fată mare. Poate să-și poarte singură de grijă.

— Dar e soția ta, se simți Luscious obligată să precizeze.

— Asta nu-nseamnă nimic pentru mine, îi replică Mikey cu răceală.

Luscious încuviință din cap. De ce să se certe cu el? În afară de asta, tot ce o interesa acum erau banii.

— Ce tot spui acolo? o întrebă Billy, închizând repede ușa și urmând-o pe Max înăuntru.

— E Lucky, am văzut-o, spuse Max, mai să-i sară inima din piept. Vine pe alee direct spre noi. A *aflat* de noi. Ce-o să ne *facem?*

— Mai întâi ne calmăm, spuse Billy, încercând să-şi ascundă panica, pentru că nimeni nu putea fi încântat să dea piept cu celebra Lucky Santangelo. În al doilea rând, trebuie să te gândeşti cine ştie că suntem aici.

— Nimeni, n-am spus nimănui.

— Ştie cineva de noi?

— Tocmai ţi-am spus, se văicări Max. N-am pomenit nimănui de tine.

— Te-a văzut?

— Nu cred.

— Să sperăm că nu, spuse Billy, gândindu-se cu repeziciune. Uite ce-o să facem. Tu te ascunzi în baie, iar când bate la uşă, o să-i spun că nu ştiu despre ce vorbeşte.

— O, Doamne! Nu pricepi. O să mă *omoare*. *Şi* pe tine la fel.

— Eşti *sigură* că era ea?

— Ce naiba, Billy! E *mama* mea, normal că-s sigură.

— Atunci unde e?

— Nu ştiu, spuse ea. Unde să fie? Amândoi se duseră glonţ la fereastră. Lucky era acolo și se pregătea să intre în vila de vizavi.

Planul lor începuse să fie pus în aplicare. În timp ce Luscious stătea în faţa lui Armand ca să nu vadă nimic, Mikey târa valiza cu bani până la uşă. Era mai grea decât se aşteptase; nu putea să ajungă cu ea la maşină. Avea nevoie de ajutorul lui Randy, boul ăla fără creier care era pe altă lume, cum erau și Seducta, și clientul. Dar Luscious nu-şi dorea asta. Luscious nu voia ca el și cu Randy să dispară cu banii, pentru că ea era suficient de isteaţă să-şi dea seama că, odată ce puneau mâna pe bani, nu aveau să mai rămână mult pe acolo. Oricum, Randy nu prea avea minte – n-avea decât să facă ce naiba voia. Dacă Randy voia să rămână în Vegas cu o drogată, aşa să fie. Dar Mikey nu avea de gând să mai stea. Odată ce băga valiza în maşină, o tulea de acolo. Păcat de Seducta şi de Randy – erau pe cont propriu.

Cu Luscious lucrurile stăteau altfel. Îi putea fi de folos. Dar

avea să plece fără Randy?
Mikey nu ştia.
Mikey nu era sigur.
Valiza cu bani era lângă uşă. Luscious dăduse din nou drumul la muzică, ca să nu audă clientul când deschidea uşa. După ce scotea valiza din vilă, el şi cu Luscious se vor sui în maşina lui Randy.
Bani.
Libertate.
La naiba cu Las Vegas!
Deschide uşa şi dădu nas în nas cu o femeie. O femeie frumoasă cu ten măsliniu şi păr negru ca pana corbului.
Timp de câteva secunde, Mikey nu ştiu ce să facă. Era oare o prostituată pe care o comandase clientul pentru mai târziu?
Nu, n-avea cum. N-arăta a prostituată, ci ca o stea de cinema.
Se uitară fix unul la altul timp de câteva clipe. Lucky şi Mikey.
În cele din urmă, Lucky rupse tăcerea. Era calmă şi calculată; nimic nu o surprindea pe Lucky, ea se aştepta mereu la ceva neprevăzut.
— Cine eşti tu? îl luă ea la întrebări, uitându-se la tipul sinistru cu ochelari negri care-i acopereau ochii şi cu un surâs înfiorător pe buze.
Mikey nu era deloc intimidat.
— Cine naiba mai eşti şi tu? i-o întoarse el.
— Am venit să-l văd pe Armand Jordan. Unde e?
Mikey îi arătă camera din spatele lui, în timp ce târa valiza cu bani pe lângă ea.
— Acolo, spuse el. Du-te să li te alături, o să te acomodezi imediat.

capitolul 61

Lucrurile se mai liniştiseră la Mood. Se făcea târziu, muzica era mai lentă, iar majoritatea clienţilor se pregăteau să plece acasă.

Lennie era supărat pe el însuşi. Ar fi trebuit să plece când dorise Lucky, dar Alex îl enervase cu atitudinea lui, aşa că mai rămăsese – ca să-i demonstreze că nu se lăsa cu una, cu două. Da, Alex Woods era unul dintre puţinii oameni care reuşeau să-l agaseseze cu aroganţa şi cu dorinţa lui pentru Lucky.

Da... Lucky. Frumoasa şi imprevizibila lui soţie. Mai târziu va râde de el şi îl va tachina în privinţa luptei pe care o ducea cu Alex. Apoi vor face dragoste înainte să adoarmă. Lucky era femeia viselor lui – îl făcea să se simtă împlinit.

Îl căută pe M.J. şi îi spuse că pleacă.

— A rezolvat Lucky problema? întrebă M.J.

— Ce problemă?

— Nu sunt sigur, spuse M.J., dându-şi seama că poate n-ar fi trebuit să spună nimic. A dat un telefon, mi-a spus că trebuia să se ocupe de ceva urgent şi dusă a fost. Mi-a zis că vă veţi întâlni la apartament.

— Mersi pentru informaţie, rosti Lennie încruntat. De ce n-ai aşteptat până mâine să-mi spui?

— Scuze, zise M.J. ruşinat. Am uitat.

Lennie scutură din cap. Dacă Lucky avea o problemă de rezolvat, de ce nu apelase la el?

Dar de ce s-o facă? Lucky îşi rezolva mereu singură problemele. Din acest punct de vedere, era ca Gino.

Familia Santangelo – tată și fiică. Două figuri.

Lennie nici nu voia ca ea să se schimbe. Era mândru să facă parte din familia Santangelo, la fel cum și Lucky era mândră să fie doamna Golden.

Se întrebă dacă problema respectivă avea vreo legătură cu Max. Fiica lui nu păruse prea fericită mai devreme. Și ar fi trebuit să fie încântată că era pe cale să împlinească 18 ani.

Acum era trecut cu mult de miezul nopţii, aşa că îi împlinise deja.

Avea un cadou-surpriză pentru ea, de care nu îi spusese nici măcar lui Lucky, ca să nu-i reproşeze că o răsfaţă pe Max. Dar el chiar *dorea* să o răsfeţe. Ce naiba – o dată făceai 18 ani, aşa că de ce să nu conduci un BMW argintiu nou-nouţ?

Lucky avea să-l omoare, dar va merita să vadă reacţia lui Max.

— *Nici* să nu te gândeşti să intri! ţipă Cookie, pe când Frankie încerca să deschidă uşa camerei lor.

— De ce nu? vru el să afle. *Tu* ai plecat de lângă *mine.* Eu sunt complet nevinovat.

— Nevinovat pe mă-ta! urlă Cookie prin uşa închisă. Atâta îl pupai pe taică-miu în fund că nici măcar nu ți-ai dat seama că lipsesc.

— Ba da, îi spuse Frankie cu dulceaţă în glas. Mi-a fost foarte dor de tine.

— Pe naiba! Dacă ţi-ar fi fost dor, mi-ai fi dat un telefon sau un mesaj.

— Poate mă lași să intru și să discutăm ca doi oameni în toată firea.

— Nu!

— Te porţi ca un copil.

— Să *te* ia naiba!

— Atâta ai să-mi spui?

— Mai am ceva să-ţi spun. Pa!

— Ce naiba, Cookie, măcar lasă-mă să-mi iau lucrurile.

— Nu! ţipă ea, încă furioasă. Mi-am distrus părul din cauza ta și pentru asta te urăsc.

Lui Frankie nu-i venea să creadă că o adolescentă îi dădea papucii.

Și ce făcuse el?

Nimic.

Furios, se întoarse din drum și se îndreptă spre lift.

Peggy nu crezuse niciodată că e lesbiană, dar nici Paige. Erau doar două heterosexuale care uneori se puteau bucura de

plăcerile oferite de altă femeie.

Peggy nu-şi amintea ca Sidney să fi reuşit vreodată să-i provoace un aşa orgasm formidabil cum făcuse Paige acum. De fapt, Paige îi amintea de acei ani în care la Vegas doar sexul conta, iar orgasmele erau la ordinea zilei.

Paige cunoştea la perfecţie anatomia unei femei. Preluase controlul, iar Peggy se bucurase de fiecare clipă.

Când terminară, Paige se îmbrăcă şi-i şopti că trebuie să plece la Gino, ca să nu se trezească fără ea.

— Mi-aş dori să stai toată noaptea, se trezi Peggy spunându-i.

— Şi eu, îi zise Paige, dar nu-mi place să-l las singur pe Gino prea mult timp. E bătrân, nu se ştie niciodată... Mâine o să vii oricum la petrecerea de ziua nepoatei lui, şi poate după aceea...

— De-abia aştept, îi şopti Peggy.

Iar apoi Paige plecă, iar Peggy rămase din nou singură cu gândurile ei. În curând trebuia să discute serios cu Armand în privinţa femeilor cu care se înconjura.

Ca mamă, se simţea datoare s-o facă.

Ellie tot fotografia.

— Se întâmplă multe pe-aici, remarcă ea. Fac acum mai multe poze, o să vedem ce alegem mai târziu. Oricum, cred că am dat peste o mină de aur.

— Crezi? o întrebă Kev, încercând să-şi dezmorţească picioarele.

Nu-i plăcea să stea pe vine prin tufişuri, dar pe Ellie nu părea s-o deranjeze. Era fascinată de toţi cei care intrau sau ieşeau, ceea ce se petrecea destul de des acum.

— Avem nevoie de numele fetei care e cu Billy, făcu Ellie. Crezi că poţi să-l afli?

— O să-mi dau toată silinţa, răspunse Kev. N-ar trebui să fie o problemă.

După un timp, Ace îşi dădu seama că Max nu avea să se întoarcă prea curând la hotel. Cookie îi spusese că Max trebuise să se vadă cu Lucky, dar nu prea credea asta. Trecuse de unu dimineaţa şi se cam săturase. Nu condusese atâţia kilometri

până la Vegas ca să fie tratat așa. Până la urmă, Max nici nu păruse atât de încântată să-l vadă. Fusese nevoit să-şi petreacă timpul cu prietenii ei săriţi de pe fix, să asiste la un concert îngrozitor, iar apoi ea o mai şi ştersese. Ce făcea oare acum?

Nu ştia, şi nici nu-i mai păsa. Se purta ca şi cum el nu conta, iar el voia să-i dea papucii.

Luă cadoul pe care i-l cumpărase şi puse cutia pe pat. Apoi scrise „La mulţi ani!" pe o bucată de hârtie cu antetul hotelului şi o lăsă pe cutie.

După aceea, își luă valiza și plecă.

Max nu-l mai interesa.

Fouad tot nu reuşea să adoarmă. Încercase de toate – să se uite la un film la TV, să comande un ceai cald de la room-service, să se întindă pe pat şi să nu se gândească la nimic.

Nu mergea nimic.

Gândul că lui Armand i se întâmpla ceva rău nu-i dădea pace.

În decursul ultimelor săptămâni, Armand consumase atât de multe droguri, încât nu își mai putea controla faptele. Se culcase cu nevasta lui Martin Constatine, apoi o dăduse afară din apartament – un exemplu de comportament bizar. După care se luase la harță cu Lucky Santangelo și o mai și amenințase. Plus că tot era dependent de prostituate.

Armand era în cădere liberă și, în ciuda faptului că fusese tratat mizerabil în ultima vreme, Fouad tot se mai simţea răspunzător de soarta acestuia. Poate că nu trebuia să-l lase de izbeliște tocmai acum.

Fouad hotărî să se îmbrace și să iasă.

Ce rău făcea dacă se plimba pe lângă vila lui Armand și se asigura că totul era în ordine?

capitolul 62

„Aşteaptă-te mereu la neprevăzut” era una dintre devizele preferate ale lui Lucky, alături de „Nu te pune niciodată cu un Santangelo”. Așa că nu a fost surprinsă să vadă ce se petrecea în vila lui Armand. Un bărbat drogat cu cocaină, o pipă pentru droguri şi şampanie. Ăsta era Armand. Un altul – masiv şi oacheş, poate o gardă de corp – i se alăturase. Mai era acolo şi o femeie goală.

Lucky îşi dădu seama că nu era momentul să-i mai aplice şi ea o corecţie. Oricum nu mai putea să priceapă nimic. Armand Jordan era praf. Probabil că nici nu ştia cum îl cheamă.

Ce păcat, chiar dorise să-l pună la punct.

Rămase nemişcată, uitându-se la cei din faţa ei. Femeia cu sâni enormi o văzu prima.

— Nu vrei să stai cu noi? o întrebă ea cu voce tărăgănată. E destul pentru toată lumea.

Lucky scutură din cap şi se gândi cât de penibil era Armand Jordan. Nu merita să se înfurie pe el. Cine ar fi crezut o iotă din ce spunea? Era un nimic, un nimeni, nu merita să-şi bată capul cu el.

Se întoarse şi dădu să plece, numai că bărbatul cu care se întâlnise la uşă n-avea de gând s-o lase să treacă.

Nu era drogat ca toţi ceilalţi. Era perfect treaz şi voia să ştie cine e și ce căuta acolo.

— Zi tu primul, îi ceru ea, fără să reușească să-i vadă ochii, pentru că ochelarii negri îi acopereau faţa, ceea ce o enerva foarte tare.

— Te întreb ce faci aici, repetă Mikey. E o petrecere privată.

— Nu mi-ai spus că o să mă acomodez repede? replică Lucky, observându-i pistolul de la șold.

— N-o face pe deşteapta cu mine, replică Mikey, făcându-i semn lui Luscious. Ce cauţi aici?

Luscious veni repede lângă el, îi aruncă lui Lucky o privire scârbită şi întrebă:

— Cine-i şi asta?

— Asta încerc să aflu, spuse Mikey, pierzându-şi răbdarea. Nu e din filmu' ăsta.

— Ai dreptate, aprobă Lucky. Dar cred că nici tu.

— De ce facem poze şi altora? o întrebă Kev pe Ellie, care nu se oprise din fotografiat. Ne-am terminat treaba, hai s-o întindem de aici.

— Îmi place şi ce văd acum, spuse Ellie, concentrându-se să facă alte poze. Tipul cu ochelari de soare e mortal. Și e o femeie mişto care tocmai a intrat în casă.

— Doamne, mormăi Kevin. Eşti un adevărat voyeur!

— Nu ştii că aşa fac fotografii adevăraţi: îi fotografiază pe oamenii interesanţi. Nu numai pe celebrităţile idioate şi partenerii lor – alea sunt doar pentru bani. Când fac poze oamenilor obişnuiţi, mă excit.

— Eu cred că s-ar putea să te excite şi altceva, spuse Kev, dându-şi seama că era vremea să iasă din tufişuri şi să facă sex cu ea. Îi puse mâna pe ceafă şi i-o masă.

— Nu mă culc cu tine, îl anunţă Ellie, tot făcând poze. Aşa că să nu-ţi vină idei.

— Nu? se dezumflă Kevin. De ce?

— Pentru că, în cazul în care nu te-ai prins, eu am altă orientare.

O clipă, Kev nu înţelese la ce se referea, apoi îşi dădu seama şi nu-i veni să creadă ce ghinion avea. Numai el putea să dea de o lesbiană! De ce naiba nu-i spusese înainte?

— Nu te necăji! îl consolă Ellie. Nu ţi-o tragi, dar măcar câştigi bani.

— Mersi, mormăi Kevin, întrebându-se dacă nu era prea târziu să găsească o înlocuitoare pentru Ellie.

— Ne ocupăm de Arnie, spuse Luscious, ştergându-se la nas cu dosul palmei. Se distrează pe cinste. Nu ţin minte să te fi invitat cineva.

— Ce-ai acolo? întrebă Lucky, uitându-se la valiza pe care Mikey reuşise să o târască afară.

— Nu prea te privește, nu crezi? făcu Mikey pe un ton categoric.

— Poate că ar trebui să-l întreb pe Arnie... spuse Lucky, cu o expresie indescifrabilă. Tu ce zici?

— Eu cred că ar trebui să te cari în mă-ta de-aici dacă ții la viața ta, i-o reteză Mikey. Și uită ce-ai văzut.

— Așa crezi tu? îl întrebă Lucky, încercând să-și dea seama ce se petrecea. Pe bune?

Lui Mikey îi displăcea faptul că nu reușea să o facă să înțeleagă pe tâmpită aia. Stătea în fața lui, rece ca un sloi de gheață. Ar fi trebuit să o ia la sănătoasa, nu să-l înfrunte cu tupeul ei de curvă bogată.

Se dădu la o parte, ca să o lase să iasă. Mai bine scăpa de ea, ar fi putut să dea de belea.

— Cară-te de aici, ți-am mai spus! îi zise el pe un ton amenințător.

— Nu cred că vreau, îi răspunse Lucky pe un ton glacial, rămânând în prag.

Mikey veni mai aproape de ea, până când Lucky îi simți respirația fetidă.

— Hai, curvo, fă pași! Apoi adăugă: Cât mai poți.

Lucky îl privi impasibilă și nu se urni din loc.

Asta îl înfurie la culme pe Mikey, care era șocat că ea avea curajul să nu se clintească din loc – ceea ce ar fi trebuit să facă. El speria oamenii, ar fi trebuit să fugă înspăimântată. Dar nu, lui Madam Steaua-de-Cinema nu-i era deloc frică.

— O să plec după ce vorbesc cu Arnie, replică ea.

— Tu cine dracu' ești, nevastă-sa? explodă Mikey.

— Și ce dacă aș fi?

Mikey nu mai știa ce să spună. Dacă ea *era* nevasta clientului, ar fi putut ști de bani – sau nu? Iar dacă știa, n-avea să fie de bine, pentru că Mikey avea impresia că doar lui i se cuvin banii și nimeni altcineva n-ar dreptul să pună mâna pe ei.

— Nu vreau să-ți fac rău, o amenință Mikey. Da' ascultă la mine – dacă nu-ți miști fundu' de-aici, s-ar putea să-mi calc cuvântu' și-ar fi păcat să-ți stric fața aia frumoasă.

Lucky simțea cum îi crește nivelul adrenalinei. Nimeni și

nimic nu o înspăimânta. Trecuse prin prea multe. Când avea cinci ani, dăduse în piscină peste trupul maltratat al mamei sale. Îl văzuse pe fratele ei aruncat dintr-o mașină. Marco, logodnicul ei, fusese împușcat în fața ei. Chiar credea golanul ăsta și schiloada lui de prietenă că o speriau? Sub nicio formă.

Nu că i-ar fi păsat de Armand Jordan și de mizeria în care se băgase. Dar situația o intriga. Și trecuse ceva vreme de când nu se mai expusese nici unui pericol. Se simțea pregătită pentru orice.

— Nu știu ce șmecherie vreți să faceți – și credeți-mă că nu-mi pasă deloc, spuse ea pe un ton egal. Nu plec de-aici până nu vorbesc cu Armand, așa că mă scuzați, dar mă duc din nou înăuntru.

Mikey îi puse un braț pe umăr ca s-o oprească.

Ea scutură din umeri ca să-i dea mâna deoparte, apoi îl săgeta cu privirea, de parcă i-ar fi spus „nu mă atinge sau vei regreta amarnic".

Era ceva în ochii ei negri care-l convinse să nu se pună cu ea. La naiba! Dacă voia să intre din nou, foarte bine. El avea banii, de ce să mai stea pe-acolo? Târfa asta nu avea să-i aducă decât necazuri, așa că mai bine o ștergea de-acolo cât timp lucrurile erau încă sub control.

— Să mergem, îi spuse el lui Luscious, iar Lucky trecu pe lângă ei și intră în casă.

— Poftim? făcu Luscious. O s-o lași…

— Ți-am mai spus, mârâi Mikey. O tulim d-aici. Acum ajută-mă cu valiza asta blestemată.

Billy și Max stăteau la fereastră, observând ce se întâmpla în vila de vizavi. O văzură pe Lucky cum se dusese la ușa de la intrare și dăduse nas în nas cu un tip care târa o valiză după el. Amândoi crezuseră că, odată ce-și dădea seama că greșise vila și că Billy nu era acolo, va pleca. Dar nu se întâmplase așa. Intrase, apoi revenise în pragul ușii și purta o discuție animată cu acel tip și cu o femeie. Din păcate, Billy și Max nu auzeau nimic în afară de muzica dată la maximum.

— Oare ce *face* acolo? se întrebă Max, uitându-se cu atenție.

— Habar n-am, îi răspunse Billy. Apoi o văzură dispărând în vilă.

— Unde crezi că e Lennie? întrebă Max. E foarte aiurea.

— Hei, făcu Billy. E clar că nu ştie de noi. Se pare că acum are alte treburi de rezolvat.

— Ce vrei să spui cu *asta?* îl întrebă Max, făcând ochii mari.

— E o coincidenţă că suntem în vila alăturată. Acolo e o petrecere care va dura probabil toată noaptea şi... Lucky pare hotărâtă să rămână.

— Ai înnebunit? exclamă Max. Cum să se ducă mama la o petrecere fără Lennie?

Billy ridică din umeri.

— Câteodată, oamenii căsătoriţi mai fac unele lucruri şi singuri... Nu ştiu, Ochi-Verzi, zi mersi că nu ne vânează pe noi.

Dar Max nu era mulţumită deloc. Se întâmpla ceva, iar ea voia să afle ce anume.

capitolul 63

Martin Constantine nu era un tip violent. Poate era crud, dar trebuia să fii dur şi necruţător dacă voiai să-ţi construieşti un imperiu în lumea afacerilor. Şi, cum nu dusese o viaţă uşoară, Martin avea aceste „calităţi”.

Viaţa lui Martin însemna afaceri, negocieri şi câştiguri grase. O iubea nespus pe soţia lui, Nona.

El şi Nona se cunoscuseră printr-un prieten comun din New York, iar lui Martin i se aprinseseră imediat călcâiele după acea frumuseţe exotică din Slovacia. În curând, divorţase de soţia lui, cu care fusese împreună treizeci de ani şi se însurase cu minunata Nona. Martin avea 65 de ani, iar Nona 25. Diferenţa de vârstă nu conta pentru el. Ce contau patruzeci de ani pentru două suflete-pereche ca ei?

La opt luni după ce se căsătoriseră, Nona îl născuse pe singurul lor fiu. Din moment ce fosta nevastă nu-i dăruise decât fete – trei la număr –, Martin era în culmea fericirii, îşi iubea nespus soţia şi fiul.

Da, avea o viaţă minunată până când i se făcuse o mărturisire.

Asta se întâmplă la micul dejun. Nona izbucnise brusc în lacrimi. Îngrijorat, Martin o întrebase care era problema. Printre suspine, Nona îi povesti tot.

Făcuse o greşeală. O mare greşeală.

Martin îi spuse că orice greşeală se putea repara.

Nona era sigură că el o idolatriza, aşa că începu să-i spună ce se întâmplase: că se dusese la apartamentul lui Armand Jordan ca să vadă un tablou rar al lui Picasso pe care miliardarul îl cumpărase recent; odată ajunsă acolo, Armand o luase complet razna şi o violase în toate chipurile posibile. Acum bănuia că e însărcinată.

La început, lui Martin nu-i venise să creadă că Armand Jordan putuse comite un asemenea act inimaginabil. Dar Nona îi descrisese totul cu lux de amănunte, inclusiv cum o dăduse

Armand afară din apartament când terminase cu ea, de parcă era un gunoi.

Pe Martin îl cuprinse furia. Nu era supărat pe soţia lui, pentru că ea era doar o victimă a unui monstru pervers, care o pedepsise pentru frustările lui, din pricină că nu reuşise să pună mâna pe clădirea dorită de el. Era furios pe Armand.

Dar Martin Constantine ştia cum să facă faţă furiei. Şi luă în curând măsuri pentru a-şi potoli mânia şi durerea pricinuite soţiei sale.

Nimeni nu greşea în faţa familiei lui Martin Constantine şi scăpa basma curată. Nimeni.

Martin ştia exact ce să facă.

capitolul 64

Lucky nu-l aștepta în apartamentul lor, ceea ce îl neliniști pe Lennie. Era prima noapte de când se întorsese, și, de obicei, după ce nu se vedeau o vreme, nu se scăpau din ochi. Acum se învinovățea. Lucky își dorise să plece de la Mood mai devreme și, pentru că el era pornit împotriva lui Alex Woods, insistase să mai rămână. Acum unde era superba și încăpățânata lui soție și de ce problemă se ocupa la primele ore ale dimineții?

Cunoscând-o pe Lucky, făcea asta înadins ca să-i atragă atenția. Nu că ar fi fost necesar, căci avea parte de toată atenția lui de când se cunoscuseră. A da, viața lor era plină de amintiri plăcute... făcuseră dragoste pe o plută în sudul Franței, se îndrăgostiseră nebunește unul de altul, deși erau amândoi căsătoriți la acea vreme și se bucurau de orice provocare sau aventură.

Așadar, unde era?

Se tot învârti prin apartament timp de câteva minute, înainte să-l sune pe Danny.

Danny era la un club de gay cu iubitul său, Buff, gândindu-se dacă să-l invite pe un tânăr barman să petreacă noaptea cu ei.

Buff era total de acord, dar Danny, nu. Nu voia să-l împartă pe Buff cu nimeni. Și de ce s-o facă?

Pe de altă parte, dacă Buff își dorea asta atât de mult, de ce să-l refuze?

Telefonul lui Danny începu să sune. Pentru o clipă, se panică. Erau sigur vești rele, dacă suna cineva în toiul nopții. Oare era maică-sa cea dornică de afecțiune, tatăl lui vitreg care îi condamna orientarea sexuală sau fratele lui heterosexual care nu reușea să-și păstreze un loc de muncă pentru mai mult de două minute?

Băuse deja trei cocteiluri Cosmopolitan și, cu toate că nu era pregătit să facă față unei situații de criză, își reveni și răspunse la telefon.

Era Lennie care voia să știe pe unde umbla Lucky.

— Sunt în timpul meu liber, se plânse Danny.

— Să înțeleg că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie? îl întrebă furios Lennie.

Danny încercă să se adune. Vorbea cu soțul șefei lui, așa că ar trebui să se prefacă interesat de soarta ei. Ceea ce și făcu, dar nu putu să nu-l observe pe Buff cum îi șoptea ceva la ureche barmanului, iar asta nu era în regulă, asta nu însemna să „împartă" pe cineva. Ménage à trois presupunea sex în trei, nu în doi.

— Scuze, domnule Golden, spuse Danny în timp ce-i aruncă lui Buff o privire lascivă. Credeam că doamna Golden e cu dumneavoastră.

— A fost. Dar a intervenit ceva, iar ea a trebuit să plece. Ai idee ce anume?

— Nu.

— Bine, atunci. Urmă o pauză stânjenitoare. Ești sigur?

— Foarte sigur, domnule Golden. Lennie închise telefonul.

Danny închise și el mobilul și nu observă că avea un mesaj necitit.

Lui Frankie nu-i venea să creadă că fusese dat afară. Cookie se dovedise a fi o tigroaică. Nici măcar nu-i deschisese ușa ca să poată să-și ia lucrurile. Curva naibii! Avea hainele la ea și, ce era mai supărător, provizia de droguri.

Și ce făcuse el mai exact? Nimic strigător la cer. Se purtase foarte frumos cu taică-su, iar ea ar fi trebuit să fie încântată. Dar fata lui Gerald M. nu era niciodată mulțumită. Era o răsfățată, deși făcea niște felații grozave.

Și că veni vorba, oare ce făcea Annabelle cu Eddie Falcon? Sau, mai degrabă, ce făcea Eddie Falcon cu ea? Ce cuplu ciudat! Eddie voia să-și facă un renume, dar nu trebuia să se mulțumească cu rebuturi.

Frankie se întoarse la cazinou în speranța să-l găsească pe Gerald M. la una dintre mesele de joc. Aveau să fie din nou prieteni, mai ales că acum îi putea spune lui Gerald M. că scumpa lui fiică se culcase.

Frankie voia să tragă câteva linii, dar nu mai avea deloc

droguri, iar Cookie nu intenţiona să-i deschisă uşa prea devreme.

Avea un nume şi un număr de telefon. Randy – furnizorul.

Frankie se hotărî să-l sune.

— Am impresia, făcu Max, că se întâmplă ceva dubios.

— Hei, exclamă Billy, maică-ta e la o petrecere. Care-i problema?

— Nu pricepi, spuse Max, încercând să nu-şi piardă răbdarea cu Billy, care începea s-o calce pe nervi. Lennie a venit azi acasă. Nu s-ar duce la o petrecere fără el.

— Așa cum spuneam, se întâmplă tot felul de lucruri într-o căsnicie. Lucky se distrează şi ea. Ştiu că e mama ta, dar e o femeie foarte atrăgătoare şi poate că s-a săturat de Lennie.

— Mănânci rahat cu polonicu', făcu Max, înfuriindu-se deodată. Nu ştii nimic despre părinţii mei, aşa că te rog să-ţi ţii fleanca.

— Ia uite ce s-a burzuluit, remarcă el.

— Da, îi zise ea, săgetându-l cu privirea. Da, chiar m-ai enervat.

— Scuză-mă, iubito.

— Pentru ce? îl întrebă Max la fel de furioasă. Că ai vorbit urât despre părinţii mei?

— Nu am vorbit urât, ci doar am vrut să-ţi spun că aşa se întâmplă în unele căsnicii.

— Și de când ești *tu* așa un mare expert?

— Hai, Ochi-Verzi, se vaită el. Nu vreau să ne certăm pe tema asta.

— Mă duc acolo, se hotărî ea.

— *Poftim?* se încruntă Billy.

— Vreau să văd cu ochii mei ce se întâmplă.

— Faci o mare greşeală.

— De ce?

— Pentru că, unu la mână, o să-şi dea seama ce faci aici, o lămuri Billy. Și doi la mână, dacă se simte bine, o vei face de râs.

— E o petrecere, Billy. O să mă furişez şi nici n-o să mă vadă.

— Atunci vin cu tine.

— Nu, sub nicio formă.

— De ce?

— Pentru că, dacă ne vede împreună... ei bine, o știi pe Lucky – nu e proastă.

— Și dacă te vede, ce-o să spui?

— Habar n-am. Mă gândesc eu la ceva.

— Nu e o idee bună, o preveni Billy.

— E bine, e ideea *mea,* așa că *mă* duc.

capitolul 65

Pe Armand îl săgetă un junghi în stomac. Se sperie și îi veni să verse. Dar nu se lăsă copleșit de durere, pentru că se simțea minunat. Nu mai avusese niciodată un sentiment atât de plăcut. Era cuprins de o stare euforică, ce putea să fie dată de drogul injectabil pe care îl împărțise Randy cu el – o combinație letală de heroină și cocaină.

Randy și Seducta erau cei mai buni prieteni ai lui. Țineau la el atât de mult. Seducta își dădu iar jos bluza, iar el își vârî din nou capul între sânii ei enormi. Îi amintea de mama lui – scumpa, dulcea de Peggy.

Randy priză cocaină de pe sfârcurile ei.

Armand zâmbi. Împărțeau totul. Așa și trebuia să fie.

Și, deodată, Lucky Santangelo îl aținti cu privirea. Spunea ceva, dar el nu deslușea nimic.

Ajunse la concluzia că și Lucky era frumoasă. Era prietena lui. Nu voia s-o omoare, nu dorea să ucidă pe nimeni. Aveau să dețină amândoi The Keys și să trăiască împreună în deplină armonie.

Pe Armand îl săgetă din nou durerea. Țipă și se încovoie. Apoi îl impresură întunericul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să sune cineva la salvare! țipă Lucky, întrebându-se cum de ajunsese amestecată în toată povestea asta. Era de presupus să-l pună la punct pe Armand, nu să-i salveze viața. Cum de se întâmplase așa ceva?

Randy se ridică împleticindu-se. Era aproape la fel de drogat ca Armand, dar i se activă instinctul de conservare și își dădu seama că trebuia să spele putina. Se uită după Luscious.

— Doamne! exclamă Lucky, apucând telefonul. Omul ăsta poate să moară și tu nu dai un telefon! Ce fel de oameni sunteți?

Seducta râse isteric.

— Oameni de treabă, spuse ea cu limba împleticită și cu nasul tot alb de la cocaină. Arnie ne iubește.

— V-o iubi Arnie, dar trage să moară, vacă proastă ce ești, se

răsti Lucky, iar apoi sună la salvare și ceru o ambulanță.

— Unde-i Mikey? întrebă Seducta, căreia i se prelingea rimelul pe obraz.

Randy își încordă mușchii.

— Unde dracu' îs banii? întrebă el.

— Sunteţi niște nenorociţi, spuse Lucky cu dispreţ, verificând dacă Armand mai avea puls. Mai avea.

— Tre' să plecăm d-aci, spuse Randy, dându-și seama că-i păşteau necazurile.

— Foarte bine, luaţi-vă tălpășița, spuse Lucky. Gunoaielor!

— Unde-i Mikey? se văicări Seducta pentru a doua oară. Îl vreau pe Mikey al meu!

La zece minute după convorbirea cu Lennie, Danny își verifică mesajele de pe telefon. Bineînţeles că unul era de la Lucky.

Îi venea să-și dea două palme, pentru că Danny se lăuda că era totul timpul la dispoziția șefei lui. Se uită la mesajul trimis de ea și simţi că leșină.

Armand Jordan se tot laudă că The Keys e al lui. Mă duc la Cavendish să mă confrunt cu el. Vrei să vii cu mine?

Da, i-ar fi plăcut să se ducă, dacă ar fi știut. Era numai vina lui Buff, care flirta cu barmanul și care astfel îi distrăsese atenţia de la muncă. Sex în trei. Ce prostie! Cine avea nevoie de așa ceva?

Îl sună pe Lennie și-l puse la curent, spunându-i despre întâlnirea nefericită de dimineaţă și ce porc misogin era Armand.

— Și-ai lăsat-o pe Lucky să se ducă acolo singură? îl întrebă Lennie furios.

— Habar n-aveam! se apără Danny, știind că era vina lui. Oricum, ai fi putut s-o oprești pe Lucky să facă ceva? Știi că-i imposibil.

— Mă duc la Cavendish, spuse Lennie.

— Ne vedem acolo, făcu Danny.

La naiba cu Buff şi cu barmanul. Lucky era prioritatea lui acum.

— Aşa deci, exclamă Ellie. Se întâmplă multe la vila aia.
— N-ar trebui să te concentrezi asupra lui Billy şi a fetei?
— Am o grămadă de poze cu ei. Oricum, sunt din nou în vilă. Ce vrei să fac, să mă strecor pe gaura cheii?
— Ce poznaşă eşti!
— Ce cuvinte mari scoţi pe gură, micuţule!
— Oi fi eu mai scund, da' nu ştii că esenţele tari se ţin în sticluţe mici?
— Îţi pierzi vremea cu mine, Kev, scutură Ellie din cap. Ţi-am mai spus că-s lesbiană.
— Aş putea să-ţi iau gândul de la femei.
— Ce încrezători suntem în forţele noastre!
— Vrei să încerci?
— Nu, mulţumesc.
— Nu poţi să mă condamni că mi-am încercat norocul.
— Pe de altă parte, spuse Ellie zâmbind ironic, dacă ai fi Billy Melina...
— Să ţi-o trag! se răsti Kev la ea.
De ce era tot timpul vorba de Billy?
— Nicio şansă, râse Ellie. Poate dacă-ţi tai scula şi îţi zici Daisy!

Danny se întâlni cu Lennie la capătul aleii care ducea la vile.
— E vila patru, spuse el pe un ton profesional. Se pare că lumea s-a plâns de zgomot.
— Ce zgomot?
— Muzică. Tipul de la recepţie spune că probabil e o petrecere. Dacă se mai plânge cineva, trimit pe cei de la pază.
— De ce nu au făcut-o încă?
— Nu le place să se pună rău cu bogătanii, îl lămuri Danny. Dăunează afacerii.
— Şi tu crezi că Lucky s-a dus la o petrecere? făcu Lennie.
Danny ridică din umeri.
— Habar n-am. Nu mi s-a părut că Armand Jordan e mare

petrecăreţ dacă nu sunt şi nişte curve la mijloc.

— De ce face Lucky asta? îl întrebă Lennie.

— Ce anume?

— Să se amestece în nişte chestii pe care nu le poate controla.

— E soţia ta.

— Mersi, Danny, îi spuse sec Lennie. Ştiu şi eu treaba asta.

— Sigur e totu-n regulă, îl linişti Danny.

Fouad alerga pe aleea spre vile. Avea o presimţire rea – era sigur că ceva nu era în ordine. Nu fusese înțelept din partea lui să-l lase pe Armand singur să facă orice poftește. Armand era prea imprevizibil și trebuia temperat. Fouad fusese mereu vocea raţiunii, avea o influenţă benefică asupra lui. Adevărul e că Armand avea nevoie de el.

Era frig şi întuneric, dar Fouad auzea muzica urlând şi era sigur că venea dinspre vila lui Armand.

Pe când se apropia, dădu nas în nas cu doi oameni, unul care purta ochelari de soare noaptea și o slăbănoagă amărâtă, Târau amândoi una dintre valizele Louis Vuitton ale lui Armand, care avea inițialele lui pe mâner.

Fouad își dădu imediat seama: era valiza plină cu bani pe care Armand insistase să o ia cu el la Vegas. Acolo erau peste 750 000 de dolari.

— Mă scuzaţi, spuse Fouad.

Mikey se opri o clipă.

— Ce-i? mârâi el.

— Cred că valiza aceea nu vă aparţine.

capitolul 66

Fix la miezul nopţii, Domnul O ajunse în Las Vegas cu un avion particular. O maşină închiriată îl aştepta în locul stabilit, iar cheile erau sub covoraş, aşa cum ceruse.

Domnul O putea fi model pentru revista GQ sau un actor celebru. Era negru şi chipeş, arătând ca o combinaţie între Denzel Washington şi Blair Underwood. Totuşi, Domnul O alesese altă meserie – pe care o putea face cât timp dorea. Câştiga bani buni din asta, pentru că era cel mai priceput.

Domnul O era „mecanic". Un ucigaş plătit, un om care rezolva problemele oricui – pentru suma potrivită.

Domnul O era cel mai bun. Şi doar cei mai bogaţi îl angajau.

Asta nu era prima oară când lucra pentru Martin Constantine, şi nu avea să fie nici ultima.

Domnul O îşi îndeplinea întotdeauna misiunea.

capitolul 67

Mikey nu era dispus să accepte rahaturi de la nimeni. Avusese o seară foarte grea, iar acum era hotărât să-şi ia marele trofeu – o valiză plină cu lovele. Ultimul lucru de care avea nevoie Mikey era ca nu ştiu ce tolomac să-i spună că valiza nu-i a lui.

Luscious stătea lângă el, dârdâind în fusta minusculă. Şi maiou. Nu îi era de niciun folos într-o confruntare, ba chiar s-ar fi dovedit un obstacol.

Mikey hotărî că, după ce ajungeau la maşina lui Randy, o va trimite chipurile să-i aducă şi pe ceilalţi, apoi va demara în noapte, lăsându-i pe toţi în urmă. Erau nişte neisprăviţi – inclusiv namila de frate-su. Adevărul e că nu-i erau de niciun folos.

Mikey se uită cu atenţie la tipul din faţa lui. Nu părea o ameninţare; mai degrabă emotiv, ceea ce era bine, pentru că lui Mikey îi plăcea să intimideze oamenii.

— Mai bine ţine-te deoparte, amice, îi spuse el, stând nemişcat. Am câştigat valiza asta pe drept, aşa că dă-te în mă-ta de lângă mine.

— Da, sări şi Luscious, iar vocea ei subţire îl călca pe nervi. Dă-te naibii din drumu' nostru!

Mikey o fulgeră cu privirea. Ce naiba – erau Stan şi Bran?

— Mă tem că va trebui să-mi confirme prinţul, spuse Fouad, făcând uz de autoritatea lui, deşi mâinile îi tremurau şi nu era sigur dacă putea să o scoată la capăt.

— Prinţul? chiţăi Luscious mirată.

— Ăsta-i oraşul jocurilor de noroc, spuse Mikey pe un ton egal. Am câştigat pe drept, nu tre' să verifici nimic.

— Mă tem că da, insistă Fouad.

După câteva clipe de tăcere, pe Mikey îl apucară toţi dracii şi, aplecându-se, scoase din cizmă cuţitul de vânătoare. Se săturase şi era vremea să plece.

— Asta cauţi? ţipă el la Fouad. Vrei să te tai, tâmpitule? Asta vrei?

— Valiza nu-ţi aparţine, spuse Fouad, cu gâtlejul atât de uscat că abia mai putea vorbi. Te rog s-o laşi şi să pleci.

— Idiotule, spuse Mikey printre dinţi şi-l înjunghie pe Fouad în piept. Tâmpituı naibii ce eşti!

Fouad se împletici, se gândi o secundă la soţie şi la copii, apoi căzu secerat la pământ.

Stând la fereastră, Max şi Billy se uitau cu groază cum tipul cu valiza scosese un cuţit şi îl înjunghiase pe celălalt.

— O, Doamne! urlă Max înspăimântată. Trebuie să facem ceva!

— O să sun la pază, spuse repede Billy.

— Nu, nu, e prea târziu, făcu Max. Trebuie să-l ajutăm acum!

Lucky își dădu seama că nu mai avea ce face pentru Armand, decât să aştepte paramedicii. Apoi auzi ţipete, aşa că ieşi în fugă din vilă și-l văzu pe Mikey înjunghiindu-l cu sete pe Fouad – care acum era căzut la pământ.

Nu ezită. Îl înşfăca pe Mikey de braţul drept şi i-l răsuci la spate, până când bărbatul fu nevoit să dea drumul cuţitului.

Mikey se năpusti furios asupra ei.

— Târfă nenorocită, ţipă el, în timp ce o lovea cu picioarele şi îi căra pumni. Te omor!

— O, Doamne, ţipă Max, aflată tot la fereastră. E mama, trebuie s-o ajutăm!

Alergă afară şi, fără să se gândească de două ori, îi sări în spate lui Mikey, îl apucă de gât şi îl zgârie pe faţă, în timp ce Lucky încerca să se ridice şi să apuce cuţitul.

Urlând de furie, Mickey o azvârli pe Max din spatele lui, se aplecă şi ajunse la cuţit înaintea lui Lucky. Moment în care apăru Billy ca un erou, un rol pe care-l jucase de multe ori pe ecran. Se mai bătuse la viaţa lui şi ştia că cea mai bună apărare e atacul, aşa că îi trase una lui Mikey în boaşe.

Mikey se încovoie de durere câteva secunde, înainte să mai scoată un urlet şi îl zgârie pe Billy pe obraz cu şişul. Sângele începu să ţâşnească.

Lucky era acum în picioare şi se gândea doar să-şi apere fiica.

Nu ştia de unde apăruse Max şi ce făcea acolo – nu conta. Lucky voia doar să o protejeze pe Max de pericole şi să o ducă undeva în siguranţă.

— Pleacă de aici, urlă ea la Max. Fugi! Du-te după ajutor!

— Nu pot să-l las pe Billy, strigă Max, punându-se pe jos şi ţinându-i capul lui Billy în poală, încercând să-i oprească hemoragia. E rănit! Doamne, îi curge sânge!

Fouad era și el la pământ gemând, în timp ce Luscious se uita la ei fascinată. Să fie adevărat? Oare era chiar Billy Melina, vedeta de cinema?

Mikey era puternic ca un taur. Adrenalina îi curgea prin vene. Trei erau la pământ. Doar femeia mai rămăsese şi nu dădea înapoi. O, nu! Se uita la el ca văduva neagră care se pregătea să atace.

Mikey simţea nevoia să o taie pe nenorocita aia. Dar era mai important s-o șteargă cu valiza.

Unde naiba era Randy?

— Randy! strigă el după fratele lui mai mare, iar nenorocitul ieşi împleticindu-se din vilă şi închizându-se la pantaloni.

— Ce dracu'? mormăi Randy, văzând haosul din faţa lui.

— O ștergem de-aici, îi porunci Mikey. Ia rahatu' ăla de valiză şi s-o-ntindem!

Lucky stătea și se uita la ei, suficient de inteligentă să-și dea seama că nu putea face nimic, deși, dacă ar fi avut o armă, nu ar fi pregetat s-o folosească. Erau nişte nenorociţi, nişte criminali nenorociţi. Și proști pe deasupra. Știa fără urmă de îndoială că vor fi prinşi în nici 24 de ore.

— Pe curând, târfo, îi spuse Mikey, uitându-se victorios la ea. Oricine mă-ta ai fi.

Încăierarea se sfârșise. Fraţii Sorrentino o luară din loc, cu Luscious după ei, în timp ce Seducta sforăia pe canapeaua din vilă.

După ce plecară, Lucky preluă controlul. Izbucnirea violentă se terminase. În ciuda a ceea ce se întâmplase, Max părea în regulă, Fouad nu prea, iar Billy încă mai sângera.

— Paramedicii o să vină din clipă-n clipă, spuse ea, uitându-se fix la fiica ei. Ești bine?

Max încuviiţă din cap, şi o lacrimă stingheră îi brazdă obrazul.

— M-am temut aşa de tare pentru tine, mamă. Am încercat să te ajut. Noi am încercat să te ajutăm.

— Da, spuse Lucky solemn. Ştiu asta. Apoi adăugă, zâmbind: Formăm o echipă pe cinste. Unde ai învăţat să te baţi?

Max îi surâse slab.

— De la minunata mea mamă, de unde altundeva?

Se uitară una la alta cu multă afecţiune.

Lennie şi Danny ajunseră şi ei câteva minute mai târziu, urmaţi de paramedici.

Lucky ştia că nu era momentul potrivit să o întrebe pe Max ce se petrecea. Era şi mâine o zi. În cele din urmă, va afla totul.

capitolul 68

Uneori se întâmplă lucruri ciudate, care nu-şi găsesc niciodată rezolvarea.

Armand Jordan e un bun exemplu. Tipul îşi pierduse cunoştiinţa din cauza abuzului de alcool, heroină şi cocaină. Paramedicii ajunseseră însă la timp să-i salveze viaţa, dar nu a fost să fie, din cauza glonţului ce i se înfipsese între ochi.

Prinţul Armand Mohamed Jordan fusese executat în stil mafiot, şi doar doi oameni ştiau de ce.

Pentru ceilalţi, era un mister de nepătruns.

Epilog

Trei luni mai târziu

Toată lumea a fost interogată în privința asasinării lui Armand, chiar și Lucky. Detectivilor care anchetau cazul le era foarte clar că, în timp ce avea loc încăierarea din fața vilei, un criminal se strecurase în vilă și îl ucisese pe Armand.

Fusese un asasinat la comandă, nimeni nu se îndoia de asta. Singura martoră era o dansatoare exotică, cunoscută sub numele de Seducta Sinn. Dar Seducta spusese că dormea (era leșinată) atunci, și nu văzuse și nu auzise nimic.

După câteva zile, Mikey și Randy Sorrentino au fost arestați lângă Nashville și acuzați de tâlhărie și de vătămare corporală gravă.

Amândoi își făcură rost de avocați și se întoarseră unul împotriva celuilalt.

Mikey ajunse din nou în spatele gratiilor, iar Randy primi zece luni cu suspendare.

Lui Fouad i-a fost restituită valiza cu bani, din care lipseau 15 000 de dolari.

Seducta Sinn se bucură de câteva luni de expunere mediatică. Era femeia care se aflase în aceeași cameră de hotel cu victima – un cunoscut om de afaceri newyorkez. Era o dansatoare exotică și toate televiziunile îi cerură un interviu.

Celebritatea ei nu dură mult, așa că se întoarse la Dirty Den. Câteva săptămâni mai târziu, depuse cerere de divorț, iar la scurt timp se mută cu Randy.

Cei doi erau fericiți împreună, deși Randy era șomer, iar Seducta era uneori prea beată ca să mai danseze la Dirty Den.

Dar fericirea îmbracă tot felul de forme, iar ei erau foarte mulțumiți de acest aranjament.

Luscious dispăru cu cei 10 000 de dolari pe care îl convinsese pe Mickey să-i dea din acea vestită valiză. După ce părăsi Las Vegas, ea nu mai vru să stea cu el. Mikey o speria, iar Randy i se părea un tâmpit şi jumătate.

Se tot rugase de Mikey până când îi dăduse nişte bani, apoi îi luase şi se făcuse nevăzută. Nu dorea să se implice în incidentul de la Cavendish. Îşi schimbase numele şi luase un autobuz până la Chicago, unde se angajă pe post de chelneriţă şi se cufundă într-o viaţă anostă. Pentru moment, acest stil de viaţă i se potrivea foarte bine.

Paco îi mărturisi ruşinat lui Harry la toaleta de la Wonderball că nu era gay (aşa cum bănuise şi Max). Dezamăgit, Harry continuă să-şi caute alesul.

Annabelle şi Eddie se căsătoriră la Beverly Hills Hotel. Era prima căsnicie pentru amândoi, iar fiecare avea motivele lui.

Eddie îşi închipuia că, dacă se căsătorea cu Annabelle, va avea acces în lumea bună de la Hollywood. În definitiv, părinţii ei erau vedete de cinema, deşi taică-su – celebrul Ralph Maestro – se aflase în spatele asasinării Gemmei Summer Maestro, mama ei la fel de celebră. Cui îi păsa? Era o crimă de la Hollywood. Ralph Maestro scăpase basma curată.

Iar Annabelle era sigură că era o idee bună să se mărite cu Eddie, pentru că se afirmase şi avea drept clienţi o droaie de vedete de primă mână.

Într-o zi, Eddie avea să conducă un studio, Annabelle era sigură. Iar ea va fi puternica doamnă Eddie Falcon. Nu era rău deloc.

Nu mai vorbi niciodată de seara petrecută cu Armand Jordan. Mai bine o dădea uitării.

Alex Woods încă o mai dorea pe inabordabila Lucky Santangelo. Mai luă o asiatică la el ca să-i treacă timpul mai uşor.

Alex nu era genul de bărbat care se lăsa cu una, cu două.

Rămânând timp de trei luni iubitul lui Venus, Jorge avu parte de multă expunere mediatică. Cei doi erau peste tot pe internet, pe site-urile tabloidelor, care îi puneau mereu pe prima pagină. Făceau un cuplu minunat.

Amândoi aveau de câştigat. Femeile o invidiau pe Venus, dar o şi admirau pentru că, la patruzeci şi ceva de ani, putea să atragă atenţia unui tânăr atât de viril.

Jorge deveni un nume cunoscut. Într-atât de mult, încât Calvin Klein îl angajă ca imagine a noii sale linii de lenjerie intimă.

Jorge era pe cale să obţină exact ce-şi dorise.

Celebritate.

Bani.

Recunoaştere.

Dragostea avea să vină mai târziu.

Între timp, Venus cunoscu un regizor venezuelean de filme de avangardă, care vedea în ea mai mult decât un superstar blond şi frumos care cânta, dansa şi juca în filme. El o percepea ca pe o Femeie, o fiinţă în carne şi oase al cărei potenţial nu fusese încă atins.

Ea îl văzu ca pe intelectualul care ştia c-o va salva într-o zi.

Amândoi aveau planuri mari.

Danny şi Buff se căsătoriră în Oregon. Călătoria a fost cadoul de nuntă al lui Lucky, care credea că Danny merita un concediu.

Danny se plânse încontinuu pe drum despre cât de ridicol era că nu se puteau căsători legal în California, cel mai liberal stat din America.

Buff era cu totul de acord cu el.

Şi, după cinci zile minunate, se întoarseră la Vegas proaspăt căsătoriţi.

M.J. nu mai apucă să o ducă pe Cassie în excursia-surpriză, pentru că ea pierdu copilul exact în noaptea asasinării lui Armand Jordan, aşa că toate problemele lor se rezolvară de la sine. Deşi M.J. bănuia că ea îşi provocase avortul.

Încercă să alunge gândul ăsta, dar tot nu-i dădea pace.

Fouad se recuperă foarte bine. Soţia şi copiii lui sosiră cu avionul la Las Vegas ca să-i fie alături, şi, mai târziu, la New York, au fost surprinşi să afle că Armand Jordan îşi împărţise averea în două: jumătate mamei lui şi jumătate lui Fouad.

Fouad era foarte trist că Armand avusese un sfârşit atât de tragic; în ciuda faptului că Armand fusese foarte dificil, ei doi avuseseră o colaborare fructuoasă până când drogurile îi luaseră minţile.

Ciudat, dar Fouad îi simţea lipsa.

Pentru a sărbători faptul că acum era şef la Jordan Developments, Fouad strânse toate DVD-urile porno ale lui Armand şi le distruse.

Hotărî ca memoria lui Armand să nu fie întinată, iar reputaţia lui să rămână nepătată.

Peggy Dunn dori să facă o înmormântare spectaculoasă pentru fiul ei la New York. Îl puse pe Fouad să-l contacteze pe rege şi să-i dea trista veste, în caz că voia să participe. Regele afirmă că-şi dorea ca funeraliile să aibă loc la Akramshar. Urma să fie o înmormântare cu toate onorurile, iar oamenii săi aveau să se ocupe de toate.

Peggy a fost de acord, iar atunci Fouad o anunţă că Armand avea o soţie şi patru copii în Akramshar.

La început, Peggy fusese îngrozită şi şocată. Cum să aibă Armand o familie de care ea să nu ştie nimic? De ce nu-i spusese niciodată? Era incredibil.

Când îşi mai reveni, a fost cuprinsă de încântare şi emoţie.

Avea nepoţi. Patru. Nu era singură, avea o familie.

Peggy abia aştepta să-i cunoască.

În avionul care-i ducea la Akramshar, Peggy stătea lângă Fouad şi frumoasa lui nevastă, Alison. Scotoci în geantă şi scoase plicul cu rezultatele testului ADN. Nu-l deschisese şi nici nu avea să o mai facă.

Pentru ea, Armand era prinţ, să-i fie ţărâna uşoară.

Ace se întoarse la Big Bear, unde se combină cu o chelneriță tânără și drăguță care provenea cam din același mediu ca el. Încerca să o dea uitării pe Max Santangelo. Nu era de nasul lui – cum de se amăgise? Trăiau în lumi diferite și, oricât încercase să se adapteze, își dăduse în cele din urmă seama că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Kev își spori veniturile – căci cei de la tabloide licitaseră pentru pozele făcute de Ellie, care se ținu de cuvânt și îi dădu jumătate din bani.

Dar Kev nu era mulțumit. Își trădase prietenul. Pe deasupra, se mai și ascunsese prin tufișuri ca un laș, când individul ăla începuse să atace pe toată lumea cu un cuțit.

Nici măcar nu ieșise să-l ajute pe Billy, iar acum era chinuit de remușcări.

Își luă banii și plecă la New York.

Ellie vându pozele tabloidelor înainte să discute cu poliția. Ca potențial martor, fusese avertizată că ar fi trebuit să iasă în față, să nu ascundă dovezile. Nu mărturisi că mai era cineva cu ea. Kev o rugase să nu dezvăluie că fusese de față, iar ea îi respectase dorința.

În cele din urmă, angajase un avocat, pledase nevinovat și predase instanței toate fotografiile.

Toate, în afară de una.

Surprinsese în obiectiv un afro-american în costum negru, care se strecura în vilă în timp ce Randy ieșea. Oare doar ea îl văzuse? Se pare că da.

Puse poza într-un seif și îi scrise un bilet iubitei sale în care o ruga să dea poza poliției dacă i se întâmpla ceva. Ellie era o fată foarte isteață.

Filmul lui Sam apăru pe marile ecrane și avu un succes răsunător. Cei de la Hollywood îl doreau și erau dispuși să plătească pentru acest privilegiu.

Încă îi mai trimitea lui Denver câte un mesaj, dar ea nu îl vizitase încă pe platou.

După Sam, şi mâine era o zi.

Gerald M. porni într-un turneu european alături de o suedeză blondă pe care o cunoscuse în Vegas. Era mândru s-o ducă la Londra, Paris sau Berlin, ţări în care mai era un superstar. Fanii apreciau muzica soul cântată de Gerald M. Îl idolatrizau.

O întrebase pe Cookie dacă ar vrea să-i însoţească.

Ea îl refuzase. I se părea mult mai tentant să rămână stăpână pe casa din Bel Air.

De când se despărţise de Frankie şi îşi schimbase tunsoarea, Cookie îşi dăduse seama că avea balta peşte şi nu avea de ce să se mai agate de un ratat ca Frankie.

Cookie se hotărî că voia să fie actriţă şi se înscrise la cursuri de actorie.

Actori tineri şi sexy în devenire erau peste tot.

Curând, Cookie avea să se distreze de minune.

Părăsit de o adolescentă obraznică şi răsfăţată, Frankie Romano se întoarse la Los Angeles, hotărât să nu se mai culce cu nicio fată sub 21 de ani. Făcea parte din lumea cluburilor de la Hollywood, ce Dumnezeu? Păsărici erau peste tot. Era o vedetă în cercurile pe care le frecventa.

Afacerea cu drogurile scăpase de sub control. Era greu să mai facă faţă cererilor. Intră în parteneriat cu un tânăr columbian, Alejandro Diego, care avea legături cu traficanţii din Columbia, care îl asiguraseră că îl vor aproviziona constant. Acum avea să se umple de bani.

Lui Frankie îi plăcea acest stil de viaţă. Nici nu-şi dorea să fie altfel.

Max şi Billy fuseseră suprinşi de fotoreporteră. Erau pe copertele tabloidelor, şi imaginea lor trona cu litere de-o şchioapă titlul CRIMA LA UN HOTEL DIN LAS VEGAS. Billy devenise eroul tuturor. Acest actor nemaipomenit fusese tăiat pe chipul său frumos în timp ce-şi apăra tânăra iubită. Echipa sa de PR negă că el ar avea o relaţie cu Max – în ciuda fotografiilor. Potrivit agenţilor lui, fata era doar un membru al familiei pe

care îl proteja.

Billy fusese dus imediat dus la urgență, iar cel mai bun chirurg plastic din Beverly Hills fusese chemat ca să se ocupe de fața lui. Se dovedise că tăietura de pe obrazul lui era superficială, și, în câteva săptămâni, Billy se vindecase complet, iar toţi cei din anturajul lui (avocaţi, cei de la PR, studioul) îl sfătuiră să nu se vadă cu Max pe perioada divorţului de Venus.

Fusese de acord, deși nu îi convenea. Până la urmă, divorța de o vedetă, iar publicului nu i-ar fi plăcut să iasă cu o adolescentă.

„Oamenii se pot întoarce oricând împotriva ta", îl avertizară apropiaţii lui. „Nu-ţi bate joc de o carieră strălucitoare. Nu acum!"

Vorbi cu Max la telefon și îi spuse că ar trebui să facă o pauză de câteva săptămâni. Max însă nu fusese prea afectată, căci se întâmplau prea multe și trebuia să-și pună ordine în gânduri. Era mare acum. Avea 18 ani. Deși Lucky hotărâse să amâne petrecerea de ziua ei din Vegas, nu avusese nimic împotrivă. Mai ales că Lucky îi sugerase să meargă cu toții în sudul Franței.

Mama ei se dovedise a fi mai de treabă decât crezuse. Lucky nu o certase în legătură cu Billy, ci doar ridicase din umeri și îi zisese: „Dragostea își are propriile legi. Dar poate că Billy nu a fost cea mai bună alegere".

Max încă se mai gândea la Billy.

Și la Ace.

Ace îi lăsase un dar așa de frumos și un bilet atât de trist. Cu siguranță văzuse pozele cu ea și Billy și suferea gândindu-se la reacția lui.

Ace fusese mereu punctul ei de sprijin, iar ea îl dezamăgise, dar, cum spunea și Lucky – dragostea își are propriile legi.

După ce își mărturisiseră dragostea, Denver și Bobby se întorseseră la L.A. și se mutaseră în casa cumpărată de Bobby.

— Să nu fie nu știu ce vilă impresionantă, îl avertizase Denver. Să fie ceva decent, te rog. Și nu în vreo zonă exclusivistă. Vreau să trăiesc ca un om normal.

Se dovedi a fi o casă cu un etaj pe colinele de la Hollywood, cu trei dormitoare și o vedere panoramică asupra orașului. Avea

o grădină de dimensiuni normale și o piscină simplă. Amy Winehouse era în raiul căţeilor.

În cele din urmă, Denver îl prezentă pe Bobby familiei ei, dar nu fără emoţii. Ce supriză! Toţi îl îndrăgiră! Şi, cum spunea și mama ei – „Ce să nu-ţi placă la el? E un tip extraordinar."

Da, Bobby era un tip extraordinar, iar ea era fericită că se mutaseră împreună. Era mulţumită și de noul post de la Secţia Narcotice. Era grozav să lucreze alături de Leon, și aveau multe de făcut. Leon îl umărea de luni de zile pe un dealer de droguri columbian, Pablo Diego, și era cât pe ce să-i prindă pe americanii care lucrau pentru el. Fiul lui Pablo, Alejandro, era una dintre principalele ţinte ale poliţiei, alături de alţi dealeri cărora le furniza marfă. Urmau să aibă loc mai multe arestări.

Denver era conștientă că Frankie Romano va fi și el arestat. Din raţiuni de etică profesională, nu îi dezvălui nimic lui Bobby. Ce nu știa nu avea cum să-l afecteze și, chiar dacă nu mai era amic cu Frankie, Bobby avea un simţ înnăscut al loialităţii și ar fi încercat să-l avertizeze pe Frankie, care astfel ar fi putut să părăsească orașul.

Asta nu trebuia să se întâmple, așa că tăcerea era de aur.

Denver îl iubea foarte mult pe Bobby. Chiar și participase la câteva dintre evenimentele din familia lui și reușise să stabilească o legătură cu Lucky – care nu era așa de autoritată pe cât crezuse. Îl iubea și pe Lennie, care era atât de deștept și de spiritual! Iar ea și cu Max începeau să se înţeleagă din ce în ce mai bine.

Una peste alta, Denver era foarte încrezătoare în privinţa viitorului ei cu Bobby.

Lucrurile mergeau atât de bine, încât Bobby își făcu un plan. Reușise să cumpere o casă și să se mute cu Denver, iar acum își dorea și mai mult. Denver era atât de specială. Deșteaptă, frumoasă, sexy, cea mai bună prietenă a lui. Ce-și putea dori mai mult de la o femeie?

Voia să-i ceară mâna, dar simţea că-l va refuza. Îi luase ceva să o convingă să se mute cu el – dacă o mai și cerea de soţie, ar fi luat-o la sănătoasa.

Sau nu.
Nu ştia.
Avea nevoie de ajutor, aşa că se întâlni în secret cu Carolyn, cea mai bună prietenă a ei, care era implicată într-o relaţie lesbiană toridă, şi îi ceru părerea. Carolyn îi dădu un sfat de bun-simţ.
— Nu o grăbi, îi spuse ea. Când va veni vremea, veţi şti amândoi.
Între timp, Bobby se duse la Tiffany's să cumpere un inel de logodnă de şapte carate, de care Denver avea să spună cu siguranţă că era prea bătător la ochi. Dar ce naiba – era de datoria lui să o răsfeţe.
Ascunse inelul şi aşteptă răbdător momentul potrivit.

Lucky Santangelo Golden și Lennie Golden. Suflete-pereche. De ce se spune că nu durează căsniciile de la Hollywood?
Făcuseră faţă situaţiei în care erau Max şi Billy cum ştiau ei mai bine – cu înțelegere, dragoste și fără să judece pe nimeni.
Călătoria în sudul Franţei a fost exact ce aveau nevoie. Petrecură timp cu prietenii lor francezi într-o vilă superbă cu vedere la orașul Cannes, iar Max se înțelese foarte bine cu fiul familiei, un scenarist debutant de 20 de ani. Nu era nimic serios între ei, doar se distrau. Lucky își dădea seama că Max avea nevoie să se relaxeze.
Lennie avea și el planuri.
— Azi ne ducem la Saint Tropez, își anunţă soţia. Doar tu şi cu mine.
— Să mergem, îi spuse Lucky, pentru că ştia exact ce are de gând.
Așa că retrăiră prima lor noapte de amor. Se duseră pe aceeași plajă și plonjară de pe aceeași plută. A fost fantastic să facă dragoste pe ea – a fost chiar mai bine decât prima dată.
Lucky era înnebunită când o atingea Lennie. Pasiunea lor era la fel de intensă. Dar totul se sfârşi brusc când câţiva puşti veniră înot spre plută și se suiră pe ea.
Chicotind de parcă erau ei înșiși adolescenţi, Lucky şi Lennie plonjară în mare şi înotară până la ţărm, unde se prăbuşiră pe

nisip, râzând din toată inima.

— Te iubesc, îi şopti Lennie după ce se linıştiră.

— Ştiu, îi răspunse ea, privindu-l cu ochii ei negri ca noaptea.

Erau două suflete-pereche pe care nu le putea despărţi nimeni şi nimic.

Doi oameni pasionali, impulsivi, cu poftă de viaţă, care-i ajuta să obţină tot ce voiau.

Lucky şi Lennie. Erau două feţe ale aceleiaşi monede.

[1] Porecla lui Mike Sorrentino, protagonistul unuia dintre cele mai de succes reality-show-uri din America, *Jersey Shore* (n.tr.)

[2] Meyer Lansky (născut Majer *Suchowlinski,* 1902-l983) a fost un gangster american care, alături de Charles „Lucky” Luciano, a avut un rol principal în dezvoltarea „Sindicatului Naţional al Crimei” (National Crime Syndicate) din SUA. (n.tr.)

[3] Charles „Lucky” Luciano (născut Salvatore Lucania; 1897-l962) a fost un gangster italian născut în Sicilia, Italia. Luciano este considerat părintele crimei organizate moderne în America, (n.tr.)

[4] Ai înţeles (sp.)

[5] Scorbura murdară (n.tr.)

[6] Cocteil făcut din votcă şi lichior de cafea (n.tr.)

[7] Atrăgător, senzual (n, tr.)

[8] Canal de televiziune care se axează pe picanterii din viaţa celebrităţilor (n.tr.)

[9] Recepţie la care o persoană publică se întâlneşte cu presa sau cu fanii (n.tr.)

[10] Aluzie evidentă la infidelitățile celebrului jucător de golf (n.tr.)

[11] Cocaină sub formă de ţigări (n.tr.)

[12] Amestec periculos de heroină şi cocaină (n.tr.)